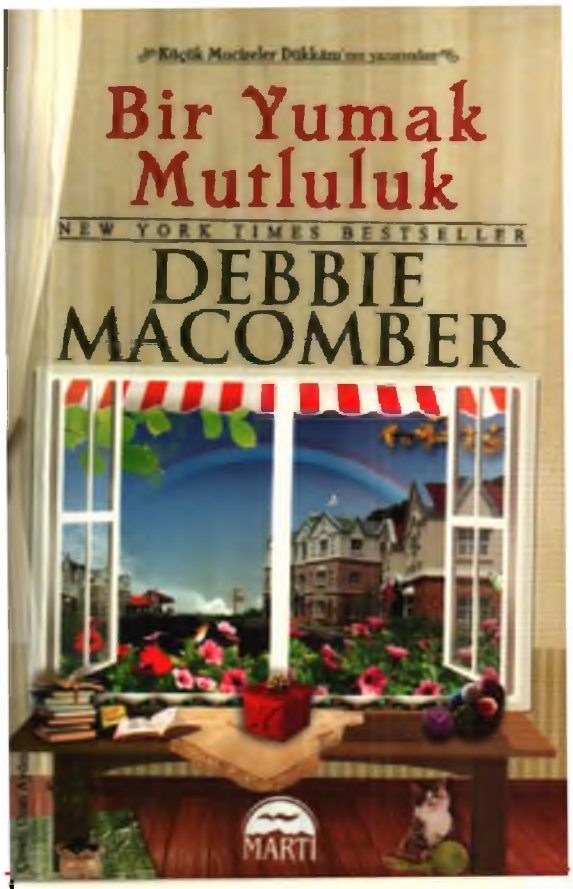

Bir Yumak Mutluluk
Debbie Macomber

Eylül 2013
ISBN: 978-605-348-182-9
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©DEBBIE MACOMBER
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla
Martı Yayın Değ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı:
Ezgi Mat. Tekst. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

MARTI

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı	: A Good Yarn
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Cumhur Mazrioğlu
Editör	: Rose Mary Samancıoğlu
Dizgi	: Elif Aydın Yavuz
Redaksiyon	: Kerem Yıldız
Kapak	: Yasin Öksüz

Küçük Mucizeler Dükkanı'nın yazarından

Bir Yumak Mutluluk

DEBBIE MACOMBER

Çeviri: Ozan Aydın

MARTI

Warm Up America! Vakfı'nın Yönetim Kurulu Başkanı Mary Colucci'ye ve Başkanı David Blumenthal'a, onlarca kişinin hayatını güzelleştirdikleri için teşekkürler...

1

"Elle çorap örmek, tarihle aramızda bir bağ kurar; günümüzde de faydalanmaya devam ettiğimiz beceri ve teknikleri kullanmış örgücülerin hayatlarına bir bakış atmamızı sağlar."

Nancy Bush

LYDIA HOFFMAN

Örgü örmek hayatımı kurtardı. Beynimde tümörler oluşmasına sebep olan, kelimelerle tarif edilemez baş ağrılarıyla canıma okuyan, çok korkunç bir kanser türüne karşı verdiğim iki uzun soluklu mücadelede hep yanımda oldu. Hayatım boyunca hayal bile edemeyeceğim acılar çektim. Kanser, gençlik yıllarımı ve yirmili yaşlarımı silip attı ama ben yaşamaya *kararlıydım*.

İlk kanser tanısı koyulduğunda on altı yaşına yeni basmıştım. Örgü örmeyi de kemoterapi görürken öğrendim. Yanımdaki kemoterapi koltuğunda oturan göğüs kan-

serine yakalanmış kadın örgü örüyordu; bana her şeyi o öğretti. Tedavi çok ağırdı ama çektiğim baş ağrıları kadar kötü olamazdı. *Mide bulantıları ve halsizlikle* geçen bitmek bilmez saatleri örgü sayesinde aştım. Elimdeki iki şiş ve bir yumak iplikle, yüzleşmek zorunda kaldığım tüm zorlukların üstesinden gelebileceğimi hissedebiliyordum. Saçlarım avuç avuç dökülüyordu ama ipliği şişin etrafından geçirebiliyor, ilmek atabiliyor, bir deseni takip edip ortaya bir şeyler çıkarabiliyordum. Birkaç lokmadan fazlasını yiyemiyordum ama örgü örebiliyordum. O küçük başarı hissine tutunuyor, onun kıymetini biliyordum.

Örgü örmek kurtuluşumdu, tıpkı babam gibi. Kanseri ikinci defa atlatmamı sağlayan duygusal gücü babamdan aldım. Ben hayatta kaldım ama ne yazık ki onu kaybettim. Sizce de ironik, değil mi? Benim kurtulmam ve babamın kanserden ölmesi.

Ölüm raporunda kalp krizi yazıyor ama ben öyle olduğuna inanmıyorum. Kanser, geri döndüğünde onu benden daha çok hırpaladı. Annem, hayatı boyunca hastalıklarla baş edememişti; bu yüzden bana bakma görevi babama kaldı. Kemoterapiden kurtulmamı babam sağladı, doktorlarla o tartıştı, en iyi tedavileri almam için o didinip durdu, yaşama isteğimi o canlandırdı. Ve ben yaşama tutunma çabasının yarattığı çaresizlikle yitip giderken, babamın iyileşmem için ödediği bedeli ne yazık ki fark edemedim. Hastalığım artık iyileşmeye başlarken kalbi babamı aniden yüzüstü bıraktı.

O öldükten sonra hayatımın geri kalanıyla ilgili bir seçim yapmak zorunda olduğumu fark ettim. Yapacağım seçimle babamı onurlandırmak istiyordum, bu da bazı riskleri göze almamı gerektiriyordu. Ben, Lydia Anne Hoffman, dünyada iz bırakmaya kararlıydım. Şimdi geçmişe bakınca o zamanlar çok dramatik duygular içinde olduğumu fark ediyorum, ama bir yıl önce gerçekten de o durumdaydım. Şimdi bunları okurken hayatını değiştiren büyük bir şey yapıp yapmadığımı soruyor olabilirsiniz.

Seattle'daki Blossom Sokağı'nda bir tuhafiye dükkânı açtım. Bu, çoğunluk için dünyayı yerinden sarsan bir gelişme olmayabilir ama ben, gökte tek bir bulut yokken gemisini inşa etmeye başlayan Nuh gibi bir inancın peşinden gittim. Büyüklerimden kalan mirası son kuruşuna kadar işyerimi açmak için riske attım. Birkaç haftadan fazla bir işte çalışmamış *ben*, bunu yaptım. Hem de paradan, gelir gider tablosundan ya da iş planlamasından anlamayan ben. Elimdeki avucumdaki her şeyi en iyi *bildiğim* şeye, iplere ve örgücülere yatırdım.

Doğal olarak birkaç sorunla karşılaştım. O zamanlar Blossom Sokağı büyük çaplı bir değişimden geçiyordu. Yapılacak işlerden sorumlu mimarın eşi, Jacqueline Donovan açtığım ilk örgü kursuna katılan kadınlardan biriydi. Kurs sayesinde ilk üç öğrencim; Jacqueline, Carol ve Alix, en yakın dostlarım oldu. Geçen yaz, Bir Yumak Mutluluk'u açtığım sıralarda sokak trafiğe kapalıydı. Dükkânıma uğramak isteyen herkes etraftaki toz ve gürültüye katlan-

mak zorunda kalıyordu. Bu karmaşanın ve rahatsız edici durumun [illegible] olmadığı aşikârdı; şanssına müşterilerim de beni yalnız bırakmadı. Çünkü bu işin altından kalkabileceğime inanmıştım.

Ailemden de herhangi bir yardım almadım. Sevgili annem bana cesaret vermeye çalışıyordu ama daha çok babamı kaybetmenin verdiği hüzünle boğuşuyordu. Hâlâ da öyle. Çoğu günler keder ve yas dolu sislerin arasında çaresizce dolanmaya devam ediyor. O zamanlar ona planımdan bahsedince beni vazgeçirmeye çalışmadı ama çok da destek olmadı açıkçası. Yanlış hatırlamıyorsam, "Tabii, canım kızım, doğrunun bu olduğunu düşünüyorsan yap," demişti. Bu, annemden duymayı bekleyebileceğim en umut dolu sözdü.

Ablam Margaret ise beni karamsar sözleriyle boğmaktan hiç geri kalmadı. Dükkânımı açtığım gün korkunç kehanetlerle yanıma geldi. Bana ekonominin berbat halde olduğunu, insanların hiç para harcamadığını, altı hafta bile dayanırsam kendimi şanslı saymam gerektiğini söyledi. Onun moral bozucu sözlerini on dakika dinledikten sonra kira kontratını yırtıp kapılarımı kapatacak hale geldim, ama sonra daha ilk günüm olduğunu ve en azından bir yumak ip satmam gerektiğini hatırlattım kendime.

Sizlerin de tahmin edebileceği gibi Margaret'le çok karmaşık bir ilişkim var. Beni yanlış anlamayın, ablamı seviyorum. Kansere yakalanana kadar bazen tartışan, bazen de birlikte vakit geçiren diğer kardeşler gibiydik. Bana beyin kanseri tanısı konduktan sonra da çok iyi davranmıştı.

Hastaneye götürmem için bana oyuncak ayı hediye ettiğini hatırlıyorum. O hediye, eğer Whiskers bulup parçalamadıysa, hâlâ bir yerlerde duruyor olmalı. Bu arada, Whiskers benim bulduğu her şeyi parçalamaya çalışan kedimin adı.

Margaret'in tavırları, ben ikinci defa kanserle yüzleşmek zorunda kalınca değişti asıl. Ablam, hastalanmayı ben *istemiştim*, başıma böyle korkunç bir dert açacak kadar ilgiye muhtaçmışım gibi davranmaya başladı. Tek başıma ayakta kalmak için önemli adımlar atmaya çalıştığım günlerde bana destek olacağını ummuştum. Ama ablam tam aksine beni yıldırmaya çalıştı. Fakat zamanla işler değişti ve çabalarımın sayesinde onu kazanmayı başardım.

Margaret, nasıl söylesem, çok sıcakkanlı ve girişken biri değil. Ablamın beni ne kadar çok sevdiğini, Bir Yumak Mutluluk'u açtıktan birkaç ay sonra üçüncü kez kanser ameliyatı atlatana kadar fark etmemiştim. Dr. Wilson o aşina olduğum, ürkütücü tahlillerin yapılmasını istemiş, o anda *korku* kelimesiyle bile tarif edilemeyecek duygular hissetmiştim. Tüm dünyam aniden dondurulmuştu sanki. Bir kez daha aynı şeylere katlanabileceğimi düşünmüyordum doğrusu. Kansere bir daha *yakalanınca* tedaviyi kesinlikle reddedeceğime çoktan karar vermiştim. Ölmeyi istemiyordum ama ölmekten de korkmuyordum artık.

Ne olacaksa olsun şeklindeki tavrım, kaderime boyun eğmemi kabullenmeyen Margaret'i rahatsız ediyordu. Ölümden bahsedilmesi, birçok insanın olduğu gibi onun da huzurunu kaçırıyordu ama benim gibi ölümün kıyısında

yaşayan biri için bunun ışıkların kapanmasından bir farkı yoktu. Ölmeyi dört gözle beklemiyordum ama korkmuyordum da. Çok şükür, test sonuçları olumlu çıktı ve tuhafiyemle birlikte ben de gün geçtikçe canlanmaya başladım. Ablamın beni ne kadar çok sevdiğini o günlerde fark ettiğim için sizlere bunları şimdi anlatıyorum. Çünkü son on yedi yıl boyunca ağladığına iki kez tanıklık ettim: Babamın ölüm haberini aldığında ve Dr. Wilson sağlıklı olduğumu söylediğinde.

İşimin başına tam anlamıyla döner dönmez Margaret beni tekrar Brad Goetz'le görüşmeye zorladı. Dükkânıma kargo getiren Brad'le geçen sene görüşmeye başlamıştım. Eşinden ayrılmış, sekiz yaşındaki oğlu Cody'nin velayetini üzerine almıştı. Yakışıklı olduğunu söylesem sanırım ona haksızlık etmiş olurum; çünkü adam gerçekten de çok çekici. Bu yüzden yük arabasının üzerindeki birkaç kutu iple dükkânıma ilk geldiğinde salyalarımın çeneme akmaması için kendimi zor tutmuştum. Ondan o kadar çok etkilenmiştim ki, uzattığı dosyaya zar zor imza atabilmiştim. Bana üç defa çıkma teklifi etmiş, en sonunda dışarıda bir şeyler içmeyi kabul etmiştim. Kadın erkek ilişkilerindeki tecrübesizliğimden dolayı, Brad ile birlikte olmanın altından kalkamayacağımı düşünüyordum. Margaret beni sıkıştırmasa ona evet deme cesaretini hayatta gösteremezdim.

Bir Yumak Mutluluk'un hayatımın kanıtı olduğunu hep söylemişimdir ama ablama göre ben yaşamaktan korkan biriydim. Yaşamaktan; dükkânımın içinde kurduğum

küçük, rahat dünyanın dışına adım atmaktan korkuyormuşum. Haklıydı, bunu biliyordum ama yine de ona direndim. Çünkü babam ve doktorumun haricinde bir erkeğin yanında vakit geçirmeyeli yıllar olmuştu. Ama Margaret hiçbir mazeretimi dikkate almadı. Kısa süre sonra Brad'le birlikte bir şeyler içtik, sonra da akşamları yemeğe çıktık, Cody'yle pikniklere gittik, oyunlar oynadık. Cody'yi de yeğenlerim Julia ve Hailey kadar sever oldum.

Şu günlerde Brad'le sık sık görüşüyorum. Tekrar kansere yakalanacağımdan korkunca onu kendimden uzaklaştırmıştım ama Margaret'in de sık sık dile getirdiği gibi, hata yapmıştım. Her şeye rağmen Brad beni affetti ve ilişkimize kaldığımız yerden devam ettik. Şimdi temkinli davranıyoruz. Tamam, işleri ağırdan almayı düşünen kişi benim ama Brad'in de buna bir itirazı yok. Eski eşi onu "kendisini bulmaya" ihtiyacı olduğunu söyleyerek terk edip gidince canı yanmış bir kere. Ayrıca Cody'yi de düşünmemiz gerekiyor. Babasıyla arasında çok güzel bir ilişki var ve beni her ne kadar sevse de babayla oğul arasındaki özel ilişkiyi bozmaya niyetim yok. Şu ana kadar her şey yolunda gitti, artık gelecekle ilgili daha sık konuşmaya başladık. Brad ile Cody onlar olmadan günlerimi geçiremeyeceğim kadar çok hayatımın içindeler artık.

Biraz vakit almış olsa da sonunda Margaret dükkânımı sevmeye başladı. Pürüzlü bir başlangıç yaptıktan sonra bana inançlı biri olduğunu gösterdi. Gerçekten de artık benimle birlikte çalışıyor. Evet, doğru söylüyorum; ikimiz

yan yana çalışıyoruz ve bence bunun bir mucizeden farkı yok. Ara sıra aramız limoni oluyor ama bir şekilde birbirimizi idare ediyoruz. Benimle birlikte olmasına cidden çok seviniyorum.

Daha fazla kendimi kaptırmadan sizlere dükkânımdan bahsetmek istiyorum. Bu dükkânı ilk gördüğümde bir şeyler elde etmemi sağlayacağını anladım. İnşaat keşmekeşine, geçici aksaklıklara ve mahalle sakinlerinin sürekli değişmesine rağmen mükemmel bir yer olduğunu fark ettim. Daha içeri adım atmadan kontratı imzalamaya hazırdım. Sokağa bakan büyük vitrin çok hoşuma gitti. Whiskers orada yumakların ve çilelerin arasına kıvrılıp uyumaya başladı. Önündeki saksıları görünce hemen babamın ilk bisiklet dükkânını hatırlamıştım. Sanki babam atıldığım bu macerayı onaylıyordu. Renkli ama tozla kaplı çizgili tenteyi de görünce son kararımı verdim. Bu eski moda küçük dükkânın hayal ettiğim iç ısıtıcı yere dönüşeceğini biliyordum ve haklı çıktım.

Blossom Sokağı'ndaki inşaat çalışmaları neredeyse tamamen bitti. Bankaya ait bina epey pahalı dairelere, yanındaki film dükkânı da "Fransız Kafesi'ne" çevrildi. İlk örgü kursuma katılan ve o sıralar filmcide çalışan Alix Townsend de aynı yerde pasta ustası olarak çalışmaya başladı. Ne yazık ki sokağın aşağı tarafındaki Annie'nin Kafesi kapandı ama bence o dükkân da kısa sürede dolacak. Ne de olsa artık çok işlek bir mahallemiz var.

Margaret içeri girerken kapımın üzerindeki küçük

çan çaldı. Haziran ayının ilk salı günüydü ve hava çok güzeldi. Yaz, Pacific Northwest bölgesine her an varabilirdi.

Ofis olarak kullandığım arka taraftaki odada duran küçük kahve makinesinin yanından dönerken, "Günaydın," diyerek ablamı karşıladım.

Bana hemen cevap vermedi, ağzını açtığında da bir şeyler söylemekten çok, lafı ağzında geveledi. Ablamı ve ruh halini bildiğim için her şeyi zamana bırakmaya karar verdim. Kızlarından biriyle ya da kocasıyla tartışmışsa eninde sonunda bana olanları anlatacaktı.

Margaret arka odaya geçip çantasını kapatırken, "Kahve hazır," dedim.

Ablam hiçbir şey söylemeden yeni yıkanmış fincanlardan birine uzanıp kendisine kahve doldurmaya başladı. Kahve fincandan taşmış ocağa dökülüyordu ama o bunu fark etmedi.

En sonunda daha fazla dayanamayıp moralinin düzelmesini beklemekten vazgeçtim. "Neyin var?" diye sordum. Sabırsız olduğumu kabul ediyorum ama son zamanlarda işe hep yüzü asık gelmeye başladı.

Benimle göz göze gelince gülümsemeye çalıştım. "Yok bir şey... Özür dilerim. Günlerden pazartesiymiş gibi geldi, o kadar."

Dükkân pazartesi günleri kapalı olduğu için salı günü işbaşı yapıyorduk. Kaşlarımı çatıp asıl sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştım. Bomboş bir yüz ifadesiyle duruyor, bana hiçbir şey anlatmıyordu.

Ablam geniş omuzlu, siyah saçlı, çok dikkat çekici bir kadın. Uzun boylu, ince yapılı ama güçlü biri. Hâlâ eskisi gibi atletik bir duruşu var. Keşke saç modelini değiştirse, diye düşünüyorum ara sıra. Saçlarını lisedeki gibi ortadan ayırıyor, omuzlarına değene kadar uzatıyor ve saç maşasıyla içe doğru kıvırıyor. Saç maşası, spreyler ve fırçalar gençlik yıllarının birer parçası. Klasik bir tarzı var ve bu gerçekten ona uyuyor ama ben bir kez olsun farklı bir şeyler denemesini istiyorum.

Ablamın moralini düzeltmek umuduyla çabucak konuyu değiştirip, "Yeni kurs açmayı düşünüyorum," dedim.

"Ne öğreteceksin?"

Hı, ilgili görünüyor. Bu iyiye işaret. Açtığım kurslar çoğunlukla iyi geçmişti. Başlangıç ve orta düzey kursları açmış, bir de Fair Isle tekniğiyle ilgili eğitim vermiştim; ama bir süredir aklımdan başka bir şey geçiyordu.

"Çok mu zor bir soru sordum?"

Ablamın iğneleyici tavrı beni daldığım küçük hayalden uyandırdı. "Çorap," dedim. "Çorap örme kursu açacağım."

Piyasaya sürülen yeni, yaratıcı çorap ipleri sayesinde çorap örmek moda oldu. Birkaç Avrupa markasının ürünlerini getirttim ve sundukları çeşitliliği beğendim. Müşterilerimin de benimle aynı hisleri paylaştığını fark ettim. Yeni iplerin bir kısmı, örüldüğünde kendine özgü bir desen oluşturacak şekilde tasarlanmıştı. Modelin örgüyü ören kişi tarafından değil de ipin kendisi tarafından tasarlandığı bir çift çorabın etkileyici olacağını düşündüm.

"Peki," diyen Margaret onuz sildi. "Galiba çoraplarl beş şiş yerine misinalı yuvarlak şişlerle yapacaksın."

"Aynen öyle." Ben genelde yuvarlak şiş kullanmayı tercih ediyorum.

Margaret örgü örmeyi bilmesine ve ara sıra eline şişleri almasına rağmen tığ işlerini daha çok sever. "Son zamanlarda çoraplara büyük rağbet var, öyle değil mi?" Çok sıradan ve kayıtsız bir havayla konuşuyordu.

Ablamın düşüncelerine hep önem veririm. Aklıma gelen fikirlerin neden işe yaramayacağına ilişkin üç ya da dört tane sebep sunabilir her zaman. Bu, artık bizim için bir oyun haline geldi. Ben bir öneride bulunurum, o da anında önerimin neden başarısızlığa mahkûm olduğunu söyler. Aslında fikirlerimi detaylıca açıklama fırsatının olmasını özledim.

"Sence çorap örme kursu müşterilerimizin ilgisini çeker mi?" diye sormaktan kendimi alamadım. Tanrım, gerçekten de Margaret'in büyük bir derdi olmalı.

Ben çorap örmeyi popüler olmasının dışında da çok seviyorum. Özellikle bir çift çorabın küçük bir proje olması etkiliyor beni. Bir afganı ya da Fair Isle tekniğiyle örülen bir kazağı bitirdikten sonra genelde çabucak biteceğini bildiğim bir modele geçmek istiyorum. Saatler boyunca örgü örmenin aksine çorabın çok kısa sürede ortaya çıkması beni mutlu ediyor. Hem zaman hem de ip bakımından insanı çok yormuyor ve ayrıca güzel bir hediye olabiliyor. Evet, kararımı verdim; yeni kursumda çorap ör-

meyi öğreteceğim. En sakin işgünümüz olduğu için dersleri salı günü düzenleyeceğim.

Margaret soruma karşılık olarak başını salladı. Lafı ağzında geveleyerek, "Bence çorap kursu örgücülerin ilgisini kesin çeker," dedi.

Ablama baktım ve bir anlığına gözlerine yaşlar dolar gibi olduğunu fark ettim. Daha önce de bahsettiğim gibi; Margaret nadiren ağlayan biridir. Yine de nazik bir sesle, "İyi misin?" diye sordum. Meraklı gibi görünmek istemiyordum ama gerçekten de bir derdi *varsa* yanında olduğumu bilmesini isterdim.

"Aynı şeyi sorup durmaktan vazgeç," diye çıkıştı.

Bir rahatlık hissederken iç çektim. Eski Margaret geri dönmüştü.

"Cama asmak için bir afiş hazırlar mısın?" diye sordum. Margaret bu konularda benden daha yetenekliydi. Afiş ve ilan konusunu tamamen ona bırakmıştım.

Ablam hevesli olup olmadığını belli etmeden omuz silkti. "Öğlene kadar hazırlarım."

"Çok güzel." Ön tarafa geçtim, kapının kilidini açtım ve "KAPALI" yazısını "AÇIK" tarafına çevirdim. Whiskers sabah güneşinin altında tembelce kıvrıldığı camın önündeki yerinden başını kaldırıp bana baktı. Vitrinin önündeki saksıda kırmızı sardunyalar çiçek açmıştı. Toprağı kurumuştu, ben de sulama kabını doldurup tekrar dışarı çıktım. Köşeyi dönen kargo kamyonu gözümün ucuna takıldı. İçimi tanıdık bir mutluluk kapladı. *Brad.*

Büyük kamyonu dükkânımın yan tarafında kalan Fanny Çiçekçilik'in önüne park etti. Bana gülümseyerek dışarı çıktı.

Gülümsemesiyle mest olmuş halde, "Çok güzel bir sabah," dedim. Brad, tüm kalbiyle, tüm benliğiyle gülümseyen biriydi ve hayatımda gördüğüm en etkileyici, en mavi gözlerin sahibiydi. Fenerimi bulmuş gibiydim. O gözleri kilometrelerce uzaktan fark edeceğime yemin edebilirim. İşte o kadar mavilerdi. "İplik teslimatı var mı?" diye sordum.

"Bugünlük sana bir tek ben teslim olacağım. Hazırda kahve varsa birkaç dakikalığına mola verebilirim."

"Var, var." Bu bizim geleneğimizdi. Brad ipliklerim gelse de gelmese de haftada iki kez dükkânıma uğruyor, vakti olursa ziyaret sayısını artırıyordu. Küçük kahve termosunu dolduruyor, benden bir öpücük çalma fırsatını es geçmiyor, sonra da işine geri dönüyordu. Her zaman olduğu gibi onu arka odaya kadar takip ettim, beni nazikçe kollarına alınca şaşırmış gibi durdum. Brad'in öpücüklerinden çok hoşlanıyordum. Bu defa alnımdan başladı, sonra yavaşça aşağı inip dudaklarıma ulaştı. Dudakları üzerimde gezinirken vücudumun her yerinin elektriklendiğini hissedebiliyordum. Üzerimde böyle bir etkisi vardı ve o da bunu çok iyi biliyordu.

Beni tam da kendimi kaybedebileceğim an bıraktı. Sonra kollarını etrafımdan çekip kahve demliğine uzandı. Arkasına döndüğünde kaşları çatılmıştı.

"Margaret ile Matt'in arasında bir sorun mu var?" diye sordu.

Her şeyin yolunda olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama kelimeler dökülmeden kendime engel oldum. Birden neler olduğunu bilmediğimi fark ettim. "Niye sordun?"

Brad alçak bir sesle, "Ablan son zamanlarda kendinde değil," dedi. "Fark etmedin mi?"

Başımı salladım. Benimle dalaşma fırsatını görmezden geldiğini hatırlarken, "Bir derdi olduğu ortada," dedim.

Brad fısıldamayı unutup, "Onunla konuşmamı ister misin?" diye sordu.

Durakladım. Margaret'in alınacağını ve Brad'i de beni tersleyeceğini düşündüm. "Hayır," dedim ama sonra fikrimi değiştirdim. Ablam, Brad'i çok seviyordu. Kuşandığı zırhı aşabilecek biri varsa o da Brad'di. "Olabilir ama şimdi değil."

"Ne zaman?"

"Beraber dışarı çıkabiliriz."

Brad başını iki yana salladı. "Matt etrafta olmasa daha iyi olur."

"Haklısın," dedim, alt dudağımı ısırdım. "Başka fikrin var mı?"

Brad bir cevap veremeden, Margaret arka odanın perdesini bir hışımla çekip bize baktı. İkimiz de irkildik; suçluluk duyduğumuzu belli ettiğimize şüphe yoktu.

"Bana bakın, sizi âşıklar, benim hakkımda konuşacaksanız en azından sesinizi alçaltın." Bunları söyleyip perdeyi kapattı ve ayaklarını yere vura vura içeri döndü.

2

ELISE BEAUMONT

Emeklilik, Elise Beaumont'un korktuğunu başına getirmişti. Getirdiği iyi şeylerden biri başının ucundaki saatin alarmının sonsuza dek susmuş olmasıydı. Bedeni ona uykusunu aldığını söylediğinde uyanıyor, okulun kütüphanesinde mola verme fırsatı bulduğunda değil, acıktığında yemek yiyordu.

Ama emekliliğin bir de olumsuz getirileri vardı. Kendi evini yaptırıp kendi küçük bahçesine bakma arzusuyla yıllarca dışından tırnağından arttırdığı paraları bir hesapta toplamıştı. Aylarca süren araştırmalar ve görüşmeler sonunda hep hayalini kurduğu alanı bulmuştu. Beğendiği yer şehrin dış kesiminde kalıyor, okyanus manzarasına olmasa da üzerinde kozalaklar olan ağaçlara bakıyordu. Sabahın erken saatlerinde küçük verandasında kahvesini içtiğini, ağaçların arasından bir geyiğin çıkışını izlediğini şimdiden hayal edebiliyordu. Yatırım hesabını tamamen boşaltmış,

tüm nakdini bu işe yatırmıştı. Müteahhidin saygın biri olduğunu düşünmüş ama adam hiç de öyle çıkmamıştı. Birkaç kişiyle birlikte o da dolandırılmış, aldatılmıştı. Sonra şirket bir ay içinde iflasını açıklamış; sonuç olarak geriye, arttıkça artan avukat ücretlerinin haricinde ne bir ev ne de para kalmıştı. Gittikçe kötüleşen, kâbus gibi bir batağa saplanmıştı.

Yatağında uzanırken yıllardır doğup büyüdüğü Puget Sound bölgesinin dışına seyahat etmeyi istediğini hatırladı. Buna şimdilik gücü yetmezdi. Ama hayatında ilk defa yaratıcı kişiliğinin izini takip etme arzusu duyuyordu. Tekrar örgü örmeyi, yağlıboya kursuna katılmayı düşünüyordu. Kariyerinin çoğunu kitapların etrafında geçirdiği için bir roman yazma fikri aklından hep geçmişti. Kim bilir belki de bir çocuk öyküsü... Hemen hemen her şeyi denemeye hazırdı. Müteahhide açılan davayı kazanır kazanmaz harekete geçecekti. O zamana kadar sadece parasızlığına ve yaşayacağı yasal mücadeleye kafa yorabilirdi.

Bu berbat durumdan kurtulana kadar hayatını askıya almıştı. Avukatlar gerekli başvuruları yapıp dava hukuk sisteminde gideceği yeri bulana kadar bekleyişi devam edecekti. O ve onun durumundaki kişilerin ellerine bir miktar para geçmesi en iyi ihtimalle bir yılı bulacaktı. Bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceği ise çok ama çok büyük bir *muammaydı*. Şimdilik yapabileceği tek şey her şeyini yitirmemek için dua edip umudunu korumaktı.

Müteahhitle ilgili sorunlar, yaşadığı zorlukların sadece başlangıcıydı. Evinin zamanında tamamlanacağına güvenerek kaldığı yerin kontratını iptal etmişti. Erken davranarak büyük bir hata yapmıştı. Seattle'da ev bulmak çok zordu ve sadece yeni bir ev bulmanın zorluğundan değil, bulabileceği apartman dairesinin aşırı pahalı olması durumunda emeklilik aylığından geriye bir şey kalmamasından da korkuyordu. Elise kızının isteğine uyup onun yanına taşınmıştı. Kısa süreceğine dair kendine söz vermişti. Ama onlara taşınalı çoktan altı ayı geçmişti.

Hayır, Elise yaşadığı mali felaketi düşünerek bir saniyesini daha boşa harcamayı istemiyordu. Bunlara kafa yormak onu sadece bunalıma sokmaya yarıyordu. Kendi evine sahip olma hevesiyle hemen hemen her şeyini yitirmişti. En azından geriye sağlığı, kızı ve torunları kalmıştı.

Yatak odasının kapısına büyük bir telaşla gümgüm vuran altı yaşındaki John, "Anneanne, anneanne," diye seslendi. "Uyandın mı? Yanına gelmek istiyorum."

Elise yataktan çıkıp kapısını açtı. Çilli torunu ona gülümsüyordu. Çocuğun kısa kesilmiş turuncu saçı, tıpkı bir zamanlar Maverick'in yaptığı gibi neredeyse dimdik duruyordu. En küçük torununun saç rengi ona eski kocasını anımsatıyordu. Elise kısa karşılaşmaların haricinde son otuz yıldır adamı hiç görmemişti. Profesyonel bir kumarbazla evlenmek bir yana, onunla nasıl tanıştığını bile hâlâ açıklayamıyordu. İçgüdülerine uyup çılgınca bir kaçamak yapmış ve kendisini onun kollarında bulmuştu.

Ama... onu nasıl da sevmişti! Nasıl da sırılsıklam

âşık olmuştu! Tanıştıktan birkaç hafta sonra evlenmiş, onca yer dururken parmaklarına yüzükleri bir alışveriş merkezinde geçirmişlerdi. Çok geçmeden Aurora doğmuş, bu doğumdan sonra da evliliklerinde sorunlar baş göstermeye başlamıştı. O zamanlar Marvin "Maverick" Beaumont, bir sigorta şirketinde çalışıyordu ama ne yazık ki kumardan ve oyun kartlarından kopamıyordu. Bu bağımlılığı onları mahvolmanın eşiğine getirmiş, Elise onu terk etmekten başka çaresinin olmadığını fark etmişti. Ne zaman onu boşanmakla tehdit etse, adam her şeyi yeniden düşünmesi, ona bir şans daha tanıması için yalvarmış, ama her defasında aynı şeyleri yapmıştı. En sonunda Elise, onu hayatından çıkarmaktan başka seçeneğinin olmadığını anlamıştı. Bu kararı hâlâ canını yakıyordu. Başka hiçbir adamı Maverick'i sevdiği kadar sevememişti. Denemişti ama hiç kimse ona aynı duyguları hissettirememişti.

Tekrar evlenme umuduyla sosyalleşmek için büyük çaba sarf etmişti. Aurora on beş yaşına bastığında evlenmeye çok yaklaşmıştı ama görüştüğü senfoni müzisyeni Jules'un San Francisco'da bir eşi ve iki kızının olduğunu öğrenmişti. Yaşadığı ihanet onu harap etmiş, ilişkilerden elini eteğini çekmiş, basit bir hayat yaşamaya karar vermişti.

Endişeli görünen kızı koridorun köşesinde belirdi. Aurora kızgınca, "John, anneanneni rahat bırak dememiş miydim sana?" dedi. Oğlunun kolunu tutup Elise'in kapısının önünden çekti. "Özür dilerim, anne. Çocuklara seni erkenden uyandırmamalarını söylemiştim," dedi. Elise'e özür dilercesine baktı.

"Sorun değil, uyanmıştım zaten." Ev hanımı olan kızı ve ailesiyle birlikte yaşamak Elise'in emeklilik planlarının bir parçası değildi ama bu anlaşma şimdilik her iki tarafın da işine geliyordu. Eşyaları depoda, hayatı askıda olsa da en azından başını sokabileceği bir evi vardı.

Elise davanın çözüme kavuşmasını beklerken, Aurora ve David'e kira ödüyordu. Onların ısrarı üzerine az miktarda bir şey veriyor ama bu sayede kısıtlı aile bütçelerine katkıda bulunuyordu. Ayrıca kızına da yardımcı oluyordu. Damadı David, Kuzey Amerika'daki şirketlere yazılım sistemleri hazırlayan bir bilgisayar uzmanıydı ve işi dolayısıyla sık sık bir ya da iki haftalığına uzaklara gidiyordu. Elise ile Aurora birbirine yoldaş olmuştu, Elise de kızının ona verdiği desteğe minnettardı.

John, "Öğleden sonra bizi parka götürür müsün?" diye sordu.

Torununu kırmayı hiç sevmeyen Elise, "Olabilir," dedi. "Ama halletmem gereken birkaç işim var. Ne zamana dönerim bilmiyorum."

"Ben de gelebilir miyim?" John çok sevimli bir çocuktu; gezip görmeye, dışarıda oyun oynamaya can atıyordu. Dünyaya bir ay erken gelmişti ve bunu onlara hâlâ hissettiriyordu.

"Hayır, hayatım, sen kreşe gitmelisin."

John yüzünü astı ama sonra sevimlice omuzlarını yukarı kaldırıp anneannesinin isteğini kabul etti, hemen ko-

ridordan çıkıp ağabeyinin yanına döndü.

Elise kızına, "Blossom Sokağı'na gidip şu tuhafiyeye bakmayı düşünüyorum," dedi.

Aurora'nın, annesinin örgü örmeye olan ilgisinin yeniden artmasına sevindiği belli oluyordu. Elise avukatını son ziyaretinde yenilenen sokaktan geçmiş, tuhafiyeyi fark etmiş, kızına da bahsetmişti.

Blossom Sokağı'ndaki değişiklikler epey hoşuna gitmişti. Yıkık dökük binalarından dolayı yıllardır çok kötü duruyordu. Yapılan yenilikler Elise'in beklediği gibi değildi. Mimar eski binaları yıkmak yerine var olanları yenilemiş, sokağa güzel bir görünüm katmıştı. Dükkânlar tenteleriyle, önlerindeki çiçekleriyle ve kaldırımdaki panolarıyla çekici hale gelmişti. Elise; geleneksel, sıcacık bir mahalleye ve içinde kurulan sevimli, küçük dünyaya adım attığını hissetmişti. Sadece birkaç sokak ötede gökdelenlerin gökyüzüne uzandığına inanmak zordu. Tepenin hemen aşağısında kocaman şirket binaları, sigorta şirketleri ve çarşıya kadar uzanan diğer büyük iş merkezleri vardı.

Elise, Bir Yumak Mutluluk'un camından içeri bakarken, örgü kursunun afişini görmüştü. Emekliliğin keyfini hayal ettiği şekilde süremeyebilirdi ama para harcamaktan korkan, eve kapanmış biri de olmayacaktı. Ayrıca örgü örmek maddi sıkıntıları unutmasını sağlayabilirdi.

Odasında bir bardak çay içtikten sonra üzerini değiştirdi. Yılların değiştiremediği ince yapılı bedeninin üzerine, açık pembe renkli, hem şık hem de rahat takımını

geçirdi. Güneşli bir haziran günü olmasına rağmen hava serindi, dışarı çıkınca takımının ceketini de üzerine alması gerekecekti. Beyaz bluzunun yakasına küçük, pembe bir broş taktı. Elinde kalan tek güzel mücevher oydu. Maverick daha evlenmeden önce hediye etmiş, Elise de çok sevdiği bu broşu sık sık takmıştı.

Maverick, Elise'in düşündüğü kadar sık olmasa da kızıyla görüşüyordu. Elise onunla hiçbir şey yapmayı istemese de kızını babasını tanımaktan mahrum bırakmayı düşünmüyordu. Oysa adam ona hiç babalık yapmamıştı. Elise ilişkilerini kızlarından tamamen bağımsız olarak düşünüyordu. Birden durup kaşlarını çattı. O sabah iki defa Maverick'i düşünmüştü. Aslında onu gerçek anlamda hiç unutmamıştı –torunu onu bu kadar çok andırırken nasıl unutabilirdi ki– ama onunla ilgili anılar nadiren aklında canlanırdı. Onu ya da onunla birlikte geçirdiği günleri ve geceleri hatırlamayı hiç *istemiyordu*.

Omzuna kadar uzanan kahverengi saçlarını fırçayla düzelttikten sonra ensesinde topladı. Aklar düşmeyen saçları tek gurur kaynağıydı. Aklında bir anı daha belirirken elleri donup kaldı. Maverick onun açık saçlı halini severdi. Elise kütüphanedeyken saçlarını topuz yapardı ama akşam olunca Maverick ilk iş olarak tel tokaları uzanır, Elise'in kalın bukleli saçlarını açardı. "Rapunzel, Rapunzel," diye fısıldar, Elise de gülümserdi... Bunları hatırlayınca sinirlenen Elise dudaklarını sıkıca kapatıp aklındaki düşünceyi atmaya çalıştı.

Aurora, Elise mutfağa girdiğinde mısır gevreği koyduğu kâselere süt dolduruyordu.

"Çok güzel olmuşsun, anne."

Elise iltifat karşısında utanan biriydi ve elini sallayarak kızının sözlerini geçiştirdi.

Elise dış kapıyı açarken torunlarına, "Okulda uslu durun," dedi.

Çocuklar anneannelerinin gidişini izledi. Sanki onları çok kötü bir kadere terk ediyormuşçasına yüzlerini asmışlardı. Torunları sevinç kaynağıydı ama kızının onlarla nasıl başa çıktığına akıl sır erdiremiyordu. Aurora'nın bir eş ve anne olarak sergilediği yeteneklere hayrandı.

Elise bazen iki alanda da başarısız olduğunu düşünüyordu. Kendini bir türlü eş olarak görememişti ve evli olarak geçirdiği iki yıl da bunun kanıtıydı. Aurora evlilik enkazının altından kurtarabildiği tek hazineydi. Babası gibi bir seksen boyundaki kızı, Elise için büyük bir lütuftu. Elise'in kabul bile edemeyeceği kadar çok konuda birlikte olgunlaşmışlardı. Tanrı'ya şükür her şeye rağmen birliktelerdi.

Maverick nafakasını hiç aksatmamış, içinden gelince Aurora'ya telefon etmişti. Her defasında da ülkenin farklı bir yerinden telefon ediyor gibiydi. Sigorta işlerinde epey başarılı olmasına rağmen, boşanmalarının üzerinden kısa bir süre geçtikten sonra düzenli bir işte çalışıyormuş yalanına devam etmekten vazgeçmiş, tüm enerjisini kumara vermişti. Çünkü sürekli aynı yerde kalmak profesyonel bir kumarbazın işine gelmiyordu. Ayrıca bir yere tutunmadığı

için ondan bir aile babası olması da beklenemezdi. Elise doğum yaparken sevgili kocası bekleme odasında pokere dalmış, çocuğunun doğumunu kaçırmıştı.

47 numaralı otobüse binen Elise, Pill Hill'den geçip Blossom Sokağı'na doğru yol aldı, üç durak sonra son zamanlarda büyük bir tadilattan geçen Seattle Halk Kütüphanesi'nin önünden geçti. Okul kütüphanesindeki işi sayesinde Washington'daki en önemli kütüphanecilerle tanışmıştı. Bu kişilerden biri de "Seattle Aynı Kitabı Okusun" kampanyasını organize eden Nancy Pearl'dü. Birleşik Devletler'deki büyük küçük tüm şehirler Seattle'ı takip etmişti. Elise bu fikrin bu kadar rağbet görmesine çok sevinmişti. Bunlar, kütüphanelerin toplumun önemli bir parçası olmaya devam ettiğini gösteriyordu.

Otobüsten inerken çantasına sıkıca tutundu. Bu bölge bir zamanlar yankesicileri ve kapkaççılarıyla ünlüydü. O günler artık geride kalmıştı ama tedbiri elden bırakmamanın bir zararı olmazdı.

Panny Çiçekçilik'in önünden geçerken, durup mor karanfillere hayran hayran baktı. Daha önce bu renkte karanfil görmemişti, Aurora'ya bunlardan bir buket götürmeyi düşünüyordu. Belki de parasını çiçeklerle çarçur etmemeliydi ama... Neyse, bunu düşünecekti.

Tombul bir kedi, tuhafiyenin vitrinine kıvrılmış, uykuya dalmıştı. Elise kapıyı açtı ve kulağına küçük bir çan sesi geldi. Sese alışık olduğu belli olan kedi hiç kıpırdamadı.

Sevimli yüzlü bir kadın, "Günaydın," dedi. Tezgâhın

yanında duran bir başka kadın da Elise'in durduğu tarafa doğru başını salladı.

Genç kadının arkadaş canlısı tavrıyla içi ısınan Elise, "Sizlere de günaydın," dedi. Göze hoş gelen, çok güzel tasarlanmış ve iplerle tıka basa doldurulmamış bir dükkâna girmişti. Her rafın üstünü görebilmek hoşuna gitti. Etrafındaki renklerle ve desenlerle dikkati dağılmış haldeyken, "Kurs için gelmiştim," dedi. Rafların üst kısmına, içine koyulan tellerle şekil verilmiş modeller asılmıştı. Elise'in gözü ön tarafına dinozor işlenmiş bir kazağa takıldı. Luke da, John da böyle bir şeyi çok severdi. Belki de torunlarına böyle bir şey örerdi.

"Bu hafta çorap örme kursu açıyoruz."

Bunun ilgisini çekip çekmediğinden şüphe duyan Elise, "Çorap mı?" dedi. "Daha önce beş şişle örmüştüm ama aradan çok vakit geçti."

Kadın, "Bunlar yuvarlak şişle örülüyor," dedi. "Gelin size göstereyim." Elise'i örülmüş çorapların takılı olduğu plastik ayakların yanına götürdü. Desenler Elise'in üstesinden gelemeyeceği kadar karışık ama bir o kadar da güzeldi. Örgü şişlerini eline almayalı yıllar olmuştu, ayrıca hevesinin boyunu aşan bir modelle cebelleşerek kırılmasını istemiyordu.

O bunları söylemek üzereyken kadın ipin kendinden desenli olduğunu açıklamaya başladı.

"Örmekten başka bir şey yapmak zorunda olmadığımı mı söylüyorsunuz?"

"Aynen öyle. İp kendinden desenli." Kadın sonra da kurs ücretini, gününü ve gerekli malzemelerle birlikte her şeyin ne kadara mal olacağını açıklamaya başladı. "Bu arada ben, Lydia Hoffman. Bu da ablam, Margaret. Benimle birlikte çalışıyor."

Elise, "Elise Beaumont," deyip ikisine de gülümsedi. Biraz daha yakından bakınca aralarındaki benzerliği fark etti. Büyük olan, Margaret, iri yapılıydı ama diğeri, Lydia, narin, ufak tefek biriydi. Yine de çıkık elmacık kemikli ve koyaman, siyah gözlü yüzleri birbirlerini andırıyordu. Elise onlara dikkatlice baktığını fark edince, "Yeni emekli oldum ve örgü örmeye yeniden başlayabileceğimi düşündüm," dedi.

"Çok *iyi* düşünmüşsünüz."

Elise, Lydia'nın hevesli tavrına gülümseyerek cevap verdi. Margaret tezgâha geçip kataloglar ve sipariş formlarıyla ilgili işlerine döndü.

Elise, "Kurs aracılığıyla örgüye dönmenin iyi olacağına karar verdim," dedi.

Lydia başını salladı. "Uğramanıza çok sevindim," derken bir masa ve sandalyelerin bulunduğu arka tarafa geçti. "Cuma günü öğleden sonra boşsan, seni de hayır amaçlı örgü grubumuza davet etmek isterim."

"Bir başka kurs mu?" Elise iki kursu birden karşılayamazdı.

"Tam olarak öyle değil. Ücretsiz. Bazıları farklı proje ve vakıflar için örgü örmeye geliyor o kadar. Seni de aramızda görmekten mutluluk duyarız, Elise." Lydia, Warm Up

America'dan, Linus Projesi'nden ve kemoterapi gören kişiler için düzenlenen ChemoCaps'ten bahsetti.

Elise bir kez daha kısıtlı bütçesini hatırlayınca, "İpi siz mi veriyorsunuz?" diye sordu.

Lydia, "Aslında evet," dedi. "Ya da en azından bir kısmını biz veriyoruz. Sürekli müşterilerim Warm Up America için yapılan battaniyelerden artan iplerini bu iş için bağışlıyor. Ayrıca diğer projeler için ip almak isteyen kişilere indirim yapıyoruz."

"Olabilir." Elise zaten boş geçen günlerini doldurmanın yolunu arıyordu. Şu ana kadar Seattle Halk Kütüphanesi'nin bir şubesinde ayda bir kez buluşan kitap grubuna katılmış ve kilise ilanlarını katlamaya gönüllü olmuştu. Yerel kan bankasının güçlü destekçilerinden biri olarak, her pazartesi öğlene kadar danışma masasında duruyordu.

Lydia, "Çorap kursuna yazılmak ister misin?" dedi. "Seveceğinden eminim."

Kadının sıcakkanlılığı Elise'in içini bir kez daha ısıttı. "Evet, sanırım yazılacağım." Çantasını açıp çek defterini çıkardı. Çeki imzalarken, "Sınıfta kaç kişi olacak?" diye sordu.

"Kurs altı kişilik olacak."

"İlgi var mı?"

"Henüz çok soran olmadı ama afişi daha salı sabahı astım. İlk yazılan da sensin."

Elise, "İlk," dedi ve sebebini bilmeden ilk kişi olmanın ona mutluluk verdiğini hissetti.

Ve sonunda kızına karanfil almaya karar verdi.

3

BETHANNE HAMLIN

Bethanne Hamlin, Capitol Hill'deki evinin yoluna girerken, böyle olmamalıydı, diye kendi kendine hayıflandı. 1930'larda inşa edilen ev, yaşanan depremden dolayı yerle bir olana kadar hayallerini süslemişti. Görür görmez oraya âşık olmuştu. Kısa ve yokuşlu araba yolu bodrum katındaki garajda sonlanıyordu. Beton merdivenler küçük avluya açılıyor, giriş kapısı her zaman düşündüğü gibi peri masallarındaki evlerin oval kapılarını andırıyordu. İkinci kattaki yetişkin yatak odasından dışarıya üçgen şekilli bir çatı uzanıyordu. Oradaki pencerenin önünde duran koltuk tüm mahalleyi görüyordu. Bethanne sık sık orada oturuyor, ya bir şeyler okuyor ya da hayallere dalıyordu. Bu güzel evde bir zamanlar mükemmel bir hayat yaşamıştı. O peri masalı burada hayat bulmuştu.

Motoru kapattı, beş yaşındaki Plymouth marka ara-

basında oturdu, eve yüzünde bir gülümsemeyle girmek için gücünü toplamaya çalıştı. Derince bir nefes alıp arabadan indi, alışveriş poşetlerini almak için arka koltuğa uzandı.

Ön kapıyı açıp neşeli bir tonla konuşmaya çalışırken, "Ben geldim!" diye seslendi.

Sessizlikle karşılaşınca iç çekti.

"Andrew? Annie?" Elindeki poşetleri mutfak tezgâhına bıraktı, çaydanlığa su koyup ocağın altını yaktı. Boşanmadan önce çayı sevmezdi ama son bir yıldır neredeyse çay tiryakisi olmuş, tek başına günde iki üç demlik içmeye başlamıştı.

İkinci kez, "Ben geldim!" diye seslendi. Yine bir ses çıkmadı.

Birkaç dakika sonra çaydanlık ötmeye başladı ve bir zamanlar anneannesine ait olan seramik çaydanlığın içindeki Earl Grey poşet çaylarının üzerine kaynar suyu döktü. Sonra da çaydanlığı yemek masasına götürdü.

Mutfaktaki küçük bölmede otururken hayatını anlamaya, şu son iki yılda onun ve çocuklarının başına gelen her şeye akıl sır erdirmeye çalıştı. Artık hiçbir şey doğru gibi görünmüyordu. Mevsimler artık birbirini aynı sırada takip etmiyor, ay birden güneşle yer değiştirebiliyordu. Bethanne başına gelenleri ve nedenini anlamakta hâlâ zorluk çekiyordu.

Her şey on altı ay önce Sevgililer Günü sabahında başladı. Çocuklar uyanmış, okul için hazırlanırken yatak

odalarında dolanıyorlardı. Bir süre önce Andrew ile Annie'nin tuvalet sırası için didiştiğini duymuş, üzerine sabahlığını geçirip kahvaltıyı hazırlamak için mutfağa inmeye başlamıştı. Kapıya uzanırken kocasının dizlerini bükmüş, yüzünü de ellerine gömmüş halde yatakta oturduğunu fark etmişti. Bethanne ilk olarak Grant'ın hastalandığını düşündü. Başka zaman olsa kocası çoktan kalkıp üzerini giyinmiş olurdu. Başarılı bir emlakçıda çalışan Grant işini seviyordu. Bethanne'nin evde çocuklarla kalmasına yetecek kadar para kazanıyordu. Bethanne, Andrew'i ve on üç ay sonra da Annie'yi dünyaya getirdiği andan itibaren çocuklarına bakması gerektiğini hissetmiş, Grant da bu kararını desteklemişti. Kocası onun çocuklarının yanında olmasına sevinmiş, sık sık ona ve iş arkadaşlarına güzel yemekler hazırlamasından mutluluk duymuştu.

Bethanne, "Grant?" dedi, daha başka ne söyleyebileceğini bilmiyordu.

Kocası başını kaldırdı ve Bethanne adamın gözlerindeki büyük acıyı görüp yatağa oturdu, elini kocasının omzuna koydu. Nazikçe, "Ne oldu?" diye sordu.

Grant konuşamıyor gibiydi. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama dudaklarından kelimeler dökülmedi.

Annie merdivenlerin başından, "Anne!" diye seslendi. "Aşağı gelir misin?"

Kocası ile çocuklarının arasında kalan Bethanne bocaladı, kocasının kolunu sıktı. "Hemen döneceğim." On dakika sürmeden iki çocuğunu da okula gönderdikten sonra

geri döndü.

Yatak odasına adım attığında Grant hâlâ aynı haldeydi, yüzündeki boş ifade değişmemişti.

Hemen, "Anlat bana," diye fısıldadı, sorunun ne olduğunu merak ederken aklından bin bir düşünce geçti. Grant bir hafta önce kontrol için doktora gitmiş ve herhangi bir sorun çıkmamıştı ama onlar rutin testlerdi. Belki de Dr. Lyman bir şey bulmuştu da Grant ancak şimdi anlatmaya hazır hissetmişti kendini. Yine kocasının yanına oturdu, altındaki çarşaf hafifçe büzüştü.

Grant ona yakışmayan boğuk bir sesle, "Bugün Sevgililer Günü," dedi.

Bethanne kocasının yanağını öptü, adamın kasıldığını hissetti. "Grant, lütfen bana neler olduğunu söyle."

Grant o anda ağlamaya başladı, hıçkırıkları tüm bedenini sarstı. Bethanne yirmi yıllık evliliklerinde kocasının böyle duygu yüklü bir şekilde ağladığına ancak birkaç kez tanıklık etmişti. Grant, "Canını yakmayı istemiyorum," dedi.

"Anlat bana!"

Grant, Bethanne'nin omuzlarını tuttu, parmaklarını tenine batırdı. "Sen iyi bir kadınsın, Bethanne ama..." Tereddüt etti. "Ama artık seni sevmiyorum."

Bethanne ilk başta şaka olduğunu düşünüp kıkır kıkır güldü. "Nasıl, beni artık sevmiyorsun? Grant biz yirmi yıldır evliyiz. *Elbette* beni seviyorsun."

Grant ona bakmaya dayanamayacakmışçasına göz-

lerini kapattı. "Hayır, sevmiyorum. Üzgünüm, çok ama çok üzgünüm. İnan çalıştım, seni sevmeye çalıştım. Bu... bu oyunu daha fazla sürdüremem."

Bethanne dili tutulmuş halde gözlerini kocasına dikti. Karşısında duran, sevdiği ve onca yıl koyun koyuna yattığı adamdı ama göz açıp kapayıncaya kadar bir yabancıya dönüşmüştü.

Kendinden emin olamadan, "Ne oldu?" diye sordu.

Grant, "Lütfen, beni daha fazlasını söylemek zorunda bırakma," dedi.

"Ne olduğunu söyle." O anda kızgınlıktan çok, kafa karışıklığı yaşıyordu. Olanları anlamaya çalışmaktansa aniden sorunu çözmeye yeltendi. Sorun her neyse tıpkı su akıtan bir musluk ya da arızalı bir priz gibi düzeltilebilirdi. Yapılması gereken tek şey, bir tesisatçı ve elektrikçi çağırmaktı. Onların durumunda da yapılması gereken, ilgi gösterip sorunu çözmekti, sonra da her şey eski haline dönecekti.

Kocası sıktığı dişlerinin arasından, "Seni artık sevmememin bir sebebi var," dedi. Örtüyü kenara fırlatıp yataktan çıktı. Sinirli tavırları Bethanne'yi şaşkına çevirdi.

"Grant, sana ne oldu böyle?"

Kocası pantolonunu bacaklarına geçirip yukarı çekti, fermuarını kapattı. "Gerçekten de bu kadar kör müsün, yoksa sana her şeyi açık açık anlatmam mı gerekiyor?"

Ağlayan adam saniyeler içinde bir zorbaya dönüşmüştü. Bethanne, masumca bir cevap beklerken ellerini açıp,

"Neyi anlatacakmışsın?" diye sordu. Bu kaba tavırlar onu duyduklarından daha çok şaşırtmıştı.

Grant kolunu gömleğine geçirirken duraksadı. Bethanne'ye bakmadan duygusuzca konuştu. "Başka biri var."

Bethanne neler olduğunu sonunda anladı. "Beni... aldatıyor musun?" Vücudu uyuştu, ağzı anında kurudu. Dili normal halinin iki katı şişip konuşmasını imkânsızlaştırdı. Duydukları doğru olamazdı. İnanmak istemiyordu. Grant ona böyle ihanet edemezdi. Onu aldatsa bunu *fark ederdi*. Erkekler eşlerini filmlerde ve kitaplarda aldatırdı. Bu; başka kadınların, başka evliliklerin başına gelebilecek bir şeydi. Grant işe gitmek için giyinmeye devam ederken, o da birkaç dakikalığına duyduklarını inkâr etmenin yarattığı hayali hisse tutundu.

Kekeleyerek, "Ne zaman? Nasıl?" demeyi başardı.

Grant, "Ofiste tanıştık," dedi. "O da danışman. Geçenlerde işe girdi." Derince iç çekti. "Evliliğimizi devam ettirmeye çalıştım ama olmuyor. Böyle olmasını ben de istemezdim." Sesinde ricada bulunduğunu belirten bir ton vardı ama onun yerini çabucak öfke aldı. "Lanet olsun, Bethanne, durumu daha da kötüleştiriyorsun." Bunları günlerdir planlamış gibi dolabın kapağını açtı, bir valiz çıkarıp yatağın üzerine koydu.

"Gidiyor... musun?"

Grant şifonyerinin çekmecelerini açıp giysilerini çıkararak cevap verdi. Bethanne, kocasının düzgünce katlanmış iç çamaşırlarını valizinin altına koyuşunu izlerken

gözlerini kırpıştırdı. Grant, düzgünce katlanması şart olan tişörtleri konusunda çok hassastı. Dış görünüşe çok özen gösteren, saçı ve kıyafetleri de dahil her konuda mükemmeliyetçi biriydi.

"Nereye... nereye gideceksin?" Bethanne'nin aklına sorular akın ediyor ama su üstüne en gereksizleri çıkıyordu.

"Tiffany'nin yanına taşınıyorum."

Bethanne, "Tiffany?" diye tekrarladı ve hayatının şu en korkunç anının tam ortasında nedensiz bir şekilde kahkahalara boğuldu. "Beni *Tiffany* adında bir kadın için mi terk ediyorsun?"

Grant ona delirmiş gibi baktı, belki de Bethanne gerçekten kafayı yemişti. Saygısızca, "*Git,*" dedi, elini sallayarak ona aldırış etmediğini gösterdi. "Gitmeni istiyorum."

Ciddi olduğunu göstermek için bodruma kadar indi, eline büyük bir valiz alıp yatak odasına çıktı. Valizi alıp gelirken Tiffany'yi tanıyıp tanımadığını hatırlamaya çalıştı. Aklına geldiği kadarıyla onunla hiç karşılaşmamıştı. Grant'ın ofisi kadınlarla doluydu ama Bethanne kocasının onu aldatabileceğinden hiç şüphelenmemişti. Büyük valizi iki merdiven boyunca çekiştirerek çıkarmasına rağmen, nefes almak için hiç durmadı; öfkesi ona yardımcı oluyordu.

Boş valizi hiçbir şeyi umursamadan yatağın üzerine attı, beyaz çarşaftan bir toz bulutu yükseldi. Sonra da dolabın kapaklarını ardına kadar açtı. Grant'ın elbiselerini ortasından tutup askılarıyla birlikte dışarı çıkardı. Sonra

da doğrudan valize tıkıştırmaya başladı.

Grant, "Bethanne!" diye bağırdı. "Kes şunu!"

Bethanne ciğerlerindeki tüm güçle, "Olmaz!" diye haykırdı. Sonra da daha sakince, "Şu Tiffany'yle ne kadar zamandır görüşüyorsun?" diye sordu. Bu tür soruları sormaya başlayınca kendisini tutamadı. "O da evli mi? Yoksa sadece ben mi kenara atıldım?"

Grant onunla göz göze gelmekten kaçındı.

"Ne zamandan beri?"

Grant eşyalarını valize tıkıştıran Bethanne'ye bakmamak için yine elinden geleni yaptı. Bethanne kıyafetleri fırlatmaya başlamıştı ama sonra çabucak eski alışkanlıklarına; her şeyi katlamaya, düzeltmeye, düzenlemeye döndü.

"Bir ay mı? İki ay mı? Peki, yatakta çok becerikli mi?"

"Bethanne, yapma."

"Ne zamandan beri?" Grant ona gerçekleri söyleyene kadar durmayacaktı.

Grant, Bethanne'nin insafsızlığına yenik düşmüşçesine iç çekti. "İki yıl."

Öfkeden kuduran Bethanne, "İki *yıl!*" diye haykırdı. "Git bu evden."

Grant başını salladı.

"Git ve geri dönme." O anda çok ama çok ciddiydi. Fakat çok geçmeden çaresizce kocasının evinde kalmasını istedi. O zamanlar kocasının sevgisini yeniden kazanmak için nasıl da deliye döndüğünü hatırlayınca utancından

mahvoldu. Her şeyi yapmaya; evlilik danışmanıyla görüşmeye, kocasına yalvarmaya, bir çıkar yol bulmaya razıydı. Mal mülk paylaşımının yapılacağı görüşmeden hemen önce Grant'a ailesine geri dönmesi için hayatının on yılını vermeyi isteyecek hale gelmişti.

Ama Grant evden ayrılıp Tiffany'nin yanına taşınınca geri dönmeme kararını da almıştı. Bethanne neredeyse tamamen harap olmuştu. En sonunda durumu kabul etmek zorunda kalmıştı; Grant geri dönmeyecekti. Onu artık sevmiyordu ve Bethanne'nin söylediği ya da yaptığı hiçbir şey adamın fikrini değiştirmeye yetmeyecekti.

Evliliği bitmişti, ilişkisini arkada bırakmak özgüvenini yerle bir ediyordu. Çocukları olmadan ne yapacağını bilemezdi. Andrew ve Annie'nin ona eskisinden daha çok ihtiyacı vardı, Bethanne de yalnızca onlar için hayatına devam ediyordu.

En sonunda bulduğu avukat ona çok dürüst davranmış, yardımcı olmuştu. Adil gibi görünen maddi bir anlaşmaya varılmıştı. Grant üçüncü defa evlerinin üzerindeki ipoteği kaldırmış, bulabildiği tüm parayla araba ve kredi kartı borçlarını kapatmıştı. Böylece ikisinin de hemen hemen hiç borcu kalmamıştı. Grant'ın iki yıl boyunca nafaka ödemesine ve çocukları liseyi bitirene kadar yardımda bulunmasına karar verilmişti. Üniversite masraflarını iki taraf ortaklaşa halledecekti. Grant hiçbir çeki geciktirmemişti ama bunu yasal olarak yapmak zorundaydı zaten. Bethanne kısa süre sonra iş bulmak zorunda kalacaktı ama

bazı sebeplerden dolayı bunu hep askıya alıyordu.

Boşanma davası bitelî altı ay olmuştu, yaşananların üzerini kaplayan sis perdesi daha yeni yeni aralanıyordu. Bethanne, ailesinin ve arkadaşlarının "yeni gerçekliği" olarak tanımladığı durumla başa çıkmayı öğrenene kadar kendisine anı yaşamak zorunda olduğunu söyledi. Ama asıl sorun; *eski* gerçekliğini tercih ediyor olmasıydı...

Bethanne soğumaya başlayan çayını yudumladı. Mutfak kapısı ardına kadar açılıp on altı yaşındaki kızı Annie terler içinde ve yüzü kızarmış halde içeri girince düşüncelerinden irkilerek uyandı. Kızının ıslak saçları yanaklarına yapışmıştı. Üzerinde dar bir spor tişörtle, tayt vardı ve uzunca bir koşudan döndüğü belli oluyordu. Annie kendisini babasına yakın gördüğü için boşanmadan çok etkilenmişti. Grant evden ayrıldıktan sonra Annie koşmaya başlamış, günde on, hatta on beş kilometre koşar olmuştu. Ne yazık ki kızının tavırlarındaki tek değişiklik bu değildi. Yeni edindiği arkadaşları da başına büyük sorunlar açabilecek tipte çocuklardı.

Annie'nin durumu ve yeni arkadaş çevresi Bethanne'yi çok endişelendiriyordu. Kızı, Tiffany'ye çok öfkelenmişti ve Bethanne, Annie'nin yeni arkadaşlarının onu daha dikkat çekici şeyler yapmaya teşvik ettiğinden şüpheleniyordu. Bethanne eski kocasından on beş yaş küçük olduğunu öğrendiği kadını her ne kadar sevmese de, kızının ona karşılık verme hevesiyle aptalca bir şey yapacağından ve işin içine polisin karışacağından korkuyordu.

Andrew, Annie'nin yaptığı çeşitli şeylerden birkaç kez bahsetmişti annesine. Kızı, Tiffany'yi dergilere üye etmiş, adını ve numarasını tezgâhtarlara bırakmış, onun adına randevular ayarlamıştı. Ama Bethanne ne zaman bu konuyu açmaya çalışsa, Annie sus pus olmuştu.

Bethanne, Annie buzdolabına yönelip bir şişe soğuk su çıkarırken, "Bana not bırakmamışsın," diyerek kızını biraz azarladı.

Annie çok da aldırış etmeden, "Özür," dedi. Şişenin kapağını açtı, başını arkaya yatırdı, şişenin yarısını kafaya dikti. "Nerede olduğumu tahmin edeceğini düşündüm. Her gün koştuğumu biliyorsun."

Bethanne'nin bundan haberi vardı ama dile getirmek istediği sorun bu değildi.

Kızı, "İş görüşmesi nasıl geçti?" diye sordu.

Annie'nin bu konuyu açmamasını dileyen Bethanne, iç çekti. "İyi değildi." İş aramanın zor olacağını biliyordu ama acı verici olacağını hiç düşünmemişti. "Görüştüğüm adama güzel pasta yapabildiğimi söyledim ama galiba çok etkileyemedim."

"Bir pastanede işe girsene."

Bethanne bunu çoktan düşünmüştü ama her gün sekiz saat boyunca yiyeceklerin etrafında olmak ilgisini çekmiyordu.

Annie geçmişi hatırlarken, "Eskiden tüm arkadaşlarımız Andrew'i de beni de çok kıskanırdı," dedi. "En güzel doğum günü partileri ve pastaları bizimkilerdi."

"Ben de size tavşan kaç tazı tut oynatırdım ama artık o oyunlar çok oynanmıyor."

"Anne..." diyen Annie öfleyip pöfledi.

"Yaz bitince ciddi ciddi iş aramaya başlayacağım."

Annie, "Ertelemeye devam ediyorsun," dedi.

Kızı haklıydı ama çalışmadan geçen onca yıldan sonra Bethanne işe girmesini sağlayacak özelliklerinin olduğunu sanmıyordu. Ömrünün sonuna kadar bir manavda insanlara kese kâğıdı mı yoksa poşet mi istediklerini sormaktan korkuyordu.

Kızının tepkisini ölçmek için, "Kozmetik ürünleri satmayı düşünüyordum," dedi ve Annie'ye baktı. "Kendi çalışma saatlerimi belirleyebilir..."

"Anne!" Kızı dik dik ona baktı. "*Gülünç* olma."

"Birçok kadın bu işten iyi para kazanıyor. Hem..."

"Krem falan satmak başkalarına yakışıyor olabilir ama sana yakışmaz. Çok iyi özelliklerin var ama senden pazarlamacı olmaz, ikimiz de bunu biliyoruz. Senin de yapabileceğin *bir şeyler* olmalı. Gururun nerede kaldı?"

Gururu son on altı aydır klozetin dibinde dolanıyordu. Bethanne, "Ofiste çalışmayı da istemiyorum," dedi. Sabah dokuz akşam beş mesaisine alışamayacağına inanmıyordu.

Annie, "Kendin için bir şeyler yapmalısın," dedi. Sadece işten bahsetmiyordu.

Bethanne'nin tanıdığı herkes, kısa süreliğine görüştüğü terapist de dahil olmak üzere, aynı şeyi söylemişti.

"Sen ne zaman bu kadar akıllandın?" diyerek kızına takıldı.

"Eğlenmek için yapmak istediğin hiçbir şey yok mu?"

Bethanne omuz silkti. "Söylersem bana gülersin."

"Neymiş?"

Bethanne iç çekti, kızına bunlardan bahsetmeyi istemiyordu. "Geçen gün bir tuhafiye gördüm ve tekrar örgü örmek istediğimi fark ettim. Elime şiş almayalı yıllar oldu. Sana bebek battaniyesi yapmıştım, hatırlıyor musun?"

Annie, "Anne," diye haykırınca Bethanne onu utandırmış gibi başını önüne eğdi. "*Elbette* hatırlıyorum. On yaşıma basana kadar o sarı battaniyeyle yattım."

"Örgü örmeyi seviyorum ama aradan yıllar geçti."

Dış kapı açıldı, ardından sertçe kapatıldı. Andrew, Safeway Alışveriş Merkezi'ndeki yarı zamanlı işinden dönmüştü. Mutfağa girdi, sırt çantasını yere bıraktı, ikisine de tek kelime etmeden buzdolabını açıp içine baktı. Eline aldığı bir şişe sodadan başka hiçbir şey dikkatini çekmemişti. Buzdolabının kapısını kapattı, arkasına yaslandı, kaşlarını çatıp onlara baktı.

Kız kardeşine bakarken, "Ne oldu?" diye sordu.

Annie, "Annem az önce yeniden örgü örmeye başlamayı istediğinden bahsediyordu," dedi.

Bethanne hemen araya girip, "Şimdilik düşünüyorum, o kadar," dedi.

Annie, annesine, "Yapabilirsin," dedi.

Andrew, "Olur," deyip sodasını açtı.

Ama Bethanne bunu yapıp yapamayacağından emin değildi. Yapacağı her şey; iş bulmak, hayatını düzene sokmak ve hatta örgü örmek, tüm enerjisini tüketecek gibi duruyordu. "Belki başlarım," diye mırıldandı.

"Bunu da diğer her şeyi ertelediğin gibi erteleyeceksin," diyen Annie ardiyenin kapısını açıp Sarı Sayfalar kitabını çıkardı. "Neredeydi şu tuhafiye?"

Bethanne altdudağını ısırdı. "Blossom Sokağı'nda."

Andrew, "Adını hatırlıyor musun?" diye sordu.

Annie kocaman kitabı karıştırmaya başladı.

"Hayır, ama..."

Parmağını bir sayfada gezdiren Annie başını kaldırdı, gözleri kararlılıkla parıldıyordu. "Buldum." Zafer elde etmişçesine ağabeyine gülümsedi, telefonu kaptı ve annesinin karşı çıkmasına fırsat vermeden numarayı tuşladı. Çalmaya başlayınca telefonu annesine uzattı.

Telefonu bir kadın açtı. Hoş bir sesle, "Bir Yumak Mutluluk," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Alo, ben Bethanne Hamlin. Galiba adım çok önemli değil ama... şey... örgü kurslarınızın devam edip etmediğini sormak istiyordum." Nefes almak için durdu. "Yıllar önce örgü örerdim," diyerek konuşmaya devam etti. "Ama aradan çok zaman geçti. Belki de dükkânınıza uğrasam daha iyi olur." Bethanne bakışlarını yukarı kaldırınca kızıyla göz göze geldi.

Annie, "Telefonu bana ver," deyip bir cevap beklemeden telefonu annesinin elinden aldı.

"Evet, çok güzel. Annemin de adını yazın." Kalem kâğıt alıp bazı ayrıntıları not etti. "O saatte orada olur." Biraz daha konuştuktan sonra telsiz telefonu yerine bıraktı.

Andrew, "Adını kurs mu yazdırdın?" diye sordu.

"Evet."

"Ben, şey..." Bethanne aniden para harcayacağı için endişelendi. "Bu çok da iyi bir fikir olmayabilir. Zaten..."

Kızı lafını kesti. "Çorap örmeyi öğreneceksin."

Bethanne başını iki yana sallarken, "Çorap mı?" diye haykırdı. "O kadarını beceremem."

Andrew, "Anne," dedi. "Hatırlasana eskiden hep örgü örerdin."

Annie, "Dükkân sahibine bakılırsa çorap örmek zor değilmiş," dedi.

"Adı, Lydia Hoffman'mış. Çok basit bir iş olacağından bahsetti."

Bethanne, "Tabii canım," diye söylendi.

"Oraya gideceksin, anne. İtiraz kabul etmiyorum."

Adrew de, "Gideceksin," dedi.

Roller değişmişti ve Bethanne bunu yeni fark ediyordu. Bu değişim onlara ilgi gösteremediği sıralarda gerçekleşmiş olmalıydı.

4

COURTNEY PULANSKI

Courtney'e göre babasının yaptığı plan hem gülünç hem de insafsızcaydı. Tamam, öğretmenlerine ters cevaplar vererek başına biraz dert açmış, notlarının düşmesine sebep olmuştu ama durumu daha da kötü olabilirdi. Mesela; polis dört yıl önceki o çöplük yangınını onun başlattığını öğrenebilirdi. Ama onu kim suçlayabilirdi ki? Annesi yeni ölmüştü; o da kendisini kaybetmiş, hayata kızmış, bunalımlarla boğuşmuştu. Şimdilik durumu daha iyiydi ama olanların üstesinden hiç gelememişti. Neler yaşadığını anlamayan arkadaşlarının onca sözüne rağmen, hissettiği şeyler hiç değişmemişti. Ama zamanla kendini toparlamış ve lise yıllarını kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ancak şimdi başında başka bir dert vardı!

Lise son sınıfı okurken Seattle'daki anneannesi Pulanski'yle birlikte kalacaktı. Çocukluktan beri birlikte olduğu arkadaşları mezun olurken, o ülkenin bir yerinde tıkılıp kalacaktı. Anneannesini seviyor ama koca bir yılı onunla geçireceğine inanamıyordu.

Başka kimsesi yoktu. Mühendis babası Brezilya'da bir köprü projesinde çalışırken yanında kalabileceği başka kimsesi yoktu. Babasının söylediğine göre gittiği yer, genç bir kızın kalmasına uygun değildi.

Ağabeyi Jason üniversitede yüksek lisans yapıyor, yaz okulunda ders veriyordu. Ablası Julianna, üniversite üçüncü sınıftaydı ve o da Alaska'daki bir tatil köyünde çalışıyordu. En küçükleri Courtney'di. Ağabeyinin ve ablasının üniversite masrafları gittikçe artıyordu. Açıkçası babasının paraya ihtiyacı vardı, öyle olmasaydı Brezilya'ya gitmeden önce Courtney'in liseden mezun olmasını beklerdi. Ancak Courtney mezun olsa da büyük ihtimalle burs bulamayacaktı. Ne yazık ki notları çok iyi değildi ve üniversiteye para ödemeden girmesi piyangoyu tutturmasıyla bir sayılırdı. Yani babası onun harçlarını da yatırmak zorunda kalacaktı. Bu yılı Seattle'da geçirmesi, şimdilik en mantıklı çözümdü.

Annesi o korkunç trafik kazasında hayatını kaybetmese, her şey farklı olabilirdi. Üzerinden dört yıl geçmişti ama acısını hâlâ dün gibi hissediyordu.

Anneannesi merdivenlerin başından, "Courtney!" diye seslendi. "Uyandın mı?"

"Evet, anneanne." Sabah saat beşte televizyonun sesi sonuna kadar açılmış haldeyken uyumaya devam etmesi

Zaten mümkün değildi. Anneannesinin kulağına işitme cihazı takması gerekiyor, ama sorunu olduğunu kabullenmiyordu. Vera Pulanski'ye göre herkes alçak sesle konuşuyordu. Hem de dünyadaki herkes!

Anneannesi, "Kahvaltı hazır!" diye bağırdı.

Courtney tavana gözlerini dikerken üfleyip püfledi. "Aç değilim."

"Kahvaltı günün en önemli öğünüdür."

Anneannesiyle tam bir haftadır birlikteydi ve yedi gün boyunca hep aynı şeyleri duymuştu.

"Daha sonra bir şeyler yerim." Yumurtalar aklına gelince öğürecek gibi oldu ama anneannesi yumurtaları öyle pişiriyordu işte; gençler için neyin iyi olup olmadığını hep televizyonlardaki programlardan öğreniyordu. Ona göre yiyecekler kupkuru olana kadar pişirilince sağlıklı oluyordu. Bu yüzden anneannesinin pişirdiği yumurtalar lastik gibi oluyordu. Courtney lastiğin tadına bakmamıştı ama ikisinin tadının birbirine yakın olduğundan emindi.

"Yemekleri dökmekten nefret ediyorum."

"Özür dilerim, anneanne." Geldiğinden beri atladığı öğünler sayesinde zayıflayacağını düşünmüştü ama hiç de öyle olmamıştı. Üzerine çıktığı tartı da o sabah suçlar halde ona bakıyordu. Yeni duş almış, çırılçıplak halde tarihi eser sayılabilecek tartıya çıkmıştı. Gözlerini kapatmış ve sonra başını aşağı indirip rakamlara ve aralarındaki küçük çizgilere bakmıştı. Anneannesinin dijital tartılardan haberi yok gibiydi. Kilo *vermemiş*, aksine bir kilo almıştı. Ağlamak istiyordu. Yeni bir okula başlamak kötüydü, şişman haldeyken yabancılarla karşılaşacak olması daha da kötüydü.

"Courtney?" Anneannesi merdivenlerin başından bir kez daha seslendi.

"Efendim, anneanne." Vera bu sabah yılmayacak gibiydi.

"Ben bir süreliğine dışarı çıkıyorum. Halletmem gereken birkaç işim var."

"Tamam, anneanne."

"Benimle gelir misin?"

Derince iç çeken Courtney yataktan kalktı, ayaklarını yere basıp omuzlarının sarkmasına müsaade etti. "Evde kalsam olmaz mı?" Duş aldıktan sonra kıyafetlerini giymesine gerek olmadığını düşünerek üzerine pijamalarını geçirmişti. Ona göre böyle bir şeye hâlâ gerek yoktu.

"Benimle gelirsen çok mutlu olurum. O odada haddinden fazla vakit geçiriyorsun."

"Tamam, anneanne."

"Ne dedin?"

Yavaşça ayağa kalkan Courtney koridora çıkıp bağırdı. "Birazdan aşağı inerim!"

Gülümseyen anneannesi başını salladı. "Güzel."

Vera Pulanski harika bir kadındı ve Courtney anneannesinin Chicago'ya gelip onları ziyaret etmesinden hep mutluluk duymuştu. Ama içinde bulundukları durum farklıydı. Daha önce hiç yaşlı biriyle yaşamak zorunda kalmamıştı. Öyle ki evdeki her şeyi eBay'da antika diye sata-

bilirdi.

İsteksizce kot pantolonunu ve önünde babasının çalıştığı şirketin logosu bulunan kocaman, siyah tişörtünü giydi. O, merdivenlerden aşağı inerken, Vera sevimlice gülümseyip onu son basamakta durdurdu. Kollarını kaldırıp ona bakarken torununun yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Çok güzel bir kızsın."

Courtney, annanesinin bu sözlerine gülümsemeye çalışarak karşılık verdi.

"Gözümün nuru, en küçük torunumsun."

"Sağ ol, anneanne."

"Keşke Ralph yaşasaydı da seni görseydi."

Dedesi, Courtney daha birkaç aylıkken vefat etmişti. "Keşke."

"Şimdi, seni çok sevdiğim için sana birkaç şey söyleyeceğim."

Kendisini dinleyeceği nutka hazırlarken Courtney'in tüyleri diken diken oldu. "Anneanne, kilo vermem gerektiğini biliyorum. Bunları söylemene gerek yok, tamam mı?" Courtney kendini savunmaktan kurtulamıyordu. Aynalara bakmaktan kaçınacak değildi. Şişmandı ve bunun farkındaydı. Annesi öldükten sonra kilo almaya başlamıştı. O zamana kadar incecik bir kız olarak serpilmiş, sonra birden aşırı kilolu hale gelmiş ve on altı yaşına bastığında tamamen farklı bir kız olmuştu. Courtney en çok da kilo vermenin çocuk oyuncağı olduğunu düşünen iyi niyetli akrabalarının ona sürekli şişman olduğunu hatırlatmasına kızmaya başlamıştı.

"Aslında ben başka bir şey söyleyecektim." Anneannesi, ellerini Courtney'in yüzünden çekti. "Bence arkadaş edinmelisin."

"Haklısın." Chicago'yu öyle çok özlemişti ki, geride bıraktıklarını hatırlamak bile ağlamasına yetiyordu. Bir yıllığına kiralanan evi, gözlerinin önünde belirince duygulandı.

Anneannesi nazikçe, "Odandan dışarı adım atmazsan arkadaş edinemezsin, hayatım," dedi. "Daha sık dışarı çıkmalısın."

Courtney ona karşı çıkacak değildi. Bakışlarını yere çevirdi. "Biliyorum."

"Benimle gel, sana etrafı gezdireyim."

Courtney onu reddetmek için ağzını açtı ama tartışmanın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. Anneannesi elini tutup onu mutfağa götürdü. Kırılmış yumurtalar masanın üzerinde duruyordu. Courtney, onların anneannesinin önceki gün pişirdiklerinin aynısı olduğuna yemin edebilirdi.

"Kütüphaneye, markete, sonra da tuhafiyeye gideceğiz."

Courtney bir bakıma anneannesinin esiri olmuştu.

"Hazırsan çıkalım."

"Olur, anneanne." İşleri ne kadar çabuk hallolursa odasına o kadar çabuk dönebilirdi.

Anneannesi, "Arka kapıyı kilitleyip kilitlemediğime

bir bakıp geleyim," dedi.

Böylece evden çıkmaları tam tamına yedi dakikalarını aldı. Anneannesi kapıyı kontrol ettikten sonra rujunu tazelemek için yatak odasına gitti. Sonra yumurtaları dışarıda bırakmaması gerektiğine karar verdi, tabağı bir poşete geçirip buzdolabına yerleştirdi. Courtney'in şüpheleri de gördüğü şeyle arttı. Masanın üzerindekiler önceki günkü yumurtaların *aynısıydı*.

Anneannesi, evde oyalanan Courtney'miş gibi, "Artık hazır mısın?" diye sordu.

"Seni bekliyorum."

Anneannesi, "Tüh!" dedi. "Neredeyse çantamı unutuyordum." Kıkır kıkır güldü. "Bak gördün mü, kapıda kalacaktık."

Sonunda dışarıya adım attılar. Yola park edilmiş araba müzelere layıktı. Babasının söylediğine göre anneannesinin 1968 model Ford Ranch station wagon arabası tıkır tıkır işliyordu. Öyle olması gerekirdi. Araba neredeyse kırk yaşındaydı ama sadece yüz bin kilometredeydi. Bir ton ağırlığında kapısı, Courtney arabaya binmek için açılınca gıcırdadı.

Vera ile yola çıkmak insanın can atacağı bir şey değildi. Anneannesi arabayı çalıştırdıktan sonra Courtney'e döndü. "Arkaya bak bakalım, gelen var mı?"

Courtney arkasına döndü. "Serbest, anneanne." Sonra Vera'nın böyle bir şeyi meraktan sormadığını fark etti. "Anneanne," dedi, "neden *kendin* dönüp bakmadın?"

Anneannesinin omuzları düştü. "Dönemiyorum da ondan."

"Dönemiyor musun?"

"Kulakların duymuyor mu senin, Courtney? Başımı döndüremiyorum. Boynumda bir ağrı var. Yirmi yıldır bu durumda. Hiç böyle ağrı çekmemiştim. Doktor yapılabilecek bir şeyin olmadığını söyledi. Ben de katlanıyorum işte. Halimden şikâyetçi olmayı sevmem ama sen soruncа anlatıverdim."

Anneannesi araba kullanırken yolculuk etme düşüncesi, Courtney'i korkutsa da, kız hiç sesini çıkarmadı. Hem bir şeyler söylemesinin ne anlamı vardı ki? Son birkaç gündür arabayla bir yerlere gitmekten kaçınmış olabilirdi ama elbet bir gün şansı tükenecekti.

Aklına başka bir soru geldi. Meraklanıp, "Anneanne, seninle birlikte olmasam ne yapacaktın?" diye sordu. Anneannesinin arabayı geri vitese takıp gaza basacağından korkuyordu.

Dudaklarını sıkıca kapatan anneannesi, iki elini de kullanarak dikiz aynasını bir o yana bir bu yana çevirip ayarladı. "Aynalar ne güne duruyor!"

"Hı."

"Şimdi gidebilir miyiz?"

Soruları anneannesinin ağırına gitmiş gibiydi. Courtney üzüntüsünden doğan hevesle, "Elbette," dedi.

İlk trafik ışığına yaklaşırken, anneannesi ona bakmak için biraz yana döndü. "Kilo vermek istiyorsan sana yardımcı olabilirim, Courtney."

Courtney şüpheli gözlerle ona baktı. "Peki, nasıl?"

"Spor yaparak. Ben her sabah yüzmeye gidiyorum. Gelip bana ve arkadaşlarıma eşlik edebilirsin."

Bu çok eğlenceli bir şeye benzemiyordu ama zaten kilolarını da eğlenerek veremezdi. "Neden olmasın?"

"Ne, neden olmasın?"

"Gelirim, demek istedim, anneanne. Hem de seve seve." Durumu epey abartsa da anneannesi ona yardımcı olmak için çabalıyordu, Courtney de cevap vermek zorunda olduğunu hissetmişti.

Anneannesinin yaşadığı Queen Anne Hill'den çıktıktan sonra ilk durakları olan ve Vera'nın mahallesi için biraz fazla modern kalan kütüphaneye uğradılar. Anneannesi ona kütüphanenin tadilattan sonra yeni açıldığından bahsetti. Vera yerli bir yazarın son aşk kitabını alırken Courtney *Vogue* dergisinin sayfalarını karıştırdı, zarif ve narin mankenleri gördüğünde kendini kötü hissetmemeye çalıştı. Oysa sadece reklamlara bakmıştı.

Oradan alışveriş merkezine geçtiler. Courtney, Seattle metro bölgesinin nüfusunun en son kaç olduğunu bilmese de milyonları bulduğunu düşünüyordu ve anneannesinin onların en az yarısını tanıdığından emindi. Sayamayacağı kadar çok durmuşlar; anneannesinin arkadaşlarıyla, eski komşularıyla, kiliseye giden bir grup insanla, briç kulübünün üyeleriyle muhabbet etmişlerdi. Courtney en az otuz kişiyle tanıştırılmış olmalıydı ve tanıştığı kişilerin hiçbiri yetmiş yaşın altında değildi.

Courtney poşetleri arabaya taşırken anneannesi, "Şimdi Blossom Sokağı'na gidelim," dedi. "İşim çok uzun sürmeyecek. Söz."

Courtney anneannesinin aynı şeyi son uğradıkları yerde de söylediğini hatırlatmamak için kendisini tutmaya çalıştı. Yedi kez daha birileriyle muhabbet ettikten sonra yola çıktılar. Vera şimdi de tuhafiyenin önündeki park alanına girmeye çalışıyordu. Arabayı bir santim kadar ilerletti, frenlere asıldı, frenleri bırakıp yine ilerledi ve sıra yine fren yapmaya geldi. Courtney olacakları tahmin etmeliydi ama hazırlıksız yakalandı. Anneannesi arabanın tamponunu Courtney'in öne fırlamasına sebep olacak kadar sert bir şekilde parkmetreye çarpmıştı.

Anneannesi, "Hay ben..." diye söylendi.

Vera Pulanski'nin bildiği en iyi küfür *buysa*, Courtney anneannesinin kelime haznesini seve seve geliştirebilirdi.

Courtney arabadan inip ağır kapıyı kapattı ve içeriye giren anneannesini takip etti. Hemen vitrinin önünde duran kedinin yanına gidip hayvanı sevmeye başladı.

Minyon tipli genç bir kadın, "Hoş geldin, Vera," dedi. "Nasılsın?"

"Lydia, seni gördüğüme sevindim. Bu, torunum Courtney. Courtney, Lydia."

Courtney, "Merhaba," deyip elini kaldırdı.

Lydia, "Örgü örer misin?" diye sordu.

Courtney omuz silkti. "Biraz."

Anneannesi, "Küçükken bir yaz ona öğretmiştim," diyerek övündü. "Çabucak kaptı."

Courtney o zamanları bu şekilde hatırlamıyordu ama anneannesini arkadaşının yanında kırmayı da istemiyordu.

"Courtney, babası Brezilya'da olduğu için bu yıl benimle kalacak."

Babasını Güney Amerika'da yaptığı mühim işin uzunca anlatılmasını bir daha dinlemek istemeyen Courtney, kediyi yere bırakıp dükkânın içinde dolanmaya başladı. Bu kadar çok ip çeşidinin olduğunu bilmiyordu. Rengârenk iplerle örülmüş şal çok güzel görünüyordu. Onun yanında da keçeden yapılmış bir şapka, çanta, yelek ve kazak sergileniyordu.

Lydia, Courtney'in incelemesi için şalın ucunu kaldırırken, "Bunu bir gecede örebilirsin," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet," diyen Lydia, kocaman gülümsedi. "On üç numara şiş ve bir yumak iple kolayca yapabilirsin. On beş ilmek atıp her sırayı öreceksin. O kadar kolay!"

"Vay!" Courtney'in parası vardı ama tereddüt etti. Yanındaki yirmi dolar şişlere ve ipe yetmeyebilirdi; anneannesinden borç almayı da istemiyordu.

Beş dakika sonra Courtney desenli çorapları incelerken, Vera aldığı ipleri tezgâhtaki kasanın yanına koydu. Courtney, anneannesinin ne ördüğünü bilmiyordu ama onu hep elindeki işi bitirip yenisine geçerken görüyordu. Hemen Vera'nın yanına gitti.

Anneannesi, "Çorapları gördün mü?" diye sordu.

Courtney başını salladı. "Şu yeni iplikler gerçekten de çok etkileyici, değil mi?"

"Onun gibi bir çift çorap örebilirsin."

"Hiç sanmam."

Lydia, "Denemek ister misin?" diye sordu.

Courtney düşündü. "Neden olmasın!"

Anneannesi, "Evet demek istiyor," dedi. "Onu da yaz."

Courtney meraklanıp, "Beni neye yazacakmış?" diye sordu.

Anneannesi, "Çorap kursuna," dedi. "Dışarı çıkıp yeni insanlarla tanışmanın vakti geldi."

Lydia,"Seni de aramızda görmekten mutluluk duyarız," diyerek onu cesaretlendirdi.

Anneannesi, "Hediyem olsun," dedi.

Courtney, anneannesine minnettar olduğunu göstermek için gülümsedi. Bu fikir hoşuna gitmeye başlamıştı. Çorap kursuna katılacaklardan en az birinin doksan yaşın altında olmasını diliyordu, o kadar.

5

"Çorapların iki tekten oluştuğunu unutmayın. Bu zorluğu nasıl mı aşacaksınız? İkisini de aynı anda örün ve birbirinin tıpatıp aynısı olması gerektiğini düşünmekten vazgeçin!"

Deborah Robson

LYDIA HOFFMAN

En azından hafta sonunun bir kısmını annemle geçirmeye çalışıyorum. Babam öldükten sonra çok zor günler geçirdi. Hepimiz onu kaybetmenin acısını yaşadık. Brad'in babamla tanışma fırsatını bulamamış olmasına çok ama çok üzülüyorum. İkisi kesin çok iyi anlaşırdı. Babam anlayışlı, sıcakkanlı biriydi ve tanıştığı herkeste iyi bir şeyler bulurdu. Onlarla hoş bir sohbete girer bir ya da iki espri yapardı. En hasta ve en berbat halimde bile beni güldürmeyi başarırdı. Hikâyeleri en güzel o anlatırdı. Onu düşünmediğim anlar olacak mı bilmiyorum, çünkü babamı gün geçtikçe daha çok düşündüğümü fark ediyorum.

Onsuz hayata alışmakta en çok annem zorluk çekiyor. Şu son on dört ayda, on yaş yaşlandı. Duygusal olarak çöktü. Bu durumu daha başka nasıl tarif edebileceğimi bilmiyorum. Annem çok narin, çok üzgün ve her şeye karşı kayıtsızlaştı. Azalan beklentilerle ve kederle şekillenen duygusal durumunu yansıtırcasına fiziksel olarak küçüldü; doktora son gidişinde annemin birkaç yıl önceye nazaran tam iki buçuk santim kısaldığını öğrendik.

Osteoporoz testlerinin sonuçlarını henüz alamadık. Bu aralar birdenbire bir sürü sağlık sorunu baş gösterdi ve bence bu sadece üzüntüsüne değil, yalnızlığına da bağlı. Çünkü babam onun güvenli limanı, hayat arkadaşıydı.

Çok klişe bir tabir olabilir ama annemin babam olmadan bir tarafı eksik gezdiğine, yaşamını eskisi gibi sürdüremediğine inanıyorum. Bunu anlayabiliyorum; çünkü az da olsa ben de aynı şeyi hissediyorum. Babam benim de varlığımın en önemli parçalarından biriydi.

Pazar günü öğleden sonra yanına uğradığımda annemi arka bahçede güllerini özenle budar halde buldum. Çiçekleri, gurur duyduğu, önemsemeye devam ettiği son birkaç şeyden biri. Güllerini daha iyi serpilmeleri için budadığını söyler bana. Babamın ölümünün de bende aynı etkiyi yaptığına inanıyorum. Onu yitirmek, önemli ve gerçek olan şeylerle ilgilenmeme yardımcı oldu. Mutluluğu

giden yolu kendi başıma bulmam ve hayatın zorluklarını kabullenmem gerektiğini bana gösterdi. Hayatımı büyütme cesaretini kazanmamı onun vefatı sağladı: ben de kendi dükkânımı açarak ve Brad'le bir ilişki yaşayarak gerçekleştirdim bunu.

Aralık kapının ardında durup birkaç dakikalığına onu izledim. Bitkileriyle uğraşmaya dalan annem geldiğimi duymadı. Başına onu güneşten koruyan kocaman hasır bir şapka, ellerine de yeşil bahçe eldiveni takmıştı.

Yanında budadığı dalları attığı bir kova vardı. Onu korkutmak istemediğim için yavaşça, "Anne," dedim.

"Lydia!" Ben bahçeye girerken, annem dönüp bana baktı. "Daha erken geleceğini düşünmüştüm."

"Gelecektim ama kiliseden sonra birileri beni tuttu."

"Brad'le Cody mi?"

Başımı salladım. "Bir saat sonra onlarla buluşacağım. Green Gölü'nün etrafında gezeceğiz." Beş kilometrelik yürüyüş sağlığıma çok iyi geliyor ama sık sık yapamıyorum. Brad'in fiziği çok düzgün, etrafımda koşup daireler çizebilecek kadar dinç. Cody'nin herkesi ve her şeyi kovalamaya alışkın Chase adında golden retriever cinsi bir köpeği var. Cody, köpeğini de yanında getiriyor ama onu Chase'in tasmasını çıkarmaması konusunda sıkıca tembihledik. Belki de köpek eğitimiyle ilgili bir kitap alır, Cody'yle birlikte köpeğine birkaç temel komut öğretirim. Her neyse, bugün güzel bir gün olacak gibi. Ayrıca o ikisine, daha doğrusu üçüne yetişebilmek için patenlerimi de yanıma

almak aklımdan geçmiyor değil.

Bir dalı daha keserken annemin eli titredi. Ellerinin istemsizce titrediğini son zamanlarda daha sık fark eder oldum. "Öğlen ne yedin, anne?" diye sordum. Artık doğru düzgün yemiyordu. Margaret de ben de sağlığından endişe ediyorduk. Ayrıca aldığı ilaçlar da bizi kaygılandırıyordu. Bazı günler doktorun yazdığından fazla ilaç aldığını, bazı günler de hiçbirini içmediğini düşünüyordum.

Annem sorduğum soruya cevap vermek için düşünmesi gerekiyormuş gibi, "Öğlen ne mi yedim?" dedi.

Nazikçe, "Anne?" dedim.

Birden hatırlayıp, "Ton balığı ve kraker," deyip büyük bir şey başarmış gibi gülümsedi, ben de ona gülümsedim.

Yine de, "O kadar mı?" diye sormak zorundaydım.

Annem omuz silkti. "Aç değildim. İştahsız olsan da yemek yemek zorundasın diye tutturma sakın. Baban da böyle yapardı. O zaman da hoşuma gitmezdi, şimdi de gitmiyor."

"Peki, anne." Şimdilik konuyu kapatalım ama bu soruna bir çözüm bulmaya çalışacağım. Belki de düzenli olarak evine yemek götürecek birileriyle anlaşırım. Ya da altından kalkabilirsek yarı zamanlı bir hizmetçi tutarız. Bunu daha sonra Margaret'le konuşacağım.

Annem, "Gelecek pazar Babalar Günü," dedi. "Beni mezarlığa götürür müsün? Babanın mezarına güllerimden koymak istiyorum."

"Elbette götürürüm. Margaret de bizimle gelir." Ablamın adına konuşurken bize eşlik edeceğini umuyordum. Son zamanlarda çok asabi ve tuhaf davranıyor. Kısa süreliğine paylaştığımız yakınlık, yazın yağıp yerde biriken yağmur suları gibi uçup gitti. Derdi neyse benimle paylaşmayı düşünmüyor ve açıkçası bu da canımı yakıyor. Aramızdaki ilişki düzelmeye başladı ama böyle durumlarda daha almamız gereken çok yol olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Annem bacaklarındaki tüm gücü tükenmiş gibi sandalyeye tutunup oturdu. Başındaki şapkayı çıkarırken, koluyla alnını sildi. "Tanrım, hava çok sıcak."

Babamın evin yan duvarına astığı büyük termometreye baktım. Hava yirmi dört dereceydi, dışarının o kadar sıcak olduğunu hissetmememe şaşırıp kaldım. Annem en az bir iki saattir dışarıda çalıştığına göre haksız sayılmazdı.

"Dışarıda bir şeyler yemeye gidelim mi, anne?" diye sordum, bunun ikimize de iyi geleceğini düşündüm.

"Teşekkürler, hayatım. Aç değilim. Ayinden sonra Colombus Şövalyeleri'nin düzenliği pankek kahvaltısında Dorothy Wallace'la karşılaştım, ikimiz de tıka basa yedik."

Bir başka deyişle annem sabahleyin üzerine yağ ya da bal dökmediği bir pankek yemiş, ardından öğlen yemeğini ton balığı ve krakerle geçiştirmişti ve akşam yemeğini de muhtemelen es geçecekti.

"Bu arada Margaret telefon açtı. Öğleden sonra kızlarla birlikte ziyarete gelecekmiş."

İçimdeki endişe kısmen dindi. Margaret annemin adam gibi bir şey yediğini görmeden gitmezdi.

Annem, "Ablan seninle çalışmayı seviyor," dedi. "Bunu kendisi söylemedi ama ben sevdiğini biliyorum."

Ablamın durumundan ona bahsedip bahsetmememem gerektiğini düşündüm. Brad'le hafta başında yaptığım konuşmadan sonra Margaret hep aklımın bir kenarında olsa da annemin canını sıkmamaya karar verdim. Bu işe karışmasına gerek yoktu. Kesin onun için endişelendiğimi Margaret'e söyler, bu da ablamı kızdırırdı. Onun hakkında konuştuğum için bana küser, sonra da haftalarca başımın etini yerdi.

"Sana içecek bir şeyler getireyim mi?" diye sordum.

Annem dalgın dalgın gülümsedi. "Bir bardak buzlu çaya hayır demem."

İçeri girdim, ikimize de birer bardak çay doldurup içine de birer dilim limon attım. Birkaç yarım limon kurumuştu, anneme hiçbir şey söylemeden çöpe attım. Buzdolabına şöyle bir bakınca içinde son kullanma tarihi bir ay önce dolmuş bir paket sütle, çürümeye başlayan bir poşet ıspanak gördüm. Onları da çöpe attım. Arka bahçeye döndüğümde annem şapkasını takmış, sırtını da güneşe vermişti.

Yanına gittim, bardağını uzattım ve tenime değen sıcak güneş ışığının, çimleri sulayan fıskiyenin uzaktan gelen *fışş fışş* sesinin ve onlara eşlik eden kuşların cıvıltısının tadını çıkardım.

Annem, "Bana dükkânından bahset," dedi. "Bu hafta yeni ipler geldi mi?"

Annem, aynı zamanda arkadaş olduğum müşterilerimle ve özellikle ilk öğrencilerim Jacqueline, Carol ve Alix'le ilgili haberleri duymayı seviyordu. Dördümüzün arasında çok sıkı bir bağ oluşmuştu. Onları hemen hemen her hafta görüyordum. En kötü ihtimalle içlerinden biri cuma günkü hayır amaçlı örgü buluşmasına katılıyordu.

Neredeyse on beş dakika boyunca hiç durmadan dükkânım hakkında konuştum, çorap kursuna yazılan üç kişiyi anlattım. Annemin ilgisini en çok, sürekli müşterilerimden biri olan Vera Pulanski'nin on yedi yaşındaki torunu Courtney Pulanski çekti.

"Ayda bir kez herkesin katkı sağlayacağı bir yardım yemeği düzenlemeyi düşünüyorum," dedim. Hem içgüdülerine güvendiğim, hem de kendini iyi hissedeceğini bildiğim için bu yeni fikrimle ilgili düşüncelerini merak ediyordum. Yıllar boyunca babamın işle ilgili sorunlarını dinlemiş, ona da yardımcı olmuştu.

"Dükkânda yeterince yerin var mı?"

"Var sanırım. Eşyaları biraz kenara kaydırırsam her şey hallolur." Dükkanı ilk açtığımda kurs için kocaman bir masa koyacak yerim vardı ama yeni ipler aldıkça yerim daralmaya başladı. Şimdi altı kişinin oturabildiği o masanın etrafında ördüğüm işleri sergilediğim tezgâhlar var.

"Onca ipin yanında insanlara yemek vermek istediğine emin misin?"

Annem aklımdan geçenleri dile getiriyordu. "Kurs verdiğim masanın etrafında yiyebileceğimizi ve yemekleri de ofisimdeki masanın üzerine koyabileceğimi düşünmüştüm."

Annem bu fikri çok beğenmediğini gösterircesine bir omzunu havaya kaldırdı. "Olabilir, peki bu aylık yemeklerin amacı ne olacak?"

Güzel soru. "Müşterilerimin birbirini tanımasını istiyorum. Ayrıca ördükleri kıyafetleri birbirlerine gösterince heveslenecekleridir." Ben de bu amaçla sık sık bir şeyler örüp dükkânımda sergiliyordum. Büyük bir hevesle, "Sen de bize yardımcı olabilirsin, anne," dedim. "Margaret'i de beni de çok mutlu edersin." Elimden geldiğince onu da hayatıma dahil etmeye çalışıyordum. Margaret de ben de kendisini canlı hissetmesi, hayata tutunması için ufak tefek sözler veriyorduk ona.

Annem kaşlarını çatınca içimdeki sesi duyduğundan korktum. "Müşterilerinin örgülerini gösterip anlatabileceği bir buluşma düzenle ve yemek işine bulaşma. Yemek yemek istiyorsanız sonrasında bir restorana gidersiniz."

Bu fikir hoşuma gitmişti. "Teşekkürler, anne."

Fikrini sormamın onu mutlu ettiğini görebiliyordum. Bunu özlediğinden emindim; çünkü babam hayattayken hep ona danışırdı. Yarım saat daha oturup muhabbet ettikten sonra kalkıp Brad ve Cody'yle buluşmaya gittim.

Green Gölü'nün otoparkında beni bekliyorlar. Chase de bu sırada tasmasından kurtulmaya çalışıyordu.

Arabadan inerken, "Merhaba," dedim. Etrafta gez-

meye can atan bir tek Chase değildi.

Cody arabaya doğru koşup beni hemen kucakladı. "Gidebilir miyiz?"

Babası başını okşadı. "Tamam ama bizden çok uzaklaşmayın. Anlaştık mı? Chase'i de bırakma."

Cody, babasına cevap verecek kadar bile durmadı. Köpeğiyle birlikte fişek gibi fırladı, küçük bacakları gıpta edebileceğim bir canlılıkla hareket ediyordu.

Brad'le birlikte yavaş yavaş yürümeye başladık. Her güneşli hafta sonunda olduğu gibi gölün etrafı insanlarla ve köpeklerle doluydu. Çimlere oturmuş, kucağındaki gitarla şarkılar söyleyen bir adamın ve bir kelebeğin peşinden koşan küçük bir çocuğun yanından geçtik. Kıyının yakınlarında bir çift kano vardı. Bir yandan Cody ve Chase'e göz kulak olurken Brad'le yan yana yürüdük.

Anneme uğradığımı bilen Brad, "Annen nasıl?" diye sordu.

Annemin durumunu uzun uzun anlatmak istemedim. Bu konuyu Margaret'e saklıyordum ve kısa süre sonra onunla görüşecektim. "Aynı sayılır," dedim, yalan da değildi. "Ablamle yeğenlerim onu ziyaret edecekmiş. Annemin böyle şeylere ihtiyacı var."

"Margaret'ten bahsetmişken, sana herhangi bir şey söyledi mi?"

Temkinli davranıp, "Ne söyleyecekti ki?" diye sordum.

Brad elime uzandı ve parmaklarımız birbirine kenetlendi. Margaret'i unuttu ve başımı kaldırıp ona gülümsedim.

Birbirimize yakın ve bağlı olduğumuzu hissettiğimiz böyle zamanlarda mutluluktan havalara uçacak hale geliyorum. Tüm kadınlar gibi ben de sevgiye, evliliğe ve bir aile sahibi olmaya açtım. Eskiden kanserden dolayı böyle bir şansım olmayacağını düşünürdüm. Artık Brad'in hayatıma girmesine, yanımda olmasına ve kusurlarıma rağmen beni sevmesine her gün şükrediyorum. Brad, kansere karşı verdiğim mücadeleden iki kez alnımın akıyla çıktığımı söylüyor. Ben de bu hayatın galibi olduğumu biliyor, kutsandığımı hissediyorum.

Brad, "Galiba Margaret'in derdinin ne olduğunu biliyorum," dedi tepkimi ölçmeye çalışarak.

"Gerçekten mi?" O anda Margaret'ten bahsetmeyi değil, mutluluğumun tadını çıkarmayı istiyordum.

"Gerçekten. Dün alışveriş merkezinde Matt'le karşılaştım."

Eniştem çok güvenilir biridir. Bence her şeye karamsar yaklaşan ablamı çok iyi dengeliyor. Hayatı onun kadar ciddiye almıyor, yaşanan olaylara onun kadar büyük tepkiler vermiyor ve en güzeli de hiç kin tutmuyor.

"Peki, ne söyledi?" Brad'le Matt çok iyi anlaşıyordu, dördümüz ara sıra dışarı çıkıyorduk. Margaret birkaç ay önce bizi akşam yemeğine davet etmiş, sabahın erken saatlerine kadar kâğıt oynamıştık. Onları daha sık görmeyi istiyordum ama buna çok fırsatımız olmuyordu.

"Matt çalışmıyor."

"Nasıl yani, çalışmıyor'da ne demek?" Matt hatırladı-

ğım kadarıyla yaklaşık yirmi yıldır Boeing'de çalışıyordu.

"İşten atılmış!"

"*Ne?* Ne zaman?"

"Üç ay önce."

"Hadi canım." Böyle bir şey olamazdı. Üç ay. Margaret bunu benden üç aydır saklıyor muydu? Dumura uğramıştım.

"Bana öyle dedi. İş bulma umuduyla kapı kapı dolaşıyormuş, ama şimdiye kadar bir şey bulamamış."

Kalbim parçalara ayrıldı. "Ama düşünmüştüm ki..." Ne düşündüğümü bilmiyordum. Bunlar şaka olmalıydı. Margaret'in tek kardeşi benim ve benimle konuşamıyorsa içini kime dökecekti ki?

"Matt durumdan haberdar olduğunu sanıyordu. Ben de bozuntuya vermedim."

Ağlamadan önce boğazımda hissettiğim yumru yine belirdi. Gözlerime bir şeylerin battığından, boğazımın düğümlendiğinden emindim.

"Ağlayacak mısın?"

Burnumu çekerken başımı salladım. Boğuk bir sesle, "Bana anlatmasını beklerdim," dedim.

"Son zamanlarda neden bu kadar gergin olduğunu öğrendin en azından."

Bu sözlerin bana bir yardımı dokunmadı. "Öz kardeşimin bana güveneceğini düşünürdüm, belli ki yanılmışım." Gözlerimdeki yaşları yanaklarına dökülmeden sildim. Şimdi her şeyi çözmeye, Margaret'in son zamanlarda

takındığı tavrı anlamaya başlıyordum. Sadece moralı bozuk halde gezmekle kalmamış, haftalardır ne bir yumak ip ne de sokağın karşısındaki Fransız pastanesinden yiyecek bir şey almıştı. Düşününce ablamın son zamanlarda çok gerekmedikçe para harcamadığını fark ettim.

"Bilmeliydim," diye fısıldadım, aniden kendimi suçlu hissettim. "Anlamalıydım."

"Nasıl anlayacaktın ki?"

Ablam ne düşündüğünü belli eden insanlardan değil ama kardeşi olarak tavırlarından anlamam gerekirdi. Belki de haberleri daha dikkatli okumalıydım. Boeing'deki işten çıkarmalar gazetede haber olurdu. Farkına varmadığım şeyler...

Brad, "Bir şey söyleyecek misin?" diye sordu.

Cevabımı dikkatlice düşündüm. "Hayır." Margaret kendine özgü sebeplerle bunları anlatmanın uygun olmayacağını düşünmüştü. Onu böyle bir şey yapmaya zorlayamam. Ama derdini anlatmasını bekleyebilirim. O zamana kadar elimden onu sevmekten, ters cevaplarını hoş görmekten ve bana güvenmesini beklemekten başka bir şey gelmez.

Brad sakince, "Söyleyeceksin," dedi. "Seni çok iyi tanıyorum, Lydia. Bunu daha fazla içinde tutamazsın. Bu, senin doğana aykırı."

Brad'e üfleyip püfledim ama büyük ihtimalle haklı çıkacağını biliyordum.

6

ELISE BEAUMONT

Elise, çorap kursunun başlamasını dört gözle beklediğini fark etti. Kızına haber vermeden damadı David'e bir çift çorap örmek için ip almıştı. Duruşmalarla uğraştığı süre boyunca onlarla kalmasına müsaade eden damadının nezaketine biraz olsun karşılık vermek için yapacaktı bunu. Avukatından aldığı son bilgilere göre henüz bir gelişme yoktu ama sabretmesi gerekiyordu. Onca dikkatli planlamadan sonra, her ne kadar geçici de olsa kızı ve damadıyla birlikte yaşamak zorunda kaldığı için hâlâ utanıyordu.

Kursun başlayacağı salı günü öğleden önce bahçeye oturup, kendisini ihtiyaç duyduğu her seferinde rahatlatan uğraşına, kitap okumaya verdi. Kitap sevgisi çocukluk yıllarına dayanıyordu. Okumaya erkenden başlamıştı, beşiğinde eline çocuk kitabı alarak oturduğunu hatırlıyordu. Bu tutkusu ona yıllarca büyük fayda sağlamıştı.

Bugün, her on yılda bir olduğu gibi Jane Austen'in

Emma adlı kitabını yeniden okuyordu. Zaman zaman böyle dönüp okuduğu ve gerçek klasikler olarak tanımladığı kitaplar vardı. Austen, Bronteler, Flaubert ve en çok sevdiği yazar George Eliot. Bu yazarlar kadınların hayatlarını ve duygularını yüzyıllar sonrasında bile okunabilecek kadar güzel tarif etmişti. Bay Knightley, Emma'yı yerden yere vururken, Aurora sürgülü cam kapıyı açıp bahçeye girdi. "Biraz konuşabilir miyiz, anne?" diye sordu. Aurora, Elise'in bacaklarını uzatarak oturduğu tahta şezlongun yanındaki sandalyeye geçti. Kızının elinde içindeki buz küpleri şıkırdayan, çay dolu uzunca bir bardak vardı. Gergin olduğu her halinden belli oluyordu.

Elise ayracını kitabının arasına dikkatlice koyup kapatırken, "Buyur, kızım," dedi. Öne doğru eğildiğine göre, Aurora çok ciddi bir meseleden bahsedecekti.

Kızı, konunun en çekilmez tarafına bodoslama dalarken, "Babam hakkında konuşmak istiyorum," dedi.

Elise, eski kocasıyla ilgili konulara hep temkinli yaklaşırdı. Maverick işe yaramaz, tehlikeli ama reddedemeyeceğiniz kadar yakışıklı biriydi. "Sorun değil." Kızı, annesinin babasıyla nasıl tanıştığını, ona nasıl âşık olduğunu ve nasıl evlendiğini ana hatlarıyla biliyordu. Evlilikleri fiilen on sekiz ay, kâğıt üzerinde de iki yıl sürmüştü.

Maverick'in ağzı gerçekten iyi laf yapıyordu. Elise eski kocasının yılanı bile deliğinden çıkaracağına yemin edebilirdi. Gençlik yıllarının başından beri çok çekici bir kız olmadığını biliyordu. Ama Maverick çok iddialı bir şe-

kilde tam tersini söylemiş, genç ve saf Elise onun iltifatlarına kanmıştı. Maverick'in söylediği kadar sevimli biri olmayı candan istediği için ona inanmıştı. Maverick'le birlikteyken kendini güzel hissetmiş, ama çok geçmeden aptalca bir hayale kapıldığını fark etmişti.

Elise, olabildiğince kayıtsız görünmeye çalışırken, "Ne olmuş babana?" diye sordu.

"Bir zamanlar onu sevmiştin, öyle değil mi?"

Bu çok zekice sorulmuş, cevaplaması zor bir soruydu. Maverick hayatına en korunmasız dönemlerinde, hormonlarının mantığına baskın geldiği günlerde girmişti. O zamanlar âşık olduğunu düşünmüştü ama sonradan aralarındaki şeyin aşk değil tutku olduğunu fark etmişti. Aşk bitmezdi. Ama onların tutkusu bitmişti. Yine de boşanmalarının üzerinden onca zaman geçmesine rağmen onu hâlâ düşünüyor, özlüyor ve tüm benliğiyle evliliklerinin farklı bir yol izlemiş olmasını diliyordu. Zaten Elise, Maverick'i olduğu gibi kabul etmenin bir yolunu bulmuş olsa ilişkileri yürüyebilirdi.

Ne yazık ki bir çıkar yol bulamamıştı ve artık iş işten geçmişti. Maverick yıllar boyunca ülkenin dört bir yanında gezmiş, onun gözünde hayatını mahvetmişti. Elise bazı konularda kendisinin de ondan farksız olduğunu fark etmişti ne yazık ki.

Aurora endişeyle, "Anne, onu sevdin, öyle değil mi?" diyerek lafını tekrarladı.

"Evet, sevdim." Bu kadarını kabullenmek, şimdi bile

onu korkutuyordu.

Kızının rahatladığı belli oluyordu. "Bildiğim gibi biz hâlâ görüşüyoruz."

Elise bundan haberdardı. Maverick, Elise'e göre toplumun alt kesiminde yaşıyor, geçimini kumarla ve kim bilir ne gibi işlerle sağlıyordu. Ama belli ki kızını hayatı boyunca destekleyip üniversitede okutacak kadar başarılı olmuştu.

Maverick, düzenli ödemelerin ve okul harçlarının yanı sıra kızlarının doğum günlerinde ve Noel'de hep fazladan para göndermişti. Boşanmalarının ardından geçen on yedi yıl boyunca Aurora'ya her ay mektup yazmış ama lafı hep kısa tutmuştu. Çoğunlukla nerede olduğunu söylemek ve para kazanıp kazanmadığından bahsetmek için kızına kartpostal göndermişti. Kazanmak, onun için büyük bir meseleydi. Aslında hayatındaki her şey bundan ibaretti. Köşeyi dönmesini sağlayacak oyunu arayarak geçirmişti ömrünü. Elise'in bildiği kadarıyla arayışı hâlâ devam ediyordu.

"Babanla görüşmek istiyorsan sana bir şey diyemem ama beni bu işe karıştırma." O kartpostalları Elise'de okumuştu ve okunmamış olmayı diliyordu. Çünkü bu davranışının onu hâlâ önemsediğinin, hiç gerçekleşmeyeceği bir yaşamı arzuladığının kanıtı olarak görünmesinden korkuyordu.

"Babamla ara sıra telefonla görüşüyoruz."

Elise bunu da biliyordu. Aurora küçük bir çocukken,

babası ne zaman telefon etse heyecandan yerinde duramazdı. Şimdi kocaman bir kadın olmuştu ama heyecanı kaybolmamıştı. Babasının gerçek yüzünü henüz görmemişti ve Elise enimde sonunda kızının da onunkine benzer bir hayal kırıklığına uğrayacağından korkuyordu. Maverick, sevdiği kişileri kasten inciten biri değildi. Yalnız diğer kişilerin duygularını fazla önemsemiyor, sevdiğini söylediği kişilere gerektiği kadar değer vermiyordu. Güvenilmez biriydi, o kadar. Saat dokuzda evde olacağını söylerse, bu kumar oynayacak birilerini bulamadığı anlamına geliyordu. Ruh hali kazanıp kazanmamasına göre değişiyordu. Kazanırsa sevinçten havalara uçuyor, Elise'i kollarına alıyordu. Kaybederse kızgınlık ve üzüntüyle kendinden geçiyordu.

Aurora, "Babam buraya geliyor, anne," dedi. Doğrudan annesinin gözlerinin içine baktı.

Elise bedeni yavaşça uyuşurken, "Buraya mı?" dedi. "Seattle'a mı?"

Aurora başını salladı.

"Büyük bir poker turnuvası mı düzenleniyor?" Kızının bunu bilmesini zaten beklemiyordu.

Aurora biraz da nispet yaparak, "Beni görmeye geliyor," dedi.

Elise kendi kendine, "Aman... ne güzel!" diye söylendi. "Beş on yılda bir o kadarını da..."

"Anne!"

"Özür dilerim," diyen Elise, pişman olacağı bir şeyler söylememek için ağzını sıkıca kapattı.

"Hiç anlamıyorum." Kızı kendini zor tutuyor gibiydi. "Babamı görmezden gelmediğim için sana haksızlık ediyormuşum gibi bir hisse kapılmama sebep oluyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?" Bu çok can yakıcı bir açıklamaydı, Elise bu lafların üzerine sertçe yutkundu. Yapmak istediği tek şey, Aurora'yı babasının gerçek yüzünü görmekten korumaktı.

Aurora başını salladı, gözyaşlarıyla parlayan gözleri doğruları söylediğini gösteriyordu.

"Çok özür dilerim. Öyle bir şey... yaptığımı fark etmemiştim." Hissettiği suçluluk Elise'e ağır geliyordu.

"Ama yapıyorsun. Onca yıl boyunca babamın senin hakkında bir kez olsun kötü bir şey söylediğini duymadım. Duymadım, anne. Ama senin onun hakkında güzel tek bir laf ettiğini hatırlamıyorum."

"Yanılıyorsun." Elise, Maverick'e karşı hissettiği duyguları kızından saklamak için büyük çaba sarf etmişti. Başarılı da olmuştu, öyle değil mi? Kızının acı dolu gözlerine bakarken durumun hiç de öyle olmadığını fark etti.

Derince bir nefes alırken Aurora'nın omuzları havaya kalktı. "Ne olur anne, bu konuda seninle tartışmak istemiyorum."

"Ben de." Suçlu olduğunu fark eden Elise kızının dizine elini koydu. "O... senin baban. Keşke sana daha iyi bir baba seçebilseydim ama o hatayı sen değil, ben yaptım."

Aurora, "Ne demek istediğimi anlamıyor musun?"

diye haykırdı. "Babam hakkında söyleyecek tek güzel sözün yok."

"Onunla evlenen bendim. Maverick'i sevdim ama birlikte olmamız kaderimizde yokmuş."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum. Bunu o da kabulleniyor."

"O seni de hayal kırıklığına uğrattı."

"Haklısın, beni bazen yüzüstü bırakmış olabilir ama bazen de bana mükemmel bir baba olduğunu gösterdi."

Elise, Aurora'nın buna inanmak zorunda olmasını anlıyordu. Maverick onun babasıydı ve bildiği tek şey; uzun süre ortalıkta görünmemesiydi. Babasının neden bu kadar çok seyahat ettiğini merak etmiş olsa annesine bu kadar soru sormazdı.

Elise, "Ee," dedi. Vücudunun uyuşukluğu yavaş yavaş geçiyordu. "Babanın geleceğinden bahsediyordun."

"Aynen öyle." Aurora annesinden başka şeyler duymayı bekliyormuş gibiydi.

Elise, "Babanla görüşmene hiç itirazım yok," dedi. "Daha torunlarıyla tanışmadı."

"Çocukları görmek için can atıyor."

Aurora bir kez daha beklentiyle baktı.

"Benim onu görmeme gerek yok." Maverick'le karşılaşmayı hiç ama hiç istemiyordu. Aurora babasını görmek için ondan izin istiyorsa, Elise izin verecekti. Ama onlar görüşürken yakınlarında olmayı düşünmüyordu. "Onu akşam yemeğine çağırabilirsin ya da ne istiyorsanız onu

yapabilirsiniz. O akşam ben de başka bir yere gider, ne zaman istersen o zaman dönerim."

Maverick de böyle olmasını isterdi. Elise, Maverick'in de en az onun kadar görüşmeyi istemeyeceğinden emindi. Yıllardır tek kelime konuşmamışlardı. Konuşmalarını gerektiren herhangi bir sebep de yoktu, Elise de öyle olmasını tercih ederdi.

Kızı, gözleri fıldır fıldır dönerken, "Babamı görmekten kaçamazsın," dedi.

Elise üzerine ağır bir duygu çökerken, "Nasıl yani?" dedi.

"Babam burada kalacak."

"Bu evde mi?" Elise korkuya kapılmıştı. Bu doğru olamazdı ama Aurora'nın yüzündeki inkâr edilemez kararlılık ona her şeyi anlatıyordu.

Uyuşukluk tekrar vücuduna akın edip bacaklarına kadar indi. "Seninle yaşadığımı biliyor mu?"

Kızı başını sallayarak cevap verdi. "Ona söyledim ama yine de gelmek istiyor."

"Ne kadar kalacak?"

Aurora tereddüt etti. "İki hafta."

Elise, "*İki hafta* mı?" diye birden haykırdı. Oturduğu yerde doğrulurken elindeki kitap yere düştü. "Böyle bir şey söz konusu bile olamaz! İkimiz o kadar uzun bir süre asla 'birlikte' kalamayız." Bu konuda Maverick'i suçluyordu. Kızlarının aklına girmişti, parasız kaldığına şüphe yoktu. Elise ağlamak istiyordu. Sessiz düşünürken, "Ben

kalacak başka bir yer bulurum," dedi. Gerçekten de bunu tercih ederdi ama eşyaları bir depodaydı ve bu kadar kısa sürede nereye taşınabileceğine dair en ufak fikri yoktu.

Aurora, "Anne, sakin ol," dedi. Sonra daha nazik bir sesle, "Lütfen, bu kadar tepki göstermene gerek yok," dedi.

Bacaklarını şezlongun kenarına kaydıran Elise yüzünü ellerine gömmeyi istedi ama bu güdüsüne engel oldu. Başlarına büyük bir felaket gelmişti ama kızı bunu fark etmiyordu.

Aurora, "Babam daha önce henden hiçbir şey istemedi," dedi. "Onu reddedemem."

"Yoksa kendini acındırdı mı?"

Aurora, "Hayır," diye çıkıştı, annesinin bu sözüne alınmış gibiydi. "Öyle bir şey yapmadı. Babam cömert biridir. Ayrıca David'e, bana ve çocuklara iyi davranır."

"O adam güvenilmezin teki."

"Bu senin fikrin, bence öyle değil. O benim babam."

Elise tekrar kendini suçlu hissetti. Eski kocasıyla ilgili olumsuz başka bir şey daha söylememeye kararlıydı. "Demek iki haftalığına..."

Aurora başını salladı.

"Seninle birlikte kaldığını bildiğinden *emin* misin?"

"Evet." Elise, kızının ses tonundan Maverick'in de böyle bir şeyi beklemediğini sezdi. Adam neyin peşinde olursa olsun, önce Elise'i ikna etmek zorunda kalacaktı ve çok şükür Elise ondan daha akıllıydı; ona kolay kolay kanmayacaktı.

"Nerede yatacak?" Üç yatak odalı ev yeterince büyüktü ama misafir odası yoktu. Elise üçüncü odayı almış ve kendine göre düzenleyip stüdyo tipi bir daireye çevirmişti. Mikrodalgası, hanyosu, sallanan sandalyesi bile bulunan televizyon köşesi ve tek kişilik yatağı vardı. İhtiyaç duyduğu her şey burılardı. Dünyadan kaçıp sığınabileceği, rahatça yaşayabileceği küçük bir mekânı vardı ve kızıyla ailesini baş başa bırakabilmek için istediğinde odasına çekilebiliyordu.

"Babamı çocukların odasında ağırlayacağım."

Aurora doğru bir karar vermişti. Torunları sevimli olsalar da zaman zaman insanı çileden çıkarabilecek şeytanlara dönüşebiliyordu. Maverick çocukların yanında kalmaya alışkın değildi. Elise de Luke ve John'la aynı odada uyumaya çok fazla katlanamayacağını düşünüyordu.

Aurora, "Çok kolay olmayacağını biliyorum," diyerek konuşmaya devam etti.

Elise gözlerini tavana dikti. "Durumu çok hafife alıyorsun," dedi. Sonra bir kez daha kendini suçlu hissetti.

"Bana köstek değil, destek olmana ihtiyacım var, anne."

Elise, kızının böyle bir şeyi ima etmesinden duyduğu rahatsızlığı içine atarak, "Asla seni üzecek bir şey yapmam," dedi.

"Ama babamın canını yakmayı istiyorsun."

Elise hemen, "Yok öyle bir şey," diyerek karşı çıktı. "Babana karşı olumlu ya da olumsuz hiçbir duygu besle-

miyorum." Yalan söylüyordu. Konuşurken bile yüzü kızarmaya başlamıştı.

Kızı, "Anne!" diye haykırdı, her heceyi bastırarak söyledi. "Babamla aranda çözülmemiş o kadar çok sorun var ki, listesini yapmak bile günler alır."

"Saçmalama." Kızı onu iyi tanıyordu ama şu anda önemli olan, bu duruma tamamen kayıtsızmış gibi davranmaya devam etmesiydi. Bu iki haftayı bir şekilde atlatacaktı.

Aurora ilk defa buzlu çayını yudumladı, bardağı tutan parmakları bembeyaz kesilmişti. "Bu konulara, özellikle de şimdi girmeyi hiç istemiyorum. Babamı üzecek herhangi bir şey yapmayacağına veya söylemeyeceğine söz vermeni istiyorum."

"Öyle bir şeyi asla..."

"Tartışmamalısınız. Çocuklarımın babama olan kızgınlığına şahit olmasını istemiyorum."

Elise, kızının *onu* sorun çıkaracak kişi olarak görmesine içerlemişti. "Babanın huzurlu bir şekilde burada kalmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum." İki hafta boyunca odasına kapanması gerekse de sesini çıkarmayacaktı.

"Sözünü tut ne olur, anne. Bu senden şimdiye kadar istediğim en önemli şey."

Elise bir kez daha evden ayrılıp herkesi sıkıntıdan kurtarmayı düşündü. Ne yazık ki gidebileceği hiçbir yeri yoktu. Son otuz yıldır hem sevdiği hem de nefret ettiği adamla aynı eve tıkılıp kalacaktı.

tak noktası yok. Jacqueline, Carol ve Alix'in katıldığı bebek battaniyesi kursunda da benzer şeyler hissetmiştim. Onlar bir araya gelebilecek en farklı kişilerdi, yine de çok kısa bir sürede güçlü dostluklar kurmayı başarmışlardı. Birlikte oluşturduğumuz ortama hâlâ hayranım ve her ne kadar beklentilerimi yüksek tutmasam da, tarihin tekerrür edeceğini umuyorum. Genelde ablam gibi karamsar biri değilim ama Elise Beaumont'u görünce inatçı, temkinli ve içine kapanık biri olduğu izlenimine kapıldım. Kısa tanışmamızdan sonra Bethanne Hamlin'in gergin, sinirli biri olduğunu; en küçük seste bile kaçıp saklanabileceğini anladım. Son öğrencim Courtney Pulanski ise, genç bir kızdı. Kızın haline üzülmüştüm. Zavallı çocuk anneannesi onu kursa ısrarla yazdırınca donup kalmıştı. Ne yazık ki bu üç kişinin çok iyi bir grup oluşturamayacağını düşünüyorum.

Ben derse hazırlanırken, içeri giren bir müşteriyle ilgilenen Margaret'in bulunduğu tarafa bir göz attım. Bu sabah ilk iş olarak, Matt'in işiyle ilgili durumu bana açması için fırsat tanıdım ama o yine tek kelime etmedi. Yaşadığım hayal kırıklığını gizlemekte zorlanıyor ama bildiklerimi de dile getirebileceğimi sanmıyordum. Aynı şekilde ablamı da içini dökmeye zorlamak istemiyordum. Ona ve kendi halime çok üzülüyordum. Sormaya can attığım bir sürü soru vardı ve diğer dertlerim bir yana yeğenlerim Julia ve Hailey'in bu durumu nasıl karşıladığını merak ediyordum. Onlarla aram çok iyiydi; anneleri benimle bu konuyu konuşmalarını yasaklamamış olsa bana olanları mu-

7

"'Gerçek' çorap, dikkatlice örülmüş, ayağa tam oturan, el yapımı olandır; makinelerde yapılanlar ise onların taklitlerinden ibarettir."

Diane Soucy

LYDIA HOFFMAN

Bu, benim ilk çorap kursum ve saat birdeki buluşma için heyecanlanıyorum. Geçen yıl birkaç kurs açtım, öğrencilerime örgü örmeyi öğretirken, oluşturduğum gruplardaki kişileri birbirine uyum sağlayacak şekilde seçmenin önemli olduğunu öğrendim. Bu kursa yazılan kişilerle ilgili endişelerim var ama durduk yere canımı sıkmayı da istemiyorum.

Bu defakine katılan üç kadın, bana geçen yılki ilk örgü kursunu anımsatıyor. Elise'in, Bethanne'nin ve Courtney'in görebildiğim kadarıyla örgü örmekten başka or-

hakkak anlatırlardı. Ablamın bu isteksizliğine anlam verebiliyordum ama bu kendimi iyi hissetmemi sağlamıyordu.

Kapının üzerindeki küçük çan çaldı, Elise Beaumont içeri girdi. Onu sıcakkanlı, dost canlısı bir insan olarak tanımlayamam ama ilk tanışmamızda bana yeterince samimi davrandı. Ancak bu sabah yüzü asıktı. Ayrıca iyi uyuyamamış gibi duruyordu. Samimi olsak bunların sebebini sorardım ama daha yeni tanıştığımız için vazgeçtim. Açtığım kurs, hiç de iyi bir başlangıç vaat etmiyordu.

"Günaydın." Sıcak karşılamamın yüzünü güldüreceğini umuyordum ama o bana kaşlarını çatarak cevap verdi.

"Dersin ne kadar süreceğini öğrenebilir miyim?"

Margaret'in bilgisayarda hazırladığı el ilanlarından birini ona verdim. "İki saat."

"Peki, o zaman." Elise yüzündeki somurtkan ifadeyle bir sandalye çekip masaya oturdu ve örgü çantasını kucağına koydu.

Kursta kullanacağı şeyleri, üzerinde gri ve siyah benekler olan açık mavi, kendinden desenli bir yumağı daha önce seçtiğini hatırladım. Herhalde erkek çorabı örecekti.

Elise'in masaya geçmesinin hemen ardından bana göre çok resmi giyinmiş olan Bethanne içeri girdi. Onu da kot pantolonu ve bol tişörtüyle epey salaş görünen Courtney takip etti. Üçü de tek kelime etmeden dükkânın arkasına geçti, masada birbirlerinden olabildiğince uzakta duran sandalyelere oturdular.

Masanın başına doğru yürüyüp gülümsedim. "Herkes

geldiğine göre derse başlayabiliriz. Umarım yuvarlak şişlerle çorap örmeyi öğrenmekten zevk alırsınız. Küçük bir örgü macerasına atılacağız ama hayal kırıklığına uğramayacağınızdan eminim. Bence öncelikle birbirimizi tanıyalım. Rica etsem bizlere kendinizden bahseder misiniz?"

Üç öğrencim de bakışlarını bana çevirdi, başkasının konuşmasını bekliyor gibilerdi. "Tamam, önce ben başlayayım," dedim. "Ben, Lydia Hoffman. Bir Yunak Mutluluk'u yaklaşık bir yıl önce açtım. Örgü örmeyi seviyorum, bu sayede gerçekten önemsediğim bir şeyi yapma fırsatı buldum. Ayrıca başka kişileri de örgü dünyasına katmaktan mutluluk duyuyorum." Bunları söylerken gülümsedim ve kendisini tanıtması için elimi Courtney'e uzattım.

Genç kız doğrulup diğer iki kadına baktı. "Merhaba," deyip hafifçe elini salladı. "Ben, Courtney Pulanski. On yedi yaşındayım ve geçenlerde lise son sınıfı okumak için anneannemin yanına taşındım. Annem birkaç yıl önce vefat etti, babam da Brezilya'da mühendis olarak çalışıyor." Tereddüt etti ve sonra, "Bu kadar," dedi.

Elise kızın durumunu anlarcasına, "Lise son sınıfta anneannenle birlikte mi kalacaksın?" dedi. "Zor bir durum olmalı."

Courtney sertçe yutkundu. "Babam bu kararı zar zor verdi, ben de çok istemedim ama en mantıklı çözüm buydu. Ablam ve ağabeyimle iyi anlaşırım, hemen hemen her gün konuşuyoruz. Babam da fırsat buldukça bana e-posta gönderir ama gerçekten de işleri çok yoğun. Ne olursa

olsun, hepimizi düşündüğünü çok iyi biliyorum."

Elise başını salladı. "Hiç yoktan iyidir."

Courtney, "Öyle," diye fısıldadı, başını yere çevirdi, ağlamamaya çalıştığı belli oluyordu.

Courtney'i rahat bırakmak için Bethanne'ye gülümsedim. "Peki sen?"

Öne doğru eğilen Bethanne, "Ah, merhaba," dedi. "Ben, Bethanne Hamlin. Evli ve iki çocukluyum." Bir an duraksadı, üzüntüsünü içimde hissettim. "Aslında evliydim. Kocamla kısa süre önce boşandık." Bir yorum beklercesine yüzünü Elise'e çevirdi ve "Boşanmayı ben istemedim," diyerek kadına fırsat tanımadı. "Ama artık evli değilim, kızım kendim için bir şeyler yapmam gerektiğini söyleyip durdu." Sözlerini kendisini gülmeye zorlayarak tamamladı. "Bu yüzden buradayım."

Bethanne'nin bir zamanlar çok hırslı bir örgücü olduğunu bana söylediğinden emin olduğum için, "Ama daha önce de örgü örmüştün, öyle değil mi?" diye sordum.

"Çocuklar küçükken birkaç model örmüştüm ama onlar çok basitti. Kurs için şişlerimi ve ipimi hazırladım, her şey çok güzel gidiyor ama boyumdan büyük bir işe kalkıştığımdan korkuyorum. Çorap örmek zor gibi geliyor."

Bethanne daha başlamadan yenilgiyi kabul etmeye hazır gibiydi. "Kursta sadece üç kişi olacağı için hepinizle tek tek ilgilenebileceğim," diyerek onu cesaretlendirmeye çalıştım. "Çekinmenize gerek yok."

Bethanne tereddütlü bir şekilde, "Ama bir şeyi merak

ediyorum," dedi. "Olur da çorabı öremezsem, kurs ücretini iade ediyor musunuz?"

"Maalesef, para iadesi yapamıyorum." Böyle bir şey yapamazdım. Ayrıca öğrencilerimin yenilgiyi baştan kabullenmelerine müsaade edemezdim. "Elise," dedim.

"Ben, Elise Beaumont. Beni otuz sekiz yıl boyunca kütüphaneci olarak çalıştığım Harry S. Truman Okulu'ndan hatırlıyor olabilirsiniz. Kısa süre önce emekli oldum ve ilgimi çekecek bir şeyler aramaya başladım. Çorap örmeyi denemeye karar verdim." Konuşması bitince arkasına yaslandı.

Paylaştıkları bilgileri özümsemeleri için üçüne biraz süre tanıdıktan sonra, "Kursa katılmanız beni çok mutlu etti," dedim. "Pek kalabalık olmayabilirsiniz ama ben bunu genelde büyük bir avantaj olarak görürüm. Çorap örmeye başlar başlamaz, onca zaman boyunca bu işe neden el atmadığınızı soracaksınız kendinize. Eğleneceksiniz, yuvarlak şişlerle çorap örmenin kolay olduğunu göreceksiniz."

Onlara çorap örmek için kullanılabilecek, en hafiften en ağıra kadar uzanan çeşit çeşit ipi gösterirken beni dinlediler. Basit bir çorapla işe başlamak istiyordum. Onlara modellerin de iplikler kadar çeşitli olabileceğini açıkladım. Nancy Bush'un modelini seçtim. En çok sevdiğim tasarımcılardan biri olan Nancy'yi öğrencilerimin de en az benim kadar seveceğini biliyordum.

"Bugünkü dersimizde Norveç tarzı çoraba ilmek atmayı göreceğiz," dedim. "Alışık olduğunuz tekniklerden

biraz farklı olabilir ama bunu size göstermemin çok iyi bir sebebi var."

İpi şişin etrafına geçirişimi dikkatlice izleyen Bethanne, "Karışık bir şeye benziyor," dedi. "Becerebileceğimden emin değilim."

Aniden öfkelenen Elise, "Tanrı aşkına, daha nasıl yapıldığını bile görmedin," diye söylendi. "Önce Lydia göstersin de sonra yakınmaya başla."

Bethanne sindi, ağzını bir daha açmadı.

Gerilen ortamı dağıtma umuduyla, "Müsaadenle göstereyim, Bethanne," dedim. "Öyle dışarıdan göründüğü kadar karmaşık değil." Elise'in canını sıkan her neyse acısını zavallı Bethanne'den çıkarıyordu. Kapıdan içeri adım attığı anda bir şeylere kızdığını anlamıştım.

Courtney, "Anneannem uzun çorap örmek için bir düz bir ters yerine, iki düz iki ters örmemi söyler," dedi.

Kızın düzenli müşterilerimden biri olan ve örgü örmeyi de iyi bilen anneannesi Vera'yı seviyordum. Torununa örgü örmeyi neden öğretmediğini merak ettim. Bu konuda epey bilgili sayılırdı.

Kız, "Siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Anneannen haklı. İki düz iki ters gitmek, çorabın daha esnek olmasını sağlar ama biz şimdilik o kadar ayrıntıya girmeyelim."

"Ah, özür dilerim."

Birkaç dakika daha konuşarak, giyecek kişinin ayağına düzgünce oturacak bir çorabın nasıl örüleceğini an-

lattım. Ayrıca ipin ağırlığına göre atılacak ilmeklerin doğru sayısını öğrenebilmeleri için elden ele bir çizelge dolaştırdım. Pamuklu, hafif ipler daha fazla ilmek gerektirirken, ağır olanlar daha azıyla örülebiliyordu.

"Beni dinliyor musunuz?" diye sordum.

Üçü de başını salladı. Geriye kalan vakti Norveç tarzı ilmek metodunu ve yuvarlak şişle nasıl çalışılacağını öğreterek geçirdim. Courtney her şeyi çabucak kapmıştı. Elise'le Bethanne ellerindeki şiş ve iplikle uğraşırken çorabın ilk tekini bitirmiş, gururla etrafa bakınıyordu.

Zamanımın çoğu Bethanne'ye yardım etmekle geçti. En son yıllar önce örgü ördüğünü söylerken yalan atmadığından emin olmuştum. Şimdilik şişlerle ipi zar zor tutuyordu. Daha önce hiç onun kadar özgüvensiz biriyle tanışmamıştım; açıkçası Bethanne'nin sabrımı zorladığını itiraf etmek zorundaydım.

Elise'in çıkardığı zorluklara da çok iyi tepki vermemiştim. Bethanne'yi paylaıktan sonra gereksiz tek laf etmemiş, ben de ona çıkıştığına pişman olduğunu düşünmüştüm. Ayrıca beni bir öğretmen olarak yetersiz gördüğü izlenimine de kapılmıştım. Bu, hiç de hoş bir duygu değildi.

Onlar ders bitip eşyalarını topladıktan ve dükkândan ayrıldıktan sonra kendimi tüm gün boyunca çalışmış gibi hissettim. Yorgun düşmüştüm.

Kendime çay hazırlarken ofisime gelen Margaret, "Nasıl geçti?" diye sordu.

"Berbattı."

"Gerçekten mi?"

Bunları konuşmayı istemediğim için başımı iki yana salladım. Birden içinde bulunduğum durumun ablamın hayatındaki sıkıntılarla ilgili neler hissettiğini çok iyi açıklayabileceğini düşündüm.

"Kursun iyi geçeceğini hiç sanmıyorum," diye söylendim.

Margaret, benden karamsar laflar duymaya alışkın değildi. "Niye öyle dedin ki?"

"Bir hisse kapıldım da ondan."

"Nasıl bir hisse?"

İç çektim. "Elise, huysuz biri. Bethanne örgü örmeyi hatırlayamayacağına kendini inandıran panik bir tip. Courtney de alıngarın teki."

Birden bu kursu açtığıma pişman olup olmayacağımı merak etmeye başladım.

8

BETHANNE HAMLIN

Bethanne örgü kursundan sonra Fransız pastanesinin önündeki beyaz renkli, ferforje masaya oturdu. Grant isteksizce de olsa onunla görüşmeyi kabul etmişti ama Bethanne'nin bir olay çıkarmasını beklercesine halka açık bir alanı seçmiş olması dikkatinden kaçmamıştı. Öyle bir şey yapma niyetinde değildi; istediği tek şey ondan biraz yardım ve tavsiye almaktı. Durumu medeni bir şekilde tartışabileceklerini umuyordu. Belki de Grant'tan nefret etmiyordu. Ayrıca çocuklarının hatrına anlaşabilmeleri gerekiyordu. Grant'ın da bunu bildiğinden emindi.

Bethanne, espressosunu yudumlarken sıcak kahvenin cesaretini artırmasını umdu. Özellikle para konusunu açtığında konuşmaları çirkinleşecekti.

Grant yürüyerek köşeyi döndü, Bethanne eski kocasının arabasını nereye park ettiğini merak etti. Grant daha onu görmemişti. Yakışıklı bir adamdı ve Bethanne'ye bir-

bat şekilde ihanet etmiş olsa da onu sevmekten kendini alamıyordu. Ona karşı bir şeyler hissetmek onu kızdırıyordu ama sevgisi öfkeye, korkuya ve şüpheye bulanmıştı. Ona doğru yürüyen adam, bir yabancıdan farklı değildi.

Grant onu görünce gülümsemedi, onun yerine Bethanne'ye başıyla selam verdi. Bethanne açık yeşil, ipek bluzunun üzerine özel dikim spor ceketini çekmiş; pahalı siyah pantolonunu giyinmiş; saçını arkaya atıp büyük, gümüş bir tokayla tuttırmıştı. Grant, onu bu kıyafetlerle daha önce çok beğenmiş olsa da görünüşüne hiç tepki vermemişti. Adam demir sandalyeyi çekti, hiç gülmeden ve onu gördüğüne sevindiğini belirten hiçbir şey yapmadan oturdu.

Bethanne biraz rahatlamalarının daha iyi olacağını düşünerek, "Bir şeyler içer misin?" diye sordu.

"Hayır," diyen Grant, saatini kontrol etti. "Sadece birkaç dakikam var. Sorunun ne onu söyle."

Bethanne, eski kocasının aksi laflarının yarattığı duygularla boğuştu. "Annie'yle ilgili."

"Telefonda da öyle söylemiştin. Doğrusu ben şimdiye kadar Annie'nin haddini aştığını hiç görmedim. Tamam, kızgın olabilir ama o kadarı da normal. Ayrıca Tiff dergi abonelikleriyle ve kan bankasından gelen telefonlarla ilgili sorunları affetme büyüklüğünü gösterdi. Annie'nin bastırılmış öfkesinin patlayacağını bir tek sen düşünüyorsun."

"Öyle olacağını biliyorum, Grant. Endişeliyim... And-

rew bile kardeşinin yapacaklarından korkuyor. Öyle olmasa gelip bana durumu anlatmazdı."

"Tamam, ikiniz de endişeliymişsiniz. Umursamaz biriymiş gibi görünmek istemiyorum ama Annie o kadar da öfkeli bir çocuk değil. Tiff'e karşı biraz kin gütmesi normal ve bence kısa süre sonra onu da aşacak."

Bethanne, "Ama onunla birlikte yaşayan sen değilsin," dedi. "Ben onunla yaşıyorum. Dışarıdan duruma alışıyormuş gibi görünebilir ama öyle değil." Grant başını kibirle salladı ve Bethanne'nin kızgınlığı daha da arttı. "Genç kızların anne babalarının boşanmalarından sonra neler yaşadığını sen nereden bilirsin ki? Ne yaptın, kitap falan mı okudun?" Grant'ın gidip de bir terapiste danışmasını beklemiyordu.

Grant iç çekip arkasına yaslandı. Bethanne'nin sorusunu duymazdan gelip, "Koşmaya başladığını biliyorum, kızgınlığını bu şekilde atlatabilir bence," dedi.

"Biliyorum... Bu konuda haklısın ama..."

Grant kendinden emin bir tonla, "Benimle görüşmek için çocukları kullanıyorsun," dedi.

"Öyle mi?" Bağırmamak için kendini zor tuttu. Öfkeden patlamak üzereydi ama çocuklarının hatrına sustu, kalabalık bir ortamda olduğu için öfkesini sineye çekti. Grant'la konuşabileceğini, ona kızlarının ciddi bir sorunu olduğunu anlatabileceğini düşünmüştü. Annie'yle nasıl başa çıkacağından emin değildi ve bu konuda Grant'ın yardımını istiyor, ona *ihtiyaç* duyuyordu.

Grant, "Kendimi suçlu mu [illegible]?" diye söylendi. "Bu mu niyetin? Aklımı bulandırıyorsun. Annie'nin de senden aşağı kalır yanı yok. Tanrı iki çocuğumun da beni üzdüğünü görüyor. Mahkemenin verdiği karara göre iki haftada bir hafta sonunu benimle geçirmeleri gerekiyor ama yanıma gelmeyi istemiyorlar ve sen de onlara hiçbir şey söylemiyorsun! Senin de onların da oyunlarından bıktım artık."

Doğru söylüyordu; Andrew ile Annie anneleri ne kadar ısrar ederse etsin hafta sonlarını babalarının yanında geçirmeye inatla karşı çıkıyorlardı. Bethanne onları *zorlayamazdı*. Bu yaşa gelmiş çocuklarına böyle bir şey yaptıramazdı.

"Ama ben..."

Grant söylenebilecek her şey dile getirilmişçesine dimdik durdu.

Bethanne yaptığı şeyi itiraf etmezse Grant'ın çekip gideceğini biliyordu. "Annie'nin... günlüğünü okudum." Bundan gurur duymuyordu ama içgüdüleri ona bir sorun olduğunu söylüyordu. Okuduğu şeylerin bazıları kanını dondurmuştu. Annie uyuşturucu haplar denemiş, geceleri gizlice evden kaçıp şu yeni "arkadaşlarıyla" buluşmuştu. Annie'nin bahsettiği erkekleri tanımıyor ve o gizli buluşmalarda neler döndüğünü tahmin etmeye korkuyordu.

Grant arkasına yaslandı. "*Ne* yaptın?"

"Günlüğünü okudum. İkimize de ne kadar kızgın olduğunu bilemezsin. Yapmaması gereken... aptalca şeyler

yapmış ve..."

Grant, Bethanne'nin böyle bir şey yapmasını beklediğini gösterircesine omuz silkti. "Bunları atlatacaktır. Boşanmamız onu çok etkiledi, kendini toparlamasına müsaade etmeliyiz."

Bethanne dalgın dalgın, "Acaba atlatır mı?" dedi. Grant kızlarının durumunu önemsemiyor gibiydi. Göğsündeki ağrı onu neredeyse boğacaktı. Kocasının hep böyle umursamaz olup olmadığını merak etti, bunu daha önce fark etmemiş olabileceğini ya da Grant'ın bu kadar kısa bir süre içinde gerçekten de tamamen değiştiğini düşündü.

"Bu tür durumlarda böyle şeyler yaşanması normaldir."

Normal mi? Ailesini terk etmesi normal miydi? Sevip sarmaya yemin ettiği kişileri bu acıya maruz bırakıp sonra da hiçbir şey yokmuş gibi davranması normal miydi? Annie'nin hissettiği öfkeyle hayatını mahvetmesi miydi normal olan? Grant'ın kızları hakkında böyle umursamaz konuşması Bethanne'nin kalbini parçalıyordu.

Bethanne, "Haklı olabilirsin," diye söylenirken başını eğip kahvesine baktı. "Seni uyarmam gerektiğini düşünmüştüm."

"Ne için uyaracaktın?"

"Annie'nin şu küçük nefret sorunu için." Andrew'in söylediğine göre kızları Tiffany'nin başına daha büyük dertler açacaktı ama sonra Grant'ın durumla tek başına ilgilenmesi gerektiğine karar verdi.

Gitmek için sabırsızlanan Grant, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Küçük bir şey daha var." Bethanne iki eliyle kahve bardağını sıkıca tutarken Grant'ın gözlerine bakmamaya çalıştı. Eski kocasıyla para meselelerini konuşmak hoşuna gitmiyordu.

Grant uzunca bir süre iç çekerken, "O neymiş?" diye sordu.

"Andrew futbol kampına katılacak." Oğulları yetenekli bir sporcuydu ve Bethanne de oğlunun Washington ya da Washington State üniversitelerinden birinde burs kazanmasını istiyordu.

"Aferin ona."

"Maalesef benim kampa verecek param yok." Bunu kabullenmekten utanç duyuyordu ama başka şansı yoktu. "Kampın parasını sen ödersen geri kalan masrafların hepsini ben hallederim."

"O masraflardan neyi kastediyorsun? Mesela?"

Bethanne şimdiden nasıl karşılayacağını bilmediği masrafları kara kara düşünmeye başlamıştı. "Okul biterken eylül ayında beden eğitimi giderlerinin iki katına çıkarılacağını öğrendim. Okul harçları ve mezuniyet fotoğraflarının ücretleri de üst üste geleceği için kampın ücretini senin ödemenin daha iyi olacağını düşündüm." Okullar açılınca yeni kıyafetler alınacağından ve çeşit çeşit masrafların çıkacağından bahsetmeye gerek duymadı.

"Kamp ücretini karşılayamaz mısın?"

"Karşılayabilirim ama o zaman da ev giderleri için para kalmaz."

Grant uzun süre bir şey söylemedi. "Ben de bundan korkuyordum," diye söylendi.

Bethanne, Grant'ın neyi kastettiğini tahmin edemiyordu. "Paraya ihtiyacım olduğu her an senden yardım istemek gibi bir niyetimin olmadığını bilmelisin."

"Ama şimdi tam aksini yapıyorsun."

"Evet, ama..." Grant mahkemenin belirlediği çocuk yardımının iki genci yetiştirmeye yetmediğini bilmiyordu herhalde.

"Bethanne, sana yardım edemem. Lütfen bir daha bana gelme."

"Ama..."

"Sana nafaka ve çocuk yardımı ödüyorum. Peki, sen ne yapıyorsun? Bir işe girdin mi?"

Bethanne başını öne eğip iki yana salladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Peki ya iş aradın mı?" Sorusunun cevabını biliyormuş gibi iğneleyici konuşuyordu. "Eline geçen paranın hepsini benden alıyorsun. Hayatını sürdürmek için herhangi bir çaba sarf ettiğin yok."

"*Çalıştım* ama başka ne yapabileceğimi, nereye bakabileceğimi bilmiyorum." Zayıflığını kabullenmek küçük düşürücüydü. Ona haykırmayı, suçlamayı ve lanetler yağdırmayı çok istiyordu ama bu hiçbir işe yaramazdı. Geriye kalan bir parça gururunu da yok saydı.

Grant küçümser bir ses tonuyla, "Gazetelerdeki ilanlara bak," dedi. "En olmadı evinde çocuk bak. Zaten hep iyi bir anne olduğunla övünmez miydin?"

Bethanne bunun doğru olduğunu biliyordu. Gerçi bir zamanlar iyi bir eş olduğunu da düşünmüş ama tam tersi çıkmıştı. Başarısızlık dolu bu hisleri üzerinden atmaya çalıştı.

Grant, "Yeteneklerini kullan da sürekli bana muhtaç kalma," dedi.

Grant'ın sözleriyle indirdiği darbelerin altında mahvoldu.

"Kötü laflar sarf etmeyi istemiyorum ama uyanıp kahvenin kokusunu almanın vakti geldi." Grant, Bethanne espressosunu yudumlarken yaptığı soğuk espriye kendi kendine güldü. "İki yıl sonra Annie liseyi bitirince çocuk yardımını keseceğim."

"Peki ya üniversite?" Boşanırken bu konu da karara bağlanmıştı ve Bethanne bunu ona hatırlatmaktan çekinmeyecekti.

"Üniversite masraflarını ortaklaşa karşılayacağımızı unuttun mu? Yani hem kendi ayaklarının üzerinde duracak, hem de çocukların okul masraflarından payına düşeni ödeyecek kadar para kazanman gerekecek. Kısa zamanda iş bulman hayrına olur."

"Biliyorum, ama..."

"Hep ama diyecek bir şeyler buluyorsun."

Bu defa dimdik duran ve gitmeye can atan kişi Bethanne'ydi. Onu mahvetmek için elinden geleni ardına koymayan bu taş yürekli, bencil adamın yanından uzaklaşmayı istiyordu. Eskisinden çok daha hırslı bir şekilde ona yanıldığını göstermeye kararlıydı.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Hoşça kal, Grant," dedi. "Bir daha canını sıkacağımı düşünüp kendini üzme." Nefretini anlamasını umarak Grant'a baktı. Onunla onca yıl boyunca yaşamış, böyle bir adam olduğunu nasıl fark edememişti?

Bethanne kafeden ayrıldı. Grant ters tarafa dönüp uzaklaştıktan sonra durup üzerini düzeltti ve örgü malzemelerini bagajına attığı, sokağın aşağısındaki arabasının yanına gitti. Fuzuli bir harcama olarak gördüğü kursun parasını geri almaya çalışmıştı ama artık çok geçti. Parasını çarçur etmişti.

Arabasının yanına giderken köşeyi dönen son model bir Cadillac gördü. Grant'ın boşanmalarından önce hayalini kurduğu renk ve modeldeydi. Bethanne sürücü koltuğuna şöyle bir baktı ve eski kocasını görünce neye uğradığını şaşırdı. Andrew'in yazıldığı kampın ücretini ödemeyeceğini söyleyen Grant, altına son model bir araba çekmişti.

9

COURTNEY PULANSKI

Courtney adının merdivenlerin başında yankılandığını duydu ama sıcacık yatağında yattığı için duymazdan gelip uyuklamaya devam etti.

Kulak tırmalayıcı ses, "Courtney!" diye yükselmeye devam etti. "Seni uyandırmamı istediğini unuttun mu?"

Courtney homurdandı, arkasına döndü ve başucundaki antika saate bakmak için bir gözünü isteksizce açtı. Anneannesinin evinde bir tane bile dijital saat yoktu. Akrep beşin, yelkovan da altının üzerindeydi. Saat, beş buçuktu!

Anneannesi, "Courtney!" diye bağırdı. "Yukarı çıkıp inmek beni yoruyor ama gerekirse çıkarım. Kalk haydi!"

Üzerindeki sıcak battaniyeyi kenara atan Courtney, yataktan çıkıp sendeleyerek merdivenlerin başına gitti. "Uyandım," dedi ama nasıl uyandığının farkında değildi.

"Tanrı'ya şükür," diyen Vera Pulanski, üçüncü basa-

makta durdu ve yukarı çıkmanın büyük acıdan kurtulmanın verdiği rahatlığıyla gülümsedi. "On dakikaya hazırlanırım."

Courtney, anneannesinin gideceği yere onu da götüreceğini düşünerek boş boş etrafa bakındı. "Saat daha beş buçuk."

Anneannesi yüzüne bakmak için arkasına döndü. "Saatin kaç olduğunu biliyorum. Havuz saat altıda açılıyor. Vaktinde gitmeyi istiyorum."

"Ya..." Başına bela almıştı. Tamam, yüzme konusunu konuşmuşlardı ama Courtney'in sabahın köründe kalkacağından haberi yoktu. Aslında o konuşmaları şimdi nahoş bir anı olarak hatırlıyordu. Anneannesi, kilo vermek istiyorsa spor yapması gerektiğini söylemişti. Courtney biraz da anneannesini mutlu etmek için yüzmeyi deneyebildiğini kabul ettiğini hayal meyal anımsıyordu.

Acele etmesi gereken Courtney, dolabının alt çekmecesini karıştırıp bornozunu çıkardı ve üzerine olması için dua etti. Birçok elbisesi artık dar geliyor, kot pantolonlarının fermuarını kapatmak için şekilde şekle giriyordu. Gömleklerinin düğmeleri zar zor kapanıyor, o da tişört giyinip gömleği üzerine geçiriyordu. Kot pantolon giyinerek kilolarını gizlemek de kolay değildi. Pantolonun dikişlerinin atmasına ramak kalmıştı.

"Bende fazla havlu var." Anneannesinin sesi bir kez daha merdivenlerde yankılandı. "Banyodakileri alma. Onlar takım."

Courtney de, "Almam, anneanne," diye bağırdı. Pijamalarını çıkarıp mayosunu çekiştirerek giyindi. Üzerine ancak olmuştu. Gururu, aynaya bakmamasını emrediyordu. İçini rahatlatan tek şey, sabahın köründe yaşıtlarından birini havuzda görmeyecek olmasıydı. Eşofman altını ve tişörtünü giydi, ayaklarını terliklerine geçirip ağır ağır merdivenlerden indi.

Anneannesi kapının yanında bekliyordu. Courtney'e bir havlu, mor bir bone ve deniz gözlüğü verdi. Gözlükleri uzatırken, "Eski ama sana yenisini alana kadar işini görür," dedi.

"Galiba yüzmeyi çok seviyorsun." Aslında Courtney bundan çok etkilenmişti. Anneannesi kadar yaşlı kadınların yüzmeye gittiğini bilmiyordu.

Courtney'i başka sürprizler de bekliyordu. Olimpik havuz, lisedeydi. Yetişkinlere ayrılan vakit; sabah saat altıda başlıyor, yedi buçukta sona eriyordu. Bekleme salonu birbirini tanıyan yaşlı insanlarla doluydu.

Courtney içeriye anneannesiyle girdi. Sıcak selamlaşmalarını kim görse Vera'yla aylardır görüşmediklerini sanırdı. Anneannesi, Courtney'i tüm arkadaşlarıyla özenle tanıştırdı. Courtney, insanların adlarını ardı ardına duyunca hiçbirini hatırlayamayacağını düşündü ama yine de çaba sarf etti. Elinden geldiğince kendini arka planda tuttu. Güneş doğmuş, etrafı aydınlatmaya başlamıştı ama Courtney'e göre aklı başında hiç kimse bu saatte ayakta olmamalıydı.

Anneannesinin arkadaşlarından biri, "Seattle'ı sevdin mi?" diye sordu.

Courtney, kadının adının Leta olduğunu hatırladı. "Çok sevdim." Sesine biraz heyecan katmaya çalıştı. Seksen yaşını geçmiş biriyle karşı karşıya olmasa bunu başarabilirdi. Örgü kursu da onu büyük hayal kırıklığına uğratmıştı. Öncelikle kursun daha kalabalık olacağını düşünmüştü. Onun haricinde sadece iki kadın vardı ve onlar da ondan epey yaşlıydı. Biri anneannesinin yaşındaydı ve gerçekten huysuz birine benziyordu. Yüzünde limon yemiş gibi bir ifade vardı. Diğer kadın da orta yaşlıydı. Annesi vefat etmemiş olsa onun yaşlarında olacaktı.

Annesini düşününce Courtney'in karnına bir ağrı saplandı. Canının böyle yanmaması gerekiyordu ama yanıyordu işte. Ağabeyi ve ablası, annelerinin vefatıyla ona kıyasla daha kolay başa çıkmıştı. Hiç kimse annelerinin hakkında konuşmayı istemiyordu artık. Courtney de annesini unutması gerektiğini hissediyordu. Ama bunu yapamazdı, yapmayacaktı.

Ablası Julianna, Courtney gibi on beş kilo almamıştı. Aksine biraz zayıflamıştı. Jason kilonun dert edilmeyecek bir şey olduğunu düşünüyordu. Courtney sıkıntılarından bahsederken ağabeyi omuz silkmişti. "Canını bu kadar sıkıyorsa zayıfla," demişti. Bunu başarmak çok basitmiş gibi konuşuyordu. Kilo vermek o kadar kolay olsa Courtney çoktan incecik olurdu.

Leta yanına yaklaşıp, "Burada kurallarımız var," dedi. "Yazılı olmayabilirler ama hepsine uymanı rica ederim."

"Tamam."

"Ortadaki duşun benim olduğunu bilmelisin. On sekiz yıldır ben kullanıyorum, havuzdan ilk sen çıkarsan senden ricam orayı bana bırak."

"Olur." Courtney bunu hatırlamaya çalışacaktı.

Anneannesinin bir başka arkadaşı Leta'nın yanına gelip, "Suya girmeden önce saçlarını ıslat," dedi. "Sıvılsıklam et yoksa klor saçını mahveder."

Başka biri, "Bonen var, öyle değil mi?" diye sordu. "Yüzerken elime saç gelmesinden nefret ediyorum."

Iyy. Ne kadar da iğrenç! "Anneannemden bone aldım." Bone kullanmayı düşünmüyordu ama bu durumda büyük ihtimal kapı dışarı edileceğini anlamıştı şimdi.

Leta, "Hızlı yüzer misin?" diye sordu.

"Şey..."

Courtney'in anneannesi, "Orta kulvarı kullansın," dedi. Courtney'e dönüp, "Çoğumuz ilk kulvarda yüzeriz," dedi. "Üçüncü kulvar hızlı yüzücüler için. Ortada başlayıp kendine göre ayarlarsın."

"Peki," diyen Courtney daha yeni yeni uyanıyor, olanları kısmen anlamaya başlıyordu. Ortadaki duşu kullanma ama orta kulvarda yüz; bone tak ama saçını tamamen ıslat. Şimdiye kadar her şey yolunda gidiyordu.

Courtney yapacağı onca hareketin açlığını azdırmamasından başka bir şey istemiyordu.

Kapılar açılınca insanlar havuza yöneldi. Erkekler sağa dönüp uca giderken, kadınlar sola dönüp soyunma odasına yöneldi.

Courtney, anneannesinin, Leta'nın ve diğerlerinin peşinden gitti. Courtney ona yetiştiğinde Vera çoktan çantasını dolabına koymuştu. Yaşlı kadınların tombul kollarını ve bacaklarını görmesini istemediği için eşofmanını yavaş yavaş çıkardı. İçlerinden birinin, hatta belki de anneannesinin mayosunun çok dar olduğunu söylemesinden korkuyordu.

Endişelenmesine gerek yoktu. Kadınların tek isteği suya girmekti, hiç kimse ona dikkat etmiyordu. Buna fazlasıyla sevindi. Yine de üzerindekileri çıkarmak için soyunma odasının boşalmasını bekledi.

Az önce verilen tavsiyelere uyarak duşa gitti, musluğu açtı, başını içeri soktu. Sırılsıklam olan saçlarını toplayıp mor boneyi başına geçirdi. Etrafta tanıdığı hiç kimse olmadığı için Tanrı'ya şükrediyordu. Eski arkadaşlarından biri onu bu halde görse kahkahalar atardı.

Ama Courtney'e göre durumunda gülünecek bir şey yoktu. Altı hafta sonra okullar açıldığında, sınıfa girerken güzel görünmeyi istiyor ve bunu başarmak için yapmak zorunda kaldığı hiçbir şeyi kafasına takmıyordu. Kilo vermek için horozlar ötmeden uyanacak, ondan onlarca yaş büyük kadınlarla takılacak ve havuz kurallarına uyacaktı.

Soyunma odasından ayrılması için cesaretini toplaması gerekti ve çabucak havuza ilerledi, bu sırada hem

kendinden emin hem de soğukkanlı görünmeye çalıştı. Merdivenden havuza girince suyun soğukluğu Courtney'i şaşkına çevirdi. Su *buz* gibiydi. Termometrede yirmi yedi derece yazıyor olabilirdi ama Courtney suyun en fazla yirmi derece olduğuna yemin edebilirdi.

Anneannesi ve arkadaşları çoktan günlük çalışmalarına başlamıştı. Onları izleyen Courtney, hepsinin bir uçtan girip diğerinden çıkarak daireler çizdiğini fark etti.

Kadınların bazıları havuzun sığ tarafında yürüyor, birbirleriyle konuşuyordu. Courtney kollarını soğuk suyun üzerinde tutmaya çalışarak onların yanından çabucak uzaklaştı. Kulvarların birbirinden ayrıldığı yere gelince suya batmak zorunda kaldı. Donmuştu! *Titanik*'i batıran sular bile bu kadar soğuk olamazdı.

Orta kulvara geçer geçmez ayağını duvardan destek alıp kendini ileri itti. Diğer uca vardığında nefes nefese kalmıştı, soluk alabilmek için havuzun kenarına tutundu.

Anneannesi ve arkadaşlarının böyle bir sorunu yoktu. Seksen yaşında olabilirlerdi ama koca havuzun sonuna kadar tek seferde yüzmekle kalmıyorlar, ayrıca hiç durup dinlenmeden geri dönüyorlardı. Nefes almak için bile ara vermiyorlardı.

Courtney toplam on tur yüzdü, her defasında durup dinlendi. Onuncu turunu da tamamladıktan sonra gözlüklerini düzeltmek için uzunca bir ara verdi. Oysa gözlükleri düzgün duruyordu. Derince nefes almak için bir bahane bulmuştu. Artık on birinci turunu atmaya hazırdı, kendi-

siyle gurur duyuyordu.

Anneannesi on beş turun bir buçuk kilometreye denk geldiğini söylemişti. Ama suda geçen bir buçuk kilometre karadakinden çok ama çok yorucuydu. Hızlıca bir hesap yapıp şimdiye kadar bir kilometre yüzdüğünü fark etti. Çok iyi bir iş çıkarmıştı.

Eve döner dönmez tartılmaya karar verdi. Böyle yoğun bir egzersizden sonra zayıflamış olmalıydı. Tartının küçük çubuğunun geriye gittiğini görmek içini rahatlatacaktı.

On birinci turuna başlayamadan anneannesi, "Çıkma vakti geldi," dedi.

Courtney, "Bir iki tur daha atmak istiyorum," diyerek ona itiraz etti.

"Çarşamba günleri olmaz. Yüzme takımı saat yedide antrenman yapıyor."

Courtney'in içini suyla uzaktan yakından ilgisi olmayan ürperti kapladı. "Yüzme takımı mı? Ne olur bana lisenin yüzme takımı olmadığını söyle."

Anneannesi gözlüklerini çıkardı ve kafası karışmış halde ona baktı. "Bir sorun mu var?"

Elbette sorun vardı. Anneannesinin arkadaşlarının vücudunu görmesi kötü bir şeydi ama liseden birilerinin onu *bu halde* görebileceği düşüncesi çok daha kötüydü.

Büyük bir fırtınaya yakalanmıştı. İşin kötüsü havlusunu soyunma odasında bırakmıştı. Havuza bakan büyük camlardan birine göz attı. Tam da sudan çıkıp soyunma odasına koşmak üzereyken kapı açıldı ve incecik kızlar

içeri doluştu. Courtney onların arkasında yürüyen erkeklere bakmaya cesaret edemedi. Yüzme takımındaki kızlar gözünü yeterince korkutmuştu zaten.

Ne yapacağını bilmeyen Courtney donup kaldı. Havuzdan şimdi çıkarsa daracık mayosu ve yağlı vücudu görünecek, onca yaşlı kadın arasında onu muhakkak fark edeceklerdi.

Havuzun kenarında duran anneannesi yüksek sesle, "Courtney," dedi. "Gitme vakti."

"Biliyorum," diyen Courtney havuzun dibine battı ve orada kaybolup gitmeyi diledi.

Eninde sonunda sudan çıkıp vücudunu tüm dünyaya sergilemek zorunda kalacaktı. İncecik, genç kızlarla dolu soyunma odasına hızlıca giderken gözlerini yerden kaldırmadı.

İki haftadır kendi yaşından birileriyle tanışmaya can atıyordu ama bunun neredeyse çırılçıplak haldeyken olmasını istememişti. Yüzme takımındaki kızların vücutlarında dirhem yağ yoktu. Fizikleri mükemmeldi.

Başını önüne eğmeye devam eden Courtney telaşla dolabına uzandı.

Yanına gelen Leta, "Duş almalısın," dedi. "Ben aldım. Ortadaki duşu kullanabilirsin."

Courtney, "Eve gidince alırım," diye söylendi. Havlusunu kapıp donarak ölecekmiş gibi sıkıca sardı.

Anneannesinin arkadaşı, "Duş alsan *iyi olur*," diyerek konuşmaya devam etti. "Üzerindeki klordan arınırsın."

Courtney asla mayosunu çıkarmayacaktı. Hele şimdi öyle bir şey yapamazdı.

O anda birden başını kaldırdı ve iki kızın fısıldaştığını gördü. Kızlar doğrudan ona bakıyordu. Courtney onun hakkında konuştuklarını biliyordu. Sırtını onlara dönüp elleriyle yüzünü kapattı. Kısa süre sonra o kızları okulun koridorlarında görecekti.

10

"İyi bir örgücü olmak için
şansınızı denemekten çekinmeyin.
Örgü örmek, paraşütle gökten atlamak kadar tehlikeli
değildir, hataların telafisine fırsat tanır."

Lucy Neatby

LYDIA HOFFMAN

Cumartesi gününe kadar Margaret'in durumuna sessiz kalmak için elimden geleni yaptım. Canım yanmış, ablamın Matt'ın yaşadıklarını bana haftalarca anlatmamasına kızmıştım. Artık dertlerini öğrendiğim için ablamı daha yakından takip ettiğimi fark ettim. O bu oyunu sürdürdükçe alınganlığım daha da artıyordu.

Cumartesileri genelde haftanın en yoğun işgünüydü ama ay sonları insanlar maaşını beklerken satışlar biraz düşüyordu.

Öğleden sonra dükkân biraz sakinleşince, "Bağımsızlık Günü için özel bir planınız var mı?" diye sordum.

"Bir şey yapacağımızı sanmıyorum." Çok hevessizdi. "Peki, siz?"

"Henüz kararlaştırmadık." Brad'le herhangi bir plan yapmamıştık ama ona okyanus kıyısına gidip piknik yapmayı, Cody ve Chase ile birlikte havai fişekleri izlemeyi teklif edecektim. Yaklaşık üç saat uzaklıktaki Ocean Shores adlı tatil kasabasına en son genç kızken gitmiştim. Beynimde ilk tümörün bulunmasından kısa bir süre önce orada vakit geçirdiğimizi hatırlıyordum. Sağlığım yerindeyken yaptığım son şeylerden biri de o tatildi.

Ablam, "Muhtemelen arka bahçede barbekü yapar, televizyondan havai fişek gösterisini izleriz," dedi.

Gözlerimi ablama diktim. Kendime engel olamıyordum. Seattle'da her yıl iki yerde mükemmel havai fişek gösterileri düzenleniyordu. Bunlardan ilki sahilin yakınlarındaki Myrtle Edwards Park'ında, diğeri de çarşının kuzeyindeki Lake Union's Gas Works Park'ında yapılıyordu. Göldeki havai fişeklere insanın milli duygularını kabartan şarkılar eşlik ederdi. İnsanı heyecanlandıran, neyin kutlandığını hissetmesini sağlayan bir etkinlikti.

Margaret, Blossom Sokağı'nın çok da uzağında olmayan, Lake Union'daki gösterinin güzelce izlenebileceği Capitol Hill'de yaşıyordu. Kapı önüne çıkmaktansa gösterileri televizyondan izlemeyi tercih ettiğine inanamıyordum.

"Peki ya Julia ile Hailey?" Biri on beş, diğeri on yaşında olan yeğenlerimi çok seviyordum. Geçen yıl anneleriyle aramızdaki karmaşık ilişki düzelmeye başlayınca daha da yakınlaşmıştık. Margaret'in inat olsun diye kızlarını benden uzak tuttuğunu düşünüyordum ama sonradan asıl amacının onları korumak olduğunu anladım. Kızlarının beni çok seveceğinden ve daha sonra hastalanıp onlardan kopabileceğimden korkmuştu. Kansere karşı verdiğim mücadeleye yenik düşseydim yeğenlerimin dünyası yıkılırdı.

Margaret kendini yumak dolu raflardan birini düzeltmeye vermişti. "Kızlar çoktan kendilerine bir şeyler ayarladı."

"Öyle mi?"

"Julia arkadaşlarıyla Washington Gölü'ne gidecek, Hailey de komşularla birlikte kamp yapacak."

"Yani Matt'le baş başa mı kalacaksın?"

Sırtı bana dönük olan Margaret omuz silkti. "Öyle görünüyor."

Bir süre bekledim, sonra bir şeyler söylemeye karar verdim. Bana cevap verip vermeyeceğini anlamak için ona konuyu çıtlattım. "Brad geçenlerde Matt'le karşılaştığını söyledi."

Yavaşça arkasına dönen Margaret bana dikkatle baktı. Gerçekleri öğrenip öğrenmediğimi anlamaya çalışıyor gibiydi. "Matt bana bir şey söylemedi."

Hiç bozuntuya vermeden, "Gerek duymamıştır," dedim.

Ablam da, "Herhalde öyledir," dedi.

Sonra da, "Annemizi çağıracak mısın?" diye sordum. Annemin tatili tek başına geçirmesinden nefret ediyordum. Babamız olmadan geçen bir yılın ve aile fertlerinden birinin vefatından sonra yaşanan ilklerin üstesinden bir şekilde gelmiştik. En çok ilk şükran gününde ve Noel'de kendimi kötü hissettim, onların ardından da Sevgililer Günü'yle Bağımsızlık Günü geldi.

"Ona herhangi bir şey söylemedim. Peki ya sen?" Margaret kaçamak cevaplar veriyordu, annemle benim ilgilenmemin daha iyi olacağını seziyordum.

"Onunla benim konuşmamı ister misin?" diye sordum. Yani annemizin tatili tek başına geçirmemesini sağlama sorumluluğunu üzerime aldığını söylüyordum.

Ablam, "Çok iyi olur," dedi.

Annemin, onunla Matt'e eşlik etmesinin daha mantıklı olduğunu söylememek için büyük çaba sarf ettim. Bahçede barbekü yapmak tam anneme göreydi, ayrıca Brad'le gitmeyi düşündüğüm okyanus gezintisi kadar yorucu olmayacaktı.

Margaret üzgün bir tavırla, "Seninle daha iyi vakit geçirir," dedi.

Daha fazla dayanamadım. Sakin bir sesle, "Bana anlatabilirdin," dedim. Matt'in işsiz kalmasıyla ilgili konuyu yüzüne vurduğumu düşünmemesini umdum.

"Neyi anlatabilirdim?"

Margaret'in hâlâ aynı duruşu sergilemesine katlanamıyordum. "Matt'in aylardır işsiz olduğunu. Ben senin kardeşinim. Benimle konuşmanı isterdim."

Margaret gözlerimin içine baktı ama tek kelime etmedi.

"Başkalarına anlatmaktan utandığın çok büyük bir sır mı bu?" diye haykırdım, hissettiğim kızgınlığı ve acıyı gizleyemedim.

"Orası Matt'le bana kalmış. Seni hiç ilgilendirmez."

Örgüme uzanıp oturdum. Gerilen sinirlerimi yumuşatmanın en iyi yolu örgü örmekti. Vitrine asmayı istediğim süveterе devam ederken ellerim hızla hareket ediyordu.

"Ben sana her şeyimi anlatmıyor muyum?" Geçen yıl her şeyimi ama her şeyimi ablamla paylaşmıştım. Korkularımı, sevinçlerimi, umutlarımı... ruhumu. Öfkem arttıkça elimdeki şişler de bir o kadar hızlı hareket ediyordu.

Margaret, "Bu durum farklı," diyerek cevap verdi bana. Tığıyla ipini bir hışımla çekip aldı, dantel ipi sertçe yere düştü. Çabucak yere eğilip eline aldığı yumağı koltuğunun altına soktu ve parmakları en az benimkiler kadar hızlı hareket ederken zincir çekmeye başladı.

"Nasıl farklıymış?"

"Söz konusu kişi ben değilim, Matt."

"Brad'e durumu anlatmış. Kocan olanları Brad'e söylemenin sorun olmayacağını düşünüyor ama öz ablam bana hiçbir şey anlatmıyor." Margaret'in tavrı artık apaçık ortada olduğu için kendimi ihanete uğramış gibi hissediyordum. Benimle konuşmayı istediğini itiraf etmesini umarken, o hiç üzülmemiş gibi duruyordu. Galiba durumu yanlış anlamıştım.

"Derdini kiminle paylaşacağı *Matt'in bileceği iş.*" Margaret'in gözleri Julia için ördüğü pançoya kilitlenmişti. Elleri tığla birlikte akıp gidiyor, dikkati hiç dağılmıyordu.

"Öyledir," dedim. Kızgınca hasır sepetin içindeki yumaklardan birine uzandım ama elimi attığım ipi yere düşürdüm.

Margaret güzel, mavi ipi yerden alıp sepete koydu, bu sırada ellerinin titrediğini fark ettim. Ona dokunma; ona değer verdiğimi, elimden geldiğince yardımcı olmayı dilediğimi hissettirme güdüsüne direndim. Bunu yapabilirdim ama beni reddedeceğinden, bana tekrar sırt çevireceğinden korktum. Buna katlanamazdım.

Attığım her ilmeği sökmek zorunda olduğunu bilmeme rağmen örmeye devam ederken, "Matt'in sorununu öğrenmekle birlikte başka birçok şeyin farkına vardım," dedim. Düşüncelerimi toparlarken yavaşladım. İşlediğim desene dikkat etmiyor, modeli aklımda kaldığı gibi örüyordum. Şu haldeyken örgü örmem mantıklı değildi, çünkü hata yapmaya mahkûmdum, ama bir yandan da bir şeyle meşgul olmak zorundaydım.

"Neyin farkına vardın?" diyen Margaret'in sesi öfkeliydi.

"İşteki hareketlerini, bana ve diğer kişilere karşı tavırlarını."

"Ağzından çıkanları kulaklarına duyuyor musun?"

Söylediklerimi gerektiği kadar dikkatli seçemiyordum ama yine de konuşmaya devam ettim. "Müşterilere ters davranıyorsun."

Margaret, "Burada çalışmamı istemiyorsan, söylemen yeterli," diye çıkıştı.

"Neden hep bu hale geliyoruz? Ben senin *kardeşinim.*"

"Hayır, patronumsun."

"İkisiyim de ama ben hiçbir zaman ikisinin arasına net bir çizgi çekmem gerektiğini hissetmedim." Belli ki ablam tam tersini yapmıştı. "Geçenlerde sana her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğumda sorun olmadığını söyledin."

"Daha önce de dediğim gibi, hayatım seni ilgilendirmez."

Gözlerime dolan yaşları içime gömdüm. "Madem öyle diyorsun, benim için hava hoş."

"Neyse!"

Defalarca yeğenlerimin de aynı lafı söylediğini duymuş ve her seferinde gülümsemiştim, ama şimdi yüzümde farklı bir ifade vardı. Yarısı örülmüş süveteri hasır sepete koyup ayağa fırladım. Bir kez daha, "Ben senin kardeşinim," dedim. "Sence de artık bana kardeşinmiş gibi davranmanın vakti gelmedi mi?"

Hiç beklemediğim bir şey oldu: Margaret elleriyle yüzünü kapatıp gözyaşlarına boğuldu. Korkuya kapılmış

halde ne diyeceğimi bilmeden onu izledim.

"Margaret?" diye fısıldadım. "Ne oldu?"

Ablam arkasını dönüp hızlı adımlarla arka taraftaki odaya geçti.

Az önce içeri giren iki müşteriye rağmen onu takip ettim. Şansıma şimdilik ikisinin de bana ihtiyacı yoktu; çünkü onları oracıkta bırakacaktım. Önceliğim ablamdı. Beni tekrar reddetmesini göze alarak kolunu beline attım. Margaret'in dönüp başını omzuma koymasıyla şaşkınlığa uğradım.

Hıçkırıklara boğulan ablam, "Sana söylemek istemiştim," dedi.

"Neden söylemedin?" Böyle bir şeyi benden saklamasına anlam veremiyordum. Onu kendimden uzaklaştırdığımdan korkuyordum ama nasıl yaptığımı bilmiyordum.

"Söyleye...mezdim."

"Hayır, söyleyebilirdin."

"Matt perişan halde. Hep Boeing'den emekli olacağını düşünürdü. Onca yıldır orada çalışıyordu."

Ablamı rahatlatmak umuduyla, "Biliyorum," dedim. "Çok üzgünüm."

Margaret dimdik durdu, yanaklarından süzülen yaşları sildi. "Yine Pollyannacılık oynayacağından korktum. Öyle bir şeye katlanamazdım."

"Nasıl yani?"

"Bilirsin işte, sabah kalkınca her şey yoluna girer nutkunu dinlemek istemiyordum."

Boş boş ona baktım.

Ablam çocuksu bir sesle, "Sen olumlu şeyler düşünürsen tüm sorunların geçer gider gibi bir şey diyecektin," diyerek konuşmaya devam etti.

Gerçekleri duymak bazen acıdır. Bu da o zamanlardan biriydi. Margaret birkaç hafta önce bana içini dökse böyle şeyler söylerdim. Tamam, tam olarak aynı şeyler olmasa da benzer laflar ederdim. Olumlu ve umut dolu olmak, mutluluğu tercih etmek, şu günlerde uygulamaya çalıştığım bir yaklaşımdı. Muhtemelen Margaret'in dediği gibi kendime özgü laflar söyleyip dururdum.

"Sana yardımcı olmak için ne yapabilirim?" diye sordum.

Ablam başını iki yana salladı. "Hiçbir şey yapamazsın. Senden istediğim tek şey, kardeşim olman. Bana akıl vermeni, benim için endişelenmeni istemiyorum." Gülümsemeye çalıştı. "Yeterince üzgünüm zaten."

"Sana yardım edebilmenin bir yolu olmalı." Başarısızlığa uğradığımı düşünmeye başlıyordum ama şansımı denemeye kararlıydım.

Margaret yaşlar dolan gözleriyle bana baktı. "Beni dinleyebilirsin."

Başımı salladım, birbirimize sarıldık. "Brad'le birlikte Bağımsızlık Günü'nde size gelelim mi?" diye sordum. "Birlikte barbekü yaparız."

Margaret ürperen yüzüyle gülümsemeyi başardı. "Gördüğün gibi son zamanlarda pek keyfim yok. O gün de su-

ratım asık olabilir."

"Olsun. Biz bir aileyiz."

Ablamın gözleri doldu yine. "Teşekkürler," diye fısıldadı.

Ona tekrar sarıldım. Dertleşmemize sevinmiş, bu kadar geç kaldığıma üzülmüştüm.

11

ELISE BEAUMONT

Elise, Marvin "Maverick" Beaumont'u görmeye elinden geldiğince hazırlanmıştı kendini. Öğleden sonra gelecekti. Kızı, kraliyet ailesini ağırlayacakmış gibi günlerce temizlik yapıp yemekler pişirmişti. Bu özel muamele Elise'in canını fena sıkıyordu. Başka biri gelecek olsa o da kızına yardım eder, didinip dururdu. Şimdi hile kızına biraz yardım etmiş, Aurora etrafı temizleyip toparlarken çocuklarla ilgilenmişti.

Aurora, Elise'in torunlarına kitap okuduğu tertemiz oturma odasına bir telaşla girerken, "Anne!" diye seslendi. "Vanilyayı nereye koydun?"

İç çeken Elise, *Hobbit*'i kenara bıraktı. "Fırının sağındaki dolapta."

"Orada değil." Aurora telaşa kapılmıştı.

Elise mutfağa giderken sabrı tükenmiş halde, "Aurora," dedi. "Söylediğim yerdedir. Bir daha bak." Ciddi ol-

duğunu göstermek için dolabın kapağını açtı ve küçük valizini yatağın kızına uzattı. "Ne yapacaksın?"

"Havuçlu kek. Hatırladığım kadarıyla babam çok severdi."

Elise yıllar önce Maverick'e havuçlu kek yapardı, tarifini de Aurora'ya o vermişti. Aslında anılarının canlanmasını istemediği için çoktandır o keki ne pişiriyor ne de yiyordu. Maverick yaptığı kekten bir dilim yedikten sonra ona sevgiyle bakardı. Elise en çok da o anları unutmayı istiyordu. Yıllar boyunca kocasının yaşattığı hayal kırıklıklarına ve acılara tutunmuştu. Boşanmalarının yapılacak en doğru şey olduğuna kendisini bu sayede inandırmıştı. Ama onu sevmişti ve evli kalsalar ölesiye sevmeye devam edecekti.

Aurora, "Teşekkürler, anne," dedi ve ona uzunca bir süre baktı. İç çekerek, "Seni zor durumda bıraktığımı biliyorum," dedi.

Elise, "Üzülme," dedi. "Elimden geldiğince karışmamaya çalışacağım. Senden sadece beni onunla görüştürmeye çalışmamanı istiyorum." Gelecek birkaç hafta boyunca huzuru kaçacaktı ama Maverick'in de ondan uzak durmaya çalışacağını tahmin ediyordu.

"Sözüm söz, anne."

"Teşekkürler," diyen Elise, Luke ve John'un yeni süpürülmüş halının üzerinde boğuştuğu oturma odasına döndü. Üst üste konulmuş dergileri çoktan etrafa dağıtmışlardı. Elise çabucak ortalığı topladı. Elini çırparken, "Çocuklar, çocuklar," dedi. "Oturun bakalım." Torunları istemeye istemeye de olsa söz dinledi. John anneannesinin kucağına oturdu ve Elise kitaba uzanırken başını koluna yasladı. Altı yaşında ve haylaz bir çocuk olduğu için çok fazla yerinde duramıyordu. Elise bu anların kıymetini çok iyi biliyordu.

Maverick, Elise'in beklediği gibi bir saat geç gelmişti. Tok bir sesle, "Merhaba," diyerek dış kapıdan girdi. Valizini arkasından çekiyordu, kolları hediye paketleriyle doluydu. Luke ve John hemen çığlıklar atarak yanına gitti, zıplayıp dururken adamın dikkatini çekmeye, özellikle hediyelere uzanmaya çalıştılar.

Elise onu görmeyeli... yirmi yıl olmuştu. Bir zamanlar kızının düğününe katılmaya karar vermişti ama çıkan fırtına yüzünden uçağı iptal edilmişti. Elise, Maverick'in planlarını fırtınanın mı yoksa pokerin mi değiştirdiğini merak etmişti hep. Luke da John da dedeleri, çok önemli poker turnuvalarına katılırken dünyaya gelmişti ve Maverick yanlarında olmamasını telafi edebilirmiş gibi kızına kocaman çiçekler göndermişti.

Maverick gelince Elise odasına çekilmeye niyetlenmişti ama birden durduğu yere çakıldığını, başka bir yere bakamadığını fark etti. Adamın kızıl saçları bembeyaz olmuştu. Güzelce kısaltılmış sakalları da kırlaşmıştı. Bir seksenlik endamını korumayı başarmıştı, sağlıklı görünüyordu. Elise bocaladı, onu her gördüğünde hissettiği çekici hislere direndi. Maverick'in güvenilmez bir adam olduğunu çok kötü olaylar sonucunda ve en önemlisi de kırılan

kalbiyle öğrenmişti. Evet, onu sevmişti, belki de hâlâ seviyordu ama Maverick'ten ona fayda gelmezdi. Bu inkâr edilemez, değiştirilemez ve görmezden gelinemez bir gerçekti.

Maverick şimdi de torunlarını ve kızını kucaklıyordu. Noel sabahında yanlarına gelmiş Noel baba gibi gösteriş yaparak dağıtıyordu hediyelerini. Çocuklar yere çöküp hediyelerini açarken, Aurora elindeki küçük kutuyla oturma odasına geçti. Tekli koltuğun kenarına yaslanıp kutunun kapağını açtı. Meraklandığını kabullenen Elise koridora çıktı.

Aurora yumuşacık bir sesle, "Aa, baba," dedi. Elise kızının uzun, altın zincire takılmış, damla şeklindeki siyah inciyi çıkarışını izledi. "Çok güzel. Çok güzel." Gözleri doldu, başını kaldırıp babasına hayran hayran bakarken, "Bunun değerini bileceğim," diye fısıldadı.

O kolye, Elise'e verdiği tüm mücevherlerden daha güzeldi. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Maverick'in pahalı hediyeler getirmesi kumarda şansının yaver gittiği anlamına geliyordu. Haydan gelen huya giderdi. Tıpkı Elise'in hatırladığı gibi parasını hemen çarçur etmişti.

Her ne kadar istemese de bakışlarının ona döndüğünü fark etti. İkisi de uzunca bir süre konuşmadı. Elise birbirlerinin gözlerinin içine bakarken tuhaf bir hisse kapıldı. Sanki aradan geçen yıllar kaybolmuş, yine o iki genç olmuşlardı. Maverick'in gözlerinde gördüğü pişmanlığa kapılıp mantığına kulağını tıkarken ona doğru yürümeye başladı. Demek ki zaman, tıpkı ona olduğu gibi Maverick'e de hayal kırıklıkları yaşatmıştı. Bu, görmeyi beklediği bir şey değildi.

Sessizliği Maverick bozdu. Sakince, "Merhaba, Elise," dedi.

Elise, Maverick'in içeri girdikten kısa süre sonra onu büyülemesine direnirken, başını hafifçe yana eğdi. "Marvin."

Adam gülümsedi. "Rica ederim, Maverick de."

"Maverick." Sebebini anlamasa da eski kocasının ilk adından nefret ettiğini biliyordu. Marvin'i sevmişti ama karşısındaki kişi o erkek olmaya hiç razı gelmemişti. Onun yerine gösterişin, parıltının peşine düşmüş, kumarda kazanmanın zevkine kapılmış ve bu sırada da hayatlarını mahvetmişti.

"Sana da hediye getirecektim ama kabul etmeyeceğini düşündüm."

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim ama haklısın, hediyeni almazdım." Doğruyu söylüyordu ama Maverick'in ona ne seçeceğini merak etmekten de kendisini alamıyordu.

Maverick bakışlarını Elise'in narin vücudunda gezdirirken, "Güzel görünüyorsun," dedi.

Elise kendini tutamayıp saçlarının düzgün olup olmadığını kontrol etmek için elini başına götürdü. Maverick'in iltifatı onu utandırmıştı ama kendini hemen toplayıp, "Sen de," demeyi başardı.

Luke, "Dede, dede, nerede uyuyacağını görmek ister

misin?" derken Maverick'in kolunu çekiştirmeye başladı.

Bakışlarını aniden Elise'den çekerken, "Olur," dedi. Luke hızlıca önden giderken John'u kucağına aldı ve üçü birden koridorda ilerlemeye başladı.

Luke sağ taraftaki ilk kapıyı açarken, "Burası bizim odamız," dedi.

John da onun neredeyse tam karşısındaki odayı işaret ederek, "Bu da anneannemin odası," dedi.

"Burası da erkekler tuvaleti," diyen Luke, üçüncü kapıya doğru koşuşturdu.

John, "Anneannemin kendi banyosu var," dedi. "Çok sıkışsak da oraya giremezmişiz. Annem öyle diyor."

Maverick kıkır kıkır güldü.

"Dede, dede, ağzının arkasında sallanan küçük şey ne biliyor musun? Ona dokunmaya çalışırsan kusarsın biliyor muydun?"

Elise, "John Peter Tully, uslu dur bakalım," diyerek torununu azarladı ama Maverick başını geriye atıp kahkahalara boğulunca sustu. Onunla ilgilenmeyi, kusmanın komik bir şey olduğunu düşünen adama bıraktı.

John, "Sen alt ranzada yatacaksın, benle Luke da üst ranzada," deyip yatağa atladı. "Annem çarşafları değiştirdi."

"John hâlâ altına işiyor da ondan."

John, "Hiç de bile!" diye bağırdı, yataktan sıçrayıp ağabeyinin boğazına yapıştı.

Elise kavga etmelerine engel olmak için içeri girdi ama Maverick çabucak çocukları birbirinden ayırdı. Evin geri kalanını gezmek istediğini söyleyerek dikkatlerini dağıttı. Elise ona ihtiyaçları olmadığını görünce odasına çekildi.

Kırk beş dakika sonra oturduğu yerde ayaklarını uzatmış, bir yandan örgü örüyor, bir yandan da televizyon izliyordu. Aklı haberlerde değil, ailesindeydi. Maverick'in onu dünyada en çok sevdiği kişilerden ayrı kalmak zorunda bırakmasına sinir olmuştu.

Biri nazikçe kapısını çaldı, kapı aralandı ve Aurora başını içeri soktu. Büyük bir beklentiyle, "Gelip bizimle yemek yer misin?" dedi. "David de bu akşam erken geldi. Yanımızda olman beni çok mutlu eder."

Elise, bu "hoş geldin" yemeğine katılmamayı tercih ederdi ama geçirdiği zor günlerde ona destek olan kızını geri çevirmezdi. "Tamam, birazdan gelirim."

"Teşekkürler," diyen Aurora'nın gözleri minnettarlıkla parıldadı.

Elise'in hatırladığı kadarıyla Aurora ilk kez anne babasıyla birlikte aynı masaya oturuyordu. Bu, çok üzücü bir gerçekti ve Elise evliliğinin farklı bir yol izlemiş olmasını diliyordu. Kendini duygusal bir kadın olarak görmüyordu ama Aurora'nın bu kadar küçük bir şeyden mutlu olmasının onu gözlerini yaşartacak kadar duygulandırdığını fark etti.

Elise sonunda yemek odasına girdiğinde, David'in işten döndüğünü, bardaklara şarap doldurduğunu gördü.

Damadıyla iyi bir ilişkisi vardı ve ona göre David ideal bir kocaydı. Aurora'nın annesine çekmeyip gerçek bir işi olan, güvenilir, düzgün bir adamla evlenmiş olmasına ömrünün sonuna kadar şükredecekti.

Aurora hâlâ mutfakta yemekleri hazırlamakla uğraşıyordu. Elise onun yanına gitti. David ile Maverick muhabbet edip şarap içerken, birlikte salatayı, dilimlenmiş rostoyu, patates püresini ve et sosunu masaya taşıdı.

Luke sevinçle, "Ziyafet," dedi.

Kızıl kafalı John, "Hindisiz şükran günü yemeği gibi," derken sandalyesini çekebildiğince öne çekti. "Ben dedemin yanında oturacağım."

Luke, "Ben de," dedi. Çocuklar yine kavga edecek gibiydi. Maverick aralarına oturacağını söyleyerek sorunu kolayca çözdü.

Elise'in endişelerine rağmen yemek güzel geçmişti. Maverick, seyahat anılarıyla onları eğlendirmişti. Alaska'dan Arjantin'e, Paris'ten Polinezya'ya gitmiş; dünyanın her tarafını gezmiş; Elise'in kitaplarda okuduğu yerlerde dolaşmıştı. Elise kendi kendine bir gün oraları göreceğini söyledi ama buna dair umutları, avukatından gelen her haberle biraz daha kırılıyordu.

Tatlılar servis edilmeden önce Elise bulaşıkları makineye yerleştirip kahve yaptı. İşi biter bitmez odasına gidecek, örgü örecekti. Aurora'nın babası ve eşiyle vakit geçirmek isteyeceğini düşünerek kahve demliğini oturma odasına götürdü.

Torunlarına, "Gelin çocuklar," dedi. "Sizi *yatağınıza* yatırayım."

Bu sözleri, alışkın olduğu sızlanmaların yükselmesine sebep oldu.

Bunu o da tahmin etmişti. "Size *Hobbit*'in devamını okurum."

Sızlanmalar biraz dindi.

Maverick, "Müsaadenle onlara kitabı ben okuyayım," dedi.

Bu işi ona vermek, Elise'i fazlasıyla mutlu edecekti ama öncelikle Maverick'i uyarması gerektiğini düşündü. Genelde kitap okumaya başladı mı çocuklar onu bir türlü bırakmazdı. Sürekli daha fazlasını dinlemek isterlerdi. "Bir bölüm daha, anneanne," ya da "Ne olur sayfa bitene kadar durma," diyerek onu bombardımana tutarlardı. Yalvarır, sızlanırlar, Elise de onlara asla *hayır* diyemezdi. Bazen ancak bir saat boyunca kitap okuduktan sonra ışıkları kapatabilirdi. Yine de torunlarının okumaktan zevk aldığını bilmenin tadını çıkarır, onların da tıpkı anneanneleri gibi kitapları hayatlarının önemli bir parçası olarak görmelerini umardı.

Maverick bir kez daha, "Elise?" dedi.

Elise, "Elbette, okuyabilirsin," dedi, yanlarından ayrılıp çabucak odasına geçti. Bir kulağı televizyonda, diğeri koridorun karşısındaki kapıdayken, kendi kendine gülümseyip başlayacağını bildiği dedişmeleri bekledi. Maverick, dede olmanın ne demek olduğuyla ilgili büyük bir ders ala-

caktı.

Torunlarının bıcır bıcır seslerini duymayınca televizyonunun sesini kıstı.

Çıt yoktu.

Kaşlarını çatıp ayağa kalktı, kapısını hafifçe araladı. Maverick'in tok sesiyle kitaptaki karakterleri seslendirdiğini duydu. Bu işi iyi becerdiğini kabul etmek zorundaydı. Torunları hiç ses çıkarmıyordu. Duydukları hikâye kadar sesten de etkilendiklerine şüphe yoktu.

Aurora'nın düşündüğünün aksine, Elise kızının babasıyla iyi bir ilişkisinin olmasını istiyordu. Ama bu konudaki fikirlerinin karışık olduğu da gerçekti. Maverick her ne kadar nafakasını düzenli bir şekilde ödemiş ve onunla bağlarını koparmamış olsa da, kızının hayatının kalıcı bir parçası olmak için hiç çaba sarf etmemişti. Bunu neden şimdi yapmaya karar verdiğini Elise bir türlü anlayamıyordu.

Elise sallanan sandalyesine döndü ve yirmi dakika sonra kulağını kapıya dayayıp yine sesleri dinledi. Biri kapıyı tıklatınca ödü patladı. Bir elini deli gibi atan kalbine koyarken kapıyı açtı ve Maverick'i gördü.

Nefes aldı. Kekeleyerek, "Çocuklar?" demeyi başardı, Maverick'in çocukları yatırmak için ondan yardım isteyeceğini düşündü.

Maverick omuz silkip, "Mışıl mışıl uyuyorlar," dedi.

Bu, imkânsızdı! Luke ve John kavga etmeden hayatta uyumazdı. Her gece aynı şey olurdu. Elise yine kaşlarını

çattığını fark etti.

Maverick'in dudakları, yüzünde beliren gülümsemeyle açıldı. "Bir bölüm okudum, sonra da John ikincisini okumamı istedi."

Elise başını salladı. Normalde de hep böyle olurdu.

"Çocuklar cidden işini biliyor."

Elise gülümsememek için kendini zor tuttu.

"Dede, ne olur, ne olur, deyip durdular."

"İstediklerini yaptın mı?"

"Evet, ama bölüm bittikten sonra uyuyacaklarına söz vermelerini istedim. Onlar da sözlerini tutup uykuya daldı."

"Şanslıymışsın."

Elise bir anlığına kendini kaybetti. Sonra birden korkuya kapılıp yaptığı şeyi fark etti. Kararlı bir şekilde başını dimdik tutup Maverick'in gözlerinin içine baktı. "Bir şey mi isteyecektin?" diye sordu

Maverick tereddüt etti. Elise adamın gülümsememek için kendini zorladığını görebiliyordu. Maverick aklından geçen her şeyi okuyabilirdi. "Sadece seni gördüğüme sevindiğimi söyleyip iyi geceler diyecektim."

Elise inlemek istiyordu. Otuz yedi yıl önce boşandığı bir adam onu hâlâ nasıl böyle etkileyebiliyordu? Zayıflığından iğreniyor, onu ne kadar çok sevdiğini unutamamasına kızıyordu. Sözler boğazında düğümlenirken, "Teşekkürler," demeyi başardı.

Maverick'in elini yanağına koyup ona narince dokunmasına şaşırdı. Adamın mavi gözleri yoğun duygularla

parıldıyordu. Elise'in dizlerinin bağı çözüldü, ağzı açık kaldı.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."

Kalbi deli gibi atan Elise geri çekildi, Maverick'in elinden uzaklaştı. Yoksa kim bilir neler yapardı...

"İyi geceler," diye fısıldadı ve gücü tamamen tükenmeden kapıyı kapattı. Demek ki eski duygular öyle kolay kolay kaybolmuyordu. Bir zamanlar evlendiği o kumarbaza karşı gardını indirmemesi gerektiğini kendine tekrar hatırlattı. Ne bir dakikalığına ne de bir saniyeliğine onun çekiciliğine kapılmamalıydı.

12

BETHANNE HAMLIN

Grant'le buluşmasının üzerinden bir hafta geçmişti ama Bethanne hissettiği kızgınlıktan dolayı o günden beri bir kez olsun doğru düzgün uyuyamamıştı. Bencil herif, oğlu için üç yüz dolar harcamayı kabul etmemişti. Bethanne bunun sebebini biliyordu. Grant'ın bunu itiraf edecek cesareti olmasa da biliyordu.

Oğlundan hıncını çıkarıyordu. Grant evden ayrılıp Tiffany'nin yanına taşınınca, o zamanlar on altı yaşında olan oğlu karşısına dikilmiş ve aklından geçen her şeyi söylemişti. Grant ise Andrew'in dürüstlüğünden hiç hoşlanmamış, ilişkileri de büyük bir yara almıştı.

Mutfağa giren Annie, "Anne, iyi misin?" diye sordu.

Bethanne, "Harikayım," dedi, sonra da utangaçça gülümsedi. "Düşüncelere dalıvermişim."

Annie, önünde bir bardak çayla oturan annesinin yanına geçti. "Babamı mı düşünüyordun?"

Bethanne inkâr etmeye gerek duymadı. "Son zamanlarda ara sıra aklıma geliyor."

Annie, "Benim de," dedi. "Hâlâ *onunla* birlikte olduğuna inanamıyorum."

Annie, hiçbir zaman Tiffany'nin adını ağzına almazdı. Ya *o* ya da *pislik kadın* derdi. Babasıyla arasındaki ilişki karmaşıktı. Babasını seviyordu ve bir zamanlar birbirlerine çok yakınlardı. Annie eski günlerdeki gibi olmalarını çok istiyordu ama canının yandığını, ihanete uğradığını hissetmişti. Ayrıca babasına karşı nasıl bir tavır takınacağını tam olarak bilmiyordu. Grant kızına çok az ilgi gösteriyor, kızının onu araması bekliyordu. Annie de aynen öyle yapıp arada sırada babasını arıyordu. Ancak o asıl Tiffany'ye öfkelenmişti. Çünkü o kadının babasını ailesinden çaldığına inanıyordu. Bethanne kızının öfkesini önemsiyordu. Özellikle de kızının günlüğünü okuduktan sonra korkuları artmıştı ama bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Kızının öfkesinin dinmesi için dua ediyordu.

En çok da bu anlarda annesini özlüyordu. Annesi Martha Gibson, Annie'nin doğduğu yıl ani bir anevrizmadan dolayı vefat etmiş, babası da ondan sonra hem fiziksel hem de ruhsal olarak çökmüştü. Babası şimdilik Arizona'da bir huzurevinde kalıyor ve onu arayıp sormak Bethanne'ye düşüyordu.

Annie, "Yakında evlenirler herhalde," diye söylendi. Sesi duyulamayacak kadar alçaktı.

"Öyle mi?" diyen Bethanne, konunun ilgisini çektiğini gizlemeye çalıştı ama aklından binlerce düşünce geçiyordu. Grant'ın evlilik planlarından ilk haberdar olacak kişi, kızıydı. Grant, Annie'yle çok konuşmuyor olabilirdi ama ona Andrew'e ya da Bethanne'ye anlattığından daha çok şey anlatıyordu. *Evlilik.* Bu, eski kocasının neden aniden pintileştiğini açıklıyordu. Muhtemelen Bethanne'nin de hakkı olan bankadaki paraları, Tiffany'ye kocaman pırlanta bir yüzük almak ve balayılarını planlamak için harcamıştı. Oysa Bethanne'yle balayına gidememişlerdi. Üniversitedeyken evlenmişlerdi ve ellerindeki para da ancak Oregon sahilindeki üç yıldızlı bir otelde bir gece geçirmelerine yetmişti. Pazartesi sabahı da okula dönmüşlerdi.

"*Ondan* nefret ediyorum, anne. Bana nefret etmememi söylediğini biliyorum ama yapamıyorum. *O* olmasa babam bizimle birlikte olur, hayatımız da eskisi gibi devam ederdi." Annie'nin sesi hissettiği yoğun duygularla çatallaşmıştı.

Kendi öfkesiyle baş etmeye çalışan Bethanne, "Biliyorum," dedi. "Ama o olmasa, muhtemelen başka bir kadın olacaktı." Bu düşünce Bethanne'nin boşanma sürecinde kendine hâkim olmasını sağlamıştı. Avukatı işlemlerle uğraşırken Bethanne gerçeği aniden kavramıştı. *Yaşananlar onun suçu değildi.* O, iyi bir eş, iyi bir anne olmuştu. Kocasına sadık kalmış, onu sevmişti. Yirmi yıllık evlilikleri boyunca bir gün olsun Grant'ı aldatmayı düşünmemişti. Tüm hayatını ailesine adamıştı. Hiç çekinmeden, yakınmadan kocasına yemekler yapmış, evini temizlemiş,

çocuklarını yetiştirmişti. Herkesin övgüyle bahsettiği partiler düzenlemişti.

Özellikle Noel'de, Super Bowl'da ve Bağımsızlık Günü'nde verdiği partilerde arkadaşları çok eğlenmiş; Grant da onları ağırlamaktan mutluluk duymuştu.

Darmadağın olan hayatlarının suçlusu Bethanne değildi ve hiçbir şart altında bu suçu üstlenmeyecekti. O gün avukatının bürosunda otururken, Grant'ın tavırlarının ardında yatan gerçekleri anlamıştı. Grant'ın suçu ona atması; sadakatsizliğini, beceriksizliğini, iyi bir eş ve baba olma konusundaki başarısızlığını inkâr etme yöntemiydi. Belli ki vicdanını bu şekilde rahatlatıyordu. Bethanne bir süreliğine tam sorumluluğu üstlenmiş, evliliklerini başarısızlığa uğratan kişinin kendisi olduğuna inanmıştı. Grant, Bethanne'nin kendini çocuklarına fazlasıyla kaptırdığını ve evliliklerini bitiren kişinin o olduğunu düşürmesini istemişti. Bethanne böyle bir şey yapmamıştı; aklında yankılanan bu zalim sözleri, Grant'ın dediklerini, dinlemeyecekti.

Annie masanın karşı tarafına uzanıp annesinin koluna dokunurken, "Anne, anne," dedi. "Dalıp gittin."

"Ah, özür dilerim."

Annie, "Çorap kursu nasıl geçti?" diye sordu. Annesinin aklını dağıtmaya, o karanlık düşüncelere kapılıp gitmesini engellemeye çalışıyordu.

"Çok güzeldi." İkinci dersleri ilkinden çok daha güzel geçmişti. Masaya oturur oturmaz Elise geçen haftaki "huysuzluğundan" dolayı özür dilemişti. O gün kötü haberler aldığından, kursa geldiğinde de moralinin bozuk olduğundan bahsetmiş, hiç kimsenin kalbini kırmak gibi bir niyetinin olmadığını söylemişti.

Bethanne'nin de dile getirmek istediği şeyler vardı. Önceki hafta gergin olmasının sebebini anlatmış, para harcamaması gerektiğini düşündüğü için kurstan ayrılmayı teklif ettiğini açıklamıştı. Artık fikri değişmişti. Maddi sıkıntıları hâlâ devam ediyordu ama kızı Annie haklıydı; kendisi için bir şeyler yapmalıydı. Hayatındaki hiçbir şeyle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir uğraş edinmeliydi.

Courtney'in bile morali biraz düzelmiş, övüne övüne bir kilo verdiğini söylemişti. Bethanne ilk başta kızın örgü örerek kilo verdiğini düşünmüş, bu da tuhafına gitmişti ama sonra Courtney'in örgü örerek mutfaktan uzak durduğunu ima ettiğini anlamıştı.

İki saatlik kurs su gibi geçmiş. Bethanne dışarı çıkarken kendini harika hissetmiş, böylece kurstan ayrılmama kararını vererek doğru şeyi yaptığını fark etmişti. Ördüğü çoraplar, daha doğrusu ördüğü ilk tek, bir şeye benzemeye başlamıştı. Ayrıca diğer kursiyerlerle birlikte olmaktan da büyük zevk almıştı.

Annie, gözleri sevinçle parıldarken, "Seveceğini biliyordum," dedi.

Telefon çaldı, kızı yerinden zıplayıp telaşla telefona uzandı. "Alo."

Annie gözlerini hemen annesine çevirdi.

"Evet, burada." Telefonu aşağı indirip eliyle kapattı.

"Telefon sana." Tereddüt etti, sonra fısıldayarak, "Arayan, erkek," dedi.

Bethanne gözlerini tavana dikti. "Bankadaki adamdır. Herhalde çek limitini aştığımı söylemek için arıyor." İki kez aynı şeyi yapmıştı ve bundan utanç duyuyordu.

Annie telefonu ona getirdi.

Canlı ve ciddi bir sesle konuşmaya çalışarak, "Buyrun, ben, Bethanne Hamlin," dedi. Hesabına göre en az elli dolar daha olması gerekiyordu ama çoktandır yaptığı harcamaları kontrol etmemişti. Zaten matematiği de çok iyi sayılmazdı.

"Bethanne, ben Paul Ormond."

Ciğerlerindeki tüm oksijenin birden çekildiğini hissetti. Paul, Tiffany'nin eski kocasıydı. Tiffany de Grant'la aynı zamanlarda boşanma davası açmıştı. Herhalde davaları denk getirmişlerdi. Bethanne, el ele tutuşup kıkır kıkır gülerek avukatlarının yanına gittiklerini hayal edebiliyordu. Evliliklerinin sona ermesinin yarattığı duygusal enkazı, boşandıkları eşleri Paul ile Bethanne'nin üzerine yıkmışlardı.

Bethanne zorlanarak, "Paul," dedi. Adamla sadece bir defa karşılaşmış ve onu birkaç kez aramayı düşünmüştü. Karısının Grant'la yaşadığı ilişkiyi önceden bilip bilmediğini sormak istemişti. Tiffany de Grant gibi Sevgililer Günü'nde mi ayrılmak istemişti? Ama Bethanne sonunda bunlarla uğraşmaya değmeyeceğine karar vermişti.

Paul, "Buluşup konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette. Yani, olabilir."

Paul, cevabına sessizlikle karşılık verdi.

Bethanne, "Hemen mi buluşmayı istiyorsun?" dedi.

Paul hemen, "Hayır," diye yanıt verdi. "Bugün akşama doğru olur mu? Beşten sonra?"

"Tamam." Bethanne'nin yapacak bir işi yoktu zaten. Bu telefon onu çok şaşırtmıştı. Arkadaşları boşanmasından sonra onunla ilgilenmiş, ona destek vermişti ama onu bir yerlere davet etmemişlerdi. Arkadaşları genelde eşleriyle dışarı çıkıyor, yeni dul kalmış, suratı asık Bethanne de kendini dışlanmış hissediyordu. Ayrıca o akşam yemeklerinde ve partilerdeki yerini Tiffany'nin aldığından şüpheleniyordu. En kara günlerinde arkadaşları ortalıktan kaybolmuştu.

"Benimle akşam yemeği yemek ister misin?" Tereddütlüydü. Bethanne'nin onu reddedeceğini düşünüyor gibiydi.

Bethanne hiç düşünme gereği duymadan, "Seve seve," dedi. "Nerede buluşalım?"

"Saat altı gibi Anthony'de. Rezervasyonu ben yaparım."

Sahildeki restoran Pike Place Marketi'nden çok uzakta değildi ve civarındaki en iyi deniz mahsulleri lokantalarından biri olarak biliniyordu.

Bethanne teşekkür edip telefonu kapattı. Kafası karışmış ama aynı zamanda da mutlu olmuştu. Bu, ciddi bir randevu sayılmazdı ama son yirmi iki yıldır ilk defa farklı

bir adamla buluşacaktı.

Bethanne telefonu yerine koyarken, Annie, "Kimmiş arayan?" diye sordu.

Bethanne nedense her şeyi anlatmayı istemedi. Sonunda, "Eski bir arkadaşım," dedi.

Annie çok tuhaf bir şeymiş gibi, "Seni dışarı mı çıkarmak istiyormuş?" diye sordu.

"Sence gitmeli miyim?" Bethanne aniden Paul'le buluşmayı kabul etmekle hata yaptığını düşünmeye başladı.

Annie omuz silkti. "Bilmem. Neden bana soruyorsun ki? Burada yetişkin olan sen değil misin?"

Bethanne, "Haklısın," dedi. "Yetişkin bir kadınım ve eski... bir arkadaşımla buluşacağım."

Buluşma vakti geldiğinde Annie ile Andrew çoktan dışarı çıkmıştı, Bethanne tıpkı çocuklarının yaptığı gibi bir not yazıp mutfak tezgâhının üzerine bıraktı.

Arabasını park edecek bir yer bulmalıydı, otopark para veremezdi. Şanslına restoranın üç sokak aşağısında bir yer buldu. Anthony'nin Yeri'ne vardığında Paul Ormand çoktan gelmiş, onu dışarıda bekliyordu. Bethanne ona doğru giderken adam el salladı.

Paul, tahminine göre otuz beş yaşında, siyah saçlı, siyah gözlü biriydi ve güzel bir yüzü, biraz da göbeği vardı. Bethanne yanlış hatırlamıyorsa adam şehir merkezinde uluslararası bir lojistik şirketinde çalışıyordu. Üzerinde takım elbiseyle kravat vardı. Bethanne, Tiffany gibi alımlı bir kadının bu kadar sıradan görünümlü bir adamla evlenmiş olmasına şaştı. "Tiff" kafi, kocasının duruşunu en az kendi görünüşü kadar önemseyen gösteriş düşkünü bir kadına getiriyordu aklına.

Paul restoranın kapısını açarken, "Geldiğin için teşekkürler," dedi. Biraz ilerledikten sonra bayan garsona adını söyledi ve hemen yerlerine geçtiler.

İkisi de birer kadeh şarap istedi. Paul, pencereden Puget Sound'a bakmaya başladı. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Seni neden aradığımı merak ediyor olmalısın," dedi. Tuhaftır, Bethanne onun yanında kendini rahatsız hissetmiyor, muhabbet etmek için çaba sarf etmesi gerektiğini de düşünmüyordu.

Başını salladı. "Meraklanmadım desem yalan olur. Boşanma davaları sonlanalı epey oldu."

"Bana öyle gelmiyor."

Bethanne, "Bana da," deyip halini kabullendi. "Ben..." deyip Grant'in futbol kampı ücretini karşılamak istemediğini anlatmaya başlayacaktı. Ama bunun önemsiz olduğunu hatırlattı kendine. Bu konuyu açmanın hiç anlamı yoktu.

Paul, "İlişkilerini ne zaman öğrendin?" diye sordu.

Bethanne ona gerçeği söylemeye utanıyordu. "Grant bana söyleyince. En son ben duydum sanırım. Peki ya sen?"

"Ben neredeyse ilk günden beri biliyordum ama inanmak istemedim."

"Tiffany'yle ne kadar evli kaldınız?"

"Altı yıl. Dördünü mutlu geçirdik. Sonra Grant'la tanıştı." Başını iki yana salladı. "Çocuk sahibi olmayı sürekli erteleyince şüphelenmeye başladım."

Grant, Tiffany'nin çocuğunun olmadığını söylemişti. Zaten bu berbat durum, başka masumların canını yakmadan da yeterince kötüydü.

Bethanne şarabından bir yudum aldı, sonra bir yudum daha. "Annie bugün evleneceklerini düşündüğünü söyledi."

Paul kaşlarını havaya kaldırdı. "Bence de yakında evlenirler."

Bu muhabbet iştahını kaçırmış olsa da Bethanne mönüyü açtı. "Bunları atlatıp atlamayacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı.

Paul, "Ne olur öyle deme," dedi. "Ben her şeyin senin için daha iyi olacağını düşünüyordum."

Cesurca, "Daha *iyiyim*," dedi. "Ama henüz kendimi... o kadar iyi hissetmiyorum." Boşanmanın üzerinden geçen onca aya rağmen, yalnızlık canını hâlâ yaktığı için acısının dinmeyeceğini zannediyordu.

Paul aniden öfkeyle, "Aldatan onlar," dedi. "Peki, biz neden kendimizi kötü hissediyoruz?"

Bu hiç adil değildi. Canı yanan o ve Paul'dü. Grant ile Tiffany sorumluluklarını sırtlarından atıp hayatın tadını çıkarırken, Bethanne özgüvenleri yıkılmış çocuklarla, eski bir evle ve hiç kimselerin katlanamayacağı kadar büyük bir duygusal çöküntüyle boğuşuyordu.

Paul, "Ben onları Tanrı'ya havale ettim," dedi. "Bu da beni bir nebze olsun rahatlattı."

"Beni hiç rahatlatmadı."

Paul de önündeki mönüyü açtı. "Düşündüm de..."

Bethanne aniden araya girip, "Şu boşanma konusunu konuşmasak," dedi. "Hayatlarımıza devam etmeliyiz. Şimdi siparişlerimizi verelim, olur mu?"

Paul başını salladı. "Ne yiyeceğine karar verdin mi?"

"Tütsülenmiş somon balığı alacağım. Yanına da balık çorbası isteyebilirim."

Paul garsonu çağırdı, siparişlerini verdiler. O da çorbayla deniz mahsullü makarna istedi. "Dediğini yapabiliyor musun peki?" dedi. "Yani hayatına devam edebiliyor musun?"

"Büyük çaba sarf ediyorum."

Paul, "Nasıl yapıyorsun?" diye sordu. Bethanne'nin kafası karışık halde ona baktığını görünce, "Yardımına ihtiyacım var da ondan soruyorum," dedi. "Benden daha iyi durumda olduğunu ve bana yol gösterebileceğini düşünmüştüm."

"Ben... örgü kursuna yazıldım."

Paul gülümsedi. Gülümsemesi gerçekten de çok çekiciydi. "O kadınlarla ilgili bir şey."

"Örgüören birçok erkek var."

"Öyle mi?"

Bethanne omuz silkti. "Ben öyle duydum."

"Ben de golfe başladım ama becerebildiğimi söyleyemem."

Önlerine konan çorbalarını içerken yine sessizlik oldu. İkisi de yemeği beğendiklerini belirten sesler çıkardı. Çorba gerçekten de lezzetliydi. Bethanne, tıpkı evliykenki çorbanın içinde neler olduğunu anlamaya çalıştığını fark etti. Bu, hiç beklemediği bir şekilde kendini iyi hissetmesini sağladı. Sanki eski özelliklerinden birini geri kazanmıştı.

Tütsülenmiş somonun tadına baktı. Lezzetliydi ama Bethanne bu balığı yanına körili mayonez koymadan bu servis etmezdi. Ayrıca çok baharatlı olmuştu.

Yeniden muhabbet zamanı gelmişti. Bethanne, "Biriyle görüşmeye başladın mı?" diye sordu.

Paul başını iki yana salladı. "Peki ya sen?".

Bethanne gülümseyerek, "Yirmi yıl sonraki ilk randevun bu," dedi.

"Benim de yedi yıl sonra akşam yemeğine çıktığım kadın sensin."

"Bunu kutlamalı mıyız?"

Paul kıkır kıkır güldü. "Evet." Sonra garsonu çağırıp bir şişe şarap daha istedi.

Paul özellikle Grant'a kıyasla tanıştığı en çekici adam değildi ama adamın dürüstlüğünden, cömertliğinden ve anlayışından etkilenmişti. Aynen onu gibi acı çekse de, eski karısı yuvasını yıktığı için Bethanne'den özür dilemişti.

Restorandan çıkarken, "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Bethanne'nin bir konuda çok acil yardıma ihtiyacı vardı. "Beni işe alabilecek birilerini tanıyor musun?"

"Nasıl bir iş arıyorsun?"

Bethanne iç çekti. "Şu anda ne olsa yaparım."

"Bilgisayarla aran iyi midir?"

"Yani." Aslında bilgisayarlardan çok anlamıyordu. İnternete girmesini biliyordu ama onu da çocuklarından öğrenmişti. Basit ofis programlarını kullanabilirdi ama ondan başka bir şey yapamazdı.

Paul, "Bilgisayar kursuna yazılabilirsin," dedi.

Haklıydı ama Bethanne bu düşünceden nefret ediyordu. İş dünyasından uzakta geçen onca yıldan sonra iş bulmaya çalışmak, boşanma süreci kadar zorluydu.

Paul onu arabasını park ettiği yere kadar götürmekte ısrarcı oldu. "Bu akşam çok güzel vakit geçirdim. Çok teşekkürler, Bethanne."

"Asıl ben teşekkür ederim." Tokalaştılar. "Ne zaman istersen beni arayabilirsin."

Paul'ün yüzü güldü. "Seni rahatsız etmek istemem."

"Olur mu öyle şey."

Bethanne arabasına binip radyo dinleyerek evine döndü. Arabasını evin önüne park ettiğinde saat neredeyse on olmuştu. Daha merdivenlere adım atmadan dış kapı ardına kadar açıldı ve koridorda duran çocuklarıyla göz göze geldi.

Annie, "Neredeydin?" diye sordu.

Andrew, "Bizi çok meraklandırdın," dedi.

Bethanne şaşkına uğramış halde onlara baktı. "Ne? Annie, sana eski bir arkadaşımla görüşeceğimi söylemiştim."

Annie kızgınca, "Ama bu kadar *geç* kalacağını söylememiştin!" diye haykırdı.

Bethanne ne diyeceğini çok düşünmeden, "Konuşmaya dalınca vakit akıp gitmiş," dedi.

Andrew, "Bunu yaptığına inanamıyorum," diye söylendi.

"Ne yapmışım?"

Andrew, "Hem de bize nerede, kiminle olduğumuzu bilmenle ilgili onca şey söyledikten sonra," dedi ve başını iki yana salladı.

Annie, "Aynen öyle," diye söylendi.

"İçeriye girebilir miyim?" Bethanne onlar kenara çekilirken, "Size not bırakmışım," dedi.

Andrew, "Biliyorum ama bize ne adamın adını ne de nereye gittiğini yazmışsın," dedi. "Birileriyle buluşman bana tuhaf geldi."

Annie biraz daha mantıklıca konuşup, "Bence başkalarıyla görüşmende bir tuhaflık yok," dedi. "Ama ben de bunun doğru bir şey olduğunu *zannetmiyorum*."

Bethanne, "Size hak veriyorum," dedi. "Ancak bu benim yeni hayatım." Bu korkunç sözleri ilk defa gözlerini kırpmadan söyleyebilmişti.

Andrew, "Yani buna alışmamız mı gerekiyor?" diye sordu.

Bethanne başını salladı. Çocuklarının endişelenmesini gerektiren hiçbir şey yoktu. O, hâlâ onların güvenebilecekleri, dertleşebilecekleri kişiydi. Onların *anneleriydi*. Babaları ne yaparsa yapsın bu değişmeyecekti.

13

COURTNEY PULANSKI

Anneannesinin antika tartısı doğruysa Courtney iki kilo vermişti. Hatta bir ayağının ucunda durup tartıya doğrudan bakarsa üç kilo vermiş oluyordu. Aylardır ilk defa doğru düzgün diyet yapıyordu. Kendini gerçekten de çok iyi hissediyordu.

Spor yapmanın yararını gördüğünden emindi. Ablası ona e-postayla düşük karbonhidrat diyeti göndermişti ama o kendi hazırladığı diyeti uyguluyordu. Çok basit bir kuralı vardı. Üç beyazdan; un, tuz, şekerden uzak duruyordu. Dolayısıyla pastayı, fındık ezmesini, pizzayı, patlamış mısırı, daha doğrusu son dört yıl boyunca canının çektiği her şeyi kendine yasaklamıştı.

Alaska'dan her gün e-posta atan ablasından sürekli haberdar oluyordu. Julianna'nın tatil köyündeki maceraları, iş arkadaşlarıyla, müşterilerle ve vahşi doğayla ilgili

yazdıkları hep yüzünü güldürüyordu. Jason haftada bir iki kez ona cesaret verici mesajlar gönderiyordu. Courtney ikisini de çok seviyor, uzun uzun cevaplar yazıyordu. Özel diyetinden bahsetmemişti ama ablasına verdiği her kiloyu övüne övüne anlatmıştı.

Babası da onunla düzenli olarak görüşüyordu. Brezilya'daki işi vaktinin çoğunu alıyordu ama Courtney babasının ona destek olmaya çalıştığını biliyordu. Bu yüzden de onu çok seviyordu. Artık haline üzülmekten vazgeçtiğinden babasının içinde bulunduğu zor durumu anlayabiliyordu. Adam, çocuklarını ölesiye özlüyor, sürekli eve ne zaman döneceğinden bahsediyordu. Bu yıl, hayatlarındaki en uzun yıl olmaya adaydı.

Seattle'da yaşamakla ilgili tek sorun, Courtney'in yaşıtı biriyle henüz tanışmamış olmasıydı. Fiziği mükemmel yüzücü kızlarla karşılaştığı o korkunç günden sonra, antrenman günleri olan pazartesi ve çarşambaları havuzun yanına yaklaşmamıştı.

Haftada üç gün yüzüyor, diğer günler de bisiklete biniyordu. Hatta anneannesinin Seattle trafiğinde tehlikeli olduğunu düşünmesine rağmen kurstaki son derse bisikletle gitmişti. Tam tamına beş kilometre pedal çevirmek kolay olmamıştı ama sonunda başardığı için kendini iyi hissetmişti. Seattle'ın dik yokuşlarını tırmanmak zorlu bir işti. Lance Amstrong'un bile buralarda nefesi kesilirdi. Courtney bir süre sonra durup bisikletinden inmek ve yürümek zorunda kalmıştı. Yeni hedefi, Capitol Hill'i hiç durmadan çıkmaktı. Bunun için çalışması gerekecekti ama eminde sonunda hedefine ulaşacaktı.

Courtney merdivenlerden inerken anneannesi, "Yine dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu. Üzerinde şortla tişört ve elinde de kaskı vardı.

"Geç kalmam, anneanne."

Vera gözlüğünü televizyondan ayırıp ona bakarken, "Dikkatli ol!" diye seslendi.

"Olurum."

"Ne zaman döneceksin?"

Courtney saatine baktı. "Bir saate dönerim, tamam mı?"

Anneannesi cevap vermeyince Courtney her zaman olduğu gibi Vera'nın onu duymadığını düşündü. Kaskını başına geçirip eldivenlerini de taktıktan sonra bisikletini koyduğu garaja gitti.

Bisikleti onuncu vitese atmış hızlıca ilerlerken ve rüzgâr yüzüne çarparken, Safeway Alışveriş Merkezi'nin önündeki park alanında tanıdık bir yüzle karşılaştı. Bethanne de aynı anda onu görünce elini kaldırıp seslendi. Courtney öylece yoluna devam edecekti ama Bethanne'nin onu yanına çağırdığını fark etti.

Bisikletiyle park alanına girip Bethanne'nin bulunduğu tarafa yöneldi. Geniş omuzlu, kısa, siyah saçlı, yakışıklı genç adam alışveriş arabasını Bethanne'nin arabasının yanına kadar getirmiş, poşetleri yerleştirmeye hazırlanıyordu.

Soluğu biraz kesilmiş olan Courtney, "Merhaba," dedi. Su şişesine uzanıp biraz su içti.

"Courtney, seni oğlum Andrew'le tanıştırayım. Gördüğün gibi burada çalışıyor." Oğlunun üniformasındaki alışveriş merkezinin amblemini gösterdi.

Son derste çocuklarından bahsetmişti ama Courtney pek dikkatli dinlememişti. Hatırladığı kadarıyla Bethanne'nin bir kızı, bir de oğlu vardı.

Andrew sıradan bir tavırla, "Merhaba," dedi.

"Merhaba." Harika! Her tarafı terlemiş, yüzü kıpkırmızı olmuş halde tanışmıştı onunla. Ayrıca çoğu zaman bacaklarını pantolonlarla gizlemeye çalışmasına rağmen, bu sefer üzerinde şort vardı.

Bethanne, oğluna, "Courtney de örgü kursuna geliyor," dedi. "Geçen gün sana ondan bahsetmiştim. Eylül'de Washington Lisesi'nde son sınıfa başlayacak." Courtney'e döndü. "Andrew de lise son sınıfa geçti."

"Washington Lisesi'nde mi okuyorsun?"

Andrew başını salladı.

Bethanne, oğluna, "Mariners'in maçına fazladan biletin olduğunu söylememiş miydin?" diye sordu ve cevap verme fırsatı tanımadan, "Courtney'i de yanında götürsene," dedi. "Pek arkadaşı yok. Bu sayede arkadaşlarınla tanışmış olur."

Bethanne'nin oğlunu böyle tuhaf bir duruma sokmasından utanan Courtney hemen araya girip, "Hiç gerek yok," dedi.

Andrew, "Gelmek ister misin?" diye sordu.

"Olabilir." Önemsemez görünse de tam aksini hissediyordu. İçi kıpır kıpır olmuştu ama bunu dışa vurmaya cesaret edemiyordu.

Bethanne, "Onu evinden alırsın, öyle değil mi?" dedi.

"Arabayı verirsen neden olmasın." Ses tonuna bakılırsa annesiyle araba konusunda anlaşamıyorlardı.

Bethanne gülümsedi. "Tamam, tamam, arabayı alabilirsin."

Andrew, Courtney'in adresiyle telefon numarasını aldı ve öğleden sonra işten çıkınca onu arayacağına söz verdi.

Courtney heyecandan eve fırtına gibi eserek gitti. Andrew havalı, sevimli biriydi ve tam da tanışmayı istediği bir erkekti. Maçın başlamasına epey zaman olsa da Courtney'in yapması gereken çok şey vardı.

Eve döndüğünde, anneannesi masaya öğlen yemeğini koymuştu. Bir elma kaptı ve kocaman bir ısırık alıp merdivenleri hızlıca çıktı.

Anneannesi arkasından, "Hey, nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

"Biriyle tanıştım. Bethanne'nin oğluyla." Vera kafası karışmış halde bakınca, "Bethanne," dedi. "Örgü kursundan." Derin bir nefes aldı. "Bu akşamki Mariners maçına gideceğim."

"Ama maçın başlamasına daha çok var."

Courtney merdivenlerin başında, "Biliyorum!" diye

bağırdı. "Ama duş alıp hazırlanmalıyım. Anneanne, sence ne giyineyim?" Aptalca bir soru sormuştu. Anneannesi sevimli bir kadın olabilirdi ama modadan hiç anlamazdı. "Neyse, ben bir çaresine bakarım."

Courtney duş aldıktan sonra yaklaşık on beş dakika boyunca çeşit çeşit kıyafet denedi, hepsini aynanın karşısına geçip dikkatlice inceledi. En sonunda kot paltolon; beyaz, dar bir tişört ve üzerinde sarı çiçek deseni olan bir gömlek giymeye karar verdi. Bu kıyafetle kilolu görünüyordu ama üzerindeki sarı gömlek gözlerinin daha koyu görünmesini ve koyu kahverengi saçlarının belirginleşmesini sağlıyordu.

Andrew saat beşte telefon etti ve yarım saate kadar uğrayıp onu alacağını, maçın da saat altıda başlayacağını söyledi. Courtney dışarıda bekleyerek çok hevesli görünmeyi de, Andrew'in içeri girmesini de istemiyordu. Bu yüzden bir ara yol bulup onu oturma odasının penceresinde beklemeye başladı. Araba kapıda belirir belirmez anneannesinin yanağına bir öpücük kondurup dışarı fırladı.

Anneannesi ona, "İyi eğlenceler," diye seslendi.

"Sağ ol, anneanne." Bu, odasında oturup saatlerce internette takılmaktan ve hele de yaz aylarında televizyon izlemekten çok daha güzel bir şeydi.

Andrew yana eğilip onun için kapıyı açtı. Yine sıradan bir tavırla, "Merhaba," dedi.

"Merhaba! Beni davet ettiğin için teşekkürler."

Courtney ancak ön koltuğa oturduktan sonra arabada

başka birinin olduğunu fark etti. "Emniyet kemerini çekmek için yana dönerken, "Merhaba," dedi.

"Annie, kız kardeşim. O da bu sene lise üçe geçti. Annie, Courtney."

Courtney'in güler yüzü Andrew'in kardeşini hatırlayınca kayboldu. Annie, havuzda Courtney'e bakıp arkadaşıyla fısır fısır konuşan kızdı. Annie'nin onu hatırlamaması için dua etmekten başka çaresi yoktu. Havuzdaki günden bahsetmediği için Annie onu anımsamamıştı.

Kız, "Ağabeyimle annem beni zorla maça gönderiyor," diye söylendi.

Courtney, Annie'nin onlara zorla eşlik ettiğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Andrew kardeşine ters bir bakış attıktan sonra, "Seattle'a ne zaman geldin?" diye sordu.

"Birkaç hafta önce anneannemin yanına yerleştim." Courtney, birkaç dakikalığına babasının iş durumundan, Brezilya'da çalıştığı köprünün öneminden bahsetti. Ağabeyinin yüksek lisans yaptığını, üniversitede okuyan ablasının da yaz tatilinin başından beri Alaska'da çalıştığını söyledi. Chicago'dan ve arkadaşlarından ayrılmaktan nefret ettiğini ama anneannesiyle birlikte kalmanın da güzel olduğunu anlattı.

Arka koltukta oturan Annie, "Annenle baban boşandı mı?" diye sordu.

Courtney durgunlaştı. "Annem dört yıl önce trafik kazasında öldü."

Andrew, "Başın sağ olsun," dedi.

"Sağ ol." Courtney'in anlatacakları aniden tükendi. Andrew ile Annie de ağzını açmayınca arabada tuhaf bir sessizlik oldu.

Annie alçak sesle, "Keşke benim babam da ölseydi," dedi.

Andrew, "Öyle deme," diye çıkıştı.

"Ciddiyim!" Annie çok öfkeliydi.

Andrew durumu açıklamak için, "Bizimkiler geçenlerde boşandı," dedi. "Annem bahsetmiştir herhalde."

"İlk derste bir şeyler söylemişti." Courtney, Bethanne hakkında iş bulması gerektiğini biliyordu bir de.

Annie neredeyse bağırarak, "Babamız pisliğin teki," dedi.

Andrew burnunda soluyarak, "Kardeşim babama hâlâ çok kızgın," dedi.

Annie arka koltuktan, "Seni duyabiliyorum," diye çıkıştı.

Arabayı ara sokaklardan birine park edip dışarı çıktılar. Annie dikkatlice bakınca, Courtney nefesini tutup onu hatırlamaması için dua etti. Ama şansı onu yüzüstü bırakmıştı.

Annie ona tepeden tırnağa bakarken, "Seni görmüştüm," dedi.

Courtney'in kalbi paramparça oldu. Bir umutla, "Belki de kursa giderken görmüşsündür," dedi ama karnına saplanan ağrı dinmek bilmiyordu.

Annie neşeyle, "Hatırladım," dedi. "Havuzda görmüştüm seni. Yaşlı kadınların katıldığı sabahki gruptaydın." Sonra da öne eğilip fısıldayarak, "Benimle tekrar karşılaşacaksın diye çekinmene gerek yok," dedi. "Geçen hafta takımdan ayrıldım. Annem henüz bilmiyor, Andrew de ona söylemez. Aramızda anlaştık."

Andrew gözlerini kısıp kardeşine baktı.

Annie gülümseyerek, "Benim de maça gelmemi istedi," dedi. "Çünkü kız arkadaşının birlikte takıldığınızı öğrenmesinden korkuyor."

Andrew, Annie'ye, "Sen sus bakalım," dedi. Courtney'e özür dilercesine baktı.

Courtney, "Sorun değil," dedi. Gerçeği söylüyordu.

14

"Bir kazağın kolunu örerken de,
bir ayağa uyacak çoraba şekil verirken de.
ilmekleri ilmeklerin içinden geçirmenin
sihrini yaşayabilirsiniz."

Cat Bordhi

LYDIA HOFFMAN

Brad'in civardaki dükkânlara kargolarını teslim edip yanıma gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Hayatım boyunca birçok aşk kitabı okudum ve buna dayanarak Brad'in romantik bir kahraman olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim. On altı yaşından beri kanserle yaşadığım için korkular ve çeşitli tehlikeler yüzünden içime kapanmıştım. Geçen yıl yaşadığım korku dolu günlere rağmen, hayatım hiç bu kadar güzel olmamıştı ve bu da benim gibi biri için biraz ürkütücüydü. Mutluluğum ve artan özgüvenim, kadere bir şekilde meydan okuyor gibiydi.

Sunucum Dr. Wilson'un rutin kontroller sırasında bir şeyler bulduğundan ve yine kansere yakalandığını düşündüğümden bahsetmiştim. Kendimi kaçınılmaz kaderime, ölüme teslim etmiştim. İşte o günlerde Brad'den ayrıldım. Hiçbir sebep ileri sürmeden onu hayatımdan çok saçma bahanelerle uzaklaştırdım. Ama o beni öyle kolayca bırakmadı. Benim için mücadele etmesinden, yanımda kalmasını acı verici bir hale getirene kadar başucumdan ayrılmamasından etkilenmiştim. Sonradan hiçbir şeyimin olmadığını öğrendim elbette. Ama benimle birlikte olmayı istemediği için Brad'i suçlayacak değildim. Aklım yerine gelince Brad beni dinlemeyi kabul etmişti. Bir kez daha Margaret yardımıma koştu. Onun cesaret verici sözleri olmasa kim bilir neler yaşardım. Fakat bunların hepsi geçmişte kaldı ve şimdi Brad hayatımda olduğu için her gün şükrediyorum.

Geçen akşam telefonda Bağımsızlık Günü'yle ilgili planlarımızı konuştuk. Brad, Margaret ve Matt'le birlikte barbekü yapmaya yüz yüze görüştükten sonra karar vermemiz gerektiğini söyledi. Ben bu tatil zamanı hep çocuklar gibi heyecanlanıyordum. Özellikle de Brad ve Cody'yle birlikte olmaya ve işten uzaklaşmaya can atıyordum. Çünkü çok sıkılmıştım.

Dükkân son zamanlarda çok yoğundu. Bu durum işler için çok iyi olsa da beni fiziksel olarak tüketiyordu. Her gün sabah sekizde ayağa dikiliyordum. Margaret de mümkün olduğunca erken gelmeye çalışıyordu ama evin-

deki sorunlar kafasını kurcaladığı için son zamanlarda eskisi gibi değildi. Yine de çaba sarf ettiğini görüyor, ona destek olmak ve halini anlamak için elimden geleni yapıyordum.

Cuma günkü buluşma da çok faydalı geçmişti. Özellikle Jacqueline her hafta geliyor. Warm Up Amerika için saatlerce örgü örüyordu. Zaten aralarında en çok boş vakti olan da oydu. Alix çalışıyordu, Carol da evde sevimli Cameron'a bakıyordu. Yine de Jacqueline'in zaman ve para konusundaki cömertliği beni etkiliyordu.

Bir de çorap kursuna devam ediyorduk. Kursiyerlerin üçü bir araya gelince ilginç bir grup oluşmuştu, ben de onları yavaş yavaş tanımaya başlıyordum. Biraz gevşemişlerdi ama bu iyiye işaretti. Örgü örmenin insanları bir araya getirmesini seviyordum. O üçü; kişilik, yaşam tarzı ve yaş bakımından birbirlerinden ne kadar farklı olursa olsunlar, yavaş yavaş kurdukları bağla mutlu oluyordu. Elise'in ilk günkü asabi tavırlarından dolayı kurs kötü başlamıştı ama sonradan özür dilemesiyle her şey yoluna girmişti. Ben de buna minnettardım. Kursun nasıl ilerleyeceğini Elise'in belirlediğini fark etmiştim. Kadın doğuştan liderdi ve her ne kadar buyurgan tavırlar sergilemesi gereken kişi ben olsam da bunu yapamıyordum.

Saat onu biraz geçerken Brad'in kargo kamyonunu dükkânımın önünde gördüm. İçeriye girip bana "Hayatım" demesini bekledim. Bu, aramızdaki geleneğin ilk kısmıydı. Daha sonra ofisime geçip beni öperdi. Bu tür şeyleri, Mar-

garet'in merakla bakışlarından uzakta yapmaya çalışırdık.

Ama [illegible] düşünmeme gerek yoktu. Çünkü Margaret yine geç kalmıştı. Dükkânı açtıktan yarım saat sonra işe gelmeyi neredeyse alışkanlık haline getirmişti. Bunları dile getirip canını sıkmayı istemiyordum ama sorumluluklarına karşı bu kadar umursuz olması sinirlerimi bozuyordu. Eminde sonunda bunları konuşmam gerekecekti ama onun da zamanı vardı.

Kapının üzerindeki küçük çan çalınca rahatladım. Brad'le birkaç dakika geçirince kendimi çok iyi hissediyordum.

Brad, yeni iplerle dolu kutuları koyduğu yük arabasını sürerek bana doğru gelirken, "Merhaba," dedi.

"Ee, 'hayatıma, sevgilime' ne oldu?" diyerek takıldım. "Birilerini gücendirdim mi, yoksa başka bir şey mi oldu?"

Brad lafı ağzında geveleyerek, "Bir şeyler oldu işte," dedi.

"Brad? Bir sorun mu var?" Yüzünde her zamanki gülümsemesi yoktu ve bu da beni endişelendiriyordu. Bir sorun olduğunu görebiliyordum ama sormama gerek kalmadan bana açıklaması gerekirdi. Gözlerini kaçırması, gereken cevabı veriyordu aslında.

"Her şey yolunda... sanırım." Ama tereddüt etmişti.

Endişelenip hemen, "Cody'ye bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Hayır, hayır, Cody iyi."

Brad'in oğlunu seviyordum. Cody arada sırada yanlışlıkla bana anne diyor, ben de o sözcüğü duymayı seviyordum. Her şey umduğum gibi giderse yakında onun üvey annesi olacaktım.

"Bana ne olduğunu söyle."

"Bunu sonra konuşsak daha iyi olur."

"Neyi konuşacakmışız?" Bir açıklama yapmadan yanımdan ayrılmasına izin vermeyecektim.

Brad derince iç çekti, benim yanımda değil de dünyanın herhangi bir yerinde olmayı diliyormuş gibi bir hali vardı. Neredeyse bir yıldır birlikteydik ama ben onu hiç böyle görmemiştim.

Bir kez daha, "Neyse şimdi söyle," dedim.

"Bağımsızlık Günü'nü seninle geçiremem."

Büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım ama bunu saklamaya çalıştım. "Tamam. Peki, bunun özel sebebi var mı?"

Beni duymamış gibi yapmaya çalışıp kutuları kasanın yanına dizmeye başladı. Ben de alışkanlıktan teslim aldığıma dair imza attım.

Telaşla, "Brad," dedim. "Bir sorun olduğu belli."

Brad doğruldu. Onu daha önce hiç bu kadar ciddi görmemiştim. "Otursan iyi olur," dedi.

"Hayır," diyerek hırçınca reddettim onu. "Ayakta duracağım. Ne söyleyeceksen söyle." Ayaklarımın uyuştuğunu ve uyuşukluğun bileklerimden baldırlarıma çıktığını hissedebiliyordum. Sanırım o anda ne olduğunu fark ettim.

[illegible] neler geleceğini bilmeden edebiliyor gibiydim. Bu iki bir konuşmayı iki defa yapmış, ikisinde de beni sevdiğini söyleyen erkeklerin ilişkimizin bittiğine karar verdiğini öğrenmiştim. O zamanlar onları suçlamamıştım. Yakalandığım hastalıktan dolayı beni sevmenin kumar oynamaktan farkı olmadığını biliyordum. İki defasında da ölme ihtimaliyle yüzleşmiş, karşımdaki insanların da aynı şeyleri yaşamasını bekleyemeyeceğime karar vermiştim. Ama şimdi durum farklıydı.

Brad elini hacağına sürüp sildi ve sertçe yutkundu. "O gün seninle birlikte olamam, çünkü Cody'yle birlikte Janice'in yanına gideceğiz."

Ben daha bunları sindirmeye fırsat bulamadan, Brad kısık bir sesle, "Janice birkaç gün önce telefon edip benimle konuşmak istediğini söyledi," dedi.

Brad'in eski eşiyle iyi bir ilişkisinin olması için çabaladığını biliyordum. Boşanmayı karısı istemiş, Brad'in oğullarının velayetini almasına hiç itiraz etmemişti.

Brad daha fazla açıklama yapmayınca, "Demek Janice'le konuştunuz," dedim. "Herhalde söyleyecek çok şeyi vardı." Brad'in gözlerinin ve ağzının duruşuna bakılırsa durum daha da ciddiydi.

Brad omuzlarını yukarı kaldırıp derince iç çekti. "Son birkaç ay yaşananları düşünmüş ve Cody'yle beni bırakmakla hata yaptığını fark etmiş."

"Biraz geç kalmamış mı?"

Brad buna hemen cevap vermedi. "Ona bir şans ver-

memizi istiyor."

Güldüm, Brad'in eski eşine dönmeyi ciddi ciddi düşündüğüne inanamıyordum. "Sence de büyük bir tesadüf değil mi?" Brad anlamamış olsa da ben durumu anında anlamıştım.

Brad bakışlarını bana çevirirken, "Efendim?" dedi.

"Bana evlilik teklif ettiğini söyledin mi ona?" Kuşkulanmaktan başka çarem yoktu. Janice elbette onu geri istiyordu! Çünkü onu sonsuza dek kaybetmek üzereydi.

Brad başını iki yana salladı. Cody'nin annesine evlilik planlarımızdan bahsettiğini düşünmeye başladım. "Bir şekilde öğrenmiş, bu da hiç hoşuna gitmemiş. Seninle oyun oynuyor. Evlenmeye hazırlandığımızı duyunca sizin bir başkasıyla olacağınız düşüncesini kendine yedirememiş." Janice, Brad'le evlenmeyi istemese de, ne benim ne de başka bir kadının onunla birlikte olmasını kabullenemiyordu.

Brad çaresizce ellerini açtı. "Bana samimi geldi. Gerçekten de pişman olmuş gibiydi. Ayrıca o kadar iyi rol yapabileceğini sanmıyorum."

Brad doğal olarak buna inanmayı istiyordu, egosu ona bunu yapmasını emrediyordu. Onun yerinde hangi erkek olsa aynı şeyleri hissederdi. Bu durumun ben ve Brad için ne anlama geldiğini bilmemenin yarattığı kafa karışıklığıyla, "Yani," dedim. Brad de ne yapması gerektiğini bilmiyor gibiydi. "Beni sevmediğini, Janice kendine gelene kadar benimle vakit geçirdiğini mi söylemek istiyorsun?"

Brad, "Elbette hayır," dedi.

"Onu seviyor musun?" diye sordum.

Hemen, "Hayır," dedi, ardından biraz duraksadı. "Evliyken Janice'i sevdim, benden ayrıldığında da seviyordum. O Cody'nin annesi ve oğlumun ona ihtiyacı var."

"Peki, bu bizim için ne anlama geliyor?"

Brad ellerini ceplerine soktu. "Bilmiyorum."

"Teklifinden vazgeçecek gibisin," dedim. "Öyleyse seninle kıyasıya mücadele edeceğiz, ahbap," diyerek ortamı biraz yumuşatmaya çalıştım.

Brad gülümser gibi oldu. "Öyle bir şey yapmayacağım ama senden sormaya hakkımın olmadığı bir şey yapmanı isteyeceğim."

İsteyeceği şeyi tahmin edebiliyordum. "Kendi arzumla kenara çekilmemi ve Janice'e sizi geri kazanma fırsatı vermemi mi istiyorsun? Özür dilerim Brad ama bunu yapamam. Ya beni seviyorsundur ya onu."

"Onu sevmiyorum." Gözleri halini anlamamı diliyordu. "Durum daha da karışık."

"Hayır, öyle değil," diyerek ona karşı çıktım. "Onun kulu kölesi mi olacaksın?"

"Hayır! Zaten bunlar benimle değil, oğlumla ilgili."

"Oğlu Janice'in aklına bu kadar geç mi geldi?" Brad'in beni ne hale soktuğunu bildiğinden emindim. Kalbimi paramparça ettiğini görebiliyordu.

Epey uzun süre soruma cevap vermedi. "Cody'ye bunu borçluyum. Annesini seviyor ve yeniden bir aile olmamızı istiyor." Brad bana yaşattığı acıları görmeye dayana-

mıyormuşçasına gözlerini kapattı. "Çok üzgünüm, Lydia. Canını yakmamak için her şeyi yaparım."

"Ama ben de Cody'yi seviyorum!" diye haykırdım. Uyuşma hissi tüm bedenimi ele geçirmişti artık. Başımı uzaklara çevirirken doğru düzgün hareket edemiyordum.

"Biliyorum. O da seni seviyor."

"Ama ben hiçbir zaman onun annesi olamayacağım," dedim. Duyduğum acıdan dolayı hasta düşeceğimi hissettim. Janice her zaman onun ilk sevdiği, en çok tutulduğu kadın olacaktı. Ne yaparsam yapayım hep onun gölgesinde kalacaktım. Omuzlarımı kaldırıp arkama döndüm. Brad kıpırdamadı. "Herhalde... evlilik planlarını ertelememe sevinmişsindir."

Derince nefes alarak, "Hayır," dedi. "Lydia, ne olur beni anlamaya çalış. Bunların olmasını ben istemedim, istemiyorum."

Orada öylece durduk ve içinde bulunduğumuz oda gittikçe daralmaya başladı.

Gururum, her türlü çözüm yoluna başvursam da bozuntuya vermememi söylüyordu bana. "Sen kararını vermişsin. Size mutluluk dilemekten başka bir şey düşmez bana."

Bir cevap vermedi.

"Bu oyunu oynayamam, Brad. Oynayamam."

"Bu bir oyun değil ki."

"Ama dönüşebilir. Dönüşecek de. Bir süre sonra Janice hata yaptığını fark edip yine hayatına tek başına de-

vamı etmek isteyecek. İşte o zaman ben burada olmayacağım."

"Ne diyorsun sen? Ben senden sadece..."

"Sebebi ne olursa olsun, sen Janice'e bir şans tanımak istiyorsun," diyerek araya girdim. "Cody'nin iyiliği için mi kendi iyiliğin için mi bilmiyorum ama sen bir kararа varmışsın. Onun keyfine göre hayatıma girip çıkmana müsaade edemem."

Brad, "Artık neyin doğru olduğunu bilmiyorum!" diye bağırdı.

"Ben de," dedim. "Ama ben ikinci plana atılmışım." Artık kendimi tutmakta zorlanıyordum. "Yanına taşınmayı da istiyor mu?"

"Hayır," diyen Brad başını iki yana salladı. "Herkes kendi evinde kalacak. Henüz başka bir karar almadık. Seninle konuşmadan böyle bir şey yapamazdım."

Bunları beni düşündüğünü göstermek için mi söylüyordu bir de? Eski eşinin laflarına kandığı bal gibi ortadaydı. Janice'in Cody'yi sevdiğini biliyordum. Onunla geçen aylarda birkaç kez telefonda konuşmuştum. Cody'yle arasındaki bağa rağmen bir eşinin ya da ailesinin olmasını istemediğini çok açık bir şekilde söylemişti bana. Fikrini böyle aniden değiştirmesi beni resmen dumura uğrattı.

"Seni seviyorum," dedim. Sesim konuşmama engel olacak kadar çok titriyordu. "Ama Janice'le sen ve Cody için mücadele edemem, etmeyeceğim. Dün benimle hayatını paylaşmayı istediğini söyleyip bugün eski eşine bir

şans tanımaya karar verdiğin için kenara çekilmemi bekleyemezsin. Şu durumda sana ne diyebilirim ki?"

Brad cevap vermedi ama dişlerini sıktığını görebiliyordum. "Birbirimizle karşılaşmamamız için teslimat bölgemi değiştirmeye çalışacağım."

"Teşekkürler." Sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırmıştım, çünkü içimde fırtınalar kopuyordu.

"Çok üzgünüm, Lydia."

Uzaklara baktım, çektiğim acıları görmesini istemiyordum.

Sevdiğim adam arkasını dönüp çekip gitti hayatımdan. Kapı kapanır kapanmaz bir sandalyeye çöküp yüzümü iki elimle kapattım. Az önce yaşadıklarıma bir anlam vermeye çalışırken kesik kesik, derin nefesler aldım. Daha dakikalar önce Bağımsızlık Günü'nde birlikte yapacağımız barbekü'yü düşünüyordum. Sadece Brad'i değil, Cody'yi de kaybettiğimi yeni yeni fark ederken kalbim atmaz oldu. Bana sevginin başka bir boyutunu, anne olmanın anlamını öğreten sevimli çocuk da hayatımdan çıkıp gitmişti.

Kapının üzerindeki çan sinir bozucu bir ses çıkardı. Ellerimi indirip yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim ama Margaret'i görünce kaşlarımı çattım. Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Geç kaldın."

Margaret hiçbir açıklama yapmadan sadece, "Biliyorum," dedi.

"Benimle çalışacaksan işe vaktinde geleceksin," dedim. "Sırf kardeşinim diye işe canın istediğinde gelemezsin."

Bu beklenmedik çıkışımdan dolayı Margaret'in ağzı açık kaldı. "Tamam. Bundan sonra olmaz."

Kalkıp arka taraftaki odaya geçtim ama ellerimdeki titreme bir türlü dinmiyordu. Kendimi toparlamalıydım yoksa duygusal olarak çökecektim. Ne yazık ki çok geç kalmıştım.

Peşimden gelen Margaret, "Bugün ters taraftan mı kalktın?" diye sordu.

Kendime bir bardak kahve doldurmaya çalıştım ama beceremedim. Kahve demliğini yerine koyup ablamın yüzüne bakmak için arkama döndüm. Yüzümün kireç gibi olduğundan emindim.

Halimi görünce afallayan Margaret, "Lydia," diye fısıldadı. "Ne oldu?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey söyleyemedim. Onun yerine dudaklarımın arasından hafif bir inilti çıktı ve vücudum içimi parçalayan hıçkırıklarla sarsıldı. Kendimi toparlama düşüncesinden eser kalmamıştı.

Margaret hemen bana sarıldı, yere yığılmak üzere olduğum için beni tutmasına sevindim.

"Lydia, Lydia, ne oldu?" Durup dikkatlice bana baktı. "Brad sana bir şey mi dedi? Dışarıda karşılaştık ama tek kelime etmedi."

Bir türlü konuşamıyordum. Dünyanın, dünyamın sonu gelmiş gibiydi. Gençlik yıllarımdan sonra ilk defa kendimi canlı ve normal hissetmiştim. Aşkı bulmuş ama sonra da çok acı bir şekilde ne kadar geçici olduğunu anlamıştım.

[illegible] yukarı çıkmalıyım," diye fısıldadım. "Bir süreliğine dükkâna bakar mısın?"

"Elbette."

"Sağ ol." Vitrinin orada duran Whiskers'i kucağıma aldım ve Brad'i görmeyi umarak dışarı bakındım. Sürücü koltuğuna oturmuş, başını direksiyona yaslamıştı.

Margaret gelip arkamda durdu. Elini omzuma atıp pencereden dışarı baktı.

Nazikçe, "Sen ve Brad mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Eski eşine dönüyor."

Margaret beni çevirip sıkı sıkı sardı. "Çok üzüldüm," diye fısıldadı. Üzüldüğünden emindim ama o anda hiç kimse benim kadar üzülemezdi.

15

ELISE BEAUMONT

Örgü kursundan döndüğünde Elise'in morali çok bozuktu. Lydia'nın hastalandığını ve dersin iptal edildiğini öğrenmişti. Margaret onlara yardımcı olmaya çalışmıştı çalışmasına ama iyi bir örgücü değildi, ayrıca hiç çorap örmemişti. Lydia'nın kurs süresini bir hafta uzatacağından bahsetmişti. Ancak vaktinde derse yetişmek için epey çaba sarf eden Elise büyük hayal kırıklığına uğramıştı.

Margaret özür olarak kursiyerlerin o gün alacağı tüm ürünlerde yüzde otuz indirim yapacağını söylemişti. Ancak Elise hiçbir şey almamıştı. Onun çorap örme konusunda yardıma ihtiyacı vardı ve bunun için bir hafta beklemek zorunda kalması canını sıkıyordu.

Elise eve girince Aurora, "Erkencisin," dedi. Yüz ifadesi ruh haline uyumlu görünüyor olmalıydı. Çünkü kızı ona kaşlarını çatarak bakıyordu. "Ne oldu? Ders iptal mi?"

"Evet, topuk kısmını yapmayı öğretmek istiyordum."

Cassidy David'in ördüğünden bahsetmemişti. Şimdi keşke çarşıda dolansam, arkadaşlarımdan birini ziyaret etsem ya da kütüphaneye gitsem diyordu. Oysa yapacak hiçbir şey yokmuş gibi çabucak eve dönmüştü.

Eve aniden dönme isteği Elise'i endişelendirmişti. Maverick'in onun üzerindeki etkisine karşı koyamıyor gibiydi. Aralarındaki mesafeyi korumak için elinden geleni yapmıştı ama bu hiç de düşündüğü kadar kolay olmuyordu. Karşılıklı odalarda kalıyor, günde bir ya da iki kez aynı masaya oturuyorlardı ne de olsa.

Maverick onunla sohbet etme fırsatını kaçırmıyordu. Elise eskiden saatlerce konuştukları günleri hatırlıyordu. Maverick kendini bir şekilde eğlendiriyordu. Elise'e ulaşmak ona göre bir oyundu ve sırf bu oyunu kazanan taraf olabileceğini kanıtlamak için her şeyi yapmaya kararlıydı. Kendini karşı konulamaz biri olarak görebilirdi ama Elise de kendini bir o kadar elde edilemez görüyordu. Kızının ve diğer ev sakinlerinin aksine onun büyüsüne kesinlikle kapılmayacaktı.

Aurora, "Erken gelmene sevindim," dedi. "Babam ben dışarıdaki işlerimi hallederken çocuklara bakmayı kabul etti ama çocuklar şimdiye onu çoktan bezdirmiştir."

"Ona yardım etmemi ister misin?"

Aurora'nın gözleri minnettarlıkla gülümsedi. "Çok iyi olur, anne."

Elise kızının isteğini reddetmeye can atıyordu ama yapamazdı. Maverick kesin bunu da kızını etkilenmek için

kendi lehine kullanırdı. O adam şeytana pabucunu ters giydirdi ve manipülesini şimdi de aynını yapıyordu.

Aurora annesine sarılırken, "Geldiğini babama söyleyeyim," dedi. "Şimdiden teşekkürler, anne."

Elise odasına gitti, Maverick gelmeden önce yaptığı gibi kapıyı açık bıraktı. Kim bilir adam daha ne kadar burada kalacaktı. İki hafta demiş, bir hafta geçmiş ama gideceğine dair tek kelime etmemişti. Geçen her gün acı vericiydi. Elise rahatlamak ve sürekli kendisine hâkim olmaya çalışmaktan kurtulmak için adamın hemen gitmesini istiyordu.

Kirli kıyafetlerini ayıran Elise, beyazları mutfağın yanındaki çamaşır odasına götürdü. Çamaşır makinesini çalıştırdı ve makinenin su aldığını duyana kadar odadan çıkmadı.

Oturma odasına geçerken torunlarını Maverick'in kollarının altında gördü. Luke ve John neşe dolu sesler çıkarıyor, üçü beraber oynuyordu, Maverick, Elise'i görünce birden durdu. "Çocuklar parka gitmek istiyor."

Elise çok resmi bir tavırla, "O zaman götür," dedi.

"Sen de gelirsen görürürüm."

Elise onu reddedecekti ama o daha ağzını açamadan Luke ile John gelmesi için yalvarmaya başladı. Elise çocuklara bakacağına söz verdiği için başka bir seçeneğinin olmadığını hissetti. "Tamam, yeleğimi alıp geleyim."

Luke, "Hava soğuk değil ki," dedi.

Hava, haziranın son günlerinde beklenmeyecek kadar soğuktu ama etrafta koşuşturup oyunlar oynayan bir çocuk için soğuk sayılmayabilirdi. Yine de Elise yeleğini alması gerektiğini düşünüyordu.

Maverick ve çocuklar dışarıda onu bekliyordu. Elise kızını cep telefonundan arayıp iki sokak aşağıdaki parka gideceklerini haber verdi.

Bodur kiraz ağaçlarıyla kaplı küçük parkta, güzelce yetiştirilmiş çiçekler ve birkaç bank vardı. Çocuklar kaydıraklara ve banklara bayılıyordu. Parka yaklaşır yaklaşmaz, Luke ve John yeni biçilmiş çimlerin üzerinde koşuşturup oyun alanına gitti.

Maverick, yakınlardaki bir banka yönelen Elise'i takip etti. Elise sessizce oturup çocuklar yorgun düşene kadar bekleyecekti. Maverick'in yaptıklarını ya da yanında otururken neler homurdandığını umursamayacaktı. Maverick çocukların oyun oynamasını izledi, birkaç kahkaha attı ve çocuklara seslendi. Elise, adamın mükemmel bir dede olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bildiği kadarıyla çocuklar konusunda çok tecrübeli değildi ama doğuştan gelen yetenekleriyle onları etkiliyor gibiydi. Elise hemen kendine adamın kadınları da aynı şekilde etkilediğini hatırlattı.

Maverick sıradan bir tavırla, "Şu enerjilerini kıskanmıyor musun?" diye sordu.

"Kıskanıyorum." Cevap vermişti ama onunla muhabbet etmeye hiç niyeti yoktu.

Maverick bir dakikalığına hiçbir şey söylemedi. Bu onun için rekor sayılırdı. Adam, Elise'in tanıdığı en konuşkan kişiydi.

Adam sonunda konuşunca, Elise içinden, keşke hiç konuşmasaydı, dedi. "Aurora'yla kaldığını duyunca çok şaşırdım."

Elise kaşlarını çattı, yeleğine sıkıca sarındı. Maverick, Elise'in kızıyla kaldığını öğrenmişti. "Asıl merak ettiğin benim gibi bir kadının neden beş parasız kaldığı herhalde." İki haftadır avukatından haber almamıştı ve parasını geri alamayacağından korkuyordu artık. Başına gelenleri düşündükçe sinirleniyor, halsizleşiyordu. Bu yüzden mümkün olduğunca aklından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Öyle de diyebiliriz. Merak ettim, ne oldu?"

"Bir müteahhitle davalık oldum. Arsa aldım ve bir makete bakıp bütün paramı eve yatırdım. Sonra da şirket iflas etti." Başına gelen felaketin detaylarını açıkladıkça boğazı düğümlendi. "Emekliliğimi avukatlarla ve davalarla uğraşarak geçireceğimi hiç düşünmemiştim."

Çeki yazmadan önce projeyi iyice araştırmayarak büyük bir aptallık yaptığını kabullenmek utanç vericiydi. Sorup soruşturusa şirketin iflasın eşiğinde olduğunu öğrenebilirdi.

Maverick, "Parayı geri alamıyor musun?" diye sordu.

Elise, "Adamın dolandırdığı birkaç kişiyle beraber uğraşıyoruz," dedi. Maverick'in lafı uzatmasına kızmıştı. "O eve yatırdığımdan geriye kalan paralarım da avukata gitti. Şimdi itirazın yoksa bu konuyu kapatmak istiyorum."

"Özür dilerim."

"Ben de."

"Peki, polis adamı arıyor mu?"

Elise öyle olmasını umuyordu. Belki böylece hesap soracak birini bulmuş olurdu ama diğerleriyle birlikte davasını sürdürmekten başka çaresi yoktu. "Hayır. Adamın yaptığı dolandırıcılık değil, başarısızlık sonucu iflas olarak görülüyor. Sonuçta kendimden başkasını suçlayamıyorum." Maverick'in insanlara çabuk güvenen, saf biri olduğunu söylemesine gerek yoktu; Elise bunu çok iyi biliyordu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Bu teklifi Elise'i etkilemişti. Ne nezaketine ne de anlayışlı tavırlarına ihtiyacı vardı ama aynı zamanda ikisini de arzuluyordu. Hayıflanarak, "Keşke örgümü de yanıma alsaydım," deyince Maverick hemen ayağa fırladı. Onun için bir koşu gidip alacak gibiydi.

"Gerçekten mi?"

Elise başını iki yana salladı. "Sinirlerimin yatışmasını sağlıyor."

Maverick arkasına yaslandı. "İstersen gidip getirebilirim."

"Hayır, hayır, hiç gerek yok. Bana karşı bu kadar nazik olma, Maverick. Rica ederim, böyle yapma."

Maverick'in yüzü asıldı ve göz açıp kapayıncaya kadar kızgınlığı kibarlığa dönüştü. Elise'e tekrar baktığında yüzünde gergin bir ifade vardı. "Seni seviyorum, Elise."

Şimdi de Elise ayağa fırlamıştı. "Bir daha *sakın* bana böyle bir şey söyleme! Sakın!"

"Ben ciddiyim."

"Sakın dedim, Maverick, sakın! Ev kiramızla kumar oynarken de seviyor muydun beni? Kızımıza süt alacak paramız yokken?"

Maverick durgunlaştı ve sonra birden fısıldayarak, "Evet, seviyordum hayatım," dedi. "Hayatımın en iyi bahsini oynamıştım. Kaybetmeyecektim. Kaybetmedim de."

Elise homurdandı. "Beni sevdiğini, ama kumarı benden daha çok sevdiğini mi söylüyorsun?"

"Seni o zaman da seviyordum." Banka elini koyup onu yanında oturmaya davet etti.

Elise bir an bekleyip durumu kabullendi. Maverick Beaumont hayatının en zayıf noktasıydı ama artık daha yaşlı, daha aklı başındaydı ve onun sözlerine kolayca kanmayacaktı. Belki de kendisini kandırıyordu.

Elise merakına yenik düşüp, "Kumar oynamayı hâlâ seviyor musun?" diye sordu.

Maverick tereddüt etti. "Sana bir şey söyleyeceğim. Sözlerime inanmayabilirsin ama gerçek olduğuna yemin ederim. Kumarı bıraktım. Çok iyi bir oyuncuydum, Elise, hem de çok iyi. Hatta adım saygıyla anılır oldu ama bunların artık benim için bir anlamı yok. Benim için önemli olan tek şey, ailem. İskambil kâğıtlarıyla işim yok artık."

Elise gülümsedi. Maverick'in bunu daha önce de defalarca söylediğini hatırlatma dürtüsüne direndi. "Haklısın.

Sana inanmıyorum."

"Seattle'a bu yüzden geldim."

"Buralarda da bir sürü kumarhane var."

"Hiçbirine adım atmayacağım. Kızım ve torunlarımla daha fazla vakit geçirebilmek için bu civarda bir ev almayı düşünüyorum. Kızım büyürken çok şey kaçırdım ama Tanrı'nın torunlarımla bana ikinci bir şans verdiğini hissediyorum. Değiştim artık, Elise. Farklı bir adam olduğuma yemin ederim."

"Özür dilerim, Maverick. Ne kadar istersem isteyeyim sana inanamam."

Maverick onu duymamış gibiydi. "Bir daire beğendim. Kaparosunu verdim ama ev ağustosun başına kadar doluymuş. Aurora istediğim kadar yanlarında kalabileceğimi söyledi, David de bunu onayladı. Tuttuğum ev boşalır boşalmaz taşınacağım."

Elise ona inanıp inanmama konusunda başarısızdı. Söylediklerine inanmayı istiyordu ama daha önce de birçok söz vermişti. Hep iyi niyetle yola çıkmış ama bir ya da iki hafta kumar masalarından uzak durduktan sonra poker oynayan birilerini görüp yanlarına oturmuş veya alışverişe ayırdıkları parayı barbutta yatırmıştı. Elise bunu defalarca tanık olmuştu.

Banka doğru hızla koşan Luke, "Dede, dede!" diye seslendi.

John da hemen arkasındaydı. "Eve gidebiliriz."

Bu güzel bir sürprizdi. Çocukların aklına eve dönme fikrinin gelmesi bile bir iki saati bulurdu genelde.

Luke, dedesinin kolunu tutup, "Bize öğrettiğin o oyunu oynamak istiyoruz," dedi.

Elise işkillenmeye başladı. "Ne oyunu?"

Luke, "Kart oyunu," dedi.

Elise, Maverick'e, "Doğru mu duyuyorum?" dedi. "Kart mı?"

John heyecanla anneannesine, "Teksas oyunu," dedi.

Maverick, "Teksas pokeri," dedi ve masumca Elise'e bakmaktan çekinmedi. "Bana öyle bakma, Elise. Zararsız bir oyun."

Elise ellerini beline atıp dik dik baktı. "Torunlarımıza kumar oynamayı mı öğretiyorsun sen?"

Maverick inkâr etmedi.

Elise böyle olacağını bilmeliydi... Bilmeliydi işte.

16

COURTNEY PULANSKI

Tuhaf bir şekilde başlamış olsa da Andrew ve Annie Hamlin'le birlikte Mariners'in maçını izlemek eğlenceli geçmişti. Courtney, Andrew'in beş arkadaşıyla tanışmış ve beşi de ona iyi davranmıştı. İlgisiz, soğuk ve hatta kaba olan tek kişi Annie'ydi. Maça gelmeyi istemediği ve annesiyle ağabeyinin başka bir yere gitmesine engel olduğu her halinden belli oluyordu. Kız, hem Andrew'i hem de Courtney'i görmezden gelmiş, maç boyunca ağzını neredeyse hiç açmamıştı. Bu yüzden Annie, cuma günü öğleden sonra telefon açıp onu sinemaya davet edince Courtney epey şaşırdı.

"Olabilir," dedi. Zaten başka planı da yoktu. Sinemaya gitmek, elbette geriye kalan tek seçeneğinden, yani annecannesiyle VFW Hall'da bingo oynamaktan iyiydi. "Nasıl bir şey izlemek istersin?"

Annie hazırlıksız yakalanmıştı. "Hiç önemli değil. Bir

süreliğine evden çıkayım o yeter bana. Sana da uyar mı?"

"Uyar." Ama şöyle güzel bir romantik komedi izlemek iyi olurdu. Courtney gülmek istiyordu.

Biraz daha muhabbet ettikten sonra buluşacakları yeri ve zamanı belirlediler. Annecannesi, Courtney'i saat tam yedide Pottery Barn'ın yanındaki Pacific Place'in önüne bırakıp bingo oynamaya gitti. Courtney, Annie gelene kadar orada bekledi. Annie arabadan inip kapıyı sertçe kapatırken Bethanne, Courtney'e el salladı.

Annesi gider gitmez, Annie'nin yüzündeki gülümseme kayboldu. "Şimdi istersen ayrılabiliriz."

"Ayrılmak mı?"

"Annemi kandırmam gerekiyordu o kadar."

Courtney canının yanmasına mı, kırgınlığına mı üzüleceğini bilemedi. Ama bunlar onu hiç şaşırtmamıştı. "Nereye *gideceksin*?" diye sordu.

"Arkadaşlarımla buluşmaya."

Courtney alması gereken mesajı almıştı; onun arkadaşlarından biri değildi. İyi de çarşıda tek başına dolaşmayı da istemiyordu. "Ben de gelebilir miyim?"

Annie ona şöylece bir bakıp omuz silkti. "Tamam, ama bu kıyafetlerle olmaz."

Courtney savunmacı bir tavırla, "Kıyafetimin neyi varmış?" dedi.

Annie yine omuz silkti. "Tamam, böyle de olur ama biraz daha makyaja ihtiyacın var."

"Tamam." Courtney'in çantasında yeterince makyaj

malzemesi vardı.

Bethanne'nin kızı aniden arkasını döndü, "Benimle gel," deyip Pacific Place'e girdi.

Başka şansı olmayan Courtney onu takip etti, alışverişe çıkmış insanların arasında ilerlemeye çalıştı. Kozmetik ürünler satan büfe tarzı dükkânın yanından geçerken Annie birden durdu. Tezgâhta duran açık mor rujlardan birini çevirerek açarken, "Bu sana yakışır," dedi. Üzerindeki fiyata baktı, kaşlarını kaldırıp ruju yerine bıraktı.

Courtney rimellere bakmak istiyordu ama pek fırsatı olmadı. Annie çoktan uzaklaşmıştı. Ona yetişmek için koşturması gerekiyordu. Pacific Place Alışveriş Merkezi; kalabalık, gürültülü ve fazlasıyla aydınlık bir yerdi.

Courtney, Annie'nin tuvaletlere doğru gittiğini fark etti. Courtney lavabonun önünde beklerken, Annie tuvaletlerden birine girdi. Courtney çantasını lavabonun üzerine koyup makyaj çantasını çıkardı. Annie içeriden yepyeni bir kılıkta çıktığında gözündeki farları koyulaştırıyordu.

Annie'nin az önce üzerinde duran bluzu gitmiş, yerine göğüslerini ortaya seren ince askılı bir tişört gelmişti. Pantolonu da daracık, mini bir kotla yer değiştirmişti.

Annie, "Seni şaşırttım mı?" deyip güldü. "Beni böyle görse annem de aynen senin ifadeni takınırdı." Courtney'e dikkatlice bakarken gözlerini kıstı. "Ona bunlardan bahsetmeyeceksin, değil mi?"

Bu soruyu sorarken, gözlerinde aksi davranırsa Courtney'in başına bela olacağını gösteren bir bakış vardı.

"Tamam, bahsetmem."

"Söz mü?"

Courtney başını salladı.

Annie'nin yüzü gülümsemeyince yumuşadı. "Güzel. Bu sana hediyem olsun." Courtney'e az önce baktığı mor ruju attı.

Courtney ruju tam da yere düşecekken tuttu. Şaşkına dönmüştü. Annie'nin ruju yerine koyduğunu gördüğüne yemin edebilirdi.

Annie, "Bu da benim yeteneğim," dedi.

Courtney bu küçük kleptoman yakalandığında yanında olmamayı diliyordu. Ruju alamazdı, almayacaktı. Annesi öldükten sonra pahalı bir elbise mağazasında hırsızlık yapmıştı. Güvenlik görevlisi onu yakalayıp polisi ve daha da kötüsü babasını çağırmıştı. Ona göre hiçbir şey o küçük düşürücü duruma düşmeye, o suçluluk duygusunu hissetmeye değmezdi. Babasının yüzündeki o hayal kırıklığını ve üzüntüyü ömrünün sonuna kadar unutmayacaktı.

Courtney, Annie başka bir yere bakarken ruju çöpe attı.

Aynaya bakan Annie saçlarını dağıttı, makyajını ustaca tazeleyip kapıya yöneldi. Courtney hemen hareketlenmeyince sitem etti. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Courtney makyaj malzemelerini çantasının içine çabucak sokuşturup nereye gittiğini merak ettiği Annie'yi takip etti. Ama bunun bir önemi yoktu. Courtney onunla

gitmek zorunda olduğuna karar vermişti. Annie'nin neler karıştıracağını bilmiyor, ama kendini sorumlu hissediyordu. Belki de bunun sebebi Bethanne'ydi. Belki de Annie'nin başına bela açmaya hazırlanan, mutsuz, hırçın bir kız olduğunu anladığı için kendisini böyle hissediyordu.

Pacific Place'den ayrılıp birkaç sokak yürüdüler. Annie yol boyunca yeni çıkan şarkılardan ve okulundan bahsedip durdu. Courtney'in ona eşlik etmesine sevinmiş gibiydi. Courtney, Space Needle'ı görünce Seattle Center Alışveriş Merkezi'ne yaklaştıklarını fark etti.

Birkaç erkek alışveriş merkezinden çok uzak olmayan park alanında toplanmıştı. Uzun saçlı, uzun boylu, zayıf bir çocuk, Annie'nin geldiğini görünce eski model spor arabasından indi.

Şüpheli gözlerle baktığı Courtney'i gösterip, "Bu kim?" diye sordu.

Annie, "Courtney," dedi. "Kafa kızdır."

Courtney elini kaldırıp, "Selam," dedi.

Annie'yi belinden tutup kendine doğru çekerken, "Ben de Chris," dedi.

Çocuk, Courtney'in tüylerini ürpertmişti, büyük ihtimalle Annie'nin sevgilisiydi.

Annie, "Mal sende mi?" diye sordu.

Başını salladı.

Annie pis pis gülerek, "O zaman neyi bekliyoruz?" dedi.

İkisinin de tavrına, fısıldamasına ve birlikte gülmesine bakılırsa Courtney'i almadan gideceklerdi. İkisi de arabaya bindikten sonra Chris eğilip arka kapıyı açtı.

"Bin," dedi. "Annie kafa kız olduğunu söyledi, o zaman bizimle takılabilirsin."

Courtney isteksizce arka koltuğa geçti ve kapıyı kapatır kapatmaz Chris hızlıca park yerinden çıktı. Courtney, "Nereye gidiyoruz?" diye sorarken emniyet kemerini aradı. Arkada kemer yok gibiydi.

Annie, "Bilmemen daha iyi," dedi.

Bir süre ilerlediler, birkaç arka sokaktan geçip yokuşları inip çıktılar. Geçtikleri yolları aklında tutmaya çalışsa da Courtney'in kafası karıştı. Hangarları görüp yaklaşan bir feribotun düdüğünü duyunca limanın yakınlarında olduklarını tahmin etti. Bu arada saat de sekizi geçmişti.

Chris arabayı park etti, Annie dışarı çıktı ve, "Haydi," dedi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Teknoya."

"Ne?"

Annie şaşkınlıkla bakıp, "Gelmek istemiyor musun?" dedi.

Courtney, "İstiyorum," dedi ama daha önce hiç tekno çalan bir yere gitmemişti. Chicago'da böyle yerlere girmesi yasaktı, Seattle'da da aynı durumun geçerli olduğunu düşünüyordu.

Chris kolunu Annie'ninkine geçirirken, "Daha önce ecstasy kullandın mı?" diye sordu.

Courtney geri çekilip başını iki yana salladı.

Annie, "Merak etme," dedi. "Ben sana ayarlarım."

"Hayır, teşekkürler. Ben... bu defalık sadece etrafa bakınayım."

Annie, Chris'e baktı, o da omuz silkti. "Neyse."

Hangardan bozma gizli gece kulübü karanlık, müzik de kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Birkaç dakika sonra Courtney'in gözleri içerideki ışıklara alışınca etrafında neler döndüğünü anlamaya çalıştı. Bir iki çift çılgınca dans ediyordu. Diğerleri de bir kenara toplanmış içkilerini içiyordu. Masanın üzerinde su şişeleri ve bira dolu bardaklar vardı. Etraflarında olup biteni fark etmiyor gibi görünüyorlardı. Odanın üstünü duman kaplamıştı, Courtney marihuananın o keskin kokusunu aldı.

Annie ile Chris aceleyle dans pistine atladı. Courtney'in gözü Annie'nin üzerindeydi. Kızın, hayata kızdığını ve muhtemelen depresyonda olduğunu biliyordu; bunu beysbol maçını izlerken de fark etmişti. Annesi öldükten sonra Courtney de zor günler geçirmişti. Notları düşmüş, yanlış kişilerle takılmaya başlamış, başını ufak tefek belalara sokmuştu. Ancak o zamanlar küçüktü ve erkeklerle ilişkisi yoktu. Ayrıca her şey daha da kötü bir hal almadan, partilere ve uyuşturucuya başlamadan önce akıllanmıştı. Yine de pişman olduğu aptalca şeyler yapmıştı ve Annie'nin onun başından geçenlere benzer şeyler yaşamasını istemiyordu.

Gözlerini Annie'den ayırmadan çekilebildiği kadar geriye çekilirken tökezleyince, neredeyse köşede duran adamın üzerine düşüyordu. Adamın elindeki şırıngayı koluna sapladığını görünce gözü fal taşı gibi açıldı. Adam, Courtney'in içinde eroin ya da ona benzer bir şey olduğunu düşündüğü iğneyi çıkardıktan sonra yere oturup başını arkaya yasladı.

Annie yanına gelip, "Dans et!" dedi. "Çekinme."

"Tamam." Courtney dans edenlerin yanına geçip kollarını yukarı aşağı hareket ettirdi. Kendini aptal gibi hissediyor, buraya uymadığını düşünüyordu. Julianna bunları öğrense onu mahvederdi. Babası bir yana, ablası ona çok kızardı. Ancak Courtney burada sıkışıp kalmıştı, nerede olduğunu ya da evine nasıl döneceğini bilmiyordu.

Annie çakısından da tuhaf davranıyordu. Chris'le birbirlerine daha da yakınlaşmışlardı. Müziğin sesi çok yüksekti ve içeriyi adeta titretiyordu. Karanlık olmasına rağmen Courtney, Annie'nin çantasının omzundan sıyrılıp yere düştüğünü gördü, çantayı kapmak için ileri çıktı. Ne Annie ne de Chris onu fark etmiş gibiydi.

Annie'yi izledikçe endişesi artıyordu. Kız, kafayı bulmuş, kendini kaybetmişti. Dans pistinin etrafında terden sırılsıklam olmuş halde dolanıyor, Chris'e tutunuyordu. Çaresizliğe kapılan Courtney, Annie'nin çantasını karıştırdı, kıyafetlerini bir kenara itip cep telefonunu buldu. Annie'nin yardıma ihtiyacı vardı. İşine karışılmasından hoşlanmayabilirdi ama Courtney derhal bir şeyler yapmak zorunda olduğunu hissetti. Rehberi açıp ikinci ismi görünce

durdu. Ya Bethanie'yi ya da Andrew'i arayacaktı. Ağabeyine haber verirse onu daha kolay affedebilirdi. Arama tuşuna bastı ve sesi duyabilmek için telefonu kulağına bastırdı.

Dördüncü çalışında Andrew telefonu açtı. Sinirli bir halde, "Ne var?" dedi.

"Andrew, ben Courtney."

"Beni neden kardeşimin telefonundan arıyorsun?"

"Annie'nin başı belada ve ben ne yapacağımı bilmiyorum." Durumu ne abartmak ne de hafife almadan anlatmak istiyordu.

"Neredesiniz?"

Sesini duyurmaya çalışan Courtney, "Bilmiyorum!" diye bağırdı. "Sahile yakın bir hangardayız. Gece kulübündeyiz. Şey..."

"Ne?"

Courtney dans pistine baktı. Korkuya kapılmış halde, "Annie tişörtünü çıkarmış," dedi. "Uyuşturucu almış. Ecstasy sanırım." Gürültünün daha az olduğu kapı tarafına geçti.

"Chris'le mi birlikte?"

"Evet," diyen Courtney binanın dışına çıkmış, etrafın kapkaranlık olmasına şaşırmıştı.

Andrew küfretti. "Nerede olduğunuzu biliyorum galiba. Hemen geliyorum."

Courtney'in içine su serpildi.

"Sen Annie'nin yanında kal."

"Tamam."

"Bir de Courtney..." Tereddüt etti. "Teşekkürler." Sonra telefonu aniden kapattı.

Courtney telaşla içeri döndü. Annie'yi bulana kadar deli gibi etrafta dolandı. Annie bacaklarını bir adamın etrafına sarmış, başını geriye atmıştı. Kollarını bangır bangır çalan müziğin temposuna göre hareket ettiriyordu. Chris kısa saçlı, esmer bir kızla birlikteydi ve Courtney tam emin olmasa da ikisinin seviştiğini düşünüyordu. Onlara bakmak istemediği için arkasına döndü. Annie'ye göz kulak olmak yerine dışarı çıkıp Andrew'i karşılamaya karar verdi. Andrew'in annesinin arabasıyla hangarın önünde belirdiğini görene kadar ömründen ömür gitti.

Courtney'e bakıp, "Nerede?" diye bağırdı. Elinde kare, ince bir battaniye vardı.

"İçeride. Tanımadığım bir adamla birlikte." Bunları söylemeyi istemiyordu ama Andrew'in kardeşini berbat bir halde bulacağından korkuyordu. Muhtemelen Annie onu hiç affetmeyecekti. Yine de Courtney kızın ne yaptığının farkında olmadığına inanıyordu.

"Burada bekle," dedi. Gözlerinde sert bir bakış vardı.

Courtney zor da olsa onun sözünü dinledi. Ama Annie ona karşı gelip diğer kişiler de olaya karışınca Andrew'in yardıma ihtiyaç duyabileceğinden korkuyordu. Aklına böyle korkunç düşünceler gelirken ve polisi aramak için telefona sarılmışken, Andrew kardeşi kucağında kapıda belirdi.

Courtney telaşla, "İyi mi?" diye sordu. Annie'nin kendini tamamen kaybetmesine az kalmıştı. Başı arkaya düşüyordu. Courtney kızın battaniyeye sarıldığını görünce Andrew'in bunu akıl etmesine sevindi.

Dudaklarını sıkıca kapatan Andrew başını salladı. "Onu arabaya bindirmeme yardım et."

Annie'yi arka koltuğa yerleştirdiler. Courtney, Annie'nin çantasına uzandı, bluzunu çıkardı ve kızın başından geçirip aşağı indirmeyi başardı. Annie kollarını hareket ettiremiyordu, uyuşmuştu ve boş boş etrafa bakıyordu. Courtney bluzun düğmelerini kapattıktan sonra kız koltuğa yığıldı. Andrew kızın bacaklarını kaldırıp uzattı, battaniyeyi üzerine örttü.

Annie başını kaldırıp dili dolanarak, "Eğlendin mi?" diye sordu.

Courtney, "Aman ne eğlendim!" diye söylendikten sonra ön koltuğa geçti.

Andrew kardeşine, "Sen kapa çeneni," dedi.

Yola koyulduklarında Annie sızlanmaya başladı. Courtney uzaklardan bir yerden siren seslerinin geldiğini duydu ama bunun gece kulübüyle bir ilgisinin olup olmadığını bilmiyordu.

Courtney, "Neler oldu?" diye sordu. Daha açık sormasına gerek yoktu. Andrew neyi kastettiğini anlamıştı.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Annie'yle babam birbirine çok yakındı," dedi. "Pazartesi akşamı anladığın üzere bizimkilerin boşanmasına alışamadı. Herhalde onları yaptıklarına pişman etmek istiyor. Ama bu sırada kendine ne kadar zarar verdiğini göremiyor."

"Bana kızmasını istemem."

Andrew, "Kızmaz, kızmaz," dedi.

"Ben o kadar emin değilim." Courtney, Annie'yi ağabeyinden daha iyi anladığına inanıyordu. Annie babasını kaybettiğini hissediyordu ve Courtney insanın çok sevdiği birini yitirmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Onun hayatı da annesi öldüğü anda geri dönüşü olmayan bir değişime uğramıştı. Hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı ve olamazdı. Okuldan eve döndüğünde annesinin sesini duymayacaktı. O çok sevdiği yemeklerini yiyemeyeceklerdi. Annesinin yokluğunda dünya daha küçük, daha zalim bir yer haline dönüşmüştü. Annie'yi uyuşturucu kullandığı için suçlamıyordu. Çünkü o da acısını dindirmek için bir bağımlılık edinmiş, kendini yemek yemeye vermişti ve kendine verdiği bu cezadan kurtulması dört yılını almıştı.

Courtney ona döndü. "Annie'yle daha sonra konuşmak istiyorum, olur mu?"

Andrew gözlerini önlerindeki uzun yoldan ayırıp Courtney'in gözlerine baktı. "Annie'nin bir terapistle görüşmeye ihtiyacı var."

Courtney, "*Biliyorum*," dedi ve Annie'nin sorunlarını kısa sürede çözmesini umdu.

17

"Çoğumuz, özel birileri için örgü öreriz.
Bu sayede attığımız her ilmekle, sevginin ve sevgi dolu düşüncelerin büyümesini sağlarız."
Eugene Bourgeois

LYDIA HOFFMAN

Ailemin sayesinde Bağımsızlık Günü'nü bir şekilde atlattım. Matt ile Margaret bana çok iyi davrandı, annem de Brad'i sadece bir kez sordu. Margaret onlara ne söyledi bilmiyorum ama onun adı hiçbir muhabbetimizde anılmadı.

Özellikle annem biraz daha sessizdi ve kafası karışık görünüyordu. Elimden geldiğince yanında olmaya çalıştım; bahçesinden, dükkânımdan ve müptelası olduğumuz diziden konuştum. Oysa aklım hep Brad'le Cody'deydi. Hissettiğim üzüntünün göğsümde ağrıya dönüştüğünü fark

ettim. Sanırım insanların bahsettiği kalp kırıklığının ne olduğunu artık daha iyi anlıyordum. Onların beni değil de Janice'i seçmelerinin haksızlık olduğunu tüm dünyaya haykırmak istiyor, ama Cody'nin öz annesine ihtiyacı olduğunu kendime sürekli hatırlatmaya çalışıyordum.

Barbeküde pişen tavukları, lahana salatasını ve mısırlarımızı yedikten, daha doğrusu kendimize gerçek bir Amerikan ziyafeti çektikten sonra Fransız Kafesi'nden aldığım pastaları kutusundan çıkardım. Kutuya kremalı pastalardan ve cuma günü dükkânda görüşmeyi umduğum Alix'in spesiyalinden de koydurmuştum. Tatlılarımız biter bitmez karanlığın çöküp havai fişek gösterisinin başlamasını bekleyemeyecek kadar yorulan annemi eve götürdüm.

Sonra Seattle'ın gökyüzünü aydınlatan havai fişekleri izlenmek için toplandık. İşte o anda gözlerimden yaşlar aktı. Daha önce kendimi hiç bu kadar kötü ve yalnız hissetmemiştim.

Mutsuzluğumla onların da canını sıkıyordum. Neredeyse iki hafta olmuştu. Geleceği düşünmez ve günlerimi bir şekilde geçirmeyi başarırsam bunları atlatabileceğimi biliyordum. Bugün de yıkılmazsam sonraki günlerle yüzleşecek cesareti bulabileceğimi söylüyordum kendime.

Brad'in aynı teslimat bölgesini değiştirmemesi de işimi zorlaştırıyordu. Salı sabahı Margaret'e şefinden onu başka yere vermesini istediğini ama reddedildiğini söylemişti. Ona inanıyordum. Geçen sene ilişkimizi bitirdiğimde Brad başka bir bölgede çalışmayı talep etmiş, talebi ka-

bul edilmişti. Sonradan aramız düzelince eski bölgesine geçmeyi istemişti. Demek ki patronu bu gelgitlerden bıkmıştı. Biz de bu yüzden birbirimizi düzenli olarak görmek zorunda kalacaktık.

Matt'in beklenmedik şekilde işten atılmasıyla haftalarca bunalıma giren Margaret'in durumu biraz düzelmiş gibiydi. Ama sırf benim iyiliğim için rol yapıp yapmadığını bilmiyordum. Ne olursa olsun, beni sevdiği için moralimi düzeltmeye çalıştığına inanıyordum. Bana verdiği desteğin ve yeni yeni göstermeye başladığı şefkat dolu duyguların değerini biliyordum.

Ayrıca Brad'le yüz yüze gelmek zorunda kalmamak için ablama ihtiyacım vardı. Son konuşmamızdan sonra dört beş kez dükkânıma uğramış, şansıma her defasında ablam imdadıma yetişip onunla ilgilenmişti. Normal bir ilişkimiz varmış gibi davranmaya hazır hissetmiyordum kendimi. Onunla konuşursam duygularımı dizginleyemez, kendimi küçük düşürürdüm.

Margaret'in yanı sıra hayır işleri için örgü örmeye gelen arkadaşlarını da bu zorlu günleri aşmama yardım ediyordu. Cuma günleri öğleden sonra yanıma, örgü örmeye geliyorlardı. Bu fikri ortaya attığımda ilk öğrencilerim Warm Up America için battaniye parçaları örmeye karar vermişlerdi. Margaret de yirmi, yirmi beş santimetre ebadındaki parçaları birleştiriyor, böylece onun da çorbada tuzu oluyordu. Küçük parçaların örülmesi hem kolay oluyor hem de çok vakit almıyordu. Bu da işleri yoğun olan

Jacqueline, Carol ve Alix'i fazla zorlamıyordu. Ayrıca birlikte çalışma fikrinden hoşlanıyordu.

Elise, cuma günleri gelmek istediğini söylemiş ama yanımıza uğramamıştı. Ona dükkânıma bağışlanan ipleri vermiş, o da Linus Projesi için evde battaniye örmeye başlamıştı. Alix de Seattle Aşçılık Akademisi'ndeki derslerden ve Fransız Kafesi'ndeki yarı zamanlı işinden artakalan vakitlerde proje için iki battaniye örmüştü.

Cuma günü öğleden sonra ilk üç öğrencim geldiğinde Margaret dükkândaydı. O da en az benim kadar seviyordu onları. İlk olarak Jacqueline geldi.

Dükkâna girerken, "Ben geldim!" diye seslendi. İçeri havalı bir şekilde girmeyi seviyordu. Bu alışkanlığıyla başlarda sinirlerimi bozmuş olsa da Jacqueline'in gelişini haber verme şeklini ablam gibi ben de seviyordum. Jacqueline her zamanki gibi sosyetik görünüyor, saçları kalıp gibi duruyordu. Bir defasında bana kaliteli bir saç spreyinin etkisini hafife almamak gerektiğini söylemişti. Ciddi olduğunu bilmesem kahkahalara boğulabilirdim.

Artık Jacqueline ve Reese'nin gezip gördükleri yerleri aklımda tutmaya çalışmaktan vazgeçmiştim. Geçen yıl Yunan adalarına giden bir gemi turuna katılmış, İngiltere'deki Lake District bölgesinde yürüyüş yapmış ve geçenlerde de Alaska'ya somon balığı yakalamaya gitmişlerdi.

Jacqueline'in dediğine göre bu kocasının uzun zamandır gerçekleştirmeyi istediği bir hayalmiş. Jacqueline de o seyahatten keyif almış, hatta bana tütsülenmiş somon

haliğe getirmiş ve beni hayağı şaşırtmıştı.

Jacqueline gözlerimin içine bakarak, "Nasılsın?" diye sordu. Bir cevap vermemi beklemeden bana sıkıca sarıldı.

"İyiyim," dedim. Yalan söylemiştim.

Masadaki yerine geçip örgüsünü çıkardı. Elindeki parçayı, yumağı on dört dolar olan, elle boyanmış, güzelce işlenmiş yün iple örmüştü; Jacqueline'den de bu beklenirdi zaten. Harcadığı parayı neredeyse hiç umursamazdı. Dükkânıma bırakılan artık ipleri kullanmak yerine cömertliğini gösterip ipleri kendisi alıyordu.

Etrafa bakarken, "Demek ilk ben geldim," dedi. Bu alışılmadık bir şeydi. "İyi o zaman, ben de güzel haberleri ilk sana veririm." Kocaman gülümsedi. "Tammy Lee hamile! Reese de ben de mutluluktan havalara uçuyoruz."

Şimdi hatırlıyorum da bir zamanlar güneyli gelinine nasıl da karşı çıkar, onun hakkında nasıl da kötü konuşurdu. Ancak zamanla ona karşı tavırları tamamen değişti. Jacqueline'in de söylediği gibi bunu sabrıyla ve güzel karakteriyle Tammie Lee başardı. Jacqueline torunu Amelia'yı çok seviyordu, doğacak torununu da en az onun kadar seveceğine şüphem yoktu.

"Cinsiyeti kızmış ve şubat ayında Sevgililer Günü'nde doğmasını bekliyorlarmış." Gözleri mutlulukla parıldadı. "Çok heyecanlıyım." Tekrar gülümsedi. "Bebeklerle ilgili modellere bakmak istiyorum. Daha örmem gereken çok şey var!"

Biz gülerken kapı açıldı ve Carol içeri girdi. Tek başına gelmiş olması beni biraz şaşırttı.

"Cameron nerede?" diye sordum. Geçen sene mucizevi bir şekilde kavuşmuştu bebeğine. Carol ve Doug çocuk sahibi olmak için defalarca tüp bebek tedavisi görmüşlerdi. Evlatlık olsa da artık bir oğulları vardı ve onu da candan seviyorlardı. Buna da Alix aracı olmuş, kazara hamile kalan ve bebeği istemeyen ev arkadaşının çocuğunu onlara getirmişti.

Carol, Jacqueline'in yanına otururken, "Bugün izinli olduğu için Doug'ın yanında kaldı," dedi. Birbirleriyle selamlaştılar. Carol da örgüsünü çıkardı. Çocuğu daha çok küçük olduğu için her hafta bize eşlik edemiyordu. Geldiği günlerde de ancak Cameron'u uyutabilirse yanımızda kalıyor, uyanana kadar örgü örüyordu. Oğlu hayatının neşesi haline gelmiş, ona akla hayale gelebilecek en büyük mutluluğu tattırmıştı. Kendilerini Cameron'a adadıklarını ve bu sayede karıkoca olarak birbirlerine eskisinden daha fazla bağlandıklarını söylemişti. Ona mutluğunun değerini bilmesini, her anın tadını çıkarmasını söylemek istiyordu. Çünkü iki hafta önce mutluluğun aniden yok olabildiğini öğrenmiştim.

Carol'un elindeki şişler battaniyenin ona düşen kısmını hızlıca örerken şıkır şıkır sesler çıkarıyordu. Zorlukları seven, gözü pek bir örgücüydü. Ona çorap örmek için iki iğne tekniğini göstermiş, o da geri kalanını kendi başına çözmüştü. Kaşlarını çatarak, "Geçenlerde ağabeyimle gö-

rüştüm," dedi. "Tekrar evlenmiş."

"Ne yani, seni düğüne davet etmedi mi?"

"Hayır. Zaten bize de düğünden sonra haber verdi."

Ses tonundan ağabeyine gücendiğini anladım. Daha önce bana Rick'le ilgili sorunlarını anlatmış, ben de adamın olgunlaşmamış bencil biri olduğunu düşünmüştüm. Pilotluk yapıyor, hosteslerle, seyahatlerinde tanıştığı kadınlarla düşüp kalkmayı seviyordu. Bu da evliliğini mahvetmişti.

Carol, "Umarım bu defaki son evliliğinden daha uzun sürer," dedi. "Doug'la ona düğün hediyesi gönderdik. Gerçi artık ondan pek haber alamıyoruz." Bir bakıma ağabeyinden bir teşekkür mektubu beklediğini söylemek istiyordu.

Tam da lafına devam etmek üzereyken kapı tekrar açıldı ve Alix içeri girdi.

Neşe dolu bir sesle, "N'aber?" dedi. Alix'in kendine has bir tarzı vardı. Kursa ilk yazıldığında suçlu biriyle uğraşmak zorunda kalacağımdan korkmuştum. Alix ilk iş olarak, bebek battaniyesini kamu hizmeti cezasını ödemek için ördüğünü söylemiş, sonra da örgü örmenin öfkesini kontrol etmesine yarayıp yaramayacağını sormuştu. İlk zamanlardaki tuhaf anlara rağmen hepimiz onu sevmeye başlamıştık. Zaman ve sevgi bir araya gelip kişiliğinin kaba yönlerini törpülemişti. Geçen sene ilkokul yıllarından tanıdığı rahip Jordan'la çıkmaya başlamıştı. İlişkilerinin ciddi bir hal aldığını biliyor ve Alix'in kısa süre sonra nişanlanacağını söylemesini bekliyordum.

Alix gözlerimin içine baktı. "Brad'le olanları biliyorum. İstersen canını yakarım."

Şaka yapıp yapmadığını bilmiyordum. Bu yüzden güldüm, daha doğrusu gülmeye çalıştım. Ona da Jacqueline'e söylediğimin aynısını söyledim. "Ben iyiyim."

"Emin misin?"

Sertçe yutkunup başımı salladım.

Alix bir sandalye çekip oturdu ve şişiyle ipini çıkardı. Ben de masanın başına geçip geçen hafta başladığım kanser bonesini örmeye devam ettim. Arkadaşlarıma gülümserken, Warm Up America için ördükleri battaniyenin neye benzeyeceğini hayal ettim. Jacqueline'in eflatun ve mor renkli yün örgüsü; Carol'un Cameron için ördüğü kazaktan artan açık mavi, Paton marka güzel iple ördüğü parça ile Alix'in dükkânıma müşterilerimin bıraktığı yeşil, sarı karışımı iplerle ortaya çıkardığı kısım birleşecekti.

Alix övünerek, "Bu sabah Genoise usulü pandispanya yaptım," dedi. "Yapması gerçekten de çok zordur ve özen gerektirir. Neyse ki becerdim. Hemen de satıldı."

Jacqueline, "Çok güzel," dedi. "Bu hafta düzenleyeceğimiz iş yemeği için bir tane sipariş verebilir miyim?"

"Siparişe gerek yok. Ben evde sana yaparım." Alix, Jacqueline ile Reese'nin evinin yanındaki müştemilatta kalmaya devam ediyordu. Aslında başta ev işlerine de yardım edecekti ama Alix okuldan ve işinden vakit bulamaz olmuştu. Jacqueline de gündeliğe gelecek birilerini tutmuş,

Alix, Jacqueline ile Bayan [illegible] için Donovanlarla kalmaya devam etmişti.

Alix, "Bilmem fark ettiniz mi?" dedi. "Pasta ustası olarak işe başladım ama aynı yerde çalışıyorum. Yalnız bu kez film dükkânında değil, şık bir kafedeyim."

Jacqueline herkese, "Bu arada işe girmesiyle bizim uzaktan yakından ilgimiz yok," diyerek açıklamada bulundu. "Alix yetenekleri sayesinde işe alındı."

"Aynen öyle. Zaten eklerimi ve kremalı keklerimi yiyenler bunu hemen anlar."

Jacqueline gözlerini kısa bir süreliğine kapatıp, "O eklerden bahsetme ne olur," dedi. "Diyet yapıyorum da. Ama akşam partilerindeki tatlıları ayrı tutuyorum tabii ki."

"Diyetten bahsetmişken aklıma çorap kursuna katılan ve zayıflamak için örgü ören Courtney geldi." Güldüm. "Söylediğine göre buzdolabından örgü örerek uzak duruyormuş. Gerçekten de birkaç kilo verdi."

Jacqueline, "Hımm," diye mırıldandı. "Denemeye değer."

"Courtney lise son sınıfa geçmiş," dedim. "Courtney'in anneannesi Vera Pulanski'yi hatırlıyor musunuz?"

Jacqueline başını salladı. "Vera bana şal modeli vermişti."

"Courtney bu sene onunla kalacakmış."

Alix, "Ee, halinden memnun mu peki?" diye sordu. "Sık sık yer değiştirmek zordur. Bunu benden iyi kimse bilemez."

"Şimdilik sorun yok gibi."

Carol işlediği sırayı bitirirken, "Kursa yazılan başka ilginç kişiler var mı?" diye sordu.

Bethanne'den bahsedip bahsetmeme konusunda biraz tereddüt ettim. "Kendisini henüz bulamamış dul bir kadın geldi." Onun için endişelenmekten kendimi alamıyordum. Bethanne işe girmesi gerektiğinden bahsetmişti ama ne benim ne de diğer kadınların önerdiği işler ona uymuştu. Bana bunalımda gibi geliyordu, yolunu ve amacını kaybetmişti. Ayakta durmasını sağlayan tek şey çocuklarıydı. Birkaç yıl sonra büyük ihtimalle onlar da evden ayrılacak, işte o zaman Bethanne yapayalnız kalacaktı.

"Bir de Elise var."

Carol, "Emekli kütüphaneci, değil mi?" diye sordu.

"Evet." İşlediğim boneyi bir kenara bıraktım, toptancılardan birinin numune olarak verdiği akrilik ve yün karışımı iple bananiye için bir parça örmeye başladım. "İlk tanıştığımızda bağnaz biri olduğunu düşünmüştüm ama yanıldığımı fark ettim. Meğer sadece içine kapanıkmış. Çok fazla arkadaşı olduğunu sanmıyorum."

Jacqueline, "Ona, Doğum Günü Kulübü'nden bahsettin mi?" diye sordu. "Seve seve aramıza katılabilir."

Sosyallikte üstüne tanımadığım arkadaşımın Elise'i de aralarına almayı isteyeceğini tahmin etmeliydim. "Sizin kulübün ona uyacağını pek sanmıyorum," dedim.

"Orası önemli değil. Bir yerlere gidip kutlama yapmak için güzel bir bahane oluyor işte. Ayrıca o ay kimsenin

doğum günü yoksa ünlü birinin ya da sevdiğimiz bir yazarın adına kutlama yapıyoruz. Haziranda Judy Garland ve Dorothy Sayers için kadeh kaldırdık. Çok da eğlendik ayrıca." Bir kız öğrenci gibi kıkır kıkır güldü. Bazen karşımdakinin, bir yıl önce kapımdan giren sosyetik kadın olduğuna inanamıyordum. Bu değişimin, arkadaşımın kocasıyla olan ilişkisinin yeniden canlanması ve geliniyle yakınlaşması sayesinde gerçekleştiğine inanıyordum.

"Elise'e söylerim," dedim ama biraz gönülsüzdüm. Elise anlaşılması zor bir kadındı. Kendi kabuğuna çekilmişti ve insanların onun kim olduğunu öğrenmesinden korkuyor gibiydi. Yine de kızından ve torunundan her bahsettiğinde yüzü gülüyordu.

Kurs boyunca normalden daha da çekingen hale gelmişti. Onunla konuşmaya çalıştığımda hafifçe gülümsemiş ve suratı asık olduğu için özür dilemişti. O gün kendisiyle ilgili ilk kez bir şey açıklamıştı: Söylediğine göre, eski kocası onları ziyarete gelmiş ve civarda bir yere taşınmaya karar vermişti. Elise ise neredeyse kızının tüm ömrü boyunca yanlarında olmayan bu adamla ailesini paylaşmak istemiyor gibi görünüyordu.

Kapının üzerindeki çan çaldı. Cuma günü olduğu için Brad'in geldiğini düşünüp korkuya kapıldım. Onunla görüşme işini, sağ olsun tüm gün boyunca müşterilerle ilgilenip duran Margaret'e bırakacaktım. Ablam arkadaşlarımla vakit geçirmem, sıkıntılarımdan biraz uzaklaşmam gerektiğini hissetmiş gibiydi. Elise'i görünce rahatlayıp iç çektim. "Ben de senden bahsediyordum," dedim ve onu sevgiyle karşıladım.

Elise utangaçça masadakilere baktı. Onu tanıştırdıktan sonra Jacqueline hemen örgü çantasını çekip yanındaki sandalyede ona yer açtı. "Lydia yeni emekli olduğunu söyledi. Bence senin için Doğum Günü Kulübü'ne katılmanın zamanı gelmiş." Duraksadı. "Doğum günün ne zaman?"

"Ocakta." Elise, Jacqueline'in davetini kabul edip etmeyeceğinden emin değildi. "Benim yaşımdaki birinin yaşlanmasını kutlaması iyi bir fikir gibi gelmedi."

Jacqueline gülümsedi. "Şaka yapıyor olmalısın. Her yaş kutlamaya değerdir. Eğleneceğine söz veriyorum. Bu perşembe öğlen buluşacağız. Ben gelir seni alırım. Ne de olsa bu dünyaya hayatımızı yaşamaya geldik."

"Ama... hiç kimseyi tanımıyorum. Bir de... ne kadar ödemem gerekecek?"

Jacqueline, "Beni tanıyorsun ya," dedi. "Hem aramıza yeni katıldığın hem de doğum gününü kaçırdığımız için her şeyi ben karşılayacağım." Elise itiraz etmeye devam edince, Jacqueline hepimizin çok iyi bildiği o kararlı tonuyla konuşmaya başladı. "Geleceksin, tamam mı? Aksini hayatta kabul etmem."

Elise, "Peki, olabilir," dedi ama sesinden bunun hoş bir deneyim olacağına inanmadığı belli oluyordu.

Arkadaşlarının yanında olmasıyla sevinmiş, gülümsüyordum. Kapının üzerindeki çan bir kez daha çaldı, başımı kaldırdığımda Brad'i gördüm. Korktuğum başıma

gelmişti. Mutluluğum bir anda uçup gitti ama endişelenmeme gerek yoktu.

Odanın karşı tarafında duran Margaret bakışlarını hemen bana çevirip, "Ben hallederim," dedi.

Alix kaşlarını çatıp öne eğildi ve fısıldayarak, "Canını yakabilirim derken ciddiydim. Tanıdıklarım var. İşaret vermem yeter."

Alix'in şaka yapıp yapmadığını hâlâ bilmiyordum ama gözlerimi Brad'den alamıyordum. Başımı iki yana salladım. O da en az benim kadar perişan görünüyordu. Alix'e, "Gerek yok," dedim. Canı yeterince yanıyordu. İkimiz de mahvoluyorduk.

18

ELISE BEAUMONT

Elise'in kitap kulübü her ayın ikinci pazartesi günü saat ikide toplanıyor ve Elise bu buluşmaları çok seviyordu. Grubu, Seattle Halk Kütüphanesi destekliyordu. Elise emekli olduktan sonra kulübe katılmaya devam edeceğine söz vermişti. Ayrıca Jacqueline'in Doğum Günü Kulübü'ne de en azından bir kere katılmayı kabul etmiş, eğlenmeye karar vermişti.

Temmuz ayının kulüp toplantısı, Susan Vreeland'ın *Hüzün Renkli Kız* adlı eserinin etrafında geçti. Çok güzel bir buluşma olmuş. Elise arkadaşlarının yanından kendisini iyi hissederek ayrılmıştı. Gruptaki kişiler romana çeşitli açılardan bakmış, hatta Elise'in daha önce hiç düşünmediği yönleri dile getirmişlerdi.

Bindiği otobüsten evinden bir mahalle ilerideki durakta indi. İçeri girdiğinde ev sessizdi. Aurora'nın bu konuda ona bir şey söyeyip söylemediğini hatırlamaya çalıştı.

Genelde içeri girer girmez, Luke ile John hemen ilgisini çekmeye çalışırdı. Bugünkü sessizlik şaşırtıcıydı.

"Aurora, ben geldim," dedi. "Kulüp toplantısı çok güzel geçti. Ben..." Maverick üzerinde bir mutfak önlüğü, elinde de domatese bulanmış tahta bir kaşıkla belirince sustu.

"Aurora çocuklarla dışarı çıktı," dedi. "Aniden karar verdiler."

"Hı." Heyecanı çabucak kayboldu.

Yemek yaptığı her halinden belli olmasına rağmen Maverick, "Yemek yapıyorum," dedi. "Daha doğrusu lazanya pişiriyorum. En çok sevdiğin yemekti."

Elise, Maverick'in mutfaktaki tüm kap kacakları kirlettiğini tahmin edebiliyordu. Bir zamanlar tertemiz mutfağını darmadağın ettiğini çok iyi hatırlıyordu. Kızgınca, "Aurora'nın haberi var mı?" dedi. Maverick lazanyayı ona pişirdiğini düşünüp bir şeyler söylemesini beklemişti ama Elise onu terslemişti.

"Mutfağa girmemi o söyledi."

Elise öyle olduğuna pek inanmıyordu ama onunla tartışacak değildi.

Maverick ona teklifini reddedemeyeceği bir şekilde gülümserken, "Akşam yemeğinde bana eşlik edersin, öyle değil mi?" diye sordu. "Büyük ihtimalle sadece ikimiz olacağız."

Bu teklif aklını çelse de Elise'in mantığı birlikte yemek yeme düşüncesine üstün gelmişti. Gergin bir halde,

"Teşekkürler," dedi. "Öğleden sonra kitap kulübünde bir şeyler atıştırdım."

Maverick, Elise'in odasına kaçmayı istediğini bildiği için, "Ne okudunuz?" deyip onu oyaladı.

"Kitap."

Maverick bunu çok komik bulmuş gibi kıkır kıkır güldü.

"Çekilirsen odama geçeceğim."

"Lazanyayı hemen fırına atacağım. Yemek bir saate hazır olur."

Elise onunla tartışmaktansa, "Aurora'yla çocuklar ne zaman dönecek?" diye sordu.

"Kesin bir şey söylemediler. Sekiz gibi dönerler sanırım. Aurora bir arkadaşıyla buluşacakmış. Susan?"

Maverick bunu bir soru gibi sormuştu. İsmi doğru hatırlayıp hatırlamadığından emin değil gibiydi.

Elise, "Çocukluk yıllarından beri dostu olan Susan Katz'ı kastetmiştir," dedi. Sesinde aksi bir hava vardı. Maverick kızıyla biraz ilgilenmiş olsa bunu bilirdi. "Susan'ın Luke ile John'un yaşlarında iki kızı var. Washington Gölü'ne mi gittiler?" Yaz aylarında sıkça yaptıkları bir şeydi bu.

"Herhalde."

Elise, eski kocasının doğru söylediğini düşündü. Kızı ve torunları eve geç dönecekti. İşleri ve yorucu hayatlarından dolayı Aurora ile Susan'ın görüşecek zaman bulması zordu. Muhtemelen eve dönmeden önce bir yere oturup

yemek yerlerdi.

Elise, "David çarşambaya kadar şehir dışında olacak," dedi.

"Biliyorum. Masaya sadece ikimiz oturacağız."

Elise gülerek, "Hayır," dedi. "Sen oturacaksın. Ben aç değilim. Akşamı odamda geçirmeyi düşünüyorum. Herhalde beni duymadın."

Maverick'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Olabilir." Hevesi kaçmış gibiydi.

Elise neredeyse adamın haline üzülecekti. Maverick arkasını dönüp mutfağa gidince içi rahatladı. Adamın moralini bozduğu için kendini suçlu hissediyor, böyle hissettiği için de kendine kızıyordu. En sonunda mabedine doğru giden uzun koridorda ilerlemeye başladı.

Bir saat sonra Elise televizyonunun karşısında akşam haberlerini izliyordu. Hayır amaçlı örgü örerken parmakları hızlıca hareket ediyordu. Linus Projesi için bir battaniye örmüş. Warm Up America battaniyeleri için de on beş parça işlemişti. Bu sayede bir sonraki çorap kursuna kadar vakit geçiriyordu.

Elindeki parçaya son ilmeği atıp televizyonun kumandasına uzanırken karnı guruldadı. Daha önce atıştırdığını söylediği yiyecekleri; birkaç dilim havucu, kerevizi ve küçük bir dilim peyniri çoktan sindirmişti. Kabul etmeyi istese de istemese de açlıktan ölüyordu.

Maverick bunu sezmiş gibi tam da o anda kapısını çaldı. Elise içeriden ses verir vermez adam kapıyı açtı.

"Fikrini değiştirmişsindir diye düşündüm. Tek başına insanın yemek yiyesi gelmiyor."

Mutfaktan gelen sarımsak ve domates kokusuyla bütünleşmiş taze fesleğen ve keklikotu kokuları onu kendinden geçiriyordu. "Bir şeyler yiyebilirim." Bundan sonra acil durumlar için odasında yiyecek bir şeyler bulunduracağına söz verdi kendi kendine.

Maverick gülümseyerek, "Pişman olmayacaksın," dedi. Elise yemek odasına girdiğinde adamın tüm yemeği onun için planladığını anladı. Masanın ortasındaki vazoyu taze papatyalar süslüyordu. İki ucuna da tabaklar, çatal ve bıçaklar dizilmiş; Maverick, Aurora'nın en güzel porselenlerini ve kristallerini kullanmıştı. Çoktan şarapları doldurmuştu. Maverick, hatırladığı kadarıyla Elise'in en çok sevdiği merlot şarabını tercih etmişti. Bir masaya birlikte oturmayalı yıllar olmasına rağmen, Elise eski kocasının sevdiği ve sevmediği her şeyi çok iyi hatırlıyordu. Maverick'in ona evlilik teklif ettiği akşam da böyle bir masa hazırladığını anımsıyordu. Ama o akşam lazanya değil; karidesli, yengeçli ve krema soslu linguine yemişlerdi. Aa, saçmalıyordu! Ne diye onlarca yıl önce yediği yemeği düşünüyordu ki?

Maverick, bir centilmen gibi sandalyeyi çekip Elise'i yerine oturttu. Elise önündeki şarap dolu kadehe bakarken, "Masaya geleceğimden emindin, öyle değil mi?" diye sordu.

"Yemeğimin kokusunun işe yarayacağından emindim."

Onunla bu durumda olmayı istemiyordu ama işte karşılıklı oturuyorlardı. Bunun sebebi sadece aç olması değildi. Maverick'le vakit geçirerek ateşle oynuyordu. Bunu biliyordu ama hazır otururken bir şeyler yiyebilirdi.

Maverick, etrafa güzel sarımsaklı kokular saçan Sezar salatası getirdi. Yerine oturunca kadehini kaldırdı. "Kadeh kaldırmak istiyorum," dedi.

Elise, "Hiç gerek yok," dedi, kendi sesindeki titremeyi fark etti. "Çok düşüncelisin ama bu sıradan bir akşam yemeğinden öte bir şey değil. Romantik bir şeyler yaşayamayız. Ayrıca uzun zaman önce küllenen duygularını bir akşam yemeğiyle tekrar alevlendiremezsin."

Maverick kaşlarını çattı. "Küllenen mi?"

"Boşanmamızın üzerinden geçen yılları sayamıyorum bile." Bunu Maverick'e hatırlatması gerektiğini düşündü. O bilmiyorsa bile Elise aradan kaç yıl geçtiğini çok iyi biliyordu.

Bu çıkışını görmezden gelen Maverick, "Şerefe," dedi. "Hayatımın aşkı, Elise'e."

Elise sandalyesini geri itti, kalkıp gitmeye hazırdı. "Sakın," diyerek uyardı onu. Boğazı düğümlendi. Ne cüretle ona böyle bir şey söylerdi!

Maverick hiçbir sorun yokmuş gibi kadehini indirip çatalına uzandı. O, haddini bilecek gibi durduğu için Elise de yemeğe başladı. Düğümlenen boğazından dolayı ağzına attıklarını çiğnemekte ve yutmakta zorluk çekse de buna değeceğini düşündü. Maverick'in birçok yeteneği vardı ama en büyük yeteneği mutfakta ortaya çıkıyordu. Zamanında istese çok ünlü bir şef olabilirdi. Ama o destelerce para peşinde koşmayı tercih etmiş ve elini avucunu yalayıp boş hayallere kapılmaktan başka bir şey geçmemişti.

Salatalarını bitirdikten sonra, Maverick tabakları kaldırıp lazanyayı servis etti. Lezzeti, etrafa yaydığı kokuyla örtüşüyordu. Elise ağzına attığı her parçanın tadını çıkarmış, normalde yediğinden daha fazla yemişti.

Sonunda Maverick sessizliği bozdu. "Konuşmamız gereken bir konu var."

Elise ciddi bir yüz ifadesiyle, "Öyle mi?" dedi.

Maverick'in sandalyesinde rahatça oturup gülümsemesi onu şaşırttı.

"Konuşulacak bir şey mi var?"

"Kendini beğenmiş duruşunu eskiden de çok severdim."

"Efendim?" Elise yemek yemeyi kabul ettiğine çoktan pişman olmuştu. Hiç mi ders almayacaktı?

Maverick eliyle onu gösterirken, "Evliyken de böyle yapardın," dedi.

"Ne yapardım?"

"Tıpkı şu anki kibirli ifadeyle bana bakardın." Pis pis güldü. "O ifadeni çok severdim. Hâlâ da seviyorum."

Elise tabağındaki son lokmaları, sosu ve erimiş peyniri yedi; ona cevap vermeye tenezzül etmedi. Birazdan odasına çekilecekti...

"Bunu söylemek için doğru zamanı aradım. Bak seni

güldürmeyi başarmam bile ne kadar vaktimi aldı."

Maverick'in bu lafına kızan Elise, "Lanet olsun," dedi. Onun için her şey, *her şey* bir yarıştan, bir oyundan ibaretti.

Gözleri parıldarken, "Sana arkadan sarıldığım, seni doyana kadar öptüğüm günleri hatırlıyor musun?"

"Sen öyle şeyler yapmazdın ki." Elise her şeyi çok iyi hatırlıyor ama o anıları derinlere gömmeyi tercih ediyordu. Evlilikleri boyunca Maverick hep istediğini elde etmiş, Elise'in ona beslediği sevgiyi kullanarak küçük oyunlarını kazanmıştı. Ondan istifade etmişti.

"Hayır, hatırlıyorsun," diye fısıldadı. "Hem de çok iyi hatırlıyorsun."

Elise duygusuzca, "Ama unutmak için elimden gelen her şeyi yaptım," dedi. "Bana inanmayabilirsin ama seninle yaşadıklarım beni buna zorladı."

Maverick'in yüzündeki gülümseme kayboldu, suratı asıldı. "Onu benden iyi hiç kimse bilemez."

Elise, "Hiçbir şey değişmedi ki," dedi. "Kumar oynamayı bıraktığını söylüyor olabilirsin ama sözünü tutamazsın. Kumar oynama isteğin hiç bitmeyecek."

"Yanılıyorsun."

"*Yanılmıyorum.* Oyun kâğıtlarından uzak duramazsın."

Maverick sakince, "Oyun oynayabilirim," dedi. "Ama kumar oynamam."

Elise başını iki yana salladı. "Bir alkoliğin bara gidip

elini kadehe sürmeyeceğini söylemesi gibi bir şey bu." Torunlarına poker oynamayı öğrettiğine göre, kumar konusundaki zafiyeti açıktı.

"Ciddiyim, Elise. Kumar yok artık. Hayatımın geri kalanını zara ya da kumar masasına yatırmak istemiyorum. Ailemi, seni istiyorum."

Bu sözlerle şaşkına dönen Elise ağzındaki şarabı Maverick'in yüzüne püskürtmeyi istedi. Kendini zorlayıp yutkundu. "Çok geç kaldın," dedi. "Otuz yedi yıl kadar."

Maverick kadehini ona doğru kaldırırken, "Bence tam zamanında geldim," dedi.

19

BETHANNE HAMLIN

Bethanne elektrikli süpürgeyi kapatıp sesi dinledi. Telefonun çaldığından emindi. Telefona bakmayıp telesekreterin devreye girmesini beklemeyi düşündü ama bazı iş başvuruları yapmıştı ve güzel bir iş fırsatını kaçırmayı istemiyordu.

Telaşla mutfağa koşup derince bir nefes aldı, telefonu açtı. En ciddi ses tonuyla, "Alo, ben Bethanne Hamlin," dedi.

"Konuşmalıyız."

Hayal kırıklığına uğrayan Bethanne duvara yaslandı. Tekrar kocasıyla uğraşmayı istemiyordu. Blossom Sokağı'ndaki bir kafede geçen son görüşmeleri kalbini kırmış, sinirlerini bozmuştu. Sevimlice, "Sana da merhaba, Grant. Sesini duyduğuma hiç sevinmedim," diye söylendi.

"Oraya geliyorum."

Bethanne, buluşacakları zamanı ve yeri kendisinin

seçmek istediğini söyleyecekti ama bunun bir işe yaramayacağını düşünüp sesini çıkarmadı. Yirmi yıllık evlilikleri sayesinde Grant'ın her halinden anlar olmuştu. Az önce duyduğu ses tonundan, Grant'ın öfkeli olduğunu ve onunla hemen görüşmeyi istediğini anlamıştı.

Lafı uzatmadan, "Peki," dedi.

"On dakikaya orada olurum."

"İyi." Ne olduğunu bilmediği sorun, Grant'ın günün ortasında işini bırakmasını gerektirecek kadar önemliydi demek ki. Grant daha önce böyle bir şey yapmamıştı. Bethanne telefonu kapatıp evi süpürmeye devam etti.

Tam tamına yedi dakika kapıya güm güm vurulduğunu duydu. Grant eve öylece girebileceği yanılgısına düşmüştü. Ama Bethanne bunu engel olmuştu. Boşanma davası sonuçlanır sonuçlanmaz kilidi değiştirmişti. Şimdi de Grant'ın dışarıda kalmasının verdiği mutluluğun tadını çıkarıyordu.

Bethanne kapıyı açıp eski kocasının girmesi için kenara çekilirken Grant, "Eve gizlice gireceğimden mi korktun?" diye çıkıştı.

Bethanne, "Sana o fırsatı vermeyi istemedim," diyerek karşılık verdi. Grant'ın sadece o izin verirse eve girebileceğini bilmesini istiyordu.

Grant mutfağa girdi, birden arkasını dönüp Bethanne'nin yüzüne baktı. Gözleriyle öfke saçarken, "Annie'ye bunu sen mi yaptırdın?" diye sordu.

"Neyi?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun." Yumruk haline getirdiği elleri yanında dururken, dik dik Bethanne'ye baktı. "Nerede o?"

"Kızımızdan bahsediyorsan, sana sadece dışarıda olduğunu söyleyebilirim." Bethanne kollarını göğsünün önünde birleştirip rahat tavırlarla mutfak tezgâhına yaslandı. Grant'ı uyarmış, bildiği şeyleri dili döndüğünce anlatmıştı. Grant evlilikleri boyunca yaptığı gibi onun endişelerine aldırış etmemişti. Annie'nin Tiffany'nin başına açtığı tüm dertler onu değil, Grant'ı ilgilendiriyordu.

"Biliyordun ve bana hiçbir şey söylemedin!"

"Sen neden bahsediyorsun? Ben seni uyardım. Annie'nin neler hissettiğini anlattım sana." Sabrı tükenmişçesine iç çekti. "Hatırlarsan Annie'nin günlüğünü okuduğumdan bahsetmiştim." Bethanne, kızının bu kez ne yaptığını bilmese de, öfkeden kudurduğunu biliyordu.

Grant mutfakta dolanmaya başladı. "Bana sadece kızgın olduğunu söyledin."

"Yanılıyorsun. Sadece o kadarını söylememe *izin verdin*. Hatırladığım kadarıyla kaygılanmamın yersiz olduğunu düşünüp Annie'nin zamanla bunları aşacağını söylemiştin." Tekrar iç çekti. "Ne yapmış ki?"

"Bilmiyor musun?"

Bethanne omuz silkti. "Canı yanıyor ve bunun için Tiffany'yi suçluyor. Bu defa ona geceleri altına kaçırmayla ilgili yazılar gönderdi herhalde." Bunu kızının günlüğünde okumuş ve içten içe gülmüştü. Bir de Annie'nin Tiffany'-

nin adını kullanarak çeşit çeşit siparişler verdiğini öğrenmişti. Evet, çok çocuksu ve sinir bozucu şeyler yapmıştı ama kızının o kadından bu kadar nefret etmesi Bethanne'yi şaşırtmıştı. Yazılarındaki kin ve öfke, Bethanne'nin bir şeyler yapılması gerektiğini düşünmesine sebep olmuştu. Annie bunları konuşmayı istemiyor, Grant da kızını dinlemek için çaba sarf etmiyordu. Bethanne, Grant'ın ihanetine uğradıktan sonra görüştüğü terapistten randevu almıştı. Bu konuyu konuşmayı, tavsiyeler almayı ve ikna edebilirse kızını da onunla görüştürmeyi istiyordu.

"Evimize o kadar şey göndermesi tamamen saçmalık. Ayrıca hiç de komik değil. Ama son yaptığı şeyin yanında bunların lafı bile edilemez. Bu defa cidden haddini aştı."

Bethanne dalga geçercesine, "İşe yaramaz zarflarla uğraşmak zorunda kalmanız ne kadar üzücü!" dedi, bunun çocuksu bir tepki olduğunu biliyordu. "Halinize çok üzüldüm."

Grant ona ters ters baktı. "Sana ne kadar teşekkür etsem az," diye söylendi. "Hele bir de arabasının deposuna şeker atıldığı için sinirleri bozulan Tiff'le bir saat uğraştıktan sonra bu çok iyi geldi."

Bethanne nefesini tutup, "Cidden mi?" dedi.

"Cidden ya! Sence insanın aklına ilk kim geliyor?"

"Olamaz." Bu, Bethanne'nin beklediğinden de kötüydü. Grant büyük ihtimalle haklıydı. Saçma sapan postalar gönderdikten sonra böyle bir işe kalkışmak Annie'nin

öfkesiyle örtüşüyordu.

vermedik ama..."

"Öz kızını polise şikâyet edecek değilsin herhalde." Grant, tahmin edebileceğinden de sığ bir adama dönüşmüştü ama Bethanne, adamın kızını polise teslim edeceğini düşünmüyordu.

"Bunu bana değil, Tiff'e yaptı."

Sorun Tiff'ti. Grant, Tiff'e üzülüyordu. "O zaman belki *Tiff* ile Annie'yi görüştürüp sorunu çözmeye çalışırsın."

Grant, "Hepsi bu kadar da değil," diye bağırdı. "Annie, Tiffany'le benim hayatımı cehenneme çevirmek için elinden geleni yaptı. İnternetten bize gönderdiği korkunç mesajları görmeyi bile istemezsin. Kızına neden hâkim olmuyorsun?"

"Annie senin de kızın. Ayrıca o mutlu, huzurlu hayatı, sırf babasının aklı bacaklarının arasında olduğu için mahvoldu."

"Yazıklar olsun, Bethanne. Bu pis laflarına katlanmak zorunda değilim. Artık evli değiliz."

Bethanne, "İyi o zaman. Çık git *evimden*," deyip kapıyı gösterdi.

"Benim sayemde bu evde oturuyorsun."

Böyle bir şeyin ima edilmesine bile kızan Bethanne, "Senin *sayende* mi?" diye haykırdı. "Bana kredileri ödenmemiş bir ev bıraktın. Senin yüzünden elimizde avucu-

muzda hiçbir şey kalmadı."

"Sence o kredileri şimdi kim ödüyor? Bu evi sana verdiğim nafakalarla elinde tutabildiğini unutma. Bu arada aklına geldi de, daha iş bulamadın mı?" Bu iğneleyici sözleri Bethanne'nin kendini çok kötü hissetmesine sebep oldu.

Bethanne gözlerini kapatıp öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Grant'la tartışmayı istemiyordu. Böyle bir şeyin kimseye faydası dokunmazdı.

"Tamam, tamam," dedi. Belli ki o da aynı sonuca varmıştı. "Buraya kavga etmeye gelmedim. Annie'nin sorunuyla ilgilenmenin bir yolunu bulmalıyız. Bu böyle gitmez."

"Annie'nin kızgın olduğu kişi *ben* değilim. Onunla sen ilgilen."

Kötülük yapmaya çalışmıyordu. Annie'nin çektiği acıların sebebi babasıydı. Bethanne ona yardımcı olmak için elinden geleni yapıyordu ama onun yaptıkları sadece sorunu kontrol altına almaya yetiyordu. Bu konuda Grant'in da sorumluluk üstlenmesinin vakti gelmişti.

Grant parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Annie'nin Tiff'in canına kasttetmesinden korkuyorum," diye söylenip başını iki yana salladı. "Böyle bir şeyin olduğuna inanamıyorum."

Bethanne, "*Tiffany* için mi endişeleniyorsun?" diye haykırdı.

"Aynen öyle. Arabasına kasten zarar veren biri canına da kastedebilir."

Grant'in bu kadar becerikli olmasına şaşıran Bethanne,

"Peki ya Annie?" diye sordu. "*Onun* için endişelenmiyor musun? O senin ilgini hiç mi hak etmiyor?"

"Elbette endişeleniyorum ama onunla başa çıkamıyorum. Benden nefret ediyor. En azından ben öyle bir izlenime kapıldım. Benim bilmediğim bir şey biliyorsan, söylersen sevinirim."

Bethanne titreyen sesiyle, "Sorun da bu zaten," dedi. "Annie seni çok seviyor ve ister inan ister inanma sana ihtiyacı var. Benimle boşandın diye çocuklarından kopmana gerek yoktu. Kızınla en son ne zaman konuştun? Eskiden onu haftada en az bir iki kez ararsın. Bildiğim kadarıyla artık aramıyorsun. Peki neden? Aynı şekilde en son ne zaman onunla ya da Andrew'le oturup muhabbet ettin? Onların *senin* de çocuğun olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Grant bakışlarını yere çevirdi. "Meşguldüm ve..."

Bethanne, "Meşgul mü?" diye haykırdı. "Gerçekten de bunu mazeret olarak kabul etmemi mi bekliyorsun?"

"Vicdanıma tercüman olmana gerek yok. Annie ile Andrew, Tiff'le birlikte herhangi bir şey yapmak istemiyor. O evde diye yanıma bile uğramıyorlar."

Bethanne gururunu bir kenara bırakıp ondan, "Annie'yle konuş," diyerek ricada bulundu. "Onu arayıp yemeğe götür. Ona hâlâ değer verdiğini, hayatının bir parçası olarak gördüğünü bilmesi gerekiyor. Ama bunu samimiyetle yap. Yalandan sözlerle karşısına çıkma. Yoksa ona faydadan çok zararın dokunur."

Grant, yaramazlığını kabullenen bir çocuk gibi başını salladı. "Tamam, yaparım. Birkaç gün içinde ararım." Tereddüt etti, sonra hafifçe gülümsedi. "Teşekkürler, Bethanne."

Bethanne omuz silkti. "Bir şey değil."

"Andrew nasıl?"

Bethanne yine kızmamak için kendini zor tuttu. "Onu kendisine sorarsın."

Grant, ona üzgün bir bakış attı. "Tiff olsa da olmasa da benimle görüşmek istemiyor."

"Eylül ayındaki maçlarının birkaçını izlemeye git. Bence o da eski günlerdeki gibi babasıyla vakit geçirmeye can atacaktır."

Grant bunu düşünüyor gibiydi. "Onu izlemeye gidebilirim."

Yani programına uyarsa ve yapacak başka bir işi yoksa oğluyla ilgilenecekti.

Bethanne bekledi. Grant'ın gitme vaktinin geldiğini düşündü ama adam aklında başka bir şey varmış gibi etrafa bakındı. En sonunda "Geçenlerde Paul Ormond'la buluştuğunu duydum," dedi.

"Kimden duydun?"

Grant biraz gülümsedi. "Kulağıma geldi işte. Bizim ofisten tanımadığın biri geçen gece sizi Anthony'de görmüş. Neler oluyor?"

Bethanne meraklanıp, "Ofisinizdeki şu adam beni nereden tanıyormuş?" diye sordu.

"Eskiden masamda fotoğrafın vardı."

Bethanne *eskiden* lafını fark etmişti. Durumun ne kadar ironik olduğu da dikkatinden kaçmadı. İki yıl boyunca kocası onun arkasından iş çevirmiş, başka bir kadınla ilişki yaşamıştı ama Bethanne bir kez olsun bunu duymamıştı. Fakat o yirmi iki yıl sonra biriyle yemeğe çıkmış, bu da hemen Grant'ın kulağına gitmişti.

"Paul'le aranızda bir şey var mı?"

Bethanne ağzından çıkacaklara tam zamanında engel oldu. Kiminle görüştüğü ya da ilişki yaşadığı Grant'ı ilgilendirmezdi. Ayrıca Paul'ün o günden sonra onu iki üç kez aradığını ve iş bulması için ona destek olduğunu bilmesine de gerek yoktu. Onlar sadece arkadaştı ama Bethanne'nin daha önce erkek arkadaşı olmamıştı.

"O, benimle Paul'ün arasında."

"Yani seni ilgilendirmez demek istiyorsun."

Bethanne neşeyle gülümserken, "Evet," dedi. "Bence birkaç ay önce sen bunu çok net bir şekilde belirtmiştin. Ben artık *kendi* hayatımı yaşıyorum ve onu da istediğim gibi yaşayacağım."

20

COURTNEY PULANSKI

Courtney kendini berbat hissediyordu. Öfkeden kudurmuş Annie Hamlin yatağının ortasında oturmuş, beş dakikadır hiç nefes almadan ona sayıp sövüyordu. Yaklaşık iki hafta önceki partide olanlardan dolayı hâlâ kızgındı.

Sesinin duyulacağından korkup fısıldayarak konuşan ama yüzündeki kızgın ifadeyi de koruyan Annie, "Andrew'e haber vermek sana düşmezdi," deyip lafını tamamladı.

Courtney ona anneannesinin kısmen sağır olduğunu ve bu yüzden alçak sesle konuşmasına gerek olmadığını söylemekle uğraşmadı. "Zor durumda kalmasam ona haber vermezdim."

"Andrew sana teşekkür etmem gerektiğini söyledi ama etmeyeceğim." Courtney'e hayatını mahvetmiş gibi ters ters baktı.

"İyi. Etme."

"Mızmızın teki olduğunu anlamalıydım."

Courtney onun kötü laflarını dinlemek zorunda kalmayı istemediği için, "Ne düşünürsen düşün, Annie," dedi. "Ama sana söylemek istediğim şeyleri dinlemekle bir şey kaybetmezsin."

"Ne söyleyecekmişsin?"

Courtney bu soruyu duymazdan gelip doğrudan konuya daldı. "Neler hissettiğini biliyorum."

Annie başını iki yana salladı. "Hayır, bilmiyorsun. Bilemezsin."

"Annem ölünce ben de..."

Annie gözlerini kıstı. "Ne yani, senin haline üzülmem mi gerekiyor?"

"Hayır. Şimdi sus da dinle! Bildiğim kadarıyla baban sizleri terk etmiş ve bence hissettiklerinin, annem ölünce benim hissettiklerimden çok da farkı yok."

"Keşke benim de babam ölseydi."

Courtney, Annie'nin omuzlarından tuttu, parmaklarını kızın etine geçirdi. "Öyle deme! Kızgınsın ve hissettiğin acı içini yiyip bitiriyor ama ne olursa olsun babanın ölmesini isteme. Böyle bir şeyi isteyemezsin. Annemin yanında olması için *her şeyimi* verirdim. Ölümden dönüş yok, beni anlıyor musun? Bir gün önce birlikte oturup güldüğün anneni, ertesi gün morgda bir metal sedyenin üzerinde görmenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. *Böyle* bir şeyin insana neler yaşattığını tahmin bile edemezsin." Gözlerine yaşlar doldu. "Aradan dört yıl geçti ama ben onu

her gün düşünüyorum. Hatta bazı günler onsuz tek bir saniyem geçmiyor. Ölüm onu benden hiç beklenmedik bir anda aldı. Bir arkadaşıyla öğlen yemeğinde buluşmak için dışarı çıktığında, tekeri patlayıp yolun karşısına geçen bir kamyonun altında can verdi." Courtney, bu kazadan hiç kimseye bahsetmezdi ama Annie'nin onu anlamasının önemli olduğunu düşünmüştü. O da zamanında annesiyle tartışmıştı. Geçen yıl kaç defa ona çok ama çok kızmıştı ama tıpkı az önce Annie'ye söylediği gibi annesinin yanında olması için her şeyini feda etmeye hazırdı.

Annie kendini tutamayıp, "Bana neler hissettiğimi bildiğini söyleme!" diye bağırdı.

Courtney'in anneannesinin konuşmalarını dinleyip dinlemediğini önemsemiyordu artık. Annie'yle iletişim kurabilmek için başka bir yol denedi. "Eskiden annem hiç ölmemiş gibi davranırdım."

"Ee, bunun kendimi iyi hissetmemi sağlaması mı gerekiyor?"

"Hayır, sadece gerçekleri fark etmeni istiyorum."

"Zaten bildiğim gerçeklerle ancak başa çıkıyorum. Ben sadece hayatımın eskisi gibi bir bütün olmasını istiyorum." Altdudağını ısırdı, gözlerine yaşlar doldu. "Şimdi gitmem gerek." Annie birden yataktan kalktı. Çantasını kaptı. "Bir daha bana iyilik yapma, olur mu?" dedi.

Courtney, "Neyse," diye söylendi. Başarısızlığa uğradığını hissediyordu. O gece Andrew'e haber vermekle büyük bir risk almıştı ama Annie ne kadar zor bir karar ver-

diği anlamıyordu. Tek tepkisi utanmak olmuş ve bunu da Courtney'e kızarak üzerinden atmıştı. O olmasa, Andrew kardeşinin gece kulüplerine takıldığını öğrenemezdi. Annie başına gerçekten de büyük bir bela açabilirdi. Çok sayıda genç ecstasyden ölüyordu. Chicago'da bununla ilgili haberler duymuştu.

Anneannesi merdivenlerin başından, "Courtney!" diye seslendi.

Courtney de kurduğu bağdaşı yavaşça bozup yataktan inerken, "Efendim?" diye bağırdı.

"Her şey yolunda mı? Arkadaşın bir hışımla çıkıp gitti."

"Sorun yok, anneanne."

Anneannesi ona gülümseyip, "Arkadaş edinmen güzel bir şey," dedi. "Ben kilisedeki yardım toplantısına gidiyorum. Gelmek ister misin?"

"Onun yerine bisiklet sürsem olur mu?" Çin'e gönderilecek kıyafetleri paketlemeyi hiç ama hiç sevmiyordu. Anneannesinin arkadaşlarıyla muhabbet etmek belki birkaç yıl sonra hoşuna gidebilirdi ama şimdilik zevk almıyordu. O kadınlar ağrılarından, hastalıklarından yakınıp duruyordu.

Anneannesi, "Nereye gideceksin?" diye sordu.

Babasının onu neredeyse tamamen serbest bıraktığı üç yıldan sonra, anneannesine hesap vermek zorunda kalmak canını sıkıyordu. "Tuhaflyeye uğrayıp ördüğün parçaları götürmeyi düşünüyordum." Bu anneannesinin de

hoşuna gidecek bir plandı.

"Ah, çok iyi olur. Lydia'ya benden selam söyle."

"Baş üstüne."

Kaskını ve eldivenlerini kapan Courtney merdivenlerden indi. Hissettiği hayal kırıklığı onu kahrediyordu. Annie için doğru olduğunu düşündüğü şeyleri yapmış ama karşılık olarak kızın terslemesine maruz kalmıştı. Bisiklet sürmek sinirlerini yatıştırabilirdi.

O sabah tartıya çıkıp yarım kilo aldığını görmek Courtney'in zaten bozuk olan moralini daha da bozdu. Bir hafta boyunca hiç taviz vermeden uyguladığı diyet sayesinde en azından biraz kilo vermiş olması gerekirdi ama o tam aksine kilo almıştı.

Courtney garaja gitmek için mutfaktan geçerken anneannesi, "Saat kaçta döneceksin?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama çok geç kalmam."

"Param var mı?"

"Var." Mutfakta durup daha fazla soruya cevap vermek zorunda kalmayı istemiyordu. Dışarı çıkıp pedal çevirirken yüzünde rüzgârı, ensesinde de güneşi hissetmeyi özlemişti. Annie'yi zerre kadar umursamıyordu artık. Ona yardım etmeye çalışmış, konuşmayı denemiş, annesiyle ilgili hiç kimseyle paylaşmadığı şeyleri paylaşmıştı. Yine de hiçbir şey elde edememişti.

Courtney, Blossom Sokağı'na vardığında nefes nefeseydi. Köşeyi dönünce Bir Yumak Mutluluk'u ve sokağın karşı tarafındaki Fransız Kafesi'ni gördü. Kafenin ön

tarafında pastalarla dolu, camekânlı bir dolap vardı.

Bisikletle yavaşça ilerleyip tuhafiyenin önünde durdu. Gözlerini kafenin tezgâhından almaya çalışıp tuhafiyenin vitrinine baktı ve Wiskers'ın uykuya dalmış halde kıvrılıp yattığını fark etti. Lydia ile Margaret yanlarındaki müşterilerle ilgileniyordu. Courtney içeri girse bile onunla konuşmaya fırsat bulamayacaklardı. Bakışları hevesle kafeye döndü.

Daha geçen hafta Bethanne çikolatalı eklerin ne kadar leziz olduğundan bahsetmişti. Lydia da muhabbete girmiş, kruvasanları öve öve bitirememişti ama en çok da ekleri sevdiğini söylemişti. Bir defada onlarca yemiş gibi konuşmuştu. Ama hiç de kilo almamışu.

Courtney, tüm hafta boyunca resmen açlıktan ölecek halde gezmiş ama yine de kilo *almışı*. Uyguladığı diyete devam etmek çok zordu ama çabalarının karşılığını alamamıştı. Yoksa kaş yapayım derken göz mü çıkarmıştı?

Bir kez daha tuhafiyenin içine baktı, sonra bakışlarını kafeye çevirdi. Lydia sadece oranın pastalarını övmüyor, oradaki aşçılardan birinin açtığı ilk kursa katıldığını anlatıyordu. Bahsettiği kişinin adı Alix'ti ve kız, adının *e* ile değil *i* ile yazılıp okunması konusunda çok ciddiydi.

Alix sabahları pasta yapıyor, bazı günler de öğleden sonra tezgâhın arkasında çalışıyordu. Ayrıca aşçılık okulundaki derslere katılıyordu. Şu adından övgüyle bahsedilen yiyecekleri çok güzel yapıyor olmalıydı. Courtney'in cebindeki beş dolar dışarı çıkmaya can atıyordu. Ekler

özellikle de uzak durmaya karar verdiği un, tuz, şeker üçlüsünü barındırdığı için diyetine hiç uymuyordu ama bu seferlik bu küçük detayı görmezden gelebilirdi.

Tatlı bir şeyler yeme isteğiyle harekete geçen Courtney, bisikletini sokağın karşısına sürdü ve binanın duvarına yasladı. Tezgâhın arkasındaki kız, örgü örecek birine benzemiyordu. Courtney kızın isim kartını okudu. Alix, *i* ile. Aynen anneannesinin dediği gibi: dış görünüşe aldanmamak gerekirdi.

"Alix sen misin?" diye sordu.

Kız başını salladı. "Seni tanıyor muyum?"

"Pek sanmıyorum. Lydia'nın kursuna gidiyorum."

Kız hemen gülümsedi. "Yoksa sen Courtney misin?"

Şaşıran Courtney başını salladı. "Lydia benden bahsetti mi?"

"Evet. Bu arada Brad'le aralarında yaşananları biliyor musun?"

Courtney kâğıt süslerle süslenmiş tabakta duran, içinden kremalar taşan çikolatalı eklerin bulunduğu dolaptan başını kaldırıp ona baktı. "Şey?" deyip düşünmeye başladı.

"Ayrılıklarını soruyorum."

"Senin bildiğinden fazlasını bilmiyorum."

Alix samimiyetle, "Umarım araları düzelir," dedi.

"Çikolatalı eklerin tanesi ne kadar?" Çok büyük değillerdi, belki de iki tane alırdı.

Alix eklerin fiyatını söyledi. Courtney iki tanesinin

kaç para olduğunu hesapladı. Üzerine bir de kolayı ekledi. Bu da diyetine aykırı bir şeydi ama şekersiz limonata içmekten gına gelmişti. Hazır diyetini bozmaya yeltenmişken bu hakkını sonuna kadar kullanacaktı. Kendini limonatayla kandırmanın bir anlamı yoktu.

"Lydia zayıfladığından bahsetti. Aferin sana, kilo vermek zor iştir."

Courtney başını salladı.

"Sana şekersiz, çikolatalı bir latte yapayım hemen."

Ekleri gördükçe Courtney'in ağzının suları akıyordu. "Latte mi?" Bunu düşünmek için durdu, diyetini bozmayacak aynı zamanda hoşuna da gidecek bir teklifle karşı karşıya olduğunu fark etti. Alix'in spesiyali, kalorisiz arkadaşlıktı.

Courtney becerebildiği kadar hevesli görünmeye çalışarak, "Alayım o zaman," dedi.

Alix gülümsedi. "Tamamdır. Sana en güzel lattemi yapacağım."

Courtney rahatlayınca iç çekti. Alix olmasa muhtemelen diyetini bozacak, eklerden alacak ve daha tadı damağına gelmeden hepsini midesine gönderecekti. Sonra da yedikleri kilosuna kilo katacaktı.

Alix ona latteyi uzatırken, "Teşekkürler," dedi. "Yardımcı olduğun için sağ ol."

"Ne demek. Canın istediği zaman gel. Ayrıca Brad ve Lydia'yla ilgili bir şeyler öğrenirsen beni haberdar et, olur mu?"

Courtney, "Olur," dedi. Bardağından aldığı ilk yudumla kendisinden geçti. Alix *söylediği* kadar güzel bir şey ortaya çıkarmıştı. Ayrıca *lattesi* de o uzak durduğu üçlüyü barındırmıyordu.

21

"Örgü örmek; insanın ellerini çalıştırıp zihnini rahatlatan, ruhunu özgürleştiren bir meditasyondur."
Darlene Hayes

LYDIA HOFFMAN

Salı sabahı Margaret işe gelince bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım. Ablamın bana derdini anlatacağını umuyordum. Ne olursa olsun onu sorulara boğmamaya kararlıydım. Aramızdaki ilişki biraz düzelmişti ama bunun sebebinin, büyük ihtimalle Brad'le yaşadıklarımdan kaynaklandığından şüpheleniyordum.

Aramızda sessiz bir anlaşma yapmıştık. Ben ona Matt'in iş bulup bulmadığını sormuyordum, o da bana Brad'den bahsetmiyordu. Ama kendimizi çok zor bir duruma sokmuştuk. Meraklandığını ve kaygılandığını biliyordum, ben de onun için aynı şeyleri hissediyordum. Brad'in geçen akşam aradığından bahsetmedim. Numarasını görünce telefonu açmadım. Açamazdım. Daha sonra Cody'nin aramış olabileceğini düşündüm ama onunla konuşmak çok daha zor olabilirdi. Çünkü onu tahmin edemeyeceğim kadar çok özlemiştim.

Zaman geçtikçe Brad'in asıl amacının oğluna bir aile kurmak olduğunu anladım. Cody'yi ne kadar seversem severim öz annesinin yerini tutamayacağımı anlamak zorundaydım. Brad oğlunu seven bir babaydı, bana, hatta Janice'e olan duygularına rağmen ilk sıraya oğlunu koyuyordu. Ben ise Cody'ye olan bu bağlılığına hayranlık duyabilirdim.

Brad, Janice'le konuştuğunu itiraf edince canım çok yanmıştı; yaptığı bu fedakârlığa kızmıştım. Ama artık yavaş yavaş bunun Brad'le ya da eski karısıyla değil, Cody'yle ilgili olduğunu anlamaya başlıyordum. Brad her şeyi Cody için yapıyordu. Beni seviyordu ama oğlunu annesine kavuşturmak uğruna benden vazgeçmeye de razıydı.

Brad'in, Janice'le uzlaşma çabaları tuhaf bir şekilde babamın bana olan sevgisinin boyutunu anlamama yardımcı oldu. Hasta ve ilgiye muhtaç olduğum için her gün fedakârlıklar yapardı. Ama yaptıklarının asıl kıymetini ancak babam öldükten sonra anladım.

Onunla oturup Brad'le Cody'den konuşmayı çok isterdim. Sevgi ve akıl dolu biriydi, söylenecek doğru şeyleri çok iyi bilirdi. Sesini bir kez daha duymak, yanında olmanın verdiği huzuru yaşamak için her şeyimi vermeye razıydım.

Margaret, "Çorap ipi sipariş etmeliyiz," deyip beni daldığım düşüncelerden uyandırdı.

"Son aldıklarımız o kadar çabuk mu bitti?" Kendinden desenli ipler dükkâna geldiği gibi satılıyordu.

Kursum iyi gidiyordu. Dersleri salı günleri yapmanın hata olup olmadığını merak etmiştim. Benim için haftanın ilk günüydü ve o gün ilgilenmem gereken onlarca iş oluyordu. Ama düzenlediğim kursların bana faydası olduğuna karar vermiştim. Kursiyerlerin sayısını kısıtlı tutarak, upkı ilk kursumda olduğu gibi gerçek dostluklar kurabiliyordum.

Derslerin birinde Elise eski kocasıyla yaşadığı tuhaf durumdan bahsetti. Açıkçası anlattıklarıyla beni epey şaşırttı. Çünkü hep içe kapanık biri gibi dururdu. Maverick'in profesyonel bir kumarbaz olduğunu söyleyince ağzımız açık kaldı. O andan sonra muhabbetimiz daha keyifli bir hal aldı. Bir kütüphaneciyle bir kumarbaz bir araya gelmiş, ortaya çok ilginç bir çift çıkmıştı. Bu, aşk kitaplarında anlatılan türden bir birliktelikti ama ne yazık ki hikâye mutlu sonla bitmemişti.

Bethanne Hamlin'in de eski kocasıyla sorunları vardı. Ama geçen her hafta kendine olan güveni artıyordu. Hepimiz bunu görebiliyorduk, hatta örgüleri bile bu durumu kanıtlıyordu. Kızı ona zor günler yaşatıyordu ama bu konudan çok az bahsediyordu. Herhalde Annie'yle arkadaş olmaya başladığı için Courtney'in yanında konuşmaktan çekiniyordu.

Courtney'den bahsetmişken, hepimizin onu sevdiğini söylemenmek olmaz. Aramıza çok sevimli ve tipi yapılarını andırmayan bir kız katılmıştı. Sık sık bahsettiği babasından ne zaman e-posta ya da mektup alsa balkona davet edilmiş gibi heyecanlanıyordu. Her ne kadar bize bahsetmese de, Bethanne'nin oğlu Andrew'den etkilendiğini hissediyordum. Okulun futbol takımının gözdesi, oyun kurucu Andrew'in Washington Lisesi'nde istediği her kızla çıkabileceğinden emindim. Ayrıca Courtney'in o kızların karşısında şanssızın biri olduğunu düşünmüyordum. Andrew, fiziği düzgün, hatta sıradışı bir kızla, yani bilindik pompon kızlardan biriyle birlikte olmayı isterdi. Courtney zayıflıyordu ama hâlâ fazlalıkları vardı.

Salı günü saat bire doğru, kapının üzerindeki küçük çanın sesini duydum ve başımı kaldırınca Bethanne'yi gördüm. Daha yerine geçmeden çantasından yarısı örülmüş çorabı çıkarıp incelemem için havaya kaldırdı.

"Topuğu doğru döndüğümü fark ettin mi?" diye sordu. "Herhalde bunun için bana altın madalya verirler. Kaç saatimi aldı!"

"O zaman bir yerde yanlış yapmışsın," diyen Margaret dükkânın diğer ucunda lafa daldı.

Bu yorumu beni sinir etmişti, Bethanne'ye güven verircesine gülümsedim. "Yaptıkça elin alışır, endişelenmene gerek yok."

"Endişelenmiyorum. Şey, yani ilk başta beceremediğimi düşündüm ama tarife uyunca tam da olması gerektiği

gibi oldu. Başlarken de tek bir şey biliyordum, doğru düzgün yapana kadar vazgeçmeyecektim."

Ona sarılmamak için kendimi zor tutarken, "Aferin sana," dedim. Gerçekten de onunla gurur duyuyordum. Kursla birlikte örgü örmenin haricinde büyük bir gelişme kaydetmişti.

Bethanne kederlice, "Ah, bir de iş bulsaydım," diye söylendi.

Elise onun hemen ardından içeri girdi, karşılıklı oturup çoraplarını karşılaştırdılar. Elise daha önce çorap örmüş, topuk kısmını yapmıştı ama farklı bir teknik gerektiren yuvarlak şişle örgü örmemişti.

Elise'e bakarken, "Çok iyi bir iş çıkarmışsın," dedim. Tüm ilmekleri aynı güzellikte atmıştı. Örgü konusunda aklına koyduğunu yapan biri olduğunu anlamış, hayatını da aynen böyle yaşadığı izlenimine kapılmıştım.

İçeri en son Courtney girdi. Bisikletle gelmiş, bisikletini dükkânın önündeki sokak lambasının direğine kilitlemişti. Biraz daha kilo verdiği belli oluyordu. Ne kadar güzel göründüğünü söylemek istedim ama sonra onu utandıracağımdan korktum.

Courtney hızla yanımıza gelirken, "Geç kaldığım için özür dilerim," dedi. Kaskını ve sırt çantasını çıkarıp yerine geçti. Bir iki dakika içinde örgü örmeye tamamen hazır hale geldi.

"Herkes nasıl?" diye sordum. Çorap örmenin en zor aşamasına, parçaları birleştirmeye gelmiştik. Bence bu

aşama yuvarlak şiş yöntemiyle daha basit bir hale geldi ama bazı örgücüler hâlâ çift uçlu, dört ya da beş şiş tekniğini tercih ediyor. Çorapların "sihirli ilmek" de denilen, bir metre uzunluğunda, minimalist şiş tekniğiyle örüldüğünü de biliyorum ama ben şahsen iki yuvarlak şiş yöntemini kullanmayı ve öğretmeyi daha çok seviyorum.

Bu arada herkesin yarısı tamamlanmış çoraplarını dikkatlice incelemeye başladım ve öğrencilerimin ilerleme kaydettiğinin farkına vardım. Yaptıkları işleri önceden görmüş olsam bile, arada örgülerini kontrol etmeyi alışkanlık haline getirmiştim. Gösterdikleri çabayı fark etmemi sağladığı için bunu yapmaktan zevk alıyordum. Tekrar yanlarına oturup ne yapacaklarını gösterdim ve sonra da onları örgüleriyle baş başa bıraktım.

Bethanne ipi bir şişten diğerine geçirirken, "Keşke iş bulmak da bu kadar kolay olsaydı," dedi.

Elise ona baktı. "Ben de bu konuyu bir ara düşündüm," dedi. "Nerelere başvurmuştun?"

Bethanne, "Her yere," diye haykırdı, sesi hayal kırıklığından dolayı boğuk çıktı. "Aklıma gelen her yere başvurdum. Aslında çocuklarımı yalnız bırakmayı da istemiyorum."

Margaret ona para uzatan müşteriyle ilgilenmek yerine, "Çocukların kendi kendilerine bakacak kadar büyük," diyerek lafa daldı. "Benim de iki kızım var," dedi, kaşlarını çattığını fark etti. "Ben onları evde bırakıyorum."

Bethanne bir anlığına düşündü. "Kendini kötü his-

setmiyor musun?"

Margaret omuz silkti. "Hayır. Yazın başından beri babaları evde. Çalışmaya devam etse daha iyi olurdu ama bu sırada çocuklarla bol bol zaman geçirdi."

Bethanne, "Doğrusu Annie'yi evde yalnız bırakmaktan korkuyorum," dedi. Courtney'in ona bir bakış attığını gördüm. "Annie... hayatındaki değişimden dolayı... kendinde değil. Çalışmaktan *kaçmıyorum*. Gerçekten! Ama aynı zamanda girdiğim işi de layığıyla yapmak istiyorum. Sürekli evde neler olduğunu merak edersem bunu başaramam."

O sırada Brad'in oğluna tek başına bakmasının ne kadar zor olduğunu düşündüm. Cody sekiz yaşındaydı, kreşe gitmekten nefret ediyordu ve tek başına evde kalamazdı.

Bethanne, "Ee, Elise, bu konuyu düşündüm demiştin," dedi.

"Evet, düşündüm."

Bethanne başını iki yana sallarken, "Ben de elimden geleni yaptım," dedi. "Garsonluktan dişçide sekreterliğe kadar her işe başvurdum ve hemen hemen her alanı denedim."

Elise, "Dişçideki iş ilgini çekmedi mi?" diye sordu.

"Sekreterlik bana göre değil."

Elise güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm. Seni bu tavırlarla hiç kimse işe almaz."

Bethanne'nin üzüntüsü yüzüne yansırken, "Ama acil-

len bir işe girmeliyim yoksa kısa süre sonra evsiz kalacağım," dedi.

Durumu abarttığını biliyor, yine de yaşadığı maddi sorunların canını ne kadar sıktığını görebiliyordum. Keşke işlerim daha iyi olsaydı da onu işe alsaydım. Ama böyle bir şey yapamazdım.

"Bu konu ne zaman açılsa bize sadece parti düzenlemekten, özellikle çocuklara doğum günü hazırlamaktan anladığını söylüyorsun."

Bethanne'nin yıllar boyunca çocukları için parti düzenlediğini birkaç kez duymuştuk. Belli ki bu işten anlıyordu.

Bethanne üzgünce omuz silkerken başını salladı. "Ne yazık ki hiç kimse bana öyle bir iş vermez."

Elise, "O kadar emin olma," dedi.

Bethanne gözlerini kocaman açtı. Nefes nefese, "Nasıl yani?" dedi.

Elise, "Torunumun doğum günü yaklaşıyor," diyerek konuşmaya devam etti. "Kızım becerikli biridir ama çok yaratıcı olduğu söylenemez. Luke'a doğum günü partisi düzenleme işini sana vermek istiyorum."

Bethanne'nin oturuşu dikleşti. "Gerçekten de bu iş için *ödeme* yapacağını mı söylüyorsun?"

Elise, "Büyük bir miktar olmasa da, evet," dedi. Elise'in çok fazla parasının olmadığını biliyordum, bu yüzden de bunun epey cömertçe bir teklif olduğunu düşündüm.

Heyecanlanan Bethanne, "Aklımda küçük çocukların

hoşuna gidecek bir sürü güzel fikir var," dedi. "Luke neyi sever?"

"Şu günlerde kafayı dinozorlarla bozmuş durumda."

"Tamamdır. Dinozor yumurtaları alır, içine hediyeler koyar, sonra da yumurtaları gömerim. Çocuklar da toprağı kazıp hediyeleri kapmaya çalışır. Tabii kızından bahçesini dağıtmak için izin almalıyız. Olmadı yumurtaları başka bir yerlere saklarım."

Elise gülümsedi. "Çok güzel düşünmüşsün. Ben kızımla konuşurum."

Bethanne mutlulukla, "Seveceğini biliyordum!" dedi. "Dinozor şeklinde bir pasta da yaparım. Çok zor olmaz herhalde. Luke biraz büyümüş olabilir ama mor renkli yaş pastaya hayır diyemez."

Geçen sene bu zamanlarda, Cody'ye örnünde kocaman bir dinozor olan bir kazak örmüştüm, hediyemi o kadar çok beğenmişti ki yatarken bile üzerinden çıkarmamıştı. Bunları hatırlayınca içime bir ağrı saplandı ama hislerimi görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Bethanne, "Partiyi düzenlemekten mutluluk duyarım," dedi ama sonra hevesi kırıldı. "Doğum günü partileri düzenleyerek geçinebileceğimi hiç sanmıyorum."

Elise, "O kadar emin olma," dedi.

"Amelia bir yaşına basmak üzere. Jacqueline'in büyük bir şeyler yapmak isteyeceğini biliyorum. Ona birkaç güzel fikir sunarsan kesin işi sana verir."

Bethanne cesaret bulmak için etrafına bakındı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?" Herkes başını sallayıp destekleyici sözler söyledi. Margaret bile bize eşlik etti.

"Evet," dedim. Bethanne'yi daha önce bu kadar hevesli görmemiştim. Ayrıca Jacqueline'in güzel bir partiye harcayacak parası vardı. "Onu ara. Ben sana numarasını veririm."

Bethanne, "Arayacağım," dedi. Amelia'nın doğum günü partisi için yapabileceği şeyleri sayarken şişleri hızlıca hareket etti. "Ayı kostümlü birini tutup piknik yapsak? Ya da masallar anlatsak? Ya da..."

Margaret telefon numarasını yazdığı bir parça kâğıtla yanımıza geldi. Her zamanki gibi bu işi de hemen hallet-mişti.

Courtney, "Ben sana yardım edebilirim," dedi. "Tabii yardım edecek birine ihtiyaç duyarsan. Bildiğim kadarıyla Annie ve Andrew'in boş vakti olmuyor. Ben çoğu günler boşum, ayrıca bana para vermene de gerek yok."

Bethanne'nin gözlerine yaşlar doldu. "Beni çok mutlu ettin."

"Gerçekten de sana seve seve yardım ederim."

Bethanne sırayla herkese baktı. "Hepinize teşekkürler. Özellikle de sana, Elise. Bana çok güzel bir fikir verdin. Gerçekten ama gerçekten çok iyi anladığım, başarılı olabileceğime inandığım bir alanın olduğunu fark etmemi sağladın." Kendini daha fazla tutamayıp örgüsünü masaya bıraktı ve Elise'e sarıldı.

Ben de özgüveninin yerine gelmesine sevindim, mut-

luluğuna mutluluk katmak istedim. "On iki yaşına bastığında Annie için düzenlediğini söylediğin karaoke partisi beni çok etkiledi." Bethanne bize bunu birkaç hafta önce anlatmıştı. "Kızlar, sevdikleri şarkıcıların kılığına girip onların şarkılarını söylerken kim bilir ne kadar çok eğlenmişlerdir. Ne kadar güzel bir anıları olmuştur."

Courtney, "Andrew'e yedi yaşına basarken düzenlediğin korsan partisi de öyle," dedi. "Sahile define gömmek gerçekten de çok akıllıca bir fikirmiş."

Bethanne gülümseyerek, "Define haritası çizmek de çok hoştu," dedi. "Her çocuğa ayrı bir harita vermiştim. Defineleri de çok özenle seçmiştim. Sahte mücevherler toplamış, altın şeklindeki çikolatalarla korsan göz bantları almıştım. Çok güzel bir parti olmuştu. Aslında o partide bu işten ne kadar çok zevk aldığımı anlamıştım. Yıllar boyunca arkadaşlarımın çocuklarına doğum günü partileri düzenledim ama bu işten para *kazanabileceğimi* hiç düşünmemiştim."

"Andrew en güzel doğum gününün o olduğunu söylüyor. Hâlâ o günden bahsediyor." Courtney gülümsedi. "Ben de böyle bir doğum gününe hayır demem doğrusu."

Elise başını salladı. "Çocukların seveceği şeyler yapmaktan anlıyorsun."

"Teşekkürler," diyen Bethanne başını salladı. "Grant da o gün bizimle birlikteydi. Kocaman, oyuncak bir papağan getirmiş, Long John Silver gibi giyinmişti."

Bu kötü günlerinde kocasını hatırlamanın ona tuhaf hisler yaşattığını görebiliyordum.

Margaret, "Bence Elise çok güzel bir fikir ortaya attı," dedi. "Bu tür şeyleri yapan kişiler var ve..."

Kapı açılınca lafı yarıda kaldı. Şık giyimli, yaşlı bir adam içeri girdi. Dükkânıma çok erkek gelmiyordu. Erkek örgücüler de vardı ama ipliklerimin çoğunu kadınlara satıyordum.

Çan çalınca Elise başını kaldırdı ve yüzü bembeyaz oldu. "Maverick," diye fısıldadı.

Adam hiç tereddüt etmeden, "Merhabalar," dedi. Erkeklerin çoğu böyle kadınsı bir ortama girmekten çekinirken, o çok rahat görünüyordu. "Elise'e bakmıştım." Elise'in bulunduğu tarafa baktığında bakışlarının aniden yumuşadığını fark ettim. "Buralardan geçiyordum, uğrayıp seni alabileceğimi düşündüm."

Yüzü kızaran Elise, "İşim... işim biraz daha sürecek," dedi. Bocalayıp ilmeği şişten kaçırdı ama durumu hemen toparladı.

İkisini izlemekten keyif alıyordum. Boşanmış olabilirlerdi ama birbirlerine karşı güçlü duygular beslediklerı apaçık ortadaydı. Böylece Elise'in bizlere bahsetmediği çok ilginç bir şey öğrendik. Profesyonel bir kumarbazın neye benzeyeceğini tahmin edebiliyordum ama doğruyu söylemek gerekirse Maverick o kalıba hiç uymuyordu. Kırlaşmış saçları ve sakalıyla onu ilk başta country müzik şarkıcısı Charlie Rich'e benzettim. Yakından bakınca daha uzun ve daha yapılı olduğunu gördüm.

Maverick, "Acele etmene gerek yok," dedi. "Arabayı dışarı park ettim, orada beklerim."

Elise bakışlarını ellerindeki örgüye çevirdi. "Au... tamam."

Derse on beş dakika daha devam ettik. Öğrencilerim gelecek haftaki dersi konuşarak teker teker yanımdan ayrıldı. Üçünün de erkek çorabı örmeye karar vermesinin ilginç olduğunu düşünüyordum. Bethanne büyük ihtimalle oğluna örüyordu. Courtney babasına hediye edeceğinden bahsetmişti. Peki ya Elise? Herhalde o da eski kocasına örüyordu.

Masayı ve sandalyeleri düzenlerken, Margaret'e, "Elise, Bethanne'ye çok güzel bir fikir verdi," dedim. Olanlar beni mutlu etmişti, gerçek dostluğa doğru bir adım attıklarını sezmiştim.

Aniden ablamın ağladığını fark ettim.

"Margaret?"

Onu gördüğüme üzülen ve utanan ablam gözlerindeki yaşları sildi.

Aramız limoni olsa da, "Ne oldu?" diye sordum. "Anlat bana."

Neredeyse duyamayacağım kadar alçak bir sesle, "Dün eve bir zarf geldi," dedi. "Matt zarfı gördüğümü bilmiyor. Ödemelerle o ilgileniyordu ve ben de her şeyin yolunda olduğunu düşünüyordum. Elimden geldiğince tasarruf yaptım. Onun da aynı şekilde davrandığını biliyorum ama maalesef... maalesef Lydia, evin kredilerini ödeme-

mişiz. Evimizi kaybetmek üzereyiz."

"Ne!" Elimdeki avucumdaki her şeyi dükkânıma yatırmıştım, aksi takdirde oracıkta ona yardım edeceğimi söyleyecektim.

"Matt'le konuşmaya çalıştım. Beni bu durumdan korumaya çalıştığını biliyorum ama... ama ben onun karısıyım. Bana bunu *söylemeliydi*. Konuyu açınca, kafamı kurcalayan yeterince derdin olduğu için anlatmadığını söyledi."

"Ne kadar paraya ihtiyacınız var?" diye sordum.

"Mektupta haftaya pazartesiye kadar on bin dolar yatırmamız gerektiği yazıyordu."

"Ah, Margaret. Çok üzüldüm. Böyle bir şeyin olacağı hiç aklıma gelmezdi."

"Benim de, benim de. Matt her şeyin düzeleceğini söylüyor ve... düzeleceğinden eminim. Seni sorunlarımla sıkmak istemezdim ama bu şoku atlatmak için biriyle konuşmalıydım."

Margaret umutlu olmaya çalışsa da hiç de iyi şeyler hissetmiyordum. Ablam evini kaybetmek üzereydi ve ona yardım etmek için elimden hiçbir şey gelmiyordu.

22

ELISE BEAUMONT

Elise, akşam yemeği için hazırladığı salataya koyacağı marulu ayıklarken derin düşüncelere dalmıştı. Torunları, Maverick'le birlikte mahalledeki küçük parka gitmişti. Luke ve John fırsatını bulur bulmaz dedelerini çekiştirerek parka götürüyor, o da hiç sesini çıkarmıyordu. Maverick torunlarına yaptığı dedeliğin yarısı kadar ona kocalık yapsa evlilikleri bitmeyebilirdi.

Elise, her ne kadar kabul etmekten nefret etse de Maverick'in etrafında olmasından keyif almaya başlamıştı. Ona herhangi bir konuda güvenmek veya onunla sıradan bir arkadaşlık ilişkisi kurmak bile çok tehlikeliydi. Bunu hiç kimse Elise kadar iyi bilemezdi. Ama Maverick son birkaç haftada Elise'in onu görmezden gelmek için gösterdiği kararlılığı kırmayı başarmıştı. Elise'in kızgınlığını ve şüphelerini yavaş yavaş ortadan kaldırmıştı. Bunu boş vaatlerle ya da laflarla değil, yaptıklarıyla, özellikle de Au-

rora'ya ve torunlarına gösterdiği sevgiyle başarmıştı. Elise'in duygularını saygı duymuş, onunla ne tartışmış ne de kendini savunmuştu. Çok samimi bir duruş sergilemişti. Elise ona güvenmeyi *istemiyordu*, onu hayatına almaması gerektiğini biliyordu ama yine de onunla yakınlaşmaktan kendini alamıyordu.

Çamaşır odasındaki makineden ses geldi, Elise yeni yıkanmış çamaşırları kurutucudan çıkarıp sepete koymadan önce ellerini kuruladı. Aurora, Luke'un doğum günü partisi için Bethanne'yle görüşmeye gitmişti. Annesinin önerisi çok hoşuna gitmiş, masrafları karşılamakta ısrarcı olmuştu. Bu konuda tartışmışlar, Aurora sonunda pastanın parasını annesinin ödemesini kabul etmişti.

Aurora'nın gecikeceğini tahmin eden Elise akşam yemeğini pişirmeye başlamıştı. Sosu hazırlamış, "spagetti hartası" olarak adlandırdıkları aile yemeği için peynir rendelemişti.

Birkaç dakika içinde torunlarının kıyafetlerini katladı. Katladığı çamaşırları çamaşır odasında bırakmak yerine çocuk odasına götürdü. Maverick geldiğinden beri ondan uzak duruyordu. Ondan özel hayatına saygı duymasını istediği için kendisi de öyle davranmak zorundaydı.

Komodinin en üst çekmecesini açtı ve Aurora'nın onayı babasına ayırdığını fark etti. Çekmeceyi anında kapattı, ikinci ve üçüncü çekmecenin Luke ve John'a ait olduğunu gördü. Şortları ve tişörtleri hızlıca ama düzgünce katlardı. Daha sonra ne yapması gerektiğini çok iyi bili-

yordu. Arkasına dönüp odadan çıkmalıydı. Ama kendine engel olamadı. Maverick'in çekmecesinde bir çerçevenin ucu çarpmıştı gözüne. Fotoğrafta kimin olduğunu ya da Maverick'in çerçeveyi neden en dibe sakladığını sorgulamak ona düşmezdi.

Hızlıca dönüp kapıya yöneldi, sonra arkasına baktı, kalbi deli gibi atıyordu. Alt ranzanın yanındaki küçük masanın üzerinde Maverick'in okuduğu kitapla bir kahve fincanı gördü. Ama hiç fotoğraf yoktu.

Aniden buna daha fazla katlanamayacağını fark etti. Neden kendisine böyle eziyet ediyordu ki? Fotoğrafa bir bakış atsa merakı dinecekti. Çekmeceyi açıp içine baktı. Çerçevenin ucu tişörtlerin altından görünüyordu. Gümüştü ve biraz eskimişti.

Kendi kendine, sadece bakacaksın o kadar, dedi. Tamam, böylece özel hayatına burnunu sokmuş olacak ama çok da büyük bir şey yapmayacaktı. Kendini böyle haklı çıkarmaya çalışmaktan hoşlanmazdı. Hayır, bu konuda dürüst olacaktı. O fotoğrafa bakarsa haddini aşacaktı. Ama yine de yapacaktı. Ona dokunmayacaktı. Sadece gömlekleri kenara çekecek, Maverick'i tanıdığı kadarıyla da muhtemelen kazandığı bir poker turnuvasının fotoğrafıyla karşılaşacaktı.

Kalbi deli gibi atarken, bir parmağıyla gömlekleri kenara çekti ve donup kaldı. Nefesi kesilmişti: fotoğrafta kendini görmüştü.

Maverick, fotoğrafı Elise'in Aurora'ya hamile olduğunu öğrendikten kısa süre sonra çekmişti. Yakınlardaki bir parkta yürüyüşe çıkmışlardı ve Maverick, Elise'in tam da baktığı gülden başını çevirirken çekmişti fotoğrafını. Elise'in gözleri sevgi ve heyecanla parlıyordu. O günlerde neler olduğunu anlamaya daha başlamamış, evlendiği adamla ilgili gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalmamıştı. Ama o anda kalbi daha önce hiç hissetmediği ve daha sonra da hissedemeyeceği kadar mutlulukla doluydu. Maverick işte o anı yakalamıştı. Elise o fotoğrafta geleceğini, bebeğini ve ailesini düşünen aşkla dolu bir kadındı.

Fotoğraftaki kadına bakıp dudağını ısırdı, üzerine akın eden anılar ve duyguların şaşkınlığını yaşadı.

Maverick kapının eşiğinde, "Ne zaman çektiğimi hatırlıyor musun?" diye sordu.

Elise nefesini tuttu, komodinden sıçrayarak uzaklaşırken elini kalbinin üzerine koydu. Maverick'in geldiğini duymamasına şaşırdı. Yaşadığı şaşkınlık bir yana, *onun* çekmecesinde, *onun* odasında saklanmış kendi fotoğrafına bakarken yakalandığı için utanç duyuyordu.

"Öö... özür dilerim," dedi. Maverick'in yüzüne bakamıyordu.

"Ne için özür diliyorsun? Gizli işler karıştırdığın için mi?"

Utancından yerin dibine giren Elise, gözlerini uzaklara çevirmeye devam edip başını salladı. "Bunu... bunu yapmamalıydım. Özür dilerim. Kim bilir aklından neler geçiyordur."

"Sorumu cevaplamadın."

Elise'in istediği tek şey oradan kaçmaktı. "Sorunu unuttum."

Maverick yavaşça ve üzerine basa basa, "O fotoğrafı ne zaman çektiğimi hatırlayıp hatırlamadığını sormuştum," dedi.

Elise konuşarak cevap vermektense başını salladı.

Maverick sakince, "Onu yanımdan hiç ayırmadım," dedi. "Fotoğraf parçalanmaya başlayınca çerçeveye koydum."

"Hı."

"Yanımda olmanı istedim."

Elise sertçe, "Biz boşandık," diyerek ona durumlarını hatırlattı. Kendini onun sevgisine bırakmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamayı istemiyordu. Maverick'le arasında sadece birkaç adım olduğundan fazlasıyla haberdardı. Evlendiği zamanlarda da kullandığı tıraş kolonyasının kokusunu alabiliyordu. Markasını hatırlamıyordu ama ağaçların kokusuna benzer taze esinti, afrodizyak etkisiyle üzerine geliyordu. Mantığı ona ne derse desin, biraz daha yakınına gitti, şu birkaç saniye içinde Maverick'in ayaklarının dibine yığılacağından korktu.

Maverick içeriye girip önünde durdu. "Sana bunu daha önce de söyledim, şimdi de söyleyeceğim," dedi. İşaretparmağını Elise'in çenesinin altına koyup göz göze gelene kadar başını yukarı kaldırdı. "Seni o zaman seviyordum. Onca yıl boyunca da sevdim. Şimdi de seviyorum."

Elise, düğümlenen boğazından dolayı konuşamayınca başını iki yana salladı.

Maverick, "Biliyorum," diye fısıldadı. "Yetmiyordu, hâlâ da yetmez. Ama ben seni becerebildiğim kadar çok seviyorum."

Elise, Luke ve John gelmese Maverick'in onu oracıkta öpeceğini biliyordu. Ama çocuklar fırtına gibi içeri dalıp birbirleriyle kavga etmeye başladı. Herhalde bisikletlerini garaja sokarken tartışmaya başlamışlardı.

Maverick gönülsüzce yanından ayrılıp hemen durumu kontrol altına aldı. Elise kaçma fırsatını değerlendirdi. Mutfağa dönüp iki eliyle tezgâha dayandı, derin bir nefes aldı. Eski kocasının onu öpmesine ramak kalmıştı ve bu yeterince şaşırtıcı bir şeydi. Ama Elise de dizlerinin bağının çözülmesine engel olamamıştı.

Şansına kendini oyalayacak bir şeyler bulmuştu. Salatayı hazırlamayı bitirdi, fırına ocağın üzerinde pişen domatesle et sosunu karıştırdı. Sonra spagettiyi haşlamak için bir tencere suyu kaynamaya bıraktı. Hepsini borcama koyup rendelenmiş peynirle birlikte fırına sürecekti.

Yirmi dakika sonra garajın kapısı kapatılınca derin bir iç çekti. Ya Aurora ya da David gelmişti.

Garaj kapısından içeriye kızı girdi. Annesinin yemek yaptığını görünce çok sevindi.

"Anne, çok çok teşekkürler!" Annesine sıkıca sarıldı.

Elise, "Niye teşekkür ediyorsun?" diye sordu. "Akşam yemeği için mi? Elimden geldiğince sana yardımcı olmaya çalışıyordum sadece." Konuşken spagettiyi süzdü.

malzemeleri karıştırdı, son olarak da peyniri kattı.

"Hayır, yani, evet, onun için de teşekkür ederim ama sana asıl bana Bethanne'den bahsettiğin için *teşekkür etmek* istiyorum, anne. Harika biriymiş! Bir sürü güzel fikir sundu ama sanırım dinozorlu partiyi yapacağız." Neşeyle gülümserken annesine tekrar sarıldı. "Onunla konuşmadan önce çocuklara pizza ve dondurma ısmarlamayı düşünüyordum. Tamam, o da güzel olabilirdi ama biraz daha para harcayarak Luke'a unutamayacağı bir doğum günü yaşatacağız."

Elise'in içgüdüleri haklı çıkmıştı. İşleri güçleri olan anne babalar, çocuklarının ilgi duyduğu şeylere göre tasarlanan farklı partiler için para harcamayı göze alıyordu.

"Sokağın karşısındaki Gayle de benimle geldi ve doğum günü bir ay sonra olmasına rağmen kızı Sonja'ya parti düzenlemek için Bethanne'yle anlaştı."

Elise kocaman gülümserken, "Çok güzel," dedi. Fırının kapağını açıp yuvarlak borcamı içine koydu.

Maverick mutfağa gelip, "N'aber?" dedi. Bakışlarını doğrudan Elise'e çevirmişti.

"Örgü kursundaki kadınlardan birinin işe ihtiyacı vardı da. Neyse karışık bir mevzu," dedi. Bethanne'nın iş bulmasının neden bu kadar önemli olduğunu uzun uzun anlatmak istemiyordu.

Aurora, "Gayle öyle bir heyecanlandı ki eve dönerken üç arkadaşına daha haber verdi," dedi.

Elise, "İşte buna çok sevindim," dedi.

"Sevinmekte haksız sayılmazsın. Bethanne ona bu *fikri senin verdiğini söyledi.*"

Yüzü kızaran Elise dikkatleri üzerinden çekmek için, "Yemek hazır sayılır," dedi.

Luke merakla, "Ne yiyeceğiz?" diye sordu. Ailede en çok yemek seçen kişi oydu.

Maverick fırına bakıp yüzünü torununa çevirdi. "Kanlı solucan."

Elise, adamın bu kadar korkunç bir şey söylemesine kızıp, "Maverick Beaumont!" diye haykırdı.

Gözleri fal taşı gibi açılan Luke, ağabeyine yemeğin ne olduğunu söylemeye gitti.

Maverick kızına bakıp, "Daha çok spagettili turta olarak bilinir," dedi.

"Hı."

Elise gülümseyip bu kadar zeki laflar ettiği için Maverick'e hayran kaldı.

Maverick, "Ben masayı hazırlarım," dedi.

Aurora, "Daha erken," dedi. "Annemle gidip arka bahçeden çiçek toplasanıza. Masaya koyarız. Bu sene güllerim çok güzel açtı."

Başka zaman olsa Elise buna karşı çıkar, ya işi Maverick'e bırakır ya da tek başına çiçeklerle ilgilenmek istediğini söylerdi. Öyle de yapmalıydı ama yapmadı işte.

Aurora'nın tahta çitinin ardında serpilen güllerinin olduğu arka bahçeye geçtiler. David evliliklerinin ilk yıldönümünde Aurora'ya bir gül fidanı vermiş, o fidan da her

yıl çiçekler açmıştı. Ve şimdi, bu temmuz gününde havayı ağır kokuları sarmıştı.

Elise havayı içine çekti. "Ben gidip..."

Maverick, Elise'in elini tutup parmaklarını parmaklarının arasına geçirerek lafını kesti. "Gel, birkaç dakikalığına sadece yürüyelim. Olur mu?"

Elise boğuk bir sesle, "Olur," dedi. "İyi olur."

Aslında sevinçten havalara uçuyordu.

23

BETHANNE HAMLIN

Bethanne tabaktaki tortilla cipse uzanırken heyecanla, "Bence Grant haklı," dedi.

Paul kaşlarını çattı. "Hangi konuda?"

"Kendimi geçindirmenin bir yolunu bulmam konusunda. Sık sık hatırlattığı gibi ileride maddi desteğini kesecek. Birkaç ay önce bana iş bulmak için Tanrı vergisi yeteneklerimi kullanmamı söyledi. Çocuklara bakıcılık yapmaktan falan bahsediyordu ama onu da dalga geçercesine söylemişti. O zamanlar çok kızdığım için neler olduğunu anlamadım ama haklı çıktı."

Paul gülümsedi ve Bethanne bir kez daha Paul'ün yakışıklı bir adam olmasa da çekici olduğunu, onun yanındayken rahatça konuşup hareket edebildiğini fark etti. Elise'in torunu için verdiği büyük doğum günü partisinden sonra buluşup akşam yemeği yemişlerdi. Zamanı kısıtlı olduğu için partiyi çabucak planlamıştı ama her şey yolunda

gitmişti. Küçük çocuklar, dinozor yumurtası avını ve Bethanne'nin Annie'nin yardımıyla bulduğu "dinozora kuyruk takmaca" oyununu çok sevmişti.

"Luke'un partisinde üç kişiyle daha anlaştığımı söylemiş miydim? Ayrıca tuhafiyede tanıştığım bir kadın için de çok büyük bir parti hazırlayacağım. Herkes çocuklarının ya da torunlarının doğum günü için benden "özel yardım" istiyor." Elindeki cipsi salsa sosuna batırıp ağzına attı. İşin en güzel yanı da, bu kadar çok parti verdikten sonra Andrew'in futbol kampına gitmesine yetecek parayı kazanmış olmasıydı. Parayı oğluna uzatırken gururdan ağlayacak gibi olmuştu.

Paul salsaya batırılmış cipsi ağzına doğru götürürken, "Yeni partiler düzenleyeceğini söylediğinden eminim," dedi.

"Yoksa bir kereden fazla mı söyledim?" Bethanne aynı şeyleri tekrar tekrar söylediğini biliyor ama kendine engel olamıyordu. Yıllar sonra başına gelen en güzel şeydi bu.

"Çocuklar büyüdükçe Grant, doğum günlerini abartıp paramızı çarçur ettiğimizi düşünmeye başlamıştı. Kırısının bu işi geçim kaynağı haline getireceğini kim tahmin edebilirdi ki?" Sustu. "Eski karısının," diyerek düzeltti. İç çekti. "Bunu söylemeye bir gün alışacak mıyım?"

"Bilmiyorum. Ben alışamadım."

Bethanne ağzından kaçan bu lafın moralini bozmasına izin verme yecekti. "Aramana gerçekten çok sevindim."

"Partinin yolunda gidip gitmediğini öğrenmek istedim."

"Çok mutlu ve çok heyecanlıyım. Bu... bu da çok lezzetliymiş. Meksika yemeklerini çok seviyorum."

"Ben de," diyen Paul, margaritasına uzandı, bir yudum almadan önce bardağının kenarındaki tuzu yaladı.

Dilini görünce Bethanne'nin içinde bir şeyler kımıldadı. Hemen uzaklara baktı, aptallık ettiğini düşünerek kendisine kızdı. Ama belki de bu normal bir tepkiydi. Biriyle birlikte olmayalı epey zaman geçmişti, hatta en son ne zaman bir erkeğin koynunda yattığını hatırlamakta zorlanıyordu.

"Sen de..." Söylemek istediği şeylerde tereddüt edip öne doğru eğildi ve "...Seksi özledin mi?" diye sordu.

"Seks." Paul gözlerini kıstı. "O nedir?"

İkisi de yıllardır daha komik bir şey duymamış gibi güldü.

Bethanne, "Gerçekten," dedi. "Merak ettim."

Paul başını salladı. "Hem de çok özledim. Peki ya sen?"

Bethanne de başını salladı. Bu soruyu başka kimseye soramazdı, bu durum arkadaşlıklarının ne kadar değerli olduğunu fark etmesini sağladı. Birbirlerinin yanında kendilerini güvende hissediyor, kızgınlıklarını ve acılarını açık açık konuşabiliyorlardı. Bu kadar dürüst olabilmek, yaralarına bir nebze deva oluyordu.

Paul, "Annie ve Andrew'le aran nasıl?" diye sorarak konuyu ustaca değiştirdi.

Bethanne ikinci margaritasını içmeye başlamış, çekingenliğini üzerinden atmış ve biraz da gevşemişti. "Tiffany'nin arabasına şeker attığını öğrendikten sonra Annie'yle uzun uzun konuştum." Annie ilk başta bunu reddetmeye çalışmış ama annesine açılıp yaptıklarını itiraf edince birbirlerine sarılmışlardı. Bethanne kızının haline çok üzülmüştü.

Annie terapistle görüşmeyi kabul etmiş ve iki randevudan sonra ailesinin durumuna ve kendi duygularına daha olumlu bir şekilde baktığını hissetmişti. Anne ile kız arasında gözyaşlarıyla bütünleşen konuşmalar da geçmişti. Annie artık eski haline dönmüş gibi duruyordu. Bethanne de kızının babası yanında olsun olmasın, hayatına devam edebileceğini seziyordu.

Paul, "Grant, Annie'yle konuşmaya fırsat bulabildi mi?" diye sordu.

Bethanne, eski kocasının onu ziyaret ettiğinden bahsetmiş, Grant'ın onunla arasında neler olduğunu sorduğuna değinmemişti.

"Evi aradı," diyen Bethanne, omuz silkti. "Ne söylediğini bilmiyorum ama Annie telefonu iki dakika dolmadan kapattı. Yani çok da konuşmuş sayılmazlar."

Paul, "Bildiğim kadarıyla, kasko Tiffany'nin zararını karşılamış," dedi.

Bethanne, "Tiffany seni mi aradı?" diye sordu. Paul eski eşinden hiç bahsetmezdi.

"Hayır, sigortacımız haber verdi. Tiff kaskoyu geniş kapsamlı yaparak akıllılık etmiş."

Bethanne başını salladı. Tiffany'nin Annie'yi polise şikâyet edeceğinden şüphelenmiş, daha da kötüsü Grant'ın kızlarını savunmayacağından korkmuştu. Tamam, Annie hata yapmıştı ve yaptıklarının sonuçlarına katlanmalıydı ama Bethanne kızının hâkim karşısına çıkarıldığını görmeye dayanamazdı. Annie terapistinin önerisi üzerine, Tiffany'ye bir özür mektubu yazmış, Bethanne de konunun böylece kapanacağını ummaya başlamıştı.

Garson yanlarına geldi; Bethanne fajita salatası, Paul de tavuklu enchilada istedi. Paul, konuşmaya devam etmek için garsonun gitmesini bekledi.

"Annie şimdi nasıl?" diye sordu.

Bethanne, "Sorunlarının üstesinden gelmeye çalışıyor," diye yanıt verdi. "Bence en zor aşamayı atlattı ama bu arada çok sıkıntılı günler geçirdi."

"Kızının bir arkadaşa, onu gerçekten anlayan birine ihtiyacı var."

"Haklısın ama..." Bethanne birden durdu. "Evet, öyle bir arkadaşı olsa iyi olur."

Paul hafifçe güldü. "Gözlerinde yine o bakış var."

Bethanne arkasına yaslandı. "Aslında bir arkadaşı var ama kızım da bana çekmiş, gözünün önündekileri göremiyor."

Paul, "Bu akşamki iyi haberlerin sonu gelmiyor," diyerek takıldı ona.

Bethanne kıkır kıkır güldü. "İçim içime sığmıyor." *Anidən ileri uzanıp Paul'ün elini tuttu. "Aman Tanrım!"* diye haykırdı, o anın sessizliğine şaşırdı.

Paul kaygıyla, "Ne oldu?" diye sordu.

"Paul, *mutlu* olduğumu fark ettim. Gerçekten de mutluyum. Bir daha kendimi böyle hissedeceğimi hiç düşünmüyordum ama bak, buradayım işte."

Paul halini anladığını gösterircesine başını salladı.

Bethanne ona doğru eğildi. "Sen de mutluluğu buldun mu?"

Paul onunla göz göze gelmekten kaçındı.

"Doğruyu söyle."

Paul buruk bir gülümsemeyle, "Henüz bulamadım," dedi. "Ama yakında olduğunu hissedebiliyorum."

"İyi o zaman." Bethanne, onun da hayatının yeniden güzelleşeceğine dair umutlar beslediğini öğrenince kendini daha iyi hissetti.

Paul, "Seni görmek beni mutlu ediyor," diyerek itirafta bulundu.

"Teşekkürler." Bethanne margaritasını yudumlayıp iç çekti. "Buna sevindim."

"Seni sık sık düşünüyorum, Bethanne. İkimizi düşünüyorum."

"İkimizi mi?" diyen Bethanne içkisini yudumlarken başını biraz öne eğdi.

"Sen de bir çift olmamızı ister misin?"

Bethanne kaşlarını çattı. Paul'e daha önce sormamıştı

ama aralarında da en az on yaş olduğunu tahmin ediyordu. "Seni... seni arkadaş olarak çok seviyorum Paul, ama çift olma fikrinden emin değilim. Aramızdaki bu güzel ilişkinin bozulmasından korkuyorum. Açıkçası öyle bir şeyin olmasını hiç istemem. Her şey olduğu gibi kalsın."

Moralinin bozulduğu belli olan Paul omuz silkti. "Önemli değil."

"Alınma ne olur. Seni üzmeye dayanamam. Benim arkadaşımsın, birlikte geçirdiğimiz anların ne kadar değerli olduğunu biliyorum ama..."

"Sadece birlikte olmayı bir düşün, olur mu?"

"Tamam, ama... Tamam, tamam, düşüneceğim."

"Güzel." Paul biraz rahatlamış gibiydi. "Sen tam da yanımda görmek istediğim bir kadınsın, Bethanne."

Bethanne hiç kimsenin onları dinlemediğinden emin olmak için etrafa bakındı. "Seks konusunu açtığım için böyle oldu, değil mi?"

Paul hemen, "Hayır," dedi. "Bunları seninle birlikte olmayı gerçekten de çok istediğim için söyledim. Eski karımın yeni sevgilisinin eski eşi olduğun için değil, tanımaya ve güvenmeye başladığım kişi olduğun için, *sen* olduğun için söyledim."

"Hı." Bethanne iki margaritadan sonra buna bir cevap vermekte zorlandı.

"Seni şaşırttım mı?"

"Hayır." Bethanne içinden geldiği gibi konuşmaya başladı. "Aslında bana gösterdiğin ilgiyi büyük bir iltifat

olarak görüyorum. Arkadaş olarak kendimi daha rahat hissediyorum ama işlerin ne yönde gelişeceğini görmeyi de istiyorum."

Paul ciddi bir ses tonuyla, "Çok güzelsin, Bethanne," dedi.

Bethanne, "Seks sana bunu söyletiyor," diyerek takıldı.

"Hı... onu kolayca halledebiliriz."

Bethanne kıkır kıkır güldü. "Sanırım margaritalara dur demenin vakti geldi."

Paul gülümsedi. "O kadar aceleci olma. Muhabbet daha yeni yeni güzelleşmeye başladı."

24

COURTNEY PULANSKI

Özellikle de son görüşmelerinden sonra Annie'nin araması Courtney'i şaşırtmış, aynı zamanda sevindirmişti. Courtney örgü kursunda Bethanne'ye kızının durumunu sormak istemiş, ama onu işin içine karıştırmak istemediği için ağzını açmamıştı.

Courtney onun için endişelenmiş, kötü bir şeyler yapacağından korkmuştu. Onunla konuşmaya, ona yardım etmeye ve yaşadıklarını anladığını göstermeye çalışmıştı. Onun yaşadığı korkunç, duygusal çöküntüyü o da yaşamıştı. Ama Annie onu dinlemek istemediğini çok açık bir şekilde dile getirmişti.

Fakat neredeyse iki hafta sonra bir pazartesi günü, Annie telefon açıp Courtney'i evine çağırmıştı. Anneannesi Vera ayda bir kez gönüllü çalıştığı kilise kütüphanesine giderken Courtney'i Hamlinlerin evine bırakmıştı. Courtney, Seattle'a taşınmadan önce anneannesinin sürekli

televizyon karşısında oturup örgü ördüğünü düşünürdü. [illegible] gözlemiyle gülümsedi. Vera haftanın dört günü sabah havuza gidiyor, sıkı bir kahvaltı yapıyordu. Sonra bahçesinde çalışıyordu. Çeşitli kilise komiteleri de dahil olmak üzere görev aldığı gönüllü işlerde, normal bir işte geçirebileceğinden daha fazla vakit geçiriyordu.

Anneannesi arabasıyla gözlerden kayboluncaya kadar, Courtney kaldırımda durup Annie'nin evini inceledi. Girişi dik merdivenli, mermer kaplı veranda, oval kapılı, tuğla evi görür görmez çok beğendi. Chicago'da bazı mahallelerde gördüğü evleri anımsamıştı.

İçini özlem dolu duygular kapladı. Arkadaşları da, aşina olduğu her şey de Chicago'daydı. Yeni bir hayata alışmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Bugünlere gelebilmek ve sağlam arkadaşlar edinmek için on bir yılını harcamıştı.

Kendi haline acımakta haklı olduğunu düşünse de, çok uzun zaman önce bu fedakârlığın gerekli olduğunu kabullenmişti. Julianna, gelecek yıl üniversiteye başladığında benzer değişiklikler yaşayacağını söylemişti. Yani Courtney aslında bu hayat tarzına bir yıl önce uyum sağlamaya başlamıştı. Julianna'nın dediğine göre bu sayede üniversiteye daha hazırlıklı gidecekti. Ablasının bu sözleri onu rahatlatmıştı. Yalnızlık duygusundan kurtulmak için ailesindeki kişilerle, özellikle de Julianna'yla sık sık görüşüyordu.

Courtney zili çalmadan Annie kapıyı açtı. "Anneannenin arabasını gördüm," dedi. Bu bir soru, bol ütüler ve kocaman, tüylü terlikler giyinmişti.

Ayrıca yüzünde gülümseme de yoktu. İlk konuşmaları çok kısa geçmiş, Courtney, Annie'yi onunla görüşmeye Bethanne'nin mi zorladığını, yoksa kızın bunu kendisinin mi istediğini merak etmişti. Ama o zamanlar kızın amacını sorgulayamayacak kadar heyecanlıydı.

Courtney eve girerken, "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim, galiba." Annie arkasına dönüp merdivenlerden çıktı.

Courtney bir süre daha etrafa bakmayı istemesine rağmen onu takip etti. Ev, krem rengi duvarlarıyla, koyu kırmızı ve yeşil mobilyalarıyla, parlak parkeleriyle ve sade ama pahalı görünen halılarıyla çok güzel duruyordu. Şömine rafını taze çiçekler süslemişti. Tahmin ettiği gibi Bethanne çok zevkli biri çıkmıştı.

Duvarlar çerçevelerle kaplıydı. Courtney güzel günlerde çekilmiş aile fotoğraflarına bakmak için biraz durakladı. Andrew, mavi gözleri ve sert görünümlü çenesiyle babasını andırıyordu. Annie de annesine çekmişti. Halı serilmiş merdivenlerden yukarı çıkarken, "Sizinkiler nerede?" diye sordu.

Annie, "Dışarıdalar," diye cevapladı. "Niye? Bir sorun mu var?"

Courtney kızın hoş geldin demesini umursamazdan geldi. "Bana göre hava hoş."

"Güzel." Annie merdivenlerin en üst basamağına varmıştı. Courtney'in duvardaki fotoğraflara baktığını görünce kaşlarını çattı. "Anneme şunları çöpe atmasını söyledim ama beni dinlemedi."

Ailecek çektikleri son fotoğrafın bulunduğu çerçevenin camı çatlamıştı, Courtney bunu Annie'nin yapmış olabileceğini düşündü. "Chicago'daki evimizin her tarafında annemin fotoğrafları var." Yani ev kiralanmadan önce öyleydi. "Eve hep bir heyecanla gelir, içeri koşardım. Ama annemin fotoğrafını görür görmez ağlamaya başlardım." Bunları konuşmak onu hâlâ duygulandırıyordu, gözlerini koluyla silmek için başını çevirdi.

Annie bir süreliğine cevap vermedi. Sonunda ağzını açtığında sesi fısıldama gibi çıktı. "Babam evi terk ettiğinde, kesin geri döner diye düşündüm. Bizi terk ettiği için ondan nefret ettim. Onu... cezalandırmaya çalıştım ama aynı zamanda eskisi gibi yanımda olmasını istedim." Söylemek istediğinden fazlasını söylemiş gibi uzaklara baktı.

Courtney, "Annemin cenazesinde ağlamadım," diyerek itirafta bulundu. "Herkes hıçkırıklarla ağlıyordu. Babam bile hüngür hüngür ağladı." Bunu şimdi bile anlatmak zordu ama Courtney, Annie'nin bunu anlayacağını düşündü.

Annie, "Neden?" diye sordu.

"Sanırım şok geçiriyordum. Cenazeye bir sürü insan geldi, hepsi de annemin ne kadar güzel olduğundan bahsediyordu. Ama o tabutun içinde hiç güzel görünmüyordu. Ölmüştü." Bunu söylerken sesi çatladı ve annesinden bahsederken ne kadar duygusallaştığını anlamaması için sesini alçalttı. "Herkesin gitmesini istedim. Onca insanın yanımda olmasından hoşlanmıyordum. O gece..." Durdu, sertçe yutkundu. "Herkes gittikten ve yatak odalarımıza geçtikten sonra gözüme uyku girmedi. İşte o anda anladım. Annemi daha yeni toprağa vermiştik. Hayatımız bir dizi değildi. Gerçekten gitmişti. Dayanamadım. Çığlıklar atmaya başladım."

Annie gözlerini ona dikti. Sakince, "Kendini kötü hissetmiş olmalısın," dedi.

"Çok ama çok kötü hissettim," diyen Courtney başını salladı. "Kendime engel olamadım. Çığlık attıkça attım. Herkes koşarak odama geldi ama haykırmaktan başka bir şey yapamıyordum. Annemi istiyordum. Yanımda olmasını istiyordum. Ölen o değil de bennmişim gibi hissediyordum. Keşke... keşke ben ölseydim."

"Baban ne yaptı?"

"Bana sarıldı." Gözlerinden akan yaşlar yüzünü ıslattı ve bir kez daha koluyla sildi.

"Sonra Jason ile Julianna da yatağıma oturdu ve hep beraber ağladık. O zamana kadar bana ailenin en küçük çocuğu olarak bakıyorlardı. Julianna'yla birbirimize çok yakın değildik, Jason'la da aramızda çok bir şey yoktu ama o gece gerçekten kardeş olduğumuzu anladık. Ailemiz tümden değişti. Artık birbirimize çok daha yakınız." Courtney bu kadar çok şey anlattığı için kendinden utanıyordu.

Annie ne diyeceğini bilemiyormuş gibi baktı.

Courtney, Annie'nin babasının evlerinden gitmesine rağmen hâlâ hayatının bir parçası olduğunu anlamasını ve bunun değerini bilmesini istiyordu.

"Odam şurada," diyen Annie koridorun sonunu gösterdi.

Courtney fotoğraflara son kez baktı ve yavaşça merdivenleri çıkıp Annie'nin arkasından odaya girdi.

İçeri adım attığında Annie çoktan yatağının üzerine oturmuştu. Kıyafetleri yere saçılmış; şifoniyeri CD'lerle, kitaplarla, makyaj malzemeleri ve dergilerle dolmuştu. Genç bir erkeğin fotoğrafı aynanın üst köşesine sıkıştırılmıştı.

Courtney fotoğrafa bakmak için aynanın yanına gitti. Başka bir fotoğrafın da aynanın alt kısmına yapıştırıldığını fark etti. Annie'yle diğer fotoğraftaki çocuk okulun dans partisi için siyah beyaz balonlardan yapılmış kemerin altında duruyordu. Annie, pembe bir kıyafet giymiş, üzerine aynı renkte çiçekli bir şal atmış; çocuk da takım elbise giyinmişti.

Annie fısıldayarak, "Conner," dedi. Sesi titredi. "Birkaç ay önce ayrıldık. Benden sıkıldığını söyledi."

"Yakışıklıymış." Courtney, Annie'nin onu hâlâ aklından atamadığına karar verdi. Yoksa fotoğraflarını saklamazdı.

Annie omuz silkti. "Fena değil."

"Artık görüşmüyor musunuz?"

"Arada sırada karşılaşıyoruz. Artık başka biriyle çıkıyor ama Andrew'le aynı futbol takımında olduğu için mecbur denk geliyoruz. Bu arada ağabeyimden hoşlanıyorsun, öyle değil mi?"

Courtney bu beklenmedik soru karşısında şaşkına döndü, yüzüne kan dolduğunu hissetti. "Bence... hoş biri." Daha fazlasını söyleyip yanlış anlaşılmaktan korkuyordu. Andrew yakışıklı ve popüler biriydi ve Bethanne'nin dediğine göre okulun gözde sporcuları arasındaydı. Muhtemelen okuldaki tüm kızlar ona âşıktı. Courtney, onlara karşı şansının olmadığını fark etmiş ve bunu kabullenmişti. Boş bir umudun peşinden koşarak vaktini harcamayacaktı. Şansı yaver giderse bir ihtimal arkadaş olabilirlerdi.

Annie derince iç çekti. "Ağabeyimden bahsetmişken, bana o gece yaptıkların için teşekkür etmek zorunda olduğunu söyledi. Haksız da değil. Sana... sana *gerçekten* kızgın değilim."

"Biliyorum. Sen her şeyden çok kendine kızgınsın. İstemediğin kadar dibe battın, sonra da çıkamadın."

Annie yere baktı. "Anneni kaybetmene çok üzüldüm," dedi. "Ama babamla yaşadıklarımla ikisi bir değil. Annen seni isteyerek bırakmadı, ama babam beni *kendi isteğiyle* terk etti. Çekip gitti. Artık Andrew de ben de onun için uzak bir akrabadan farksızız. Sadece o pisliği düşünüyor." Bu sözleri söylerken Annie'nin yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu.

Courtney, Annie'nin onu tersleyebileceğini düşündüğü için elini kızın omzuna koymaktan çekindi. Bir süre

sonra, "Anladığım kadarıyla baban evden gitmiş ve hayatın tepetaklak olmuş," dedi. "Benim de hayatım mahvoldu, Annie. Başımıza gelenler birbirine benzemiyor gibi görünebilir ama o kadar da farklı değil. Annem ölmese ben Seattle'a gelmezdim, babam da Güney Amerika'ya tehlikeli bir işin peşine gitmezdi."

"Benim babam da kendini tutmayı başarsaydı annem evlere gidip bir avuç haylaz çocuğa 'İyi ki doğdun' demek zorunda kalmazdı..." Annie ağlamaya başlayınca hemen elleriyle yüzünü kapattı. "Babamdan bahsetmek istemiyorum, tamam mı? Ondan nefret ediyorum."

Courtney, "Ne istiyorsan onu konuşalım," dedi.

Annie konu değişince rahatlamış göründü. "Aslında annemin güzel bir şey yaptığını düşünüyorum. Parti hazırlamayı eskiden de çok severdi, yaptığı işten gerçekten zevk alıyor. Hem de epey para kazanıyor. Telefonu sık sık çalıyor, Andrew'le ben de fırsat buldukça ona yardım ediyoruz. Ona bir sürprizim var. Görmek ister misin?"

"Olabilir."

Annie yataktan indi, masasına oturup bilgisayarını açtı. Omzunun üzerinden bakıp, "Gel bak," dedi.

Courtney, ekranda bir resim açan Annie'nin arkasına geldi. Ekrandaki resmin bir kenarında balonlar; ortasında süslenmiş, güzel bir yaş pasta vardı; onun da üzerinde "BETHANNE'NİN PARTİLERİ, Eğlenceli Doğum Günleri yazıyordu. Alt tarafta da telefon numaraları vardı.

"Nasıl olmuş?" diye sordu. "Anneme kartvizit yap-

tım."

"Harika olmuş!"

"Balon koyup koymamakta emin değildim ama şu kısımda bir şeyler olması gerekiyor, öyle değil mi?"

Courtney bir kez daha resme bakıp farklı bir sonuca vardı. "Balonları çıkar."

Annie fareyi tıklatıp balonları sildi. Başını hafifçe eğip salladı. "Haklısın. Böyle daha sade göründü. Ayrıca annem birilerinin yetişkin birine doğum günü partisi vermek istediğini söyledi. Balonlar sanırım akla daha çok çocukları getiriyor."

Courtney başını salladı. "Şu parti işi aldı başını gitti, öyle değil mi?"

Annie gülümsedi. "Hem de nasıl. Bu yüzden annemin kartvizite ihtiyacı olduğunu düşündük. Sırada da internet sitesi var." Tekrar ekrana baktı. "Başka bir değişiklik yapmaya gerek var mı?"

Courtney birkaç dakika daha resmi inceledi. "Farklı bir yazı tipi kullanmayı düşünebilirsin. Biraz daha sade olabilir. Bu seçtiğin de güzel ama okunması zor gibi. Comic Sans ya da Verdana'yı dene. Olmadı Georgia'ya bir bak."

Annie değişiklikleri yaptı, Comic Sans'a karar verdi ve yarattığı etkiye bakmak için arkaya yaslandı. "Hımm, bunu sevdim."

Courtney de öyle düşünüyordu. "Annen için bir şeyler yapman çok güzel."

Ekrana bakmaya devam eden Annie, "Bu hafta sonu onunla çalışmamı istedi," dedi.

"Ee, çalışacak mısın?" Courtney bu iş için gönüllü olduğundan bahsetmedi.

"Evet, gidecek gibiyim. Senin de orada olacağını söyledi."

"Ben de onu diyecektim."

Annie, "Sen çalışırsan ben de çalışırım," dedi, başını kaldırıp gülümsedi.

Courtney'in içini sıcak bir duygu kapladı. "Bu, arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor?" diye sordu. Tuhaf bir soru sormuştu ama cevabını duyması gerekiyordu.

Annie bunu ciddi ciddi düşünüyor gibi durdu. Bir süre sonra, "Evet, arkadaşız. Daha önce de söyledim biliyorum ama Andrew haklı. Sana borçluyum. Söylediğine göre beni büyük bir beladan kurtarmışsın." Sesi fısıldamaya dönüştü. "Teşekkür... ederim."

"Bir şey değil. Annem öldükten sonra ben de bir sürü aptallık yaptım. Bir gün alışveriş merkezinin arkasında yangın çıkardım. Bunu neden yaptığıma hâlâ akıl sır erdiremiyorum." Başını öne eğdi. Bunu hiç kimse, ablası bile bilmiyordu. "Canım çok yanıyordu. Aptallık ettim. Birileri yangını benim çıkardığımı öğrense muhtemelen şimdi bir ıslah evinde kalıyor olurdum."

"Uyuşturucu partisine falan katılmadın, öyle değil mi?"

"Hayır, o zamanlar yaşım küçüktü. Ama inan bana, başıma yeterince bela açmayı başardım."

Annie cevap olarak buruk bir şekilde gülümseyip dudağını ısırdı. "Görüştüğüm terapistin dediğine göre, yaşadıklarım gençlerin başına sıkça geliyormuş. Yalnız değilmişim. Aileler dağılıp babalar evden ayrılabiliyormuş, çocuklar da kendi başının çaresine bakmak zorunda kalıyormuş. Ama işte ben bu konuda çok iyi değilim. Hem... hem babamın beni sevdiğini düşünmüştüm."

"Hâlâ sevdiğine eminim." Annie'nin inanmasının zor olduğunu bilmesine rağmen Courtney bundan emindi.

Annie isteksizce, "Olabilir," dedi. "Ama *onu* daha çok seviyor. Sorun değil... Bunları aşmaya çalışıyorum." Gözlerine yaşlar doldu, kendine engel olmaya çalıştı.

Annie'nin aklını başka tarafa çekmeye çalışan Courtney, "Şunun bir çıktısını verebilir misin?" diye sordu. Kızın ağlamak üzere olduğunu fark etmemiş gibi davrandı.

"İyi akıl ettin," diyen Annie bilgisayarına döndü, fareye uzanıp yazıcı tuşuna bastı. İkisi de gözlerini çalışmaya başlayan yazıcıya çevirip yavaşça çıkan kâğıdı takip etti.

Courtney çıktıyı eline alıp resmi inceledi. "Çok güzel olmuş."

Annie, "Gerçekten de öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Yani, bence de güzel ama mükemmel olması gerekiyor. İnsanların dikkatini çekmeli."

"Çeker. Bunu görünce annenin ağzı açık kalacak."

Annie'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Teşekkürler, Court."

Court... Chicago'daki arkadaşları da onu böyle çağırırdı. Evden ayrıldığından beri karnındaki o boşluk hissi ilk defa kaybolmuştu.

Andrew kapıya yaslanıp, "Hey, siz ikiniz neler karıştırıyorsunuz?" dedi.

Gerçekten de çok hoş görünüyordu. Antrenmandan dönmüş olmalıydı. Çünkü spor çantası omzunda duruyor, açık fermuarından kramponu görünüyordu.

Annie, "Annem için kartvizit hazırladım," dedi.

Courtney, Andrew'e çıktıyı uzattı.

"Vay, güzel olmuş!"

Annie, "Öyle çok şaşırmış gibi durma," diyerek serzenişte bulundu.

Andrew, Courtney'le göz göze gelip gülümsedi. "Pizza yemeye gidelim mi?"

Annie, "Sen mi ısmarlayacaksın?" diye sordu.

"Olur. Bu hafta harçlığımı tam aldım." Courtney'e baktı. "Sen de gelir misin?"

"Gelirim." Bir dilim pizza ve küçük bir salata yemek hoş olacaktı. Arkadaşlarının yanında olmanın ve sağlıklı sayılabilecek bir yemeğin tadını çıkaracaktı.

Artık içindeki boşluğu doldurmakla uğraşmayacaktı.

25

"Örgücüler: hiç çaba sarf etmeden dostlarıyla,
işyerinde edindikleri arkadaşlarıyla
ve internetteki insanlarla bir topluluk oluşturur;
örgüye olan tutkularını birbirleriyle paylaşır."

Mary Colucci

LYDIA HOFFMAN

Dükkânın dışında çok vakit geçiriyor, üç yerel bankanın kredi müdürleriyle görüşüyordum. Margaret'e yardım etmek için *bir şeyler* yapmak zorundaydım ama hastalıklarla dolu geçmişimden dolayı reddedileceğimden korkuyordum. Üçüncü bankadaki sıcakkanlı müdürle konuşana kadar şüphelerimde haklı çıktım. Dükkânım bir yıldan fazla süredir açıktı, kâr gösteriyordum ve Dr. Wilson'la yaptığım son görüşmede kanserden kurtulduğumu öğrenmiştim. Küçük bir banka olan Seattle First, her şeyi gözden geçirip bana kredi vermeyi kabul etti. Bir işkadını

olarak en güzel günümü geçiriyordum. İstediğim krediyi almıştım! Kesinlikle bunu kutlamalıydım.

Margaret'in yaptıklarımdan haberi yoktu. Brad konusunda benim yaptığım gibi dışarıya cesur bir kadın izlenimi vermeye çalışıyordu. Matt hâlâ kendi alanında iş bulamamıştı. Boeing'de elektrik mühendisi olarak çalışmıştı ama tam olarak neyle ilgilendiğini bilmiyordum. Geçenlerde boyacılık yapmaya başlamıştı. Bundan nefret ettiğini biliyordum ama en azından para kazanıyordu. Margaret'e verdiğim maaşla kazandığını birleştirip kıt kanaat geçinmeye çalışıyorlardı. Fakat evin ödenmemiş kredileri de bir yanda duruyordu.

Ağustos ayının ilk pazartesi günü kredi kâğıtlarını imzaladım. Yaz su gibi akıp geçiyordu ama şimdiye kadar yapmayı düşündüğüm şeylerin hiçbirini başaramamıştım. İlkbaharın başlarında Brad bana iplikler için yeni raflar yapacağına söz vermişti. Birkaç pazar günümüzü her şeyi kâğıtlara dökerek, rafların doğru düzgün olması için ölçü alıp çizim yaparak geçirmiştik. Brad'e yardım edeceğim günleri, tıpkı Cody gibi dört gözle beklemiştim.

Yeni raflara ihtiyacım vardı ama bunun da tıpkı bir başka tuhafiyede görüp uygulamaya karar verdiğim bir başka fikir gibi bir süre beklemesi gerekiyordu. Neredeyse tüm tuhafiyelerde yer sıkıntısının olduğunu biliyordum. Bir sürü yeni ipi, elle boyanmış yün çileleri sergilemek zor olabiliyordu. Özellikle King County'de gördüğüm bir tuhafiyenin rengârenk çileleri tavandan sarkıtması çok ho-

şuma gitmişti. Akıllıca düşünülmüş, dikkat çekecek bir şey yapmışlardı, ben de aynısını dükkânımın bir köşesinde hayata geçirmeyi istiyordum. Brad, bir zamanlar tavana çivi çakacağını söylemişti.

Bunu kendi başıma da yapabilirdim ama daha önce böyle bir şey yapmamıştım. Nedense hayatıma devam etmeyi başaramıyordum. Brad'le birlikte yapmayı konuştuğumuz her şeyi erteliyordum. Cesaretimi bir türlü toplayamıyordum.

Kredi hesabıma yatar yatmaz çeki yazıp, ablamın evine gittim. Pazar günü kısaca konuşmuştuk, ben de hiçbir şey çaktırmadan bugün için bir planının olup olmadığını sormuştum. Söylediğine göre evde olacaktı.

Arabamı sokağa park ederken, Margaret'in bahçede çiçeklerine su verdiğini gördüm. Ama o daldığı düşüncelerden dolayı, ne beni gördü ne de geldiğimi duydu.

Dikkatini çekmek için, "Merhaba, abla!" diye seslendim.

Margaret sesimi duyunca irkildi, elini birden havaya kaldırınca kaldırıma biraz su fışkırttı. "Ne diye öyle gizlice arkamda beliriyorsun," dedi.

"Seninle konuşmam gereken bir konu var."

"Yarına kadar bekleyemedin mi?"

"Bekleyemedim."

Morali bozukken hep böyle aksi olurdu. Geçen bir yıl boyunca kişiliğiyle ilgili çok şey öğrenmiştim. Zaten neşeli, arkadaş canlısı bir insan değildi ve bazen ne kadar

kaba konuştuğunu kendisi de fark etmiyordu. Banu çok yardımcı oldu, olmaya da devam ediyor. Ayrıca ona her ne kadar maaş veriyor olsam da başka yerlerde çok daha yüksek paralar alabilirdi. Onun için ablam olduğu için, bir şeyler yapmaya çalıştım. Sadece onu ne kadar çok sevdiğimi bilmesini istiyordum.

Margaret meraklı gözlerle bana bakarken, "Bir şey mi istiyorsun?" dedi.

"Bir bardak buzlu çay fena olmaz."

Margaret önce tereddüt etti, sonra da iç çekip başını salladı. Evin yan duvarındaki musluğu kapattı, verandanın merdivenlerini çıktı.

Onun peşinden eve girince oturma odasındaki kolilerle karşılaştım.

Ben daha bir şey soramadan, Margaret, "Ödemeyi vaktinde yapamayacağız," dedi. "Kendimizi kandırmanın anlamı yok. Cuma gününe kadar vaktimiz var, yoksa banka icraya yazı gönderecek. Evimizi kaybetmemiz zaten çok kötü oldu, bunun üzerine bir de ailemin kapı dışarı edilerek küçük düşürülmesini istemiyorum."

Birkaç kutunun da mutfakta bir kenarda durduğunu fark ettim. Krediyi almayı başarmış olmama bir kez daha sevindim.

Margaret, "Bahçeyle ilgilenmeme gerek yoktu ama bir süreliğine buradan çıkmak istedim." Dolaptan iki büyük bardak çıkardı. "Ev üzerime üzerime geliyor."

"O zaman yarın sabahı beklemek yerine konuya hemen girsem iyi olur," diyerek ziyaretimin sebebini dikkatlice açıklamaya başladım.

"Neymiş o konu?" diyen Margaret, bardakları masanın üzerine koyup karşıma oturdu.

"Yanımda çalışmanın beni ne kadar mutlu ettiğini biliyorsun," dedim.

"Ama!"

"Ne aması?"

Margaret gözlerini kocaman açtı. "Yoksa beni kovacak mısın?"

"Seni neden kovayım? Sana *ihtiyacım* var. Buraya sana yardım etmeye geldim."

Margaret yine şüpheli gözlerle bana baktı. "Neye yardım edeceksin? Eşyalarımı toplamaya mı?"

Yazdığım çek çantamda dururken bunları konuşmanın anlamsız olduğuna karar verdim. Çantamı açıp çeki Margaret'e uzattım.

Ablam çeki eline alıp okudu, sonra da kaşlarını çatıp bana baktı.

"Bu parayı nereden buldun?" diye sordu. "Annemden istedin, öyle değil mi?"

"Hayır," dedim. Ablamın en büyük özelliği fazla gururlu olmasıydı. Annemin bunlardan haberi olmaması için beni defalarca uyarmıştı. Ben de sözümü tutup anneme tek kelime etmemiştim.

"Bankadan kredi aldım," dedim, sevincini gizleyemedim. "Bir düşünsene, Margaret. Bu benim için çok bü-

yük bir adım sayılır; bir banka sonunda bana para vermeyi kabul etti." Sesimin heyecanlı çıkmasına engel olamadım. "Bunun bir anlamı var, öyle değil mi? Beni artık kredi verilebilecek biri olarak görüyorlar."

Ablam çeki düşürmekten korkuyormuşçasına iki eliyle tuttu. "Bankaya ne söyledin?"

"Çok fazla soru sormadılar." Durumu basitleştirerek anlatmaya karar vermiştim. Sırasıyla iki müşteri temsilcisiyle görüşmüş, sonra da hastaneye yatırılıyormuşum gibi form ardına form doldurmuştum.

"Yoksa dükkânı ipotek mi ettin?"

Başımı salladım. "Mal varlığı olarak gösterecek başka bir şeyim yoktu." Doğruyu söylüyordum. Sahip olduğum ve sahip olmayı istediğim her şey, tüm geleceğim dükkânıma bağlıydı.

Margaret'in gözlerine yaşlar doldu ve iki kez konuşmaya çalışıp sonunda, "Bunu yapmana müsaade edemem," dedi.

"Artık çok geç. Her şeyi hallettim." Margaret'i tanıdığım için itiraz edeceğini biliyordum. Çeki onun adına hazırlatmamın sebeplerinden biri de buydu. En sert sesimi kullanarak, "Bu çeki alacaksın, Margaret..." dedim. "Ve yarın sabah ilk iş evin kredisini ödeyeceksin."

Lafı ağzında geveleyip, "Sana... sana borcumu ne zaman öderim bilmiyorum," dedi.

"Sana borç vermiyorum," dedim. Bunu daha önce söylemeliydim.

"Nasıl yani?"

"Parayı sana veriyorum."

İlk başta afallayan Margaret hiçbir şey söylemedi, sonra başını iki yana salladı. "Ne... ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Ciddiyim. Bu sana hediyem olsun." Bunu çok dikkatlice düşünmüştüm. Bu parayı borç olarak versem aramızda sürekli bir huzursuzluk olacaktı. Ablamla aramdaki ilişki, para için tehlikeye atılamayacak kadar değerliydi. Bana göre sorunu halletmenin en iyi yolu buydu.

Ağlamasına ramak kalan ablam, "Her kuruşunu geri ödeyeceğim," dedi.

"Margaret," dedim, uzanıp elini tuttum. "Tekrar söylüyorum, bu sana hediyem."

"Olmaz, Matt işe döner dönmez faiziyle ödeyeceğim."

Onunla tartışmanın hiçbir şeye yaramayacağını biliyordum. "Ne yapman gerektiğini düşünüyorsan yap ama bu, borç değil. Benim sana olan sevgimin göstergesi. Bir gün belki benim de yardımına ihtiyacım olur. Eskiden olmuştu." Maddi olarak değilse de manevi olarak ablamın desteğini yanımda hissetmiştim. "Geçen sene yeniden kanserc yakalanmaktan korktuğum günleri hatırlamıyor musun? Bir gün olsun yanımdan ayrılmamıştın. Sen olmasan o günlerin üstesinden gelemezdim. Şimdi sıra bende."

Kocaman gözyaşları en sonunda Margaret'in gözlerinden döküldü. Konuşmaya çalıştı. Boğuk bir sesle, "Te-

şekkürler," demeyi başardı.

Bir süre sonra buzlu çayımı bitirip ablama yardım etme fırsatını böyle güzelce değerlendirmenin verdiği mutlulukla eve döndüm. Dükkânım pazartesi günleri kapalı olsa da ben hep orada oluyordum. Masamı temizliyor, evrak işlerini hallediyor, gelen siparişleri hazırlıyordum.

Dükkâna girerken, bacaklarımın arasına dolanıp bana sinir olduğunu gösteren Whiskers karşıladı. Kedim uzun süre yalnız kalmayı hiç sevmiyordu. Sabahın büyük kısmını dışarıda geçirdiğim için bana epey kızmıştı. Yere çömelip onu okşadım, elimi kuyruğundan kulaklarına kadar gezdirdim. Ben güzel söyler söylerken o da mutlulukla mırladı.

İşte o sırada yerde duran, katlanmış, küçük bir kâğıt gördüm. Biri belli ki kâğıdı kapının altından içeri atmıştı. Kim olduğunu ya da neden böyle bir şey yaptığını tahmin edemiyordum. Ayağa kalkıp kâğıdın yanına gittim.

Cody'nin el yazısını anında tanıdım. Kurşun kalemle LYDIA yazmış, *Y* ve *D*'yi diğer harflerden neredeyse iki kat büyük yapmıştı.

Kalbim güm güm atarken kâğıdı açtım. Cody çok sade bir yazı yazmıştı. "SENİ ÖZLEDİM. GÖRÜŞELİM Mİ?" Bilerek olmasa da kâğıdı ellerimle buruşturdum. Janice'le yeniden bir araya geleceğini söylediği son görüşmeden sonra Brad'le hiç konuşmamıştım. Defalarca kargo getirmiş ama onunla hep Margaret ilgilenmişti.

Brad'in bu nottan haberdar olduğunu düşünmüyordum. Çünkü isteğimi kabullenip benimle görüşmeye çalışmıştı. Şimdi bir ara telefonum çalıp ekranda Brad'in numarası belirince arayan kişinin o değil, oğlu olduğunu düşünmüştüm. Cody ondan sonra hiç telefon açmamıştı, büyük ihtimalle babasından azar işitmişti.

Camdan dışarı bakarken, UPS kamyonunun sokağın karşısına park edildiğini fark ettim. Ama Brad içinde değildi. Fikrimi değiştirmeden ya da yapacağım şeyin mantıklı olup olmadığını düşünmeden kapıyı açtım ve dışarıya, onu görmeye gittim. Nereye gittiğini bilmiyordum ama er ya da geç ortaya çıkacaktı.

Sokağa şöyle bir göz attım, tam da karşıya geçmek üzereyken Brad'in yan taraftaki çiçekçiden çıktığını gördüm.

"Brad," deyip onu durdurdum. "Bir dakika konuşabilir miyiz?" Samimi görünmeye çalıştım.

Şaşırmış gibiydi ama başını salladı. "Tabii."

Söylemek istediğim çok şey vardı. Kararının nedenini anladığımı söylemeyi istiyordum. Daha da önemlisi, onu ve Cody'yi ne kadar çok sevdiğimi ve özlediğimi dile getirmeye can atıyordum. Ama sesimi çıkarmadım. "Cody'den bir not aldım."

"Ne? Ne zaman?" Aynı anda hem şaşırmış, hem üzülmüş hem de umutlanmış gibi bir tepki verdi.

"Bunu bu sabah buldum." Gözlerimden bir anlam çıkaracağından korkup başımı aşağı çevirdim. "Benimle görüşmek istiyormuş."

Brad "Seni özlüyor" dedi.

Ben de onu özlüyordum. [illegible]

ama bundan bahsetmedim. "Bu durumun onu kötü etkilediğini biliyorum. Ayrıca Cody'nin kafasını karıştırmayı ya da Janice'i üzmeyi istemem. Onu aramamanı istersen kararını anlayışla karşılarım."

Brad gözlerimin içine baktı. "İyi olur."

Kalbim paramparça olmak üzereydi. "Cody'yle konuşmamı istemiyor musun?" Hayal kırıklığına uğradığımı fazlasıyla belli etmiş olmalıydım, çünkü Brad başını iki yana sallamaya başladı.

"Cody seninle konuşmak istiyorsa ve senin de buna bir itirazın yoksa bir sorun olacağını sanmam."

Bu sözleri duyduğuma memnun olup fısıldayarak, "Teşekkürler," dedim. "Cody'nin öz ailesiyle birlikte olmasına saygı duyuyorum. Bana kararını açıkladığında kızıp üzülmüştüm ama onları unuttum artık, seni unuttum." Bugün herhalde her şeyi hafife alıyordum. Brad'i hiç de unutmamıştım ama böyle davranmak zorundaydım.

Brad ne diyeceğini bilmiyormuş gibi bocaladı.

"Biriyle görüşüyorum ve... şey, birbirimizi böyle görmezden gelmemiz hoş olmuyor." Biriyle görüşme kısmı düpedüz yalandı. Kendimi yeni bir ilişkiye hazır hissetmeme daha çok vardı.

Brad, "Tanıdığım biri mi?" diye sordu.

Daha fazla yalan söylemek istemediğim için başımı iki yana salladım. Ama yalan konusunda fena değildim.

umarım bunu alışkanlık hâline getirmem. Bunu Margaret e sorsa, onların iletişimi için bir şeyler öğrenebileceğini ilyordum. Onun yanına gideceğini de sanmıyordum çünkü ayrıldığımızdan beri Margaret ona ters davranıyordu. "Beni aramak isterse Cody'ye izin ver."

Bu sefer de Brad gözlerini kaçırdı. "Aramak istiyordu ama ne yapacağımı bilemedim."

"Dediğim gibi Janice'i rahatsız etmek istemem."

"Umursayacağını sanmam."

Brad'e zayıf ama samimi bir gülümsemeyle baktım. Cody'den ayrı kalmak beni çok üzüyordu. Bu yüzden en azından konuşma fırsatını yakalamış olmak kalbimdeki ağrıyı biraz dindirmişti. Sıradan bir havayla, "Telefonunu bekleyeceğim," dedim. Artık Janice geri döndüğü için Cody'yle eskisi gibi olamayacaktım.

Brad kargo getirdiği kişilerden farksızmışım gibi, "Hayırlı işler," dedi.

Fısıldayarak, "Teşekkürler," dedim, kendimi güvende hissettiğim yere, dükkânıma döndüm. Kapıyı kilitleyip ofisime döndükten sonra ellerimin zangır zangır titrediğini fark ettim.

Çok yoğun bir pazartesi geçirmiştim. Bankadan kredi almış, ablama yardım etmiş, sevdiğim adama yalan söylemiştim.

26

ELISE BEAUMONT

Elise, araba sürmeyi hiç öğrenememişti. Ehliyeti kimlik *niyetine* kullanmak iyi bir şeydi ama buna gerek yoktu. Seattle toplu taşıma konusunda epey gelişmiş bir yerdi. Otobüsler genelde gitmek istediği her yere gidiyordu ve nadiren de olsa ya Aurora onu bir yerlere bırakıyordu ya da taksiye biniyordu.

Maverick'in geri dönmesiyle bu da değişmişti. Maverick, onu istediği her yere seve seve götürüyor, sonra da bitmez tükenmez sabrıyla onu bekliyordu. Geçen iki hafta boyunca Elise örgü kursundayken, o da tuhafiyenin önünde oturmuştu. Elise, Bethanne'den, Courtney'den ve Lydia'dan o kadar sık bahsediyordu ki, Mavercik de onları en az onun kadar tanır olmuştu. Elise, Bethanne'nin işiyle ilgili endişelerinden ve Courtney'in lise son sınıfı iyi geçirmesiyle ilgili umutlarından bahsetmişti. Ayrıca Doğum Günü Kulübü'nün düzenlediği öğlen yemeklerine birlikte

katıldığı Jacqueline'den de bahsetmişti.

[illegible] yemeğini yedikten sonra Maverick, "Haydi, gezmeye gidelim," dedi.

Ailecek nadiren dışarıya çıkan Aurora, David ve çocuklar, Woodland Park Hayvanat Bahçesi'ne gitmiş, Maverick ile Elise baş başa kalmıştı.

Elise, "Nereye?" diye sordu. Artık Maverick'ten kaçınmıyor, aksine sık sık onunla dışarı çıkmaya çalışıyordu. Eski bir kumarbaz olduğunu unutmasa da ona karşı beslediği güvensizlik duygusu azalmıştı. Bundan çok hoşnut değildi, çünkü Maverick'in sözünü tutamayacağından korkuyordu. Ama o dürtülerine yenik düşene kadar birlikte geçirdikleri zamanın tadını çıkarmaya karar vermişti.

Maverick'in anılarını dinlemek hoşuna gitmişti. Kumarı karşı olsa da, Maverick'in oyunlarla ilgili hikâyelerinin ilgisini çektiğini kabullenmeliydi. Maverick dünyanın her yerine, Avrupa'ya, Avustralya'ya, Karayipler'e gitmişti. Bu yerlerin çoğunda kumar oynamış ama aynı zamanda da gerçek maceralara atılmıştı. Nil Nehri'nde bot gezisine çıkmış, Avustralya'nın Outback bölgesine gitmiş ve söylediğine göre Paris'te yanlışlıkla tutuklanmıştı. Tanıştığı ünlü insanlarla ilgili fikirlerini Elise anlatmıştı. Elise, onu saatlerce dinleyebileceğini düşünmeye başlamış. Maverick'in savurganlığını biraz olsun kıskanmıştı. Elise onun aksine hem hayatı hem de parasıyla ilgili konularda hep dikkatli ve tutumlu olmuştu.

İdeal yaşam tarzı, ona göre, ikisinin hayat anlayışının

karışmıydı.

Maverick, "Dağ gezisine çıksak güzel olur," dedi. "Rainier Dağı'na çıkmayalı yıllar oldu."

Elise kaşlarını çattı. "Sence de saat bunun için biraz geç değil mi?"

"Aa. Haydi, Elise, evde oturup örgü örmekten sıkılmadın mı?"

Elise buna kızdı. "Örgü örmeyi seviyorum."

"Örgünü de yanında getir. Arabada öremez misin?"

"Şey, örebilirim." Elise, onun planlarına uymayı *istemiyordu*. Artık ona karşı koyamıyor gibiydi ve bu da onu korkutuyordu. Sinirlice, "Sanırım gelmeyeceğim ama beni düşündüğün için teşekkürler," dedi.

Maverick sessizleşti, moralinin bozulduğunu gizlemedi. Tabağını suya tutup bulaşık makinesine yerleştirdi. Sonra da birkaç dakikalığına ortadan kayboldu, sonra elinde ara sıra okuduğu casusluk kitabıyla geri dönüp mutfağın yanındaki oturma odasına geçti.

Elise tezgâhı silerken göz ucuyla ona baktı. Maverick'in onu zorlamasına izin vermeyecekti.

Ona, "Bensiz de gidebilirsin," dedi.

Maverick kitabını indirip okuma gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Biliyorum." Kitabına geri döndü. Belli ki heyecanlı bir yerde kalmıştı.

Maverick kitabını okumaya devam ederken, Elise koridordan geçip odasına gitti, örgüsünü eline aldı. İlk çorabı bitirmiş, ikincisine başlamıştı. Sah günü bir çift çorap

için yeni ip almıştı; bunu da kızı için örüyordu.

İki saat ördükten sonra iç çekip örgüsünü bir kenara bıraktı ve oturma odasına gitti. "Peki, tamam. Gidelim."

Maverick'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Kabul edeceğini biliyordum."

Maverick, Elise'in kendini suçlu hissetmesini sağlayıp amacına erişmiş ve Elise de buna izin vermişti. Maverick insanları kandırmada ustaydı, tek kelime etmeden istediğini yaptırmayı başarmıştı.

On dakika, şehre ve oradan da Rainier Dağı Milli Parkı'na doğru yola çıkmışlardı. Maverick'in teklifine rağmen Elise örgüsünü yanına almamıştı. İlgisini çekecek başka şeyler vardı.

Maverick her türlü konuda konuşabilen, çabucak konu değiştirebilen son derece etkileyici bir dilbazdı. Bu Elise'in sahip olmadığı ama eski kocasının söylediğine göre kumar masasındaki rakiplerini tuzağa düşürmek için sık sık kullandığı bir yetenekti.

Parka giden iki şeritli ana yolda ilerlerken Maverick, "Aldığım evle ilgili sorunu kastediyorsan sana o konunun kapandığını söyleyebilirim." Yaptığı aptallığı, Maverick'in daha da açık bir şekilde anlamasına katlanamazdı.

"Maddi durumun düzelecek mi?"

"Elbette düzelecek. Şu dava bitince, her şey yoluna girecek." Adeta kapana kıstırmış haldeyken onu böyle tuhaf sorularla sıkıştırmasına sinir olmuştu. Yapabileceği tek şey konuyu değiştirmekti. "En son ne zaman Cennet'e gel-

diğimi hatırlamıyorum," diye söylendi. Maverick usta bir şofördü ve gittikleri yol onlara inanılmaz bir manzara sunuyordu.

Maverick ona bir bakış atıp, "Ben hatırlıyorum," dedi. "Senin de hatırlayacağından eminim. Balayındaydık."

Elise sertçe yutkundu. Yine konuyu değiştirme vakti gelmişti. "Bu çarşamba birkaç saatliğine ortalıktan kayboldun."

"İlgilenmem gereken işler vardı; sen sormadan söyleyeyim, kumar oynamıyordum. Sana o konuda söz verdim."

Bu konuyu açmamalıydı, açtığına pişman olmuştu.

Elise bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Aslında otelin adını yanlış koymuşlar," dedi. "O korkunç fareler Cennet'te geçirdiğimiz balayını cehenneme çevirmişti."

Maverick kahkahalar attı.

Ürperen Elise, "Gülecek bir şey yok," dedi. Maverick, Milli Park'taki güzel ve romantik otelde bir oda ayarlamayı başarmış, gecenin bir yarısı Elise tıkırtı sesleriyle uyanmış, o anda hata yapıp ışıkları açmıştı. Maverick'in el çantasının içinde dolanan beş altı fareyi görünce korkudan ödü patlamıştı. Attığı çığlık, kocasını ve muhtemelen otelde kalan kişilerin yarısını aniden uykularından uyandırmıştı. Maverick'in çantasında yer fıstıkları vardı; fareler kokuyu alıp hepsini teker teker bir sıra halinde taşırken Elise'e yakalanmışlardı.

Elise ertesi sabah resepsiyondaki görevliye otellerinin pis olduğundan ve farelerin istilasına uğradıklarından

yakınmıştı. Adam, federal yasalar gereği bulundukları bölgede, fareler de dahil olmak üzere, hayvanları öldürünelemenin yasak olduğunu söylemişti. Anlattığına göre, yalnızca mutfağa tuzak kurulmasına izin veriliyordu.

Maverick ihtiraslı bir sesle, "Seni nasıl sakinleştirdiğimi hatırlıyor musun?" diye sordu.

Sekse bahsetmesine ya da onu ima etmesine bir tepki vermeyecekti. Ona bu zevki yaşatmayacaktı.

"Hatırlıyorsun," dedi, keyfinin yerine geldiği belli oluyordu.

Elise, "Elbette hatırlıyorum," dedi, kollarını sıkıca kendi etrafına sardı.

Maverick, Elise'in bir zamanlar paylaştıkları tutkulu aşkı inatçı tavırlarla inkâr etmesine güldü. "Öyle bir şey yaşamayalı ne kadar oldu, Elise?"

Elise huzursuzca diğer tarafa döndü. "Seninkiyle karşılaştırılamayacak kadar çok vakit olduğuna şüphe yok."

"O kadar emin olma."

Elise dönüp bir bakış attı. "Beni kandıramazsın, Maverick. Bilmem hatırlar mısın, bir zamanlar seninle evliydim. Seni tanıyorum. Sekse doymazdın sen."

"Ayrıldıktan sonra ara sıra yatağıma uğrardın."

Elise'in yüzü aniden kıpkırmızı oldu. "O bir hataydı." Ayrılmalarından ve boşanmalarından sonra geçen bir yılda, Maverick birkaç gecede bir Elise'in kapısını çalmış, dil dökünüp onu yatak odasına göttürmüştü. Sonra aniden ziyaretleri kesilmiş, Elise de bunun sebebini anlamıştı: Ma-

verick başka bir kadın bulmuştu. Onun kusurlarını gör- [illegible] hayatı kabullenen biriyle yakınlaşmıştı.

Maverick, "*Buna göre* hata değildi," dedi.

Elise sıkılgan bir tavırla, "Başka şeyler konuşsak olmaz mı?" diye sordu.

"Eskiden de böyle utangaçtın, ta ki yatağa girene kadar." Başını iki yana salladı. "Galiba bu durum hiç değişmemiş."

"Kes şunu! Yoksa yemin ederim, kapıyı açıp arabadan atlarım."

"Seni kızdırmayı başardım demek," diyen Maverick kıkır kıkır güldü.

"Ben altmış beş yaşındayım, bu konuları konuşmayı kendime yakıştıramıyorum."

"Ben daha ölmedim, senin ölmediğinden de emin sayılırım."

Elise cevap vermemekte kararlıydı.

Sessizce yola devam ettiler ve Maverick hiçbir sebep yokken gülmeye başladı. Elise her şeye rağmen gülümsedi. Sonra Maverick uzanıp Elise'in elini hafifçe sıktı.

Günün geri kalanı çok güzel geçti. Rainier Milli Parkı'nın içinden geçtiler, otelde fırında patates yediler.

Sonunda geri döndüklerinde ev karanlık ve sessizdi. Gün boyunca hayvanat bahçesinde koşturan Luke ve John yorgun düşüp uykuya dalmıştı. Aurora ile David de yorulmuş olmalıydı çünkü odalarından çıt çıkmıyordu.

Maverick, Elise'e yatak odasının kapısına kadar eşlik etti. Fısıldayarak, "Bu güzel gün için teşekkürler," dedi.

Elise gözlerini ondan kaçırmaya devam etti. "Yemek çok hoştu." Gün boyunca yaptıkları her şey çok güzel geçmişti. "Te... teşekkürler." Arkasını dönmek üzereyken, Maverick'in onu öpmesini beklemiyordu. Ama öpmüştü. Önce eğilip dudaklarını dudaklarına dokundurmuştu. Elise, sıcak ve nemli dudaklarını, belinde gezip onu kendisine çeken ellerini hissetmişti. Maverick öpüşmeyi bitirip ondan uzaklaşırken, Elise yere yığılacak gibi oldu.

Maverick, "İyi geceler, Elise," diye fısıldadı, teninin hissini aklına kazımış gibi yüzüne dokundu.

Elise anlaşılamaz bir şeyler geveleyip yere yığılacak gibi odasına girdi. Üzerindekileri çıkarıp dikkatlice asarken elleri deli gibi titriyordu.

Dişlerini fırçaladıktan hemen sonra yatak odasının kapısındaki tıklamayı duydu.

Gözlerini kapattı, ne yapacağını bilemez halde içeride dolandı. Maverick'i duymazdan gelip yatağına gidebilir ya da... ya da ona kapıyı açabilirdi. Çabucak bir karar verip kapıya yöneldi.

Tam da beklediği gibi Maverick koridorda duruyordu. Arkadan gelen odanın ışığında göz göze geldiler. Maverick, "Beni içeri alacak mısın, yoksa ret mi edeceksin?" dedi.

27

BETHANNE HAMLIN

Bethanne, parti için hazırladığı kutuları ağzına kadar dolu bagajına taşırken, Annie, "Sana yardım etmeyi seviyorum ama benim de işlerim var, anne," dedi.

Annie, Alice Harikalar Diyarında partisinde kullanılacak fincan takımı ellerinde annesinin peşinden gitti. Doğum günü yapılacak kız dokuz yaşına basıyordu ve *Alice Harikalar Diyarında* da en çok sevdiği kitaptı. Bethanne tüm doğum gününü oyunlar, hediyeler ve minicik yiyecekler de dahil olmak üzere bu temaya uygun hazırlamıştı. Elise'in torunu için düzenlediği ilk dinozorlu partiden sonra onlarca yeni parti teması bulmuştu.

Konunun peşini bırakmayan Annie, "Okullar başlayınca ne yapacaksın?" diye sordu.

Güzel bir soru sormuştu. Bethanne, partilerde çocuklarına ve Courtney'e bağlı hale gelmişti. Birkaç hafta önce futbol kampı ve antrenmanlar başlamış, Andrew ona yardım edememişti. Annie zaten sürekli meşguldü. Şu ana kadar bu konuda en çok *Courtney'den yardım* almıştı. Çocukları yaptıkları işler için ondan ne para istemiş ne de böyle bir beklentiye girmişlerdi. Aynı şekilde Courtney de para almayı kabul etmemişti. Bethanne üçünün de cömertliğine minnettardı ve işleri daha yeni yeni yoluna koyduğu için eline geçen her kuruşu işine yatırmıştı.

Annie, "Okullar iki hafta sonra açılıyor," dedi.

Bethanne bagajı kapattı. "Biliyorum." Kızı ona bunu hatırlatmasa durumu fark etmezdi. Okulların açılmasına az kalmıştı ve kısa süre sonra tek başına kalacaktı. Parti vereceği kişiler ona yardım ederdi ama hazırlıkları tek başına yapmak zorunda kalacaktı. Yine de çalışmasının meyvelerini topluyordu. Andrew'in futbol kampına katılmasını sağlamak yaz boyunca yaptığı en güzel şeydi. Hiçbir şey duyduğu gururu ve başarı hissini gölgeleyemezdi.

Her şeyin farkında olan Annie, "Andrew tüm vaktini takımla geçirecek, yani sana yardım edemez," diyerek konuşmaya devam etti.

Bethanne partileri oğlunun maçlarına denk gelmeyecek şekilde ayarlamaya çalışacaktı. Andrew'in hiçbir maçını kaçırmayı istemiyordu.

"Ben de yüzme takımına geri döndüm."

"Öyle mi? Hiç haberim yoktu." Bethanne sesinin duygularını ele vermemesine özen gösterdi. Kızı yüzme takımından ayrılınca hayal kırıklığına uğramıştı, şimdi yeniden takıma katıldığını duyunca içini bir mutluluk kapla-

mıştı. Anlaşılan eski Annie geri dönmüştü. Grant'in söylediğine göre artık Tiffany'nin başına da dert açmıyordu. O zorlu dönemi atlatmış gibiydi.

"Koçu aradım, beni geri alabileceğini söyledi ama kızlara yetişebilmem için fazladan antrenman yapmam gerekiyor."

Bethanne, Annie'nin son zamanlarda ortalıktan sık sık kaybolma nedeninin bu olduğunu anladı. Kızı yüzme takımıyla ilgili gelişmelerden bahsetmemiş, Bethanne de neler olduğunu anlamamıştı. Annie her şey kesinleşene kadar beklemek istemişti belli ki.

Bethanne, "İyi yapmışsın," dedi.

Kızı, "Ne yapacaksın?" diye sordu. "Biz okula dönüp takımlarımızla çalışmaya başlayınca ne yapacaksın?"

"Bir şeyler düşünürüm."

"Eylül'de kaç parti vereceksin?"

Bethanne, "Annie, lütfen," dedi. "Courtney'i de alacağız, hemen yola çıkmalıyız, yoksa geç kalacağız."

"Anne, bir *plan* yapmalısın."

Çantasını ve anahtarlarını almak için telaşla eve giren Bethanne, "Yolda konuşuruz," dedi. Annie'nin kızgın yüz ifadesi gözünden kaçmadı.

Bethanne geri döndüğünde Annie çoktan ön koltuğa geçip kemerini takmıştı.

Bethanne geri geri ana yola çıkarken Annie, "Ee?" dedi.

"Birini işe alırım."

"Kimi?"

"Courtney." Hem güvenilir bir kişi hem de çocuklarla çok iyi anlaşıyordu. Ayrıca Bethanne'nin çocuklarından daha çok boş vakti var gibiydi. Bethanne ona ödeme yapmak istediğini söyleyecekti.

Annie ile Courtney, tam da Bethanne'nin umduğu gibi çok iyi arkadaş olmuştu. Bethanne neler konuştuklarını bilmiyordu ama ikisinin Annie'nin odasına geçip iki üç saat boyunca takılması sıradan bir hal almıştı. Bethanne başlarda pek ortak noktalarının olmadığını düşünmüştü ama belli ki yanılmıştı.

Annie "Courtney!" diye haykırdı. "Ben de bunu söyleyeceğinden korkuyordum."

"Olmaz mı?" diye soran Bethanne parti listesine bakıp yemekleri, tabakları, dekorasyonları ve kostümleri gözden geçirdi. Yakında bir minibüs alması gerekecekti. Daha geniş bir araca ihtiyacı vardı, ayrıca minibüsün üstüne logosunu yapıştırıp telefon numarasını yazabilirdi.

Annie, "Anne, onu işe alamazsın," dedi.

Kırmızı ışıkta duran Bethanne, "Neden?" diye sordu.

"Ona haksızlık etme! Lisede son yılını geçirecek, ayrıca yeni bir okula başlayacak. Yıllık işlerine falan da katılmayı düşünüyor. Chicago'daki lisesinde yıllık komitesinin başkanı olduğunu biliyor muydun?"

Annie bunu büyük bir heyecanla söylemişti. Bethanne kızının, ailesini ayakta tutmak için yaptığı fedakârlıktan çok, Courtney'in yıllık komitesinin başına seçilmesinden

etkilendiğini düşünüyordu.

Annie, "Seattle'a yeni geldi," diyerek konuşmaya devam etti. "Daha kimseyi tanımıyor."

"Seni ve Andrew'i tanıyor."

Annie yüzünü ekşitip, "Andrew o kadar bencil ki ona hiçbir faydası dokunmaz," dedi. "Anne, Courtney'den böyle bir şey istersen sana hayır diyemez. Bu yüzden ona bu konudan bahsetme. Yoksa ona haksızlık edersin. Courtney'in arkadaş edinmesi lazım ve bu da zamanla olabilecek bir şey. Ayrıca..." Üzgünce iç çekti. "... Çoktan yanlış adımlar attı."

"Nasıl yani?" Yeşil yandı ve Bethanne kavşaktan karşıya geçti.

Annie başlarına büyük bir felaket gelmişçesine, "Haberin yok mu?" diye haykırdı. "Courtney derslerini benimle konuşmadan seçmiş, alınabilecek en kötü dersleri almış. Beden dersini bile ilk saatlere almış!"

Bethanne'nin hatırladığı kadarıyla tuhafiyedeki son buluşmalarında bu konu konuşulmuştu. Courtney ders seçerken sorun yaşamıştı. Ana derslerini aldıktan sonra öğrencilerin çok da sevmediği seçmelilere yazılmak zorunda kalmıştı.

Bethanne, "Tamam, başka birini bulurum," dedi. İçten içe bu kararı Courtney'in vermesi gerektiğini düşündü. Ama bir yandan da işi sırf kendini zorunlu hissettiğinden ya da Bethanne'yi kıramadığından kabul etmesini de istemiyordu. Annie düşüncelerinde haksız sayılmazdı.

"Teşekkürler, anne."

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra kızı, "Dün akşam babamı aradım," dedi.

"Hı." Bu beklenmedik bir şeydi ama Bethanne duygularını belli etmemesi gerektiğini biliyordu. Annesinin bilmesi gerektiğini düşündüğü bir şey olmasa babasını aradığından bahsetmezdi.

"Biraz konuştuk."

Bethanne, "Seninle gurur duyuyorum," dedi, ciddiydi. Annie'nin babasıyla görüşmeye başlaması, olgunlaştığının göstergesiydi. "Babanla arandaki bağın kopmasını hiç istemem."

Annie hafifçe güldü. "Yaptığım şeyler yüzünden bana hâlâ kızgın. Ben de ona, aş bunları artık, dedim."

Bu tam da yerinde bir lafı, çünkü Fransız Kafesi'nde görüşürken, Grant da kızıyla ilgili olarak hemen hemen aynı şeyi söylemişti.

"Parti işinde epey başarılı olduğunu övüne övüne ona anlattım."

Bethanne kızına gülümserken, "Teşekkürler," dedi. Grant'in buna nasıl bir cevap verdiğini merak etti ama soramadı.

"Sigorta şirketinin tüm zararı karşılamasına rağmen, o kadın, arabasına zarar verdiğim için beni hâlâ affetmemiş."

Bethanne, "O konuyu konuşmayı istemiyorum," dedi. "Artık geçmişte kaldı. Sen özrünü diledin ve bir daha böyle şeyler yapmayacağına söz verdin."

Annie derince iç çektikten sonra, "Haklısın," dedi. "Tiffany'nin adı geçmişken sana bir şey söylemek istiyordum, ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Neyse söyle gitsin."

"Bugün öğleden sonra evlenmek için Vegas'a gideceklermiş. Şu şapellerden birinde her şeyi ayarlamışlar. Babam bunu bilmem gerektiğini düşünüyor gibiydi. Herhalde senin de haberdar olmanı istiyordu."

Bethanne bunun er geç yaşanacağını biliyordu, yine de bu haber onu etkilemişti.

Kızı ona dikkatle bakarken, "Anne, iyi misin?" dedi. Güzel yüzü kaygı dolu bir ifadeyle gerilmişti.

"İyiyim." Bethanne durumu kabullenip pişmanlık ve keder hissetse de iyiydi. Omuz silkerek, "Ne değişecek ki?" dedi. "Zaten evden ayrıldığından beri Tiffany'yle yaşıyor."

"Çok üzülüp üzülmeyeceğini gözlerimle görmek istedim sadece."

Bethanne, "Peki *sen* kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Annie düşünmek için bir süre sessizleşti. "Üzülüyorum. Sanki babam artık hayatımın bir parçası değil. *O* kadın beni evine almadığı için artık babamı göremiyorum bile. Biliyor musun, anne, artık onları çok da önemsemiyorum."

Bethanne, "Ben de," diye söylendi. "Ama babanla arandaki bağı korumalısın. Grant'la olan ilişkinin ne Tiffany'yle ne de benimle bir ilgisi var."

Partiden sonra Bethanne'nin içini aniden Paul'le görüşme isteği kapladı ama Andrew ile Annie dışarı çıkana kadar bekledi. Çocukları, Bethanne'nin söylediği şarkıların sözlerini hiç anlamadığı bir repçinin Key Arena'daki konserine gidiyorlardı. Bethanne'nin bildiği kadarıyla o sözleri anlamaması daha iyiydi.

Paul telefonu ikinci çalışında açtı. "Ben de seni arayacaktım," dedi. Bethanne'nin sesini duyduğuna gerçekten de sevinmiş gibiydi.

"Akşam yemeğine bana gelmek ister misin?" Bethanne yemek yapmayı düşünmese de onu görmeyi istiyordu. "Pizza söyleyeceğim."

Paul, "Harika. Ben de film kiralarım," dedi, sonra da tereddüt etti. "Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Bir sorun olduğunu da nereden çıkardın?"

"Sesinden."

"Gerçekten mi?"

"Bethanne, kaçamak cevaplar verme."

"Gelene kadar beklesen daha iyi olur."

"Hayır, şimdi söyle."

Bethanne iç çekti. Grant, bunu ona söyleyecek cesareti kendinde bulamamış, onun yerine Annie'yi aracı olarak kullanmıştı. Hatta onu da Annie aramıştı, yoksa evleneceklerini hiçbiri öğrenmeyecekti.

"Bu akşam biz pizza yiyip film izlerken, Grant ile Tiffany, Vegas'ta olacak. Tahmin et bakalım neden?"

"Evlenecekler."

"Bingo."

Paul uzun süre sesini çıkarmadı. "Şarabı ben getiririm."

"O zaman büyükçe bir şişe kap."

28

COURTNEY PULANSKI

Courtney, Ağustos'un on beşinde okula alışma toplantısı için Washington Lisesi'ne gitti. Derslerini çoktan seçmiş, Annie'ye göre seçmelilerde büyük hata yapmıştı. Kızın söyledikleri doğruysa dışlanmışları oynayacaktı.

Courtney sabah saatlerini okulda geçirdi. Bu toplantının amacı, birkaç konunun yanı sıra, okulun ilk gününde dersten derse giderken bir karışıklıkla karşılaşmamasıydı. Yaz neredeyse bitmişti, Courtney lise son sınıfın da bu kadar çabuk geçmesi için dua ediyordu.

Yaptığı görüşmeler öğlene kadar bitti ve eve döndü. Anneannesi onu okula götürüp getirmeyi teklif etmiş ama Courtney teşekkür edip bisikletiyle yola çıkmıştı. Bisikletini de okulun arka tarafına, futbol sahasının yakınına koydu. Oraya giderken futbol takımının antrenman yaptığını gördü. Durup birkaç dakikalığına onları izlemeye karar verdi. Annie, Andrew'in oyun kurucu olarak oynadığını söylemişti ama Courtney'in kaskının ve kıyafetlerinin altında onu tanıması zordu.

Üçü o akşam pizza yemeye gitmişti ama Andrew çok fazla kalmamıştı. Pizzacıya girdikten kısa süre sonra bir grup arkadaşıyla karşılaşmış, kızları yalnız bırakmıştı. Bunun çok da önemi yoktu. Courtney onu o zamandan sonra birkaç kez Annie'nin odasına uğradığında görmüş ama onunla doğru düzgün konuşmamıştı.

Tribünde oturan Courtney, Andrew'in gol bölgesine doğru bir pas attığını gördü. Tutucu havaya zıplayıp topu ustaca yakaladı. Attıkları gole sevinen Andrew, sahanın sonuna koşup takım arkadaşına sarıldı.

Bir düdük sesi duyuldu ve oyuncular koçlarının etrafında toplanıp bir daire oluşturdu. Birkaç dakika sonra futbolcular hep birden haykırdı ve koşar adımlarla soyunma odasının yolunu tuttu.

Andrew kaskını çıkarmış bir arkadaşıyla konuşurken tribüne doğru baktı. Baktığı kişinin tanıdığı biri olup olmadığını anlamaya çalışır gibiydi. Courtney'i fark etmiş olmalıydı.

Courtney bu durumdan rahatsız oldu. El sallayıp gitmek için ayağa kalktı.

Andrew tel örgülere yöneldi. Courtney'le konuşmayı istediği belli oluyordu. Şimdi daha çok utanan Courtney, beton merdivenlerden inip tel örgülerin önünde onunla buluştu.

Andrew, "Başta çıkaramadım," dedi.

Onu gördüğüne sevinip gülümseyen Courtney, "Ben de oradakinin sen olduğundan emin olamadım," dedi. Andrew'in yaklaşık yedi kilo verip zayıfladığını fark etmesini umdu. Elbiselerini giyerken aradaki fark anlaşılır hale gelmeye başlamıştı.

Courtney, gerginçe arkasındaki binayı gösterirken, "Bu sabah yeni öğrencileri okula alışmaları için toplantıya çağırmışlardı," dedi. Buraya onu izlemeye gelmediğini açıkça dile getirmek zorundaydı. Onu beğeniyordu, tamam, ondan *gerçekten* çok hoşlanıyordu, ama Andrew'in bunu bilmesini istemiyordu.

"Evet, her yıl yaparlar."

"Bisikletim de şurada."

Andrew başını salladı, konu ilgisini çekmemiş olmalıydı. "Derslerini seçtin mi?"

Courtney ona hatırladığı dersleri saydı.

Andrew, "Ben de İngiliz dilini ikinci gruptan aldım," dedi.

"Öyle mi?" Bu iyi bir haberdi. En azından o derste tanıdığı biri olacaktı. Annie'nin söylediklerine bakılırsa en kötü seçmeli dersleri almıştı.

Futbolculardan biri Andrew'e seslenince omzunun üzerinden ona baktı. "Geliyorum," diye bağırdı.

Courtney, "Gitmelisin," dedi.

"Evet. Bu arada daha önce söyleyecek fırsatım olmadı, o gece telefon açıp Annie'nin durumunu haber ver-

diğin için teşekkür ederim. Seninle görüşmeye başladığından beri kendini daha iyi hissediyor."

"Rica ederim. Benim de bir arkadaşa ihtiyacım vardı."

Vedalaştılar. Andrew yanından uzaklaşırken, sarışın bir kız sahaya girdi. Sevinç çığlığı attı ve arkasını döner dönmez Andrew'in kucağına zıpladı, ayaklarını beline sardı. Andrew'in terli ve formalı olmasına rağmen kız onu dudaklarından öptü. Doğal olarak hem incecik hem de güzel bir kızdı.

Courtney arkasına dönünce kızın biriyle burun buruna geldi.

Kız, "Selam," dedi. Courtney'e insanın kanını donduracak bir bakış attı.

"Selam." Aradaki soğukluğa rağmen Courtney bunun yeni bir arkadaşlık fırsatı olduğunu hissetti. "Ben, Courtney Pulanski."

"Shelly Johnson. Melanie'nin arkadaşıyım."

Melanie dudaklarını Andrew'in dudaklarına yapıştıran kızdı herhalde.

Courtney ortamı yumuşatma umuduyla, "Ben de Andrew ile Annie'nin arkadaşıyım," dedi. Seattle'a geldiğinden beri birçok kişiyle karşılaşmış ama çoğuyla çok iyi anlaşamamıştı. Bethanne ile Lydia onlardan farklıydı ama Bethanne büyük ihtimal babasının yaşındaydı, Lydia da yirmili yaşlarının sonundaydı.

Shelly yine kibirli bir tavırla, "Doğru," dedi. "Adını

duymuştum."

İşte bu ilginçti. "Gerçekten mi?"

"Hıhı."

Courtney biraz kendinden bahsetmenin iyi olacağını düşündü. "Geçenlerde Chicago'dan taşındım."

"Burada mı okula başlayacaksın?"

Courtney başını salladı. "Evet, son sınıfa geçtim."

Shelly, "Andrew de," dedi ve şüpheli gözlerle bakıp Annie'nin ağabeyine karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini anlamaya çalıştı.

Courtney, Melanie'nin yerini almayı düşünmediğinin anlaşılmasını isteyerek, "Andrew'den çok Annie'nin arkadaşı sayılırım," dedi.

"Hı... Bu arada Mel'le Andrew'in bir yıldır çıktığını bilsen iyi olur. Mel ponpon kızların lideri ve büyük ihtimalle bu sene okulun açılış şenliklerinde kraliçe olacak. Zaten Andrew'in de kral olacağı kesin. *Harika* bir çift olacaklar."

Courtney de, "Harika," dedi. Durum oldukça açıktı. Bu mükemmel birlikteliğe bir tehdit olarak algılanmasına anlam veremiyordu.

Courtney olabildiğince çabuk kızın yanından kaçıp bisikletine atladı. Eve doğru giderken morali bozuk da olsa, tuhaf bir enerji hissiyle çevirdi pedalları.

Mutfağa girince anneannesi, "Yemek hazır," dedi. Masada bir kâse çorba ile dilimlenmiş havuç ve pırasa dolu bir tabak vardı.

Yatak odasına doğru [illegible]

"Aç değilim," dedi.

Anneannesi sertçe, "Courtney Pulanski, bana huysuzluk taslama," dedi.

Courtney tavrından dolayı hemen pişman oldu. "Özür dilerim, anneanne."

"Ne oldu?"

Courtney başını iki yana salladı, ne diyeceğini bilemiyordu. Hissettiklerini kelimelerle tarif edemiyordu. O âşina olduğu yalnızlık ve yabancılık duygusunu hissediyordu. Arkadaşlarını, ailesini ve eski okulunu özlüyordu. Evine dönmeyi dünyadaki her şeyden çok istiyordu.

Anneannesi, "Yorulduk, belki ondan böylesindir," dedi.

Anneannesi hemen hemen her sorunun biraz kestirerek çözülebileceğini söylüyordu. Courtney bir cevap vermek yerine, odasına giden merdivenleri çıktı.

Odasına girer girmez kapıyı kapatıp internete girdi. Babasından gelen e-postayı görünce morali hemen düzeldi. Babasının durumunun iyi olduğunu öğrenince içi rahatladı. Çünkü sürekli başına bir şey geleceğinden korkuyordu. Kuzey Amerika'da yaşanan onca adam kaçırma hikâyesinden sonra babasının oralarda çalışmasından endişelenmeye başlamıştı. Hemen ona cevap yazıp sabahki görüşmesini anlattı, okulun açılmasının onu ne kadar heyecanlandırdığını abartarak kelimelere döktü. Babasının onun için kaygılanmasını istemiyor, omzundaki yüklere

bir de kendininkileri eklemeyi düşünmüyordu.

Julianna'dan ve Chicago'daki iki arkadaşından gelen e-postaları da okuduktan sonra yatağına uzanıp tavana baktı, bu seneyi hayal etmeye çalıştı. O anda her şey kasvetli görünüyordu.

Melanie'nin ona bakışlarında da görmüştü yaşanacakları. Andrew'in kız arkadaşı ona yerini hatırlatmıştı. Courtney'i sinir bozucu bir tehdit olarak görüyordu. İnsanın bir bakıştan bu kadar anlam çıkarabilmesi çok tuhaftı.

Arkadaşı Shelly, yapmacık da olsa nazik davranmaya çalışmamıştı. Onunla sadece hakkında bir şeyler öğrenmek ve mükemmel "Mel"e Courtney'in önemsiz biri olduğunu söylemek için konuşmuştu.

Courtney, Annie'nin neden Melanie'den hiç bahsetmediğini merak etti. Belki de ağabeyinin kız arkadaşını sevmiyordu. Ya da belki de bahsetme gereği duymamıştı.

Anneannesi merdivenlerin başından, "Yemeğini odana getirmemi ister misin?" diye seslendi.

Courtney yatağından gönülsüzce inip koridora çıktı. "Anneanne, aç değilim demiştim." Şu anda istediği son şey, anneannesini yukarıya çıkmak zorunda bırakmaktı. Vera bununla ilgili sıkıntısını çok açık bir şekilde dile getirmişti.

"Bir şeyler yemelisin."

"Sonra yerim."

Anneannesi yüzünü ekşitti. "Beni endişelendiriyorsun."

"Bir şeyim yok ki."

"Yoksa biri mi üzdü seni?"

Courtney elini tırabzanlara koyup merdivenlerden yavaşça indi. "Önemli değil."

Anneannesi ona şüpheli gözlerle baktı.

Courtney, "Birazcık çorba içebilirim," deyince anneannesinin yüzü hemen güldü.

"Derslerinden bahsetsene bana," diyen Vera mutfağa girdi. Courtney de onu takip etti.

Masaya oturdular, Courtney domates çorbasını içip havuçlarını yerken muhabbet ettiler.

Anneannesi cesaret verici bir sesle, "Leta okula alıştıktan sonra yüzme takımına girmen gerektiğini söyledi. Hepimiz senin suda şimşek gibi olduğunu biliyoruz," dedi.

Courtney içten içe gülümsedi. Yaz ayları boyunca yüzmesini geliştirmişti. Seksen yaşındaki kadınlarla yarıştığı düşünülürse, anneannesinin onu hızlı bir yüzücü olarak görmesine şaşırmamak gerekirdi.

Anneannesi, "Bunu bir düşün," dedi.

Courtney de, "Düşünürüm," diyerek söz verdi.

29

"Başarabilirsiniz. İlmekleri birer birer atın yeter."
Myra Hansen

LYDIA HOFFMAN

Son olmasına rağmen bir sonraki dersi dört gözle bekliyordum. Elise, Bethanne ve Courtney, yuvarlak şişleri kullanarak birer çift çorap örmüş, çoktan ikinciye geçmişti. Bir kez daha birbirinden farklı üç kadının örgü örmenin yaşattığı mutlulukla bir araya gelmesinden etkilenmiştim. Bunların hepsine sessizce tanıklık etmiş, hayatlarının birbirine bağlanmasını hayretle izlemiştim.

Bethanne'ye parti işine girme fikrini Elise vermiş. Courtney de Bethanne'nin kızı Annie'yle çok iyi arkadaş olmuştu. En güzeli de hepsi birbiriyle ve benimle arkadaş olmuştu.

Margaret'in morali evlerini kaybetmeyeceklerini öğrendiğinde düzelmiş, sonra da hiç bozulmamıştı. Matt'e

parayla ilgili neler söylediğini bilmiyordum ama önemsemiyordum. Margaret on bin dolarla ilgili konuyu hiç açmamıştı. Açıkçası ben de bu sayede rahatlamıştım. Kredinin borçlarını seve seve ödeyecek, bundan hiç bahsetmeyecektim. Ne de olsa ailem benim için yıllarca fedakârlıkta bulunmuştu. Ben de sonunda, ablam ve eskisinden daha fazla vakit ayırıp ilgilenmem gereken annem için bir şeyler yapma fırsatı bulunca kendimi çok iyi hissetmiştim.

Derse ilk Elise geldi. Kapımın önüne park eden beyaz Lincoln Continental'in içindeki şık giyimli, yaşlı adamı hemen fark ettim. Elise'in eski kocasının ona olan bağlılığından etkileniyor, ben de, her ne kadar hayatımda böyle bir şeyin olmasını beklemesem de aşkın yeniden doğabileceğini bilmenin verdiği güveni hissediyordum.

Brad ve Cody'yi seviyordum ve zaman bunu değiştirmeyecekti. Cody'yle haftada bir iki kez telefonda konuşuyordum. Bana babasının ona istediği zaman beni arayabileceğini söylediğinden bahsetmişti. Ama Janice ile babası hakkında konuşmanın canımı yaktığını biliyormuşçasına annesinin adını hiç anmıyordu. Janice'le ilgili öğrenebildiğim tek şey hâlâ kendi evinde kaldığıydı. Bunun çok kısa süre sonra değişeceğini düşünüyordum.

Elise, "Herkese günaydın," dedi. Mutluluktan havalara uçuyordu, bu halini başka türlü tarif etmek mümkün değildi.

Yaptığım işe ara verip onunla ilgilenmeliydim. "Keyfin yerinde görünüyor," dedim.

"Kızım da aynı şeyi söyledi."

Margaret vitrinden dışarı bakıp, "Maverick de buradaymış," dedi.

Mutluluktan Elise'in yüzü pembeleşti. "Dışarıda durup beklemesine gerek olmadığını söyledim ama yapacak başka işinin olmadığını söyleyip durdu. Arabada gazete okuyor." Masaya geçip örgüsünü çıkardı. "Ördüğüm çorapları ona verdim. Aurora'nınkini bitirir bitirmez David'e de bir tane yapacağım."

"Maverick buna şaşırdı mı?" Bunu sormak bana düşmezdi ama meraklanmıştım. Yuvarlak şiş tekniğini kullandığım ilk çorapları Brad'e hediye etmiştim. Brad de çabucak eskitmiş, ben de birkaç çift daha yapmıştım. Bu sırada onları hâlâ giyip giymediğini merak ettim. Janice benim ördüğümü bilse Brad'den çorapları çöpe atmasını isteyebilir ya da işin icabına kendisi bakardı.

Elise, Maverick'in çoraplarını gördüğünü ve şaşırdığını söylerken kapı açıldı, Bethanne aceleyle içeri girdi.

"Geç kalmadım, değil mi?" diye sordu. "İşlerim o kadar yoğun ki ne zaman nerede olmam gerektiğini bilemiyorum." Çabucak Elise'in oturduğu arka tarafa geçti.

Bethanne, haziran ayındaki o ilk dersten sonra çok değişmişti. Kendine güvenen, iyimser, mutlu bir insan olmuştu. Hayatına bir de gizemli bir adam katmıştı. Bir şeyler anlatırken onun adını anmış, Pete mi Paul mü öyle bir şey demişti.

Courtney, Bethanne'nin hemen ardından içeri girdi.

Onun için endişeleniyordum. Son iki haftadır iyice sessizleşmişti. Yeni bir okula başlayacağı için stres yaptığını biliyor, bu süreci sorunsuz atlatmasını diliyordum. Konuyu ben açmayacaktım ama olur da derdini dile getirirse onu sevgi ve sevecenlikle dinleyecektim.

"Bu, son dersimiz," dedim ve açıklamamın ardından gelen üzüntü dolu seslerle mutlu oldum. "Devam etmek ister misiniz?" Üçü de, ilk kursiyerlerimin yaptığı gibi, teklifimi kabul etti. "O zaman kursumuzu örgü destek grubuna çevirelim." Zaten yeni bir grup oluşturmayı düşünüyordum, önüme iyi bir fırsat çıkmıştı. "Diğer kurstakilere de söylerim, arada sırada onlar da aramıza katılır," dedim. Sonra da her hafta aynı zamanda, aynı yerde buluşacaklarını söyledim. Bu sayede örmek istedikleri her türlü şeyi örebilecekler ben de sorularını cevaplamak, karşılaştıkları sorunları çözmek için hep yanlarında olacaktım. Bu tür şeyler için artık ücret almıyordum, çünkü insanların düzenli olarak dükkânıma gelmesinin faydasını görmüştüm.

Elise grup adına konuşup, "Çok güzel olur," dedi. "Bu kursun beni ne kadar mutlu ettiğini kelimelerle anlatamam."

Eski kocasına tekrar âşık olduğunu, tüm dünyayı daha canlı ve parlak gördüğünü düşünmeye başlamıştım. İkisinin aralarında bir tür anlaşmaya vardığını bilmiyordum. Belki de sadece anı yaşıyorlar ve gelecekte neler olacağını umursamıyorlardı.

Bethanne, "Her hafta gelmeye çalışacağım," dedi.

"İşlerden dolayı gelemeyebilirim ama insanların hafta içi öğleden sonra doğum günü partisi yapmak isteyeceğini sanmıyorum."

"Haklısın," dedim. "Çoraplarını bitirmiştin, öyle değil mi?"

Bethanne başını salladı.

"Onları oğluna mı verdin?"

Bethanne'nin yüzüne kanlar akın etti. "Aslında, hayır. Onları... bir arkadaşıma verdim."

Margaret birkaç desen kitabıyla masaya geldi. "Paul'e mi?"

Bethanne başını salladı. "Bana öyle bakmayın. Sadece arkadaşız. O, Grant'in yeni karısının eski kocası." Herkes nefesini tuttu. "Onun eski karısıyla eski kocam artık evli ve biz de arada sırada bunları konuşmak ve hislerimizi paylaşmak için buluşuyoruz."

Courtney, "Ne zaman evlendiler?" diye sordu. Gerçekten de şaşırmış gibiydi.

"Geçenlerde. Bu, beklediğim bir şeydi ama bu konuları biriyle konuşmak kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. Paul de çok iyi biri." Derin bir nefes aldı. "Benden birkaç yaş küçük ve şey... benimle daha romantik bir ilişki yaşamak istiyor. Bunu düşüneceğime söz verdim ama en sonunda arkadaş olarak birbirimize daha faydalı olacağımız kararına vardım. Ona, yanına annesini de alırsa bir yerlere gidebileceğimizi söyledim."

Elise ile Courtney güldü.

"Kendi yaşından birileriyle görüşmesi için ona akıl vermeye başladım."

Margaret, "Peki ya sen?" diye sordu. "Sen birileriyle görüşmeye hazır mısın?"

Bethanne başını iki yana salladı. "Daha değil. Birileriyle görüşmek demek, bacaklarımı traş etmek, külotlu çorap giymek zorunda kalmam demek. Şimdilik kendimi o kadar sıkıntıya sokamam."

Courtney şaşkın bakışlarla, "Bacaklarını traş etmiyor musun?" diye sordu. "Ben neredeyse her gün alıyorum."

Bethanne, "Annie de," dedi, sonra omuz silkti. "O alışkanlıkları otuzlu yaşlarımda bıraktım."

"Peki ya sen, Court?" diye sordum. Ona kısa adıyla hitap edecek kadar yakın hissediyordum kendimi. "Sen destek grubuna gelebilecek misin?"

"Okullar açılana kadar kesin gelirim, ondan sonra da gelebilirim ama önce ders programımı ayarlamalıyım. Salı günleri uygun olabilir."

Elise, "Aynı saatte buluşmak zorunda değiliz," dedi. "Okul bittikten sonra buluşuruz, bu sayede Courtney de buluşmalarımızı kaçırmaz. Size de uyar mı?"

Hemen ardından bunu kabullendiklerini belirten sesler yükseldi. "O zaman saat üçte buluşuruz," dedim.

Kapının üzerindeki küçük çan çaldı ve en çok sevdiğim örgücülerden biri içeri girdi. "Jacqueline!" diye haykırdım, onu gördüğüme sevindim. Görüşmeyeli iki hafta

olmuştu. Cuma günkü hayır amaçlı buluşmalara düzenli olarak katılıyordu ama kocasıyla seyahate çıkmıştı.

"New York City'den yeni döndüm ve hemen iplik almaya geldim," dedi. Masadaki herkes Jacqueline'i tanıyordu, bu yüzden tanıştırma faslına gerek yoktu.

Gözlerinde bildiğim bir bakış vardı. Bizim gibi örgü tutkunu insanların gözlerinde görmeye alışık olduğum bir şeydi. Jacqueline en iyi müşterilerimden biriydi, istediği kadar ip alabiliyor ve bu konuda engel tanımıyordu. Geçenlerde Reese'in evlerindeki bir odayı iplerine ayırdığından bahsetmişti. O kadar boş yeri olduğu için onu kıskanmaya başlamıştım. Jacqueline, doğru modeli bulduğu anda o ipleri kullanacaktı. Benim de örülmeyi bekleyen milyonlarca modelim vardı. İkimizin de hayatımız boyunca öre öre bitiremeyeceğimiz kadar ipi vardı.

Jacqueline, Elise'in yanına oturup güzel örgüsüne baktı. Genelde konuşmalarda en çok onun sesi çıkardı ama bu gerçekten de hiç kimsenin canını sıkmıyordu. İplere ve örgüye karşı bitmez tükenmez bir hevesi vardı.

Telefon çaldı ve iş bitirici ablam hemen ahizeyi kaldırdı. Ona çok fazla dikkat etmiyordum ama telefonu kapatıp kursiyerlerle birlikte oturduğum masaya gelince betinin benzinin attığını fark ettim.

Margaret elini omzuma koydu. "Annemiz..." demeyi başardı. "Hemen hastaneye gitmeliyiz."

"Ne oldu?" Anında yüreğim ağzıma geldi.

"Bayılmış. Komşusu onu bahçede yatarken bulmuş.

Ne kadar süre baygın kaldığını kimse bilmiyormuş."

Dışarı çıkmak için sandalyemden fırladım ama tam o anda müşterilerle dolu bir dükkânım olduğunu fark ettim. Birkaç kadın raflardaki iplere bakınıyor, biri de model kitaplarının sayfalarını karıştırıyordu. Bir de kurstakiler vardı.

Jacqueline, "Gidin," dedi. "Siz dönene kadar ben burayı idare ederim. Gidin siz."

Elise, "Benim yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Peki ya benim?" Bu da Bethanne'ydi.

Ardından Courtney, "Ben de kalabilirim," dedi.

Düşünceli ve nazik tavırları beni fazlasıyla mutlu etmişti. "Hepinize çok çok teşekkür ederim." Bu kadınlar benim için müşterilerden de, öğrenciden de öteydi. Arkadaşlarımdı.

Ben çantamı alana kadar Margaret çoktan hazırlanmıştı. Ofisimden çıktığımda, Brad'in kargolarımla beraber kapının hemen önünde durduğunu gördüm.

Margaret dosyaya imzayı atarken ona, "Gitmek zorundayız," dedi. "Annemizi hastaneye kaldırmışlar."

Brad kaşlarını kaygıyla kaldırıp bana baktı. "Durumu nasıl?"

"Bilmiyorum," dedim. "Henüz hiçbir şey bilmiyorum." Teselliye ve *ona* olan ihtiyacımı kontrol edemiyordum. Brad'e uzandım. Cesaretimi ve gücümü toplamak için kollarını etrafımda hissetmeliydim. O da bunu hemen

anladı, ona doğru uzanınca beni kollarının arasına aldı.

Margaret sesini alçaltarak, "Gitmeliyiz," dedi.

Brad beni bıraktı, gözlerimle teşekkür ettikten sonra hızlıca dışarı çıktım.

Her ne kadar konuşacak birini bulmamız saatlerimizi almış gibi gelse de, İsveç Hastanesi'ndeki çalışanlar çok anlayışlı çıkmıştı. Annemle daha fazla vakit geçirmediğim için kendime kızıyordum. Çok gerekmedikçe beni yanına çağırmaz, yanına uğradığımda da minnettarlığını her zaman gösterirdi. Onu haftada iki üç kez ziyaret ediyordum ama demek ki yeteri kadar ilgi gösterememiştim.

Margaret de onu olabildiğince çok ziyaret etmeye çalışıyordu. Ama annemin iki kızının ara sıra yaptığı ziyaretten fazlasına ihtiyacı vardı. İçime çöken vicdan azabından boğulduğumu hissediyor, ablamın da aynı halde olduğunu düşünüyordum.

Margaret hastanelerden nefret ediyordu. Söylediğine göre onu aniden telaşlandıran koku sebep oluyordu buna. Bense neredeyse tüm gençlik yıllarımı hastanede geçirmiş, o kokuya farkına varamayacak kadar alışmıştım. Margaret kolumu sıkıca tutuyordu. Yani hayatımızda ilk defa bana güveniyordu.

Doktor gelip annemizin durumunu gözden geçirene kadar bekleme odasında oturmamızı istediler. Koltuklar rahat, televizyon da açıktı. Ekranda bir hastane dizisi olan *General Hospital* vardı. Ama ben bunlara hiç dikkat edemiyor, etrafımdaki seslerin hiçbirini duyamıyordum. Vic-

dan anda ve hissettiğim korku beni mahvediyordu. Ayrıca annemi hayal kırıklığına uğrattığımdan, her şeyin benim suçum olduğundan emindim.

Doktor önümüzde belirince ablamla birlikte aynı ipe bağlı kuklalar gibi ayağa kalktık.

Doktor doğrudan konuya girdi. "Annenizin durumu sabit. Şeker komasına girmiş."

Bu ikimizi de şaşkına uğratan bir haberdi.

"Durumunu kontrol altına aldık. İnsülin seviyesinin normale dönmesini bekliyorum ama hastalığı hafife alınabilecek türden değil."

Margaret, "Ailemizdeki hiç kimsede şeker hastalığı yoktu," dedi. "Annemin böyle bir hastalığa yakalanabileceğini hiç düşünmemiştik."

"Anneniz tek başına mı yaşıyor?"

İkimiz de başımızı salladık.

Doktor yine açıksözlü konuştu: "O zaman size, onun yanında bakımını sağlayabilecek birilerinin bulunmasını söylemek durumundayım."

Bizden annemizi son elli yıldır yaşadığı evden çıkarmamızı istiyordu. Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum ama aniden başka seçeneğimin olmadığını fark ettim.

30

ELISE BEAUMONT

Elise, kapısındaki hafif tıklama sesini duyduğunda evde çıt çıkmıyordu. Maverick'i bekliyordu. Ona yine deli gibi âşık olmuş, ne yaptığını önemsememeye başlamıştı. Kalbi, Maverick'in aslında nasıl biri olduğunu çok iyi biliyordu ama onca yıl önce olduğu gibi şimdi de bunların bir öneminin olmadığına inandırmıştı kendini.

Kapı son kez tıklatılınca açıp onu içeri aldı. Maverick onu kendine çekip öptü. Dağa yaptıkları geziden sonra sevişmişlerdi. Paylaştıkları tutkulu anlar bitince birbirlerine sarılıp ağlamışlardı. Heyecan, utanç, korku ve beklentiyle karışık duygular yaşamışlardı. Ondan sonra daha birçok geceyi sadece birbirlerinin koynunda yatarak geçirmişlerdi. Onca yıl boyunca yalnız yatan Elise, bir erkeği yeniden yatağına, hele de tek kişilik bir yatağa alacağını hiç düşünmemişti. Duvar kenarında birbirine sarılmış halde komik göründüklerinden emindi. O gece de Maverick'in

kaçmasından uykuya daldı ve sabahın erken saatlerinde Maverick'in çocuklarının odasına geçtiğini fark etti.

Henüz hiç kimse olanlardan haberdar değildi. En azından öyle olduğunu düşünüyorlardı. Elise, David ile Aurora'nın bir şeyler sezdiğinden şüphelenmişti ama herhangi bir şey söylememişlerdi. Elise de kızı geceleyin Maverick'in bir odadan diğerine geçtiğini bilmiyormuş gibi davranıyordu.

Maverick, Elise'in arkasından yatağa girip üzerine çarşafı çekerken, "Aptallık ediyoruz," diye söylendi.

"Yeniden bir araya gelerek mi?" Maverick haklıydı ama Elise adamın bunu kabullenmesine şaşırmıştı.

Maverick fısıldayarak, "Bir araya gelmemiz şimdiye kadar yaptığımız en *doğru* şey," dedi. "Gecenin bir yarısında gizli işler çevirmemizden bahsediyorum ben. Tanrı aşkına, Elise, ben altmış altı yaşındayım. En son gençken böyle şeyler yapmıştım."

Elise kıkır kıkır gülerken, "Kes şunu!" dedi.

"Bana bunlara alışkın olduğunu söyleme."

"Alışkın değilim."

"O zaman izin ver de seni onurlandırayım."

Elise başını Maverick'in omzuna koyacak kadar aşağıya kaydı. "Yeniden evlenelim mi diyorsun?" Elise, her ne kadar hoşuna gitse de bunun sorunlarını çözeceğine inanmıyordu.

"Günah içinde mi yaşamak istiyorsun?"

"Bil... bilmiyorum." Son otuz yıldır bekârlığın tadını

çıkarıyordu. "Bunu biraz düşünebilir miyim?"

"Olur," diyen Maverick bacaklarını onun bacaklarına sürttü. "Seni seviyorum, Elise. Hep sevdim."

Elise, Maverick'in onu sevdiğine inanıyordu ama bu, ona inanacağı anlamına gelmiyordu. Onun gibi bahis oynamayı seven biri olsa, Maverick'in ilk fırsatta kumar masalarına döneceğine bahse girebilirdi.

Maverick alnına bir öpücük kondurdu. Fısıldayarak, "Bugün emlakçıyla şu baktığım evi konuştum," dedi.

Öğlen yemeğinden sonra evden çıkmış ve dört saat sonra geri dönmüştü. Nereye gittiğinden bahsetmemişti ama bu gizlice ilk ortadan kayboluşu değildi. Elise bir şeylerden şüphelenmiş olsa da soru sormamıştı. Bazı şeyleri öğrenmemenin daha iyi olacağına karar vermişti.

Ama *hiçbir şey* söylemeden durmak, ufacık bir mazeret bile duyamamak çok zordu. "Dışarıda epey kaldın," diye söylendi.

"Biliyorum. Merak ettin, değil mi?"

"Merak etmemi gerektirecek bir şey mi vardı?"

"Kumar oynamıyordum."

Elise gözlerini yumdu. Sözlerine güvenmek için kendisini zorladı. Gerçekle yüzleşmektense hep başını öteki tarafa çeviriyordu. Maverick'in ve kendisinin onca yıl boyunca gerçek anlamda hiç değişmediğini fark etmek onu üzüyordu.

Maverick, "Yemin ederim, kumar oynamıyordum," dedi.

"Tamam," diyen Elise elini Maverick'in karnına koydu. Hayatındaki en büyük çılgınlık onun varlığıydı. Evlendiklerinde onun nasıl bir adam olduğunu biliyordu. Ama ona beslediği aşk hiç değişmemişti ve değişmeyecek gibiydi.

"Evle ilgili her konuda anlaştık."

"Ya."

"Haftaya taşınıyorum."

Elise, ne diyeceğini bilmiyor, hayal kırıklığına uğradığını ya da üzüldüğünü belli etmek istemiyordu.

Maverick, "Kalmam gerekenden de fazla kaldım burada," diye fısıldadı. "Aurora ve David'e iki haftadan fazla rahatsızlık vermek istemezdim."

O da tıpkı Elise gibi kızına ve kızının ailesine yük olmak istemiyordu. Ancak Elise'in gidebilecek bir yeri yoktu. Parasını geri alamayabileceğini düşünmeye başlamıştı. Mahkeme o kadar ağır ilerliyordu ki, davası çözüme kavuşana kadar o çoktan ölüp toprağa karışırdı.

Maverick gırtlağından gelen bir fısıltıyla, "Benimle oraya yerleşmeni istiyorum," dedi.

"Bilmiyorum." Bu teklifi kabullenme dürtüsü, yıllar boyunca hissettiği her şeyden daha kuvvetliydi.

"İstemiyorsan yeniden evlenmeyebiliriz."

"Sen evlenmek istiyor musun?"

"Her şeyden çok," diyen Maverick, ona sıkıca sarıldı. Elise orada, onun kollarının arasında olmanın verdiği huzurla uzandı ve bir süre sonra Maverick'in uykuya daldığını

fark etti.

Elise'in uykuya dalması epey vakit aldı. Sabah olup uyanınca Maverick'in yanından gittiğini fark etti. Aurora çoktan kalkmış, üzerinde sabahlığıyla kahvaltı hazırlamaya başlamıştı. Elise kendine bir bardak kahve doldurdu. Saat yedide evden çıkan damadı David'in çoktan işe gittiğini biliyordu. Evden çıt çıkmıyordu. Çok sürmeden çocuklar ve Maverick uyanacaktı. Elise kızıyla yalnız kaldığı bu birkaç dakikanın tadını çıkarmaya karar verdi.

Aurora, "Anne," dedi. "Babamın taşınacağından haberin var mı?"

Elise başını salladı. "Dün... gece söyledi." Bu sözlerinden utanınca, kahvesine krema döküp hızlıca karıştırırken sırtını döndü.

"Babamla iyi anlaşıyor gibisiniz."

"Hıhı. Aramız fena değil."

"Ben bu kadarını bile beklemiyordum."

Elise, "Evet, ama baban işini bilen biri," dedi. Arkasına döndü ve kızının şüpheli bakışlarını görünce yüzünün alev aldığını hissetti. "Peki, söyleyeyim de kurtulayım o zaman. Babanla aynı yatağı paylaşıyoruz." Elise bunu itiraf etmesine neyin sebep olduğunu anlamamıştı. Maverick'le yatması dünyadaki en doğal şey olmasına rağmen, aşklarının iğrenç ve kötü bir şeymiş gibi algılanmasına sebep oluyordu.

Aurora kahvesinden bir yudum alarak gülümsemesini gizledi. "David'le ilk günden tahmin etmiştik."

Utanç verici bir duruma düşmüştü. Batı balık yan gider misali içindeki her şeyi dökmeye karar verdi: "Evlenmek istiyor."

"Peki ya sen?"

Elise bunun cevabını bilse gelip kızıyla konuşmazdı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Babamı... sen de tanıyorsun."

"Hayır, anne, tanımıyorum. Onun nasıl biri olduğunu tahmin etmeye çalıştım hep. Babam gerçeklikle hayal dünyası arasında kalmış biri."

"Ama kaç haftadır burada."

Aurora derince iç çekerken, "Öyle," dedi. "Torunlarına çok iyi bakıyor. Çocuklar da onu çok seviyor, tıpkı benim gibi. Ama ben zaten babamı hep sevdim."

Elise, "Biliyorum," diye fısıldadı. Elise bir zamanlar kızının babasına olan sevgisine kırılmış, ama o günler geride kalmıştı. "Hayatımda çok fazla hata yaptım. Onlara bir tane daha eklemek istemiyorum."

Aurora sakince, "Kalbinin sesini dinle, anne," dedi. "Kalbinin sesini..."

31

BETHANNE HAMLIN

Yeni yeni bulduğu mutluluk, Bethanne'yi biraz korkutuyordu. Gelişen işi umut vaat ediyordu. Düzenlediği her doğum günü partisinde iki ya da üç iş daha bağlıyordu. Ama Annie haklıydı. Birilerinden yardım almadan bunları yapmaya devam edemezdi. Birkaç gün sonra okullar açılınca yardımcı almaktan başka çaresi kalmayacaktı.

Paul'ün dediğine göre onun asıl, ticari krediye ihtiyacı vardı. Paul kendinden o kadar emin konuşmuştu ki Bethanne'nin tüm şüpheleri kaybolmuştu. Daha önce kredi almadığı ve hatta böyle bir başvuruda hiç bulunmadığı için Paul konuyu araştıracağına söz vermişti.

Pazartesi günü öğlen, sahildeki Myrtle Edwards Park'ta buluşacaklardı. Elise ona düşünceli tavırlarından dolayı teşekkür etmek için kocaman bir sandviç yapmış, meyve ve içeceklerle dolu bir sepet hazırlamıştı. Yemek yiyemeyecek kadar gergindi, buluşmalarının hemen ardın-

dan bankaya gitmeyi düşünüyordu.

Birkaç dakika içinden gidip bir piknik masası bulup oturmuş, yazın son günlerinin tadını çıkarıyordu. Güneş ışıkları suyun koyu yeşil ile mavi arası bir renge bürünmesini sağlıyor, Puget Sound'un esintisi suların kokusuyla birleşiyordu. Washington State feribotu, Bremerton'a, Winslow'a ya da Bainbridge Adası'na doğru yola çıkıyordu.

Bethanne, daha önce feribotu kullanma gereğini hissetmese de, eski kocasıyla boşanmalarının ardından çektiği acı dolu günlerin birinde Bremerton'a gitmişti. Kışın en soğuk ve en yağmurlu gününde gözlerinden yaşlar boşalırken dışarıda durmuştu. Rüzgâr ve yağmur onu hırpalamış, o da hastalanıp ölmek için dua etmişti. Ölümü, yaşadığı korkunç acılara yeğlerdi. Oysa şimdi dualarının gerçekleşmemesine binlerce kez şükrediyordu. Bugünlerde hayatına güneş doğduğunu hissedebiliyordu.

Paul'ü masanın yanına gelene kadar görmedi. Paul gülümseyerek, "Dalmışsın," dedi.

Nefesi kesilirken, "Paul," dedi. Birden uzanıp ona sarıldı. Paul de onu sarınca şaşırdı. Hemen hemen her gün konuşuyor, haftada iki üç gün buluşuyorlardı. Paul onun ortağı ve arkadaşı olmuştu. Zorlu günleri beraber aşmaya çalışmışlardı. Bethanne bunun değişmesini istemiyor, Paul'ün de bu hislerini anladığını düşünüyordu. Bu sırada nazikçe ondan uzaklaştı.

Paul, "Parti kızı nasılmış bakayım?" diyerek onu taklit etti.

"*İyiyim... galiba.*" *Paul'le konuşup kredi işini öğrendikten sonra daha da iyi olabilirdi.* "Sana yiyecek bir şeyler getirdim," dedi ve yanında getirdiği sepeti gösterdi.

Karşısındaki yere geçen Paul, "Bunu yapmana gerek yoktu," dedi.

"Biliyorum ama yaptığın onca şey için sana teşekkür etmek istedim."

"Ne yapmışım ki?"

"Paul, gerçekten bilmiyor musun?" Paul'ün şu son birkaç ayda ona ne kadar yardımı dokunduğunu fark etmemiş olmasına şaşırıyordu. En çok ihtiyaç duyduğu anda ona arkadaşlık etmiş, işe başladığı günlerde ona en çok destek veren kişi o olmuştu. En önemlisi de boşanmadan dolayı mahvolup giderken ona yeniden yaşadığını hissettirmişti. Paul ve Bir Yumak Mutluluk'taki arkadaşları, bu yeni Bethanne'ye şekil vermiş, onu hayalleri, cesareti, umut vaat eden bir geleceği olan biri haline getirmişti. Bethanne bunlardan bahsediyor ve konuşmaya bir türlü ara veremiyordu.

"Tamam, tamam," diyen Paul gülüp iki elini havaya kaldırdı. "Bir kahraman olduğumdan haberim yoktu."

"*Öylesin. Sen benim kahramanımsın.*"

İşte o anda Paul'ün yüzünde ciddi bir ifade belirdi, gözlerindeki gülümseme kayboldu. "Sen de benim."

Bethanne, Paul'ün güçlü bakışlarından rahatsız olunca, sepeti açıp hazırladığı büyük biftekli sandviçi çıkardı. "Haydi, sen kredi başvuru belgesini okurken ben de yemeğini hazırlayayım."

Paul hiç itiraz etmeden, "Olur," dedi.

Bethanne, Paul'e yemeğini hazırlarken ellerinin titrediğini fark etti. Son birkaç görüşmelerinde ilişkilerindeki değişimi fark etmişti. Birlikte olmayı arzuladıkları her hallerinden belli oluyor, bu Bethanne'yi krediden daha çok ilgilendiriyordu. Bu ilişkiyi elinden geldiğince korumak istiyordu. Cinsel dürtüleriyle hareket ederek arkadaşlıklarını mahvedeceklerinden korkuyor, böyle bir şeye dayanamayacağını düşünüyordu.

Paul önündeki formu incelerken bir peçete çıkarıp sandviçi sardı.

Paul başını kaldırıp, "Evlendikten sonra hiç çalıştın mı?" diye sordu.

"Andrew doğana kadar çalıştım ama ondan sonra hiç çalışmadım." Forma eski iş yerinin yazdığı yeri gösterdi. Bir butikte çalışmış, vitrinle ilgilenmişti. Orada iki yıl boyunca çalışmış, işini severek yapmıştı.

"En son on sekiz yıl önce çalışmışsın."

"Evet, ama yaptığım gönüllü işleri de sayarsak bence yeterince sorumluluk sahibi, güvenilir biri olduğum anlaşılır."

Paul başını salladı.

Bethanne rahatladı. "Tamam, şimdi bana doğruyu söyle," dedi. "Bankacı olsan bana kredi verir miydin?"

Paul'ün tereddüt etmesi Bethanne'nin kalbinin durmasına sebep oldu. "Paul?"

"*Doğruyu söylememi istemiştin, değil mi?*"

"Evet." *Kendini kandırmasının anlamı yoktu.*

"Zor verirdim. Olumsuz etkenler var. Olumlular da var tabii. Şimdiye kadar hiç kredi almamış olman olumsuz bir şey. Aynı şekilde on sekiz yıl boyunca hiçbir işte çalışmamış olman da."

"Peki bana kredi vermeyi kabul etmeleri için ne yapmalıyım?"

"Bankaya bu yaz yaptığın işlerin kayıtlarını göster."

Bethanne de Paul'ün bunu söylemesinden korkuyordu. Bu tür şeylerde çok iyi değildi, muhasebeyle ilgili temel şeyleri öğrenmek için kursa gitmeliydi. Aldığı tüm fişleri bir ayakkabı kutusuna tıkıştırmıştı. Belki çocukları ona yardım ederdi. Oğlunun bir ara seçmeli ders olarak ekonomi aldığını hatırlıyordu ama o da şu günlerde hem takımından hem de yarı zamanlı işinden dolayı çok yoğundu. Bir de kısa süre sonra okullar açılacaktı.

"Vay, vay, vay. Bakın kimleri görüyorum?" Bethanne, o dalgacı erkek sesini duyduğu anda tanıdı.

Yüzünü ekşitip gülümsedi. "Merhaba, Grant."

Eski kocası, Bethanne'yle Paul'e baktı. Çok şık görünmüyordu. Gömleği kırışıktı, fena durmasa da Bethanne'nin eskiden yaptığı gibi özenle ütülenmemişti. Saçları epey uzamıştı. Bethanne buna da şaşırmıştı. Grant eskiden düzenli aralıklarla berbere giderdi. Berber randevularını Bethanne ayarlardı. Ayrılalı iki yıl olmuştu ama Grant daha hayatını tek başına sürdürmeyi başaramamıştı.

Bethanne, Tiffany'nin eski kocasını göstererek, "Paul'ü tanıyorsun, değil mi?" diye sordu. Paul sandviçini önündeki bez peçeteye bıraktı, Grant'a bakıp başını salladı.

Grant, "Tanışmıştık sanırım," diye söylendi.

Bethanne, etraflarını saran tuhaf sessizliği bozma umuduyla, "Tebrikler," dedi. "Annie evlendiğinizi söyledi."

Başını salladı. "Teşekkürler."

Bethanne içtenlikle, "Mutlu olmanı yürekten isterim," dedi. Kısa süre önce olsa bu sözler biraz kinaye taşıyabilirdi ama Bethanne değişmişti. Artık kin gütmüyordu. Onu bir zamanlar tüm kalbi ve ruhuyla sevmiş ama Grant sevgisine ve ona karşı hissettiği tüm duygulara ihanet etmişti. Bu ondan intikam almayı ya da sırf mutluluğu onda bulmadığı için hayatını çekilmez hale getirmeyi istediği anlamına gelmiyordu. Bunu fark ettiği anda Grant'tan vazgeçmiş, boşanmalarının ardından gelen acı günleri geride bırakmıştı.

Grant, "Gördüğüm kadarıyla Paul hazırladığın yemekleri tadacak kadar şanslı biriymiş," dedi. Ağzı sulanarak sandviçe baktı. "Tattığım en güzel biftekli sandviçleri sen yapardın," dedi.

Paul, "Bethanne'ye birkaç belge için yardım ediyorum," dedi.

Bethanne durumu açıklamak için bir şeyler söylemek istedi ama kendine engel oldu. Grant'ın bunları öğrenmesine hiç gerek yoktu. Çocuklarının babası olmasının dışında artık hiçbir ortak noktaları kalmamıştı. Yirmi yıllık

geçmişleri bir kuş tüyü gibi uçup gitmişti.

"Olabilir," diyen Grant, ikisine de *hafifçe gülümsedi.*

Bethanne, "Hava çok güzel olduğu için Paul'le parkta buluşmak istedim," diye ekledi.

Grant rahatsız olmuş gibiydi. "Geçerken gördüm ve bir selam vereyim dedim." Paul'e döndü. "Seni gördüğüme de sevindim."

Bethanne, Grant'ın ciddi olduğunu düşünmüyordu. Grant'a şöyle bir bakınca mutsuz olduğunu anladı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu ve hemen ardından bunu sorduğuna pişman oldu. Grant bir derdi olsa bile Paul'ün önünde anlatmazdı.

"Yolunda, yolunda," dedi ama kulağa gerçekçi gelmiyordu.

İki adam ters ters birbirine baktı.

Grant, "Andrew, futbol kampının parasını ödediğini söyledi," derken gözlerini Bethanne'ye çevirdi.

Bethanne, Andrew'in babasıyla konuştuğundan haberdar değildi. Bu iyiye işaretti; babayla oğulun sorunlarını çözmek için çaba sarf etmelerine sevinmişti.

Bethanne gülerek, "Ayaklarımın üzerinde durmam gerektiğini sen söylemiştin," dedi. "Bak başardım. Sana bunun için teşekkür etmeliyim."

Grant, Bethanne'nin teşekkürünü kabul edercesine başını salladı. İğneleyici tavırlarına bir ara verip, "İşlerinin iyi olmasına sevindim," dedi.

"Sağ ol," diyen Bethanne övünmemek için kendini

tutmaya çalıştı ama pek beceremedi. "Bu hafta altı parti düzenleyeceğim. *Ayrıca her gün yeni işler alıyorum. Çocuklar* da bana yardım ediyor. Annie geçenlerde bir arkadaşıyla benim için kartvizit hazırladı."

"Ailecek çaba sarf etmeniz çok güzel."

"Bence de çok çok güzel."

Grant, "Umarım daha da başarılı olursun," dedi ve tek kelime daha etmeden yanlarından ayrıldı.

Paul onun arkasından baktı.

Bethanne adamın koluna dokunup, "Paul, Paul, Paul," diye fısıldadı. "Artık olanları unutmalısın."

Paul derin bir iç çekti. "Bunu becerebileceğimden emin değilim."

"Yapabilirsin, yapacaksın da. Sadece biraz daha zamana ihtiyacın var."

Paul biraz da olsa rahatladı ama Bethanne, bu talihsiz karşılaşmadan dolayı sinirlerinin gerildiğini görebiliyordu.

Düşünceli görünen Paul, "Bunu başarabilmenin mümkün olduğuna inanmamın tek sebebi sensin," dedi. "Bu arada sana ne kadar hayran olduğumu söylemiş miydim?"

Bethanne gülümsedi. "Bir iki kez."

"Seni söyleyeceklerimle üzeceğimi biliyorum ama gerçeği söylemek zorundayım. Sana âşık oluyorum." Bethanne'nin eline uzandı. Bethanne de gözlerini kapattı. Paul'ü seviyordu ama sevgisi onun beklediği türden değildi. Bu hissetmediği, aramadığı bir şeydi.

32

ELISE BEAUMONT

Maverick artık kendi evinde yaşadığı için Elise onu özlüyordu. Zorlu kararı verip olduğu yerde kalmayı istemişti ama Maverick yanında değilken kendini çok kötü hissediyordu. Onunla ilgili her şeyi özlüyordu. Boşanmalarının ardından da böyle şeyler hissetmişti. Onun kokusunu, teninin hissini, yeni doğmuş kızlarıyla oynayışını izlemenin verdiği kelimelerle tarif edilemez mutluluğu aramıştı.

İçindeki ağrı gün geçtikçe artıyor gibiydi. Oysa onu sık sık görüyordu. Maverick bir bahaneyle hemen her gün uğruyordu. Her ziyaretinde de Elise'i yanına almaya, değiştiğine ve ona güvenebileceğine inandırmaya çalışıyordu. Elise şimdiye kadar direnmişti ama üzerindeki zırh gittikçe inceliyordu. İhtiyaç duyduğu şeylerin baskısıyla zırhının aşındığını hissedebiliyor ama kendini ona bırakmaya cesaret edemiyordu.

Maverick'in bu sabah eve gelmesini hem istiyor hem istemiyordu. Maverick, Aurora'nın çocukları okul alışverişine götürmeyi planladığını biliyordu. Evde baş başa kalacaklar, isterlerse bu fırsatı değerlendirebileceklerdi.

Kızı gittikten yarım saat sonra Elise gergin halde mutfakta dolandı. Zil çalınca koşup kapıyı açtı. Maverick onunla ilgili en azından bir konuda haklı çıkmıştı; Elise'in cinsel arzuları yok olmamıştı. Onca yıl boyunca arzularını bastırmış ama Maverick'in gideceğini söylediği geceden sonra kendini serbest bırakmıştı. Şu sıcak öğle vakti eski kocasıyla yatağa girmekten daha güzel bir şey olmayacağını düşünüyordu. Bunları düşününce yanakları alevlendi. Birileri hayatının bu gizli kısmını öğrense utancından ölüp giderdi.

O da en az onun sevdiği kadar seviyordu Maverick'i. Birbirlerine ihtiyaçları vardı. Yine de... kendi başlarına *yapayabilirler* miydi?

Elise bu birleşmenin tıpkı geçmişte olduğu gibi sona ereceğinden korkuyordu. Maverick er geç kumar oynama isteğine yenik düşecekti, Elise böyle bir şeyi kaldıramazdı.

Kapıyı açınca tüm umutları suya düştü, gelen kişi Maverick değildi. Elise sinekliği açarken, "Bethanne!" dedi. Kötü bir şeyler olmuştu muhtemelen, çünkü arkadaşının beti benzi atmıştı. "İçeri gir."

"Böyle çatkapı geldiğim için kusura bakma."

"Olur mu öyle şey," diyen Elise, onu oturma odasına aldı. Ona çay ya da kahve yapmak istedi ama Bethanne

elini sallayıp teklifini reddetti.

Bethanne çantasından peçete çıkarırken koltuğa oturdu. "Ağlamayacağıma dair kendime söz verdim ama şu halime bak. Daha tek kelime etmeden gözyaşlarına boğuldum."

Elise karşısına oturdu. "Baştan başlayıp neler olduğunu anlat bakalım."

Bethanne titreyen altdudağını ısırdı. "Altı... altı bankaya gittim ama hepsi kredi başvurumu reddetti." Elise onu dinlerken, Bethanne gittiği bankaların beşini ve onu neden reddettiklerini anlattı. Söylediğine göre hepsi de krediye elverişsiz görüyordu onu.

"Sonra Lydia'yla konuştum, o da bana geçenlerde kredi aldığı bankadan bahsetti. Kendisinin de bazı sebeplerden dolayı eskiden kredi alamadığını söyledi. Ama ikimiz de onun ne kadar mükemmel bir işkadını olduğunu biliyoruz. Bu tür parasal konularda onun eline su dökemem. Ancak işi öğrenmeyi istiyorum."

Elise, "Hepsini çabucak öğreneceğinden şüphem yok," dedi. Boşanmasından bahsederken bile onu bu kadar üzgün görmemişti. "Peki Lydia'nın bahsettiği bankaya başvurdun mu?"

Bethanne başını salladı. "Lydia ısrar ettiği için onun da adını verdim." Bir süre susup burnunu sildi. "Onlardan da dün öğleden sonra haber aldım. Yaptıkları kapsamlı araştırmadan sonra olumsuz bir karar vermişler, Elise. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Elise ona borç vermek isterdi ama parası yoktu. Ne-

dense kendini sorumlu hissediyordu. Parti işini o teklif etmiş, Bethanne başarılı olunca da gururlanmıştı.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Bethanne kendini toparladı. "Beni dinlemen yeterli," diye fısıldadı, sesinin duygularını belli etmesine engel olamadı. "Seni... seni çok seviyorum. Ayrıca sana minnettarım."

"Bana mı?" Bu iltifatlar Elise'i utandırdı. Bethanne'ye cesaret vermişti, o kadar. Elise de kızını tek başına yetiştirmişti, bu yüzden bu tür bir hayatın getirdiği zorlukları çok iyi biliyordu.

"Elise, sen çok iyi bir arkadaşsın."

Ağlama sırası ona gelmişti. Yıllar boyunca arkadaş edinmiş ama o arkadaşlıkların yüzeysel olduğunu anlamıştı. Onları geçmişte bırakmak Elise'i çok üzmemişti. Ama nedense örgü grubundaki kişilerle kurduğu ilişkiler çok daha farklıydı. Bu arada yavaş yavaş içindekileri dökmeye başlamış, hatta bir ara Maverick'ten bahsettiğini fark etmişti. Birlikte olduklarını, çok özel bir haber olsa da dile getirmemişti. Ama arkadaşlarının yaşananları sezmesi onu şaşırtmazdı. Oysa bu yaz gelene kadar Maverick'in adından neredeyse hiç bahsetmezdi.

Bethanne, "Lydia'la ilgili harika bir şey öğrendim," dedi. "Bir zamanlar bana hiç kimseye tek kuruş borcu olmadığını söylemişti. Bununla gurur duyuyordu. Dükkândaki tüm iplerin parasını ödediğinden, borç almadan idare ettiğinden bahsediyordu."

Elise başını salladı. İnsanların hayatlarını borca gir-

kredi tuzağına saplanıp kalmıştı. Kredi kartı kullanmak ne kadar kolaysa, borçları ödemek de o kadar zordu. Borçlar insanların beklemediği kadar hızlı bir şekilde katlanıyordu. Kızıyla damadının da aynı şeyi yaptığını görmüş, onları nazik bir şekilde uyarmıştı.

"Lydia'ya neden kredi aldığını sormak istemedim. Ama sonra Margaret beni kenara çekip Lydia'nın ona para verdiğini söyledi."

Elise şaşkınlığını gizleyemedi. Lydia'nın ablasına para vermesine değil, Margaret'in bunu Bethanne'ye söylemesine şaşırmıştı.

"Sanırım halime üzülüp bana destek olmak istedi. Bir de galiba... ne kadar harika bir kardeşinin olduğunu söylemeye çalıştı."

"Margaret'in paraya mı ihtiyacı varmış?"

Bethanne başını salladı. "Bana kocasının son altı aydır işsiz olduğunu, ev kredilerini ödeyemediklerini söyledi."

Elise fısıldayarak, "Aferin Lydia'ya," dedi.

Bethanne, "Margaret'in durumuna çok üzülüyor," dedi. "Anneleri de bakımevinde kalıyor."

"Öyle mi?" Elise'in duyduğuna göre Margaret ve Lydia kaliteli bir huzurevi arıyordu.

Bethanne, "Orada birkaç haftadan fazla kalamaz," dedi. "Geçici bir çözüm de olsa çok para isteyeceklerdir."

"Sanırım maddi olarak hiçbirimiz iyi günler geçirmi-

yoruz."

"Ya onlara iyi bir sağlık sigortası..."

Elise, "Her şeyin düzeleceğine eminim," dedi. "İşlerin çok iyi gidiyor, bunu sen de biliyorsun."

"Gerçekten öyle olacağını mı düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, biliyorum."

Bethanne bakışlarını yere çevirdi, sonra da derin bir iç çekti. "Sana inanmayı o kadar çok istiyorum ki."

Elise konuyu değiştirip, "Hesapları tutmana yardım edecek birilerini buldun mu?"

Bethanne başını salladı. "Paul bana her konuda yardım ediyor..."

Zil çaldı ve Elise daha kapıya gidemeden Maverick içeri girdi. Elise onu daha önce hiç bu kadar neşeli görmemişti. Kalbi heyecandan duracak gibiydi. Maverick önce ona, sonra Bethanne'ye baktı, sonra da bakışlarını geri tekrar çevirdi.

"Daha sonra gelebilirim," dedi.

Elise hemen itiraz edecek gibi oldu ama endişelenmesine gerek yoktu.

Bethanne, "Rica ederim," dedi. "Ben de gitmek üzereydim. Arkadaşımla biraz konuşmaya gelmiştim. Aslında tek istediğim, Elise'den başarısızın teki olmadığımı öğrenmekti."

Ayağa kalktı. Elise onu kapıya kadar geçirdi. Birbirlerine sarıldıktan sonra Bethanne dışarı çıktı. "Ne zaman ihtiyacın olursa ara beni, tamam mı?"

Bethanne başını salladı. "Beni dinlediğin için teşekkürler."

"Rica ederim."

Bethanne, "Salı günü görüşürüz," deyip gitti.

Elise arkasına dönünce Maverick'in holde durup ona baktığını gördü.

Maverick, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Kredi için altı bankaya başvurmuş, hepsinden de olumsuz cevap almış."

Maverick kaşlarını çattı. "Onu dinleyerek çok iyi yapmışsın."

Elise, "O da beni dinledi," dedi.

Maverick yavaşça ona doğru yürüdü. "Harika bir kadınsın, Elise Beaumont." Kollarını Elise'in beline attı, onu tüm telaşını alıp götürecek bir nezaketle kendisine çekti.

"Ah, Maverick."

Maverick onu öptü, fısıldayarak dizlerinin bağının çözülmesine sebep olacak sözler söyledi.

"Benimle eve gel," dedi. "Pişman olmayacaksın."

Elise çok katı bir "hayır"la onu reddetti.

"Elise, yanımda olmanı istiyorum."

"Yapamam." O apartman dairesine adım attığı an, Maverick onu yanına taşınmaya ikna etmenin bir yolunu bulacaktı. Onu seviyordu. Tüm kusurlarına ve zaaflarına rağmen, onu seviyordu.

Ama yine de ona güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi.

33

COURTNEY PULANSKI

Ders zili çaldı ve öğrenciler bir anda sınıflardan boşaldı. Courtney binada yolunu bulabileceğini *düşünmüştü*. Okul başlamadan önce yapılan görüşmede hangi sınıfın nerede olduğunu dikkatlice dinlemeye çalışmıştı ama şimdi yolunu tamamen kaybetmişti.

Günün en güzel dersinin İngiliz dili olacağını umuyordu çünkü o derste Andrew Hamlin de olacaktı. Onunla konuşmasını falan beklemiyordu. Ama en azından tanıdık bir yüz görecekti.

Zil tekrar çaldı ve koridorlar boşaldı. Courtney kitaplarını göğsüne yaslayıp etrafa bakındı, nereye gideceğini bilemiyordu. Sonunda koridordaki ekrana bakıp sınıfını buldu. Çoktan geç kaldığını bilerek, iki koridoru hızlıca geçip İngiliz dili dersinin verildiği sınıfa vardı.

Kapıyı açtığında ders çoktan başlamıştı. Hiç kimseye çaktırmadan içeri girmeye çalıştı ama tüm sınıf ona ba-

kınca kendini hayal dünyasında zannettiğini fark etti.

Öğretmene bakıp, "Özür dilerim," dedi. "Sınıfı bulamadım."

Bay Hazelton sert bir tonla, "Peki, yarın bulabilecek misin?" diye sordu.

Courtney başını önüne eğdi ve sınıfın en arkalarındaki boş bir sıraya oturdu. Yerine geçtikten sonra Andrew'e bakındı, onu sol tarafta üç sıra ileride, önlere yakın bir yerde gördü.

Kırk beş dakika sonra zil çaldı, Courtney öğlen arasının geldiğinden emin olmak için ders programına baktı. Kantine gitme düşüncesi bile onu korkutuyordu. Chicago'da olsa arkadaşlarıyla yemek yer, güler, dedikodu yapardı. Ama burada karanlıktaki bir el fenerinden farksızdı. Yeni öğrenci; arkadaşsız, yalnız kızdı.

Sınıf boşalana kadar oyalandı, sonra eşyalarını toplayıp dışarı çıktı. Andrew'i kapının önünde onu beklerken görünce şaşırdı.

Andrew, "Nasıl gidiyor?" diye sordu. Kitaplarını yan tarafında tutuyordu. Courtney hemen çocuğun ne kadar bronzlaştığını ve ne kadar sevimli olduğunu fark etti.

"Fena değil." Herkes aynı yöne gidiyor gibiydi. Courtney onları takip etti, Andrew de onunla birlikte yürüdü. Courtney dolabının önünde durup kitaplarını bıraktı. Andrew'in onu tekrar beklemesine sevindi. "Derse nasıl girileceğini herkese gösterdim sanırım," dedi.

Andrew gülümsedi, gülümseyince daha da çekici ol-

du. Courtney kendini uzaklara bakmaya zorladı. "Annie'yi dolaba görmedim."

"Sabahleyin seni arıyordu."

Bu da güzel bir haberdi.

"Okula neyle geldin?"

Servise bindiğini itiraf etmek utanç vericiydi. Araba anneannesine lazımdı, hem Courtney o arabayı hiç sürmemişti. Tüm yaz boyunca bisiklet kullanmış ve bu da işine çok yaramıştı. Ama artık her şey değişmişti. Okul servisine sadece inekler biniyordu. Bu yüzden ya yürüyecek ya da servise binecekti. O da bu seçenekler arasından servisi seçmiş, otobüsteki tek son sınıf öğrencisi olduğunu sonradan fark etmişti.

Fısıldayarak, "Servisle," dedi.

"Geçerken seni de almak isterdim ama antrenman için okula erken gelmem gerekiyordu."

Onun için böyle bir şey yapar mıydı?

"Annie'yi de annem bıraktı."

"Anneannemden her gün beni getirip götürmesini isteyemem."

Andrew durumunu anladığını gösterircesine başını salladı. "Bir çözüm bulmaya çalışayım. Sizin oralarda oturan birini tanıyorum. Benzin parasına ortak olursan Mike seni seve seve getirip götürür."

Courtney mutluluktan gülümsedi, içi rahatladı; şansının yaver gitmesine biraz şaşırmıştı. Bu mükemmel bir çözümdü. Andrew'in arkadaşına istediği kadar para vere-

bilirdi. Servise binme utancından kurtulmanın yanı sıra, arkadaş edinme fırsatı da bulmuş olacaktı.

Kantine girdiklerinde Andrew'in arkadaşlarının yanına gideceğini düşündü. Ama onun arkasında yemek sırasına girdi.

"Bu arada, çok hoş görünüyorsun," dedi.

Yaz boyunca epey çalışmıştı, en sonunda birinin, hele hele Andrew'in kilo verdiğini fark etmesi Courtney'e kendisini iyi hissettirmişti. "Teşekkürler. Sen de öyle görünüyorsun."

Andrew, "Futbol sayesinde," dedi. "Her yıl biraz daha gelişiyorum." Sırada ilerlerken tepsisini Courtney'inkinin ardından ileri sürdü. "Ben Mike'la konuşup sana akşama haber veririm."

"Süper."

Courtney az yağlı mevsim salatası seçti ve kola yerine bir şişe su aldı. Tuhaf karşılanacak olsa da istediği gibi davranacaktı.

Annie, "Courtney!" diye haykırıp yemeğinin parasını ödeyen Courtney'in yanına geldi. "Gel arkadaşlarımla tanış."

"Tamam." Oradan uzaklaşmaya başladı ama birden Andrew'i geride bıraktığını fark etti. Courtney tepsiyi iki eliyle tutarak arkasına döndü ve "Sonra görüşsek olur mu?" dedi.

"Olur, görüşürüz," diyen Andrew başını sallayıp karşı taraftaki arkadaşlarının yanına gitti.

Courtney, sevinçten havalara uçarak, "Beni okula getirmesi için birini bulacak," dedi.

Annie, "Bunu yapmasını annem söyledi," dedi. Hayal kırıklığının altında ezilen Courtney'in sevinci kursağında kalmıştı. Olanların arkasında Bethanne vardı. Neyse, bunun önemi yoktu. Andrew'in bunu yapmayı kendisinin akıl etmediğine kafayı yormaktansa haline şükretmeliydi. Aynen de öyle yapıyordu ama az önceki mutluğu azalmıştı.

Bir kız, "Annie!" diye seslendi. "Buradayız."

Annie tereddüt etti, Courtney onlara seslenen kızı görünce Annie'nin isteksizliğinin sebebini anladı. Onu takip edip yüzleri makyajla kaplı iki kızın oturduğu masaya gitti. Kızların vücutlarının çeşitli yerlerinde piercingler, üzerlerinde de simsiyah, deri kıyafetler vardı. Courtney kendini onların yanında bir yabancı gibi hissetti. Fark ettiği kadarıyla Annie'nin arkadaşları da ona başka bir dünyadan gelmiş gibi bakıyordu.

Annie, "Bu, Courtney," dedi. "Yazın tanıştık. Bunlar da Tina ile Shyla." Annie teker teker kızları gösterdi.

Courtney, "Selam," dedi.

Shyla, "Selam," deyip gülümsedi ama Tina sessizce durdu.

Burnunun beş yerinde piercing olan, tamamen siyahlara bürünmüş Tina, "Ponpon kız seçmelerine katılacak mısın?" diye sordu.

Annie'nin arkadaşlarının Courtney'e ponpon kızların arasına girebilecek kadar zayıf olduğunu söylemesi iltifat sayılırdı ama Courtney kızların bunu kastetmediğini biliyordu.

"Hayır."

Annie kaşlarını çatıp kızlara baktı. "Courtney benim arkadaşım. Haydi ama kızlar, daha yeni geldi okula."

Tina bakışlarını Courtney'den Annie'ye çevirdi. "Seni çoktandır görmüyorduk."

Annie, "Meşguldüm," dedi.

Shyla, "Courtney'le vakit geçirmekle mi?" diye sordu.

Annie gözlerini kıstı. "Evet. Ne olmuş?"

Tina, "Belki de arkadaşlarının kim olduğuna karar verme vaktin gelmiştir," dedi. "Ya onun gibileri ya da bizi seçeceksin. Ponpon kızlardan olmak istemiyorsan söylemen yeter."

Annie, "Belki de istemiyorumdur," diye söylendi. "Gel, Courtney, gidelim buradan."

Annie hızlıca çekip gitti, Courtney de onu takip etti. Üzerindeki bakışları hissedebiliyordu. O kızlarla tuvalette tek başına karşılaşmayı hiç istemiyordu.

Tina, "Sen zaten hiçbir zaman bizlerden biri olmamıştın!" diye seslendi.

Annie onu duymazdan gelip Courtney'i kantinin karşı tarafına götürdü.

Az önce boşalan bir masaya geçtiler, Courtney tepsisini masaya bıraktı. "Annie, özür dilerim," dedi.

"Boşver. Onlarla anlaşamıyordum zaten." Böyle dese de aklı karışmış gibi görünüyordu.

"Ben..."

Annie araya girip lafını kesti. "Üzerine alınma, tamam mı? Bunların seninle ilgisi yok."

Ne diyeceğini bilemeyen Courtney omuz silkti.

Annie, ikisi masanın ucunda tek başlarına otururken kaşlarını çattı. Salatalarını bitirdikten sonra Annie çantasından çıkardığı elmayı yedi ama bu arada hiç konuşmadı.

Zil çalınca Courtney, "Sonra görüşür müyüz?" diye sordu.

"Olur," diyen Annie onunla görüşmeye hiç de hevesli değildi.

Annie gittikten sonra, Courtney tepsisini mutfağa götürürken baş başa vermiş iki kızın fısıldaşıp ona baktığını gördü. Andrew'in sözde sevgilisi Melanie'yi ve onun arkadaşı Shelly'yi hemen tanıdı. Onlara el sallayıp onun hakkında konuştuklarını bildiğini göstermeyi istedi ama onları görmezden gelmenin daha iyi olacağına, doğrusu bunun daha kolay olacağına karar verdi.

Günün kalanı olaysız geçti. Başka hiçbir derse geç kalmamıştı ve bu da bir gelişme sayılırdı. Yine de son ders zili çalıp servise doğru giderken karnına kramplar girdi. Okula gidip gelme sorununun çözülmesini umuyordu.

Servise binerken Annie'yi kafeteryadaki iki suratsız kızla gördü. Karşılıklı oturmuş konuşuyorlar ama hiç gülümsemiyorlardı.

Courtney basamaklarda durunca arkasındaki çocuk, "Binecek misin, binmeyecek misin?" diye sordu.

"Pardon," deyip çabucak bindi. Yerine otururken yan camdan dışarı baktı ve Andrew'in Melanie'yle konuştu-

günü gördü. Kolunu kızın beline atmıştı, kız da gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. Halleri Courtney'in midesini bulandırıyordu. Başını cama yaslayıp gözlerini kapattı. Bu seneyi atlatmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı, başka şansı yoktu.

Ne bir beklentisi, anlaşıldığı üzere ne de bir arkadaşı vardı.

34

ELISE BEAUMONT

Torunları okula başladıktan kısa süre sonra, Elise daldığı hayalden uyanmaya başladı. Maverick'in kumardan uzak duramayacağını bildiği için bunların olacağını tahmin etmişti. Maverick, Seattle'a geldiğinden beri Elise kendini en kötü düşüncelere hazırlamıştı. Onu şaşırtan tek şey, Maverick'in kendine bu kadar süre hâkim olmasıydı. Elise kitap kulübünün toplanacağı gün gerçeği öğrendi.

Bekleyebildiği kadar bekledikten sonra Aurora'ya, "Baban öğleden sonra gelip beni kütüphaneye götüreceğini söylemişti," dedi. Maverick o ana kadar hep dakik davranmıştı. Elise onu güvenmenin hata olduğunu biliyordu ama ona karşı koymak da bir o kadar zordu. Şimdi kitap kulübüne yetişmek için koşturmak zorunda kalacaktı.

Babasını savunmaya dünden razı olan kızı, "Geçerli bir sebebinin olduğundan eminim," dedi.

Elise'in aklında şüphe dolu düşünceler türemeye

devam etti. Maverick haftada bir kez birkaç saatliğine ortadan kayboluyordu. Kumar oynamadığına yemin ediyordu ama zamanını nerede geçirdiğini de açık açık söylemiyordu. Elise de gerçeği öğrenmekten korktuğu için onu sıkıştırmamıştı.

Elise'i endişelendiren başka şeyler de vardı. Aurora babasına farklı davranmaya başlamıştı. Elise baba kız arasındaki ilişkinin tam olarak ne tür bir değişikliğe uğradığını bilmese de, değiştiğinden haberdardı. Birkaç hafta önce fısıldaşarak konuştuklarını fark etmiş, bir sır paylaştıklarından şüphelenmiş, öyle olmadığını düşünmeye çalışsa da dışlandığını hissetmişti.

Aurora onu kütüphaneye götürmeyi teklif etti ama Elise reddetti. "Otobüse binerim, sorun değil," diye söylendi. Kızı haklıydı. Maverick'in gecikmesini açıklayacak geçerli bir bahanesi olmalıydı, yalnız Elise de bundan korkuyordu. Bir bahane. Bir yalan.

Aurora, annesini kapıya kadar geçirirken, "Babamın çıkışta seni alacağından eminim," dedi.

Elise başını sallasa da tam aksi olacağından şüpheleniyordu. Otobüste korkularını kafasından atmaya çalıştı ama beceremedi. Her zamanki durakta inip diğer otobüse geçti. Yıllarca kullandığı otobüslerin saatlerini su gibi ezbere biliyordu.

Geç kalmıştı, zaten toplantıları da sönük geçti. Grup dağıldığında onlara katılmakla hata yaptığını fark etti. Odaklanamamış, konuşmalara pek katkı sağlayamamıştı.

Maverick'le ilgili şüphelerini, kaygılarını görmezden gelmesi mümkün değildi. Geçmişi çok iyi hatırlasa da, onla inanmayı çok istediği için tehlikeli bir oyuna kalkışmış, gözlerini acı anılarına kapatmıştı. Maverick'i tekrar sevmek ona kolay, hem de çok gelmişti.

Otobüs durağına yaptığı küçük yürüyüş sırasında birkaç oyun salonunun önünden geçti. Daha önce de aynı yoldan geçmiş ama içeriye bakma gereği hissetmemişti. Şimdiyse Maverick'i bulma ihtiyacı içini yiyip bitiriyordu. Kapıları ardına kadar açıp içeriye dalmayı, Maverick'i suçüstü yakalamayı istiyordu. Ama iradesine hâkim olup direndi. Bunu yapmak, evliliklerinin ilk yıllarında küçük kızını peşinde sürükleyip Maverick'i kumarhanelerde aradığı, onu ev kirasını çarçur etmeden önce bulmak için dualar okuduğu onur kırıcı davranıştan farksızdı.

Üzerine anılar akın etmişti. Akşamüstü otobüsten inerken kendini duygusal olarak hırpalanmış hissediyordu. Maverick'in arabasının evin önünde durduğunu görünce şaşırmadı. O an karar vermişti, hayatına böyle devam edemezdi.

Elise kapıdan girince, Maverick gözlerini kaçırdı. Bu da Elise'in bir şeyler karıştırdığından emin olmasını sağladı.

Ciddi bir tavırla, "Merhaba," dedi.

"Elise," diyen Maverick, apar topar odadan çıkan kızına baktı. "Konuşmamız gerek. Seni kütüphaneye götürmeye gelemediğim için özür dilerim." Birkaç saniye sessizce durdu. "Çok üzgünüm."

Elise çantasını koridordaki küçük masanın üzerine koyarken, "Evet, beni de öyle talimin ediyordun," dedi. Mutfağa gidip buzdolabındaki çay dolu sürahiyi çıkarırken boğazı kupkuru olmuştu. Titreyen elleriyle bir bardağa uzandı.

Birkaç adım önünde duran Maverick, "Konuşmak istiyorum," dedi. Elise etrafa bakınırken, Maverick'in ellerini yaptıklarından pişmanlık duyan bir çocuk gibi birleştirdiğini gördü.

Elise çok önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti. Kızlarının çocukluğunu, tüm evliliklerini mahvetmesinin yanında bunlar bir hiç sayılırdı.

"Beni beklemişsin," dedi.

"Otobüsle de rahatça gidip gelebiliyorum."

"Haydi, Elise." Ellerini uzattı. "Bana kızmandan nefret ediyorum. Ödünç aldığı kitabı geç getirmiş bir öğrenciymişim gibi davranamazsın bana. Ben senin kocanım."

"*Eski* kocamsın."

"Haklısın, boşanmıştık ama..."

"Bugün kumar oynadın." Sorma gereği bile duymamıştı.

Bunu *biliyordu* işte. Tüm hafta boyunca, Maverick ne kadar inkâr ederse etsin kumar oynadığından şüphelenmişti.

"Bir kez olsun beni *dinler* misin?"

"Olmaz. Söylenecek bir şey yok. Sen onca yıl önce seçimini yapmıştın, aynı seçimi yine yaptın. Senin için

kumar benden, evliliğimizden, her şeyden daha önemli. *Hiç şaşırmadım. Zaten nedeni şaşıracaktım ki? Tarih tekerrür eder o kadar.*" Bardağı tek seferde kafasına dikip odasına gitmek için koridora çıktı.

Maverick onun arkasından gitti, Elise kapıyı sertçe kapatınca geri çekildi. Hissettiği öfkeye rağmen kapıyı yüzüne kapatmayı istememişti. Bir yerden destek almadan ayakta duramayacak kadar halsiz düştüğü için omzunu kapıya yasladı.

Maverick koridorda gidip geldi. Elise ayak seslerini duyabiliyordu. "Senden sadece beni dinlemeni istiyorum. Ne olur, hayatım, bir dinle."

Gözlerini kapattı. En son boşanmadan kısa süre önce hayatım demişti.

"Seni seviyorum, Elise. Buna inanmadığını biliyorum ve seni suçlamıyorum ama doğruyu söylüyorum."

Bu, Elise'in çok iyi bildiği bir açıklamaydı. Kendine engel olamayıp aniden kapıyı açtı. Çok sakin bir halde, "Beni sevdiğine inanıyorum," dedi. "Ama oyun kâğıtlarını benden daha çok seviyorsun." Maverick'in yüz ifadesinin acıyla şekillenişini izledi, kendi yüzünün yansımasını gördüğünden korktu. Ona bakamadan yavaşça kapıyı kapattı.

"Hayır, hayır, bana inanmak zorundasın. Bunu senin için yapıyorum."

Elise kapıya bakar halde durdu. Bu da Maverick'in en çok kullandığı mazeretlerden biriydi. Sözde hiçbir şey onunla, onun istedikleriyle ilgili değildi. Maverick elindeki

üç kuruş parayı daha fazlasını kazanma umuduyla çarçur eder, ama umutları hep boşa çıkardı.

Tamam, yıllar boyunca kızına destek olacak, gezmesine yetecek kadar para kazanmıştı ama kazandığından çoğunu kaybettiğinden emindi. Kumarbazların hayatı böyleydi.

"Bugün öğleden sonra poker oynadım," diyerek itirafta bulundu. "Önce seninle konuşmak istedim ama kızacağını biliyordum. Bu... bu bakışın içimi parçalıyor. Kendimi, seni yine hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissetmeme sebep oluyor. Seni böyle görmeye katlanamıyorum."

Yine de bu onu durdurmaya yetmemişti.

"Bu sabah bana ördüğün çorapları giydim, oyun oynadığım sürece seni yanımda hissettim. Bana şans getirdiler."

Elise, en başta niyetlendiği gibi çorapları David'e vermediğine pişman oldu.

Sevinçle, "Turnuvayı kazandım, Elise," dedi.

Elise cevap vermedi. Kazanması muhtemelen başlarına gelebilecek en kötü şeydi. Bu, durumlarını daha da berbat hale getirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Maverick'in cesareti yerine gelecekti. Tekrar kumar oynayacak, gururuyla birlikte her şeyini kaybedene kadar durmayacaktı. Evliliklerinin ilk yıllarında Maverick'in şansının tükendiğini, kendisini mahvettiğini, duygusal olarak çöktüğünü defalarca görmüştü.

"Ne kadar kazandığını öğrenmek istemiyor musun?"

"Hayır, istemiyorum!"

Kapının ardından, "Şanslı çoraplarım kazanmamı

sağladı!" diye haykırdı.

Elise duşa girmeyi reddeden Elise televizyona döndü, onun söylediği her şeyi duymazdan geldi. Ne zaman gittiğini fark etmedi ama on dakika sonra baktığında Maverick ortalıkta yoktu.

Mutfağa girerken Aurora ona dikkatle baktı. Maverick'e güzel bir tepki vermişti. Çok şükür adam dışarı çıkmıştı ama büyük ihtimal akşam yemeği için geri dönecekti.

Aurora, "Babam seninle konuşmamı istedi," dedi. Elise yemek için masayı hazırlıyordu. Maverick için de bir tabak koydu, yoksa kızı ona bir sürü soru sorardı. David oturma odasında gazete okuyor, çocuklar da arka bahçede oyun oynuyordu.

Elise kızının durumdan haberdar olmadığını düşünerek, "Tekrar kumara başladı," dedi.

"Biliyorum."

"Ne zamandan beri oynuyor?" Aniden kızının hâlâ babasına inandığından korktu.

Aurora ona baktı. "Bildiğim kadarıyla geldiği günden beri oynuyor."

Çılgına dönen Elise, kızının omuzlarını tutup, "Bana bak, Aurora," dedi. "Baban kumar bağımlısı."

"Hayır, babam profesyonel kâğıt oyuncusu," diyen Aurora'nın sesi duygusuzca çıkmıştı. "Tamam, bazen kendini kaybedebileceğini kabul ediyorum ama kumarı seviyor."

Elise, öz kızının sorunu görememesinden ya da gör-

mesden gelmesinden nefret ediyordu. "Kumar, alkolden ve uyuşturucudan hiçbir farkı olmayan bir hastalık, kızım. Hiçbir şey bir evliliğe veya aileye onun kadar zarar veremez." Maverick'in kumar sevdasının ailelerini mahvettiğini söylemeyi istedi ama kendini tutlu. Söylemesi gereken şeyleri zaten söylemişti.

Aurora, "Öyle söylediğin kadar kötü biri değil," dedi.

Kızıyla tartışmayı istemeyen Elise ellerini aşağı saldı. "O senin baban ve onu seviyorsun. Gözlerini açıp gerçeği görmeni dilemekten başka bir şey yapamayacağım."

Aurora yalvaran gözlerle ona baktı. "Seni seviyor, anne, gerçekten."

Elise boğazındaki yumruyu yutkundu. "Biliyorum." Maverick onu herhangi bir kadını sevebileceği kadar çok seviyordu ama bu yeterli değildi. Sevgisi otuz yedi yıl önce de yetmemişti, şimdi de yetmeyecekti.

Aurora, "Turnuva biter bitmez kumarı bırakacağına söz verdi," dedi.

Elise daha önce de duymuştu bunları. "Peki, ona *inanıyor* musun?" Durum trajik olmasa Elise kahkahalar atardı.

"Evet, inanıyorum. Babam..." Aurora dudağını ısırdı.

"Baban ne?"

"Babam bunu seni sevdiği için yapıyor, sana yardım etmek için. Bana öyle dedi."

Elise öyle alaycı, öyle güçlü bir kahkaha attı ki.

akşam haberlerini izlemek için televizyonu açan David bile omzunun üzerinden onlara baktı.

Elise fısıldayarak, "O zaman ona beni bu kadar sevmemesini söyle," dedi. "Hem ben onun yardımını ne istiyorum ne de arıyorum. Bunun sadece mazeret olduğunu görmüyor musun?"

"Ah, anne."

"Sanırım bir daha babanla ilgili bir şey konuşmasak iyi olacak." Sıradan, günlük bir konuda muhabbet ediyorlarmış gibi konuşuyordu.

"Onunla konuşmayacak mısın?"

"Hayır. Eve geldiğinde haber verirsen sevinirim. Çünkü o buradayken ya odama kapanacağım ya da dışarı çıkacağım."

"Anne, böyle yapma."

Elise, kızının canının yanmasına üzüldü. Aurora evlenmiş, anne olmuş olabilirdi ama içindeki küçük kız hâlâ mutlu bir son arıyordu. Tüm çocuklar gibi o da bir babaya ihtiyaç duyuyor, anne babasının birbirini sevdiğini bilmenin verdiği huzuru arıyordu.

Dışarıdan içeri koşarak gelen Luke, "Anneanne, anneanne!" diye bağırdı.

Torununa bakmak için çömelen Elise, "Ne oldu?" diye sordu.

"Duydun mu? Duydun mu?"

Aurora kızgınca, "Luke," dedi.

"Önemli değil. Dedem, istersen söyleyebilirsin, dedi."

Elise kaşlarını çatıp kızına baktı. Aurora'nın bir şeyler gizlediğinden şüphelenmişti ama ne olduğunu bilmiyordu.

"Dedem poker turnuvası için Karayipler'e gidiyor!"

Elise gözlerini kırpıştırdı. Ayağa kalkarken Aurora'ya, "Karayipler mi?" diye sordu. Maverick çoktan sözünü çiğnemişti. Bir ara kumarı bıraktığını söylemiş, ardından bir başka turnuva için hazırlık yapmaya başlamıştı.

35

"Örgü örmek dünyanın en güzel hobisidir! Yaratıcı, iyileştirici, stres azaltıcı, rahatlatıcı ve ödüllendirici olmasıyla; insanın yaratıcılığını ifade etmesinin, yavaşça gevşemesini sağlamanın en harika yoludur. Siz de örgüyü hayatınızın bir parçası haline getirerek bunlara erişebilirsiniz."

Kate Buller

LYDIA HOFFMAN

Sağlık işleriyle ilgilenme konusunda ablamdan daha deneyimli olduğum için ben annemize bakımını sağlayacak bir yer ayarlarken Margaret de dükkânda epey vakit geçiriyordu. Öncelikle belgeleri bakımevine götürmeli, sonra da annemin huzurevine sorunsuz bir şekilde yerleşebilmesi için maddi kaynaklarını düzenlemeliydim.

İnsanın vaktini yiyip bitiren bu işler sırasında, bana kanser teşhisi konulduğunda anne babamın yaptıklarına

bir kez daha minnettar oldum. Saatlerce banka belgelerini, eski faturaları, sigorta bilgilerini ayıkladım, telefonlar açtım. Bilgisayar başında uğraşıp durdum. Dükkânımdan saatlerce, günlerce uzakta kaldım. Sonra emlakçıyla görüştüm, satılığa çıkarmadan önce evi boşalttım. Bunu erteleyemezdim. Çünkü annemin bakımı için paraya ihtiyacımız vardı.

Cuma günü akşamüstü kasadaki parayı sayınca eylül ayının ikinci haftasındaki ciromun ağustostaki herhangi bir haftanın ancak yarısı kadar olduğunu fark ettim. Günlük hesaplara da hızlıca bakınca, gelirlerde büyük bir düşüş olduğunu gördüm. Dükkândan uzak kalmanın işleri kötü etkileyeceğini tahmin etmiştim ama bu kadarını beklemiyordum.

Margaret'in satış konusunda çok yetenekli olduğu söylenemezdi, ayrıca iplere karşı benim kadar tutkulu değildi. Bunların hepsini biliyordum ama başka birinden yardım isteyemezdim. Dükkânı ve düzenli müşterileri en az benim kadar tanıyordu. Ayrıca o, benim ablamdı.

Hesapları bir kez daha incelerken içime kötü bir duygu çöktü. Artık ödemem gereken bir kredi vardı ve bu da giderimi artırıyordu. En kısa sürede borcumu ödemek istemiş, bu yüzden krediyi on sekiz aylık bir vadeyle almıştım. İstediğim zaman gidip süreyi uzatabilirdim ama bunu daha ikinci ödemenin ardından yaparsam durum hiç de iyi görünmezdi. Dile getirilmemiş olsa da, kısa vadeli kredi isteğinin bankanın bana para vermeyi kabul etmesinde et-

kili olduğu izlenimine kapılmıştım.

Karıma ağrılar girerken masama oturdum. Yaz aylarında genelde işler düşerdi ama satışlarını önceki yıla kıyasla ikiye katlamıştım. Şimdi bu kötü durumun yanında bir de ilgilenmem gereken büyük bir maddi sorunum vardı. Giderleri azaltmak gibi tasarruf tedbirlerine başvurabilirdim ama istemiyordum. Başarılı olmanın sebeplerinden biri de en ucuzundan, en özeline uzanan geniş bir ürün yelpazesi sunmam olduğuna inanıyordum.

Bu endişe dolu düşüncelere öyle çok dalmıştım ki, başımdaki tıklamayı gümgüm vurma seslerine dönüşene kadar duymadım.

Sandalyemden sıçrayıp dükkânın ortasına doğru yürüdüm. normalde dükkânın kapalı olduğunu söylerdim ama artık tek bir satışı bile geri çeviremeyeceğimi hissediyordum.

Ancak gelen kişi müşteri değildi. Brad kapının önünde durmuş, ellerini yüzünün iki yanına koymuş halde içeri bakıyordu. Onu gördüğümü fark eder etmez, camdan geri çekildi.

En son bir ay önce konuşmuştuk. Cody'yle ara ara telefonlaşıyordum ama o konuşmalarımızda en az benimki kadar onun canının da yandığını hissediyordum. Ağustosun sonunda Cody'yle görüştüğümüzde, sesi kulağıma çok dikkatli ve çok çekingen gelmişti. Herhalde annesi yanındaydı ve yanlış bir şeyler söylemekten korkuyordu. O günden sonra da bir daha beni aramadı.

Kapının kilidini açtım. Brad'le konuşmaya ne fiziksel ne de duygusal gücüm vardı. Bu yüzden onu içeri davet etmemeye karar verdim. Onun yerine kapının önünde durup bekledim.

"Merhaba," dedim, duygularımı ifade eden doğru tonu seçtiğimi umdum.

Ellerini üniformasının ceplerine koyan Brad de, "Merhaba," dedi. "Bir süredir seni dükkânda göremedim."

Ona dükkâna her gün bir iki saat uğradığımı söyleyebilirdim ama buna gerek olmadığına karar verip sustum.

"Margaret anneniz için bir yer bulduğundan bahsetti?"

Bunu bir soru şeklinde sormuştu, ben de cevap verdim: "Haftaya onu huzurevine yerleştirmeyi planlıyoruz." Belgeleri tamamlar, gerekli tüm tıbbi kayıtları toparlar, annemin evinin satışını sonlandırıp avukatı ve bankasıyla anlaşırsam dediğimi yapabilecektim.

"Sen nasılsın?"

"İyiyim." Brad'in bana acımasını istemiyordum. Onun kaygılı tavırları çözülmeme sebep olabilirdi. Janice'i sormayı istiyordum ama kendimi tuttum. Aralarının iyi olmadığını duymayı istemiyordum. Ayrıca bir araya gelmelerinin işe yarayıp yaramadığını öğrenmeyi de kaldıramazdım. Duygusal bunalımlardan geçtiğim çok uzun bir günün sonunda, bir başka krizle daha baş edemezdim. "Cody nasıl?" Bunu sormak bile kalbimi incitmişti. Çünkü onu, konuşmalarımızı, köpeğini ve ona öğrettiği oyunları

anlatmasını özlemiştim. Sık sık konuşamasak da, kulağımda sesini arıyordum. O çocuğu seviyordum.

Brad çabucak, "Cody iyi," dedi. Bu da Brad'in bana küçük, mutlu ailelerinde her şeyin yolunda gittiğini söylemesine şekliydi sanırım.

"Onu benim yerime öp, olur mu?"

"Elbette." Bakışlarını kaldırıma doğru çevirirken, "Senin için endişelendim," diye ekledi.

"Benim için endişelendin mi?" diye sordum, sesime şaşkınlık duygusu katmaya çalışarak. "Neden ki?"

Brad başını kaldırıp hafifçe gülümsedi. "Seni tanıyorum, Lydia. Stresli olduğunda saklayamıyorsun."

"Stresli olduğumu nasıl anladın? Beni haftalardır görmedin ki."

"Seni *şimdi* gördüm. Yorgunsun ve..."

"Evet," deyip lafını kestim. Brad Goetz'in zaten bildiğim şeyleri tekrarlamasına ihtiyacım yoktu.

"İzin ver seni bir şeyler içmeye götüreyim," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, teşekkürler."

"Başka biriyle görüştüğünü biliyorum ama sadece arkadaş olarak biraz oturup konuşmak istiyorum."

Aslında Margaret'in Brad'e gerçekleri anlatmamasına, biriyle görüştüğümün yalan olduğunu söylememiş olduğuna inanamıyordum. Gururumu korumak için yalan atmış, sonra da pişman olmuştum.

"Neden?"

Gülümseyerek, "Erkeklerle ilgili çok katı bir kuralım

vardır," dedim. "Evli olanlardan uzak dururum."

"Janice'le evli değilim."

"Peki, bir araya geldiniz mi, gelmediniz mi?" diye çıkıştım. Lanet olsun, ikimizi de aynı anda istiyor olamazdı.

İlk başta cevap vermedi ama sonra lafı geveleyerek, "Janice'le konuşuyoruz," dedi.

"O zaman seninle bir şeyler içmem doğru olmaz. Teklifin için teşekkür ederim, Brad ama... gelemem."

Brad çabucak "Hoşça kal" deyip gitti. Kapının önünde, kollarını bağdaştırmış halde gidişini izledim, içimdeki boşluğu ve yalnızlığı hissettim. Kapıyı kapatıp kilitledim, sonra da yavaşça ofisime döndüm.

On dakika sonra biri kapıyı tıklattı, Brad'in geri gelmiş olabileceğini düşündüm. Camdan dışarı bakmak için kapıya doğru gittim.

Gelen kişi Brad değildi. Bu defa dükkânımın önünde Alix Townsend duruyordu. Elindeki tabakta duran çikolatalı ekler, kapıyı hemen açmam gerektiğini söylüyordu.

Onu içeri davet ederken en neşeli sesimle, "Selam," dedim.

Bir arı öğleden sonra hayır işleri için düzenlediğim örgü grubuna baktım ama Alix'i orada görmeyince kafede olduğunu tahmin ettim. Aşçılık dersleri genelde sabahları oluyordu.

"Az önce seni Brad'le konuşurken gördüm. İstemiyorsan bana olanları anlatmayabilirsin ama bunların mo-

rilini yerine getireceğini düşündüm."

Gülümsememi gizledim. Brad de çikolatayla gelse belki kapıdan girmeyi başarabilirdi.

Alix'i ofise doğru götürürken, "Çikolatalı eklerin dünleneceği kadar büyük dertlerim yok," dedim. "İstersen hazırda kahve var."

"Çok iyi olur," diyen Alix beni küçük ofisime kadar takip etti, evindeymiş gibi rahat tavırlarla kâğıtları bir kenara çekip masamın kenarına oturdu. İşte Alix böyle biriydi. Masa varken ne diye sandalyeye oturacaktı ki? Koşabilecekken ne diye yürüyecekti? Taşkınlıklarını, vefalı biri olmasını, sık sık yaptığı sıra dışı hareketlerini seviyordum.

Ona kahve doldurdum ama çok koyu olduğu için kendimi biraz suçlu hissettim. Acı olmamasını umut ettim.

Alix sonunda merakına yenilip, "Demek Brad seni görmeye geldi," dedi.

Şöyle bir bakınca ona karşı takındığım tavır, çok acımasız ve kaba görülebilirdi. Onu arayıp geri çağırmak, yeniden konuşmak istiyordum. Ama bunu yapamazdım. Her şeyi olduğu gibi bırakmak en iyisiydi. Alix, "Lydia?" dedi. Bana dokunmak için ileri uzandı.

Başımı salladım. "Evet, geldi," dedim.

"Bir şey oldu mu?" Ekleri bana getirmiş olsa da, bir tanesini alıp ısırdı. İçindeki krema kenarlardan dışarı taşınca masamda duran peçeteden bir tane aldı.

"Hiçbir şey olmadı. Seninle Jordan'dan ne haber?"

Alix kaşlarını kaldırdı. "Konuyu değiştiriyorsun," dedi. Tabağı kaldırıp bana bir tane ekler uzattı.

İkinci teklifine ihtiyacım yoktu. "Biliyorum. Brad hakkında konuşmak istemiyorum, o kadar."

Alix, "O da senin hakkında konuşmak istemiyor," dedi. "Arada sırada kafeye paket getiriyor, tıpkı eskiden olduğu gibi güzel güzel konuşuyor ama senin adın geçince ağzı bir tabutun kapağı gibi sıkıca kapanıyor."

Aklımda beliren görüntüden rahatsız oldum. "İkimizin de kendimize özgü sebepleri var."

"Öyle görünüyor." Masadan zıplayarak indi. "Gitmem gerekiyor. Jordan'la kilisedeki çocukları alıp sinemaya gideceğiz. Uğrayıp bir selam vermek istemiştim, o kadar."

"Gelmene sevindim," dedim. Onu kapıya kadar geçirip kilidi açtım. O gider gitmez kapıyı yine kilitledim. Whiskers'ın beni beklediğini fark ettiğimde, onu da alıp evime giden merdivenlere yöneldim. Ama sonra ışıkları kapatmam gerektiğini ve Alix'in bıraktığı tabağı hatırlayıp geri döndüm. O anda Brad'le oturmuş bir şeyler içiyor olabileceğimi düşündüm ama duygusal olarak kendimi korumak için yalnız kalmayı tercih etmiştim.

Geceyi televizyonum, kedim ve eklerimle geçirecektim.

Whiskers yalnız olmadığımı hatırlatmak için miyavladı. Çok ama çok haklıydı.

36

BETHANNE HAMLIN

Bethanne'nin o hafta üç parti düzenlemesi gerekiyordu. Bu yüzden bütçesini dikkatlice ayarladı. Nafakasını ve verdiği partilerin ödemelerini alana kadar biraz sıkıntı çekecekti. Gerekli malzemeleri gittikçe azalan çek hesabından alması, hafta sonuna kadar çok az nakdinin kalacağı, dolayısıyla haftalık sebze meyve alışverişini ertelemekten başka şansının olmadığı anlamına geliyordu. Parti malzemelerini kredi kartından almaya cesaret edemiyordu, çünkü limitini çoktan aşmıştı. Yine de elindeki bazı çekleri bozup idare edebilirdi. Asıl sorunsa, sürekli çekler yazıp bunların hemen tahsil edilmeyeceğini ummasıydı. Giderleri gelirlerini aştığı için gerçekten çok karmaşık bir işin içine girmişti.

Ne yazık ki Annie ve Andrew'in sürekli paraya ihtiyacı oluyordu. Okul masrafları fuzuli değildi. Bethanne onları erteleyemezdi. Bu tür giderler, faturalar ve işi için

yaptığı masraflar bir araya gelince gerçekten de durum çok karışıyordu.

Telefon çaldı, parti vermek isteyen birilerinin sesini duymayı bekliyordu ama ekranda bankasının telefon numarası görünüyordu. Ahizeyi eline aldı, kredi memurunun yanlışlık yaptıklarını söyleyip ona kredi vermeyi teklif etmesi için dua etti.

Birkaç yıl önce Grant onu Vegas'a götürmüş, orada şimdi ihtiyaç duyduğu paradan da fazlasına denk gelen seyahat çekleri almışlardı. Vegas? O tatil Bethanne için büyük bir sürpriz olmuştu. Hem heyecanlanmış hem de sevinmişti. Ama sonradan öğrendiklerine bakılırsa Grant bunu büyük ihtimalle onu aldatmanın verdiği suçluluğu bastırmak için yapmıştı.

Bethanne en neşeli sesiyle, "Alo," dedi. "Ben Bethanne."

Banka görevlisi bir benzin istasyonuna yazdığı çekin karşılıksız çıktığını söyleyince yüzündeki gülümseme kayboldu. Eskiden, limitin aşılması halinde bir ücret karşılığında ek limit açarlardı ama artık durum değişmişti. Bunlar yetmezmiş gibi bir de karşı taraf çek karşılıksız çıktığı için yetmiş beş dolar kesinti yapmıştı.

Bu gereksiz masraftan dolayı sinirlenen Bethanne, "Yetmiş beş dolar!" diye haykırdı. "Şaka yapıyor olmalısınız!"

"Şaka yapmadığımızdan emin olabilirsiniz."

"Bunlar bana... ne kadara mal olacak?" Bir depo

benzin genelde yirmi beş dolar tutuyordu ama şimdi banlara yapılacak ödemeler, kesintiler ve benzinliğin cebine indirdiği yetmiş beş dolar da bir araya gelince...

Ortaya çıkan toplam ödeme, sarsıcıydı. "*Ne kadar?*" diye haykırdı.

Banka görevlisi, "Ne zaman hesabınıza para yatırabilirsiniz?" diye sordu.

"Ben... ben..." Parası yoktu, yoktu işte. Yapabileceği tek şey, bir veya iki yüzüğünü rehinciye bırakmak ve eline ne kadar geçeceğini görmekti. Azarlandığını hissetmiş gibi uysalca, "Öğleden sonra bir miktar yatırırım," dedi.

Görevli zalimlik yapmıyor, sadece işinin gereğini yerine getiriyor, ama Bethanne'nin paniğe kapılmasına sebep oluyordu. Bethanne çabucak üst kata çıktı mücevher kutusunu buldu, elindekileri gözden geçirdi. Ama pek bir şeyi yoktu.

Grant neden, gerçekten de neden ona elmaslarla kaplı bir bilezik yerine saçma sapan bir seyahat çeki vermişti ki? Bileziği hemen satabilirdi ama o çek, israftan başka bir şey değildi. Grant, Vegas'a gittiklerinde yanlarında götürdükleri tüm paraları harcamıştı. Ama bu onu oralara bir daha gitmekten alıkoymamıştı. Adam Tiffany'yle Vegas'ta evlenmişti. Bethanne, Grant'ın her şeyini kaybetmiş olmasını dilerken yakaladı kendini.

Olumsuz düşüncelerin hiçbir faydası yoktu ama kendini çaresiz hissediyordu. Mücevherlerini rehin bırakma-

nın dışında çıkar yolu yoktu. Annie ile Andrew'in banka hesaplarında para vardı ve muhtemelen ona istediği kadar verirlerdi. Bethanne bunun Grant'tan yardım istemekten daha iyi olduğunu düşündü. Ama... ikisini de yapamazdı. Eski kocasından daha tek kuruş isteyemeden banka evine el koyardı. Ailesinden, özellikle çocuklarından ya da arkadaşlarından para istemesi söz konusu bile olamazdı. Gururu ve anlaşıldığı üzere çok çok az malvarlığı vardı.

Bethanne uzun süre düşündükten sonra mücevher kutusunda durup bir işine yaramayan alyansını ve küçük, safir bir yüzükle bir çift altın küpe seçti. Bunlar, en azından çeki, ücretleri ve kesintileri karşılamasına yeterdi.

Üçüne karşılık çok az bir para alınca kendini kötü hissetti ama bankaya asgari ödemeyi yapmasına yeterdi. Çok büyük bir ders almıştı. Ne kadar kısa sürede eline geçecek olursa olsun, alacağına karşılık çek yazmayacaktı.

Bankadan çıkarken otoparkta neredeyse eski kocasıyla çarpışıyordu. Grant'ın oralarda olma sebebini anlayacağından korkunca yüzü aniden kıpkırmızı oldu.

Grant dengesini sağlaması için onu omzundan tutarken, "Bethanne," dedi.

"Grant," diyen Bethanne ne diyeceğini bilmiyordu. "Merhaba... Ben de..." Ağzını kapatmayı, kendini utandırmamayı tercih etti. Grant'ın dertlerinden haberdar olmasının anlamı yoktu.

Grant, geriye çekilip ona bakarken, "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

Yeni saçına harcadığı paraya üzülmüştü. Onu Annie ve Courtney ikna etmişti. Kuaför de harikalar yaratmış, sonra da mağlarını boyatmasını tavsiye etmişti. Bethanne bunu karşılayamayacağını söyleyince Annie ile Courtney boyayı kendileri yapmak için ısrarcı olmuştu.

En pahalı markalardan birinin kumrala yakın rengini seçip on dolar daha harcanmışlardı. Bethanne'nin kendini iki genç kızın eline bırakmasına rağmen sonuç hiç de fena olmamıştı.

Bethanne sıradan bir havayla, "Teşekkürler," dedi.

Grant, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Bunu sormak hiç de ona düşmezdi. "Para yatırmaya geldim. Peki ya sen?" Detayları bilmesine gerek yoktu ama Bethanne en azından gerçeği söylemişti.

"Ben de para çekmeye geldim," dedi ama sesi buruk çıkmıştı. "Mevduat hesabımdakileri çek hesabına aktardım."

Bethanne en şirin sesiyle, "Benim için mi?" diye sordu.

Grant kaşlarını çatıp, "Aslında hayır," dedi.

Bethanne, gözlerindeki parıltıyı gizlemeden, "Yeni karın seni maddi sıkıntılara sokuyor olabilir mi?" dedi.

Grant kıs kıs güldü. "Keşke o kadarla kalsa."

Şaka yapıyor gibi durmuyordu. Öyle olsa Bethanne'nin keyfi yerine gelirdi ama Grant'ın gözünün altındaki siyah halkalar canını sıkmıştı. "Her şey yolunda mı, Grant?" diye sordu. Adamın iyi olup olmaması artık onu ilgilendirmiyordu ama içini aniden kaplayan endişeye de engel ola-

mıyordu.

"Yolunda olmadığını söylersem sevinir misin?" Bethanne'ye cevap verme şansı tanımadı. "Aksine çok çok mutluyum."

Bethanne, Grant'ın bu kadar kötü bir yalancı olduğunu daha önce fark etmemişti. Onu aldattığı onca yıl boyunca yalanlarını neden fark etmediğini merak etti. Belki de gerçekleri öğrenmeyi *istemediği* için öyle davranmıştı. "Çok üzgünüm, Grant," dedi. Samimiydi.

Grant kaba bir tavırla omuz silkti.

İlk doğru düzgün konuşmalarını boşanmalarından aylar sonra bir otoparkta yapmaları gerçekten de ironikti.

Grant, "Yeni oyuncağınla aran nasıl?" diye sordu.

Bethanne sertçe, "Paul'ü mü kastediyorsun?" diye sordu. Doğru düzgün muhabbetleri bu soruyla sonlanmıştı. "Benim ondan büyük olman, canımızı senin Tiffany'den on beş yaş büyük olman kadar sıkmıyor. Ayrıca kiminle istersem görüşürüm. Sen benimle evli kalmayı istemedin. Tiffany de Paul'le birlikte olmayı istemedi. Gördüğün gibi ortak noktamız çok."

"Saçlarını onun için yaptırdın, değil mi? Genç görünmeye mi çalışıyorsun?"

"Aslında hayır."

"Hı."

Onun yanından ayrılmaya can atan Bethanne, "Eve dönsem iyi olur," dedi. Ay sonunda düzenlenecek Homecoming Dansı'ndan bahsetmeyi düşündü ama vazgeçti.

Grant zaten kısa süre sonra oğullarının törenlerde görev alacağını öğrenecekti.

Grant ellerini ceplerine sokup başını salladı. "Seni gördüğüme sevindim, Bethanne," dedi, hafifçe gülümsedi. "Ciddiyim."

"Teşekkürler. Seni görmek de güzeldi."

Bethanne arabaya doğru yürüdü sonra durup arkasına baktı. Grant hâlâ aynı yerde durmuş onu seyrediyordu.

Bethanne ona dostça el salladı. Eski kocasının kötü günler geçirmesini istemiyordu. Tamam, arada sırada istiyordu ama bu yaz onu affetme konusunda büyük adımlar atmıştı.

Yalnız kalmaktan nefret ediyordu ama aslında hiçbir şey değişmemişti. Grant iki yıl önce onunla aynı yatağı paylaşıyordu ama başka bir kadını düşünüyordu. Bu da kendini ailesine tam olarak adamadığının kanıtıydı.

Evet, maddi durumu iyi olmayabilirdi ama Bethanne zorluklara çabuk uyum sağlayabilen biriydi. Hatalar yapmaya mahkûmdu, yine de yeni bir hayatı ve Paul adında çok iyi bir arkadaşı vardı. Çocukları yanındaydı.

Çerçevede sırıtan tek kişi, bazı pişmanlıklar yaşadığı belli olan Grant'tı. Bunu çıtlatır gibi olmuş, sonra hiç de mandırıcı olmayan bir şekilde mutlu olduğunu iddia etmişti. Bethanne gerçeği söylemediğinden şüpheleniyordu.

37

COURTNEY PULANSKI

Courtney bir haftadır babasından hiç haber alamamıştı. Endişeleniyordu, babası böyle yapmazdı. Bir veya iki gün ona e-posta göndermediği zamanlar olmuştu ama bir hafta çok fazlaydı. Ralph Jr. Pulanski'den bir ses çıkmayınca Courtney'le ablasının ve ağabeyinin arasında bir sürü e-posta gidip gelmişti. Onlar da en az Courtney kadar endişeliydi. Üçü birbirine sıkıca tutunmuştu.

Courtney korkmaya başladığını elinden geldiğince anneannesinden saklamıştı. Courtney anneannesinin kafasını dağıtmak için bu sıralar sık sık örgü ördüğünü fark etti. İkisi de birbirini "İyi olduğundan eminim" ve "Belki de bilgisayarı bozulmuştur" gibi sözlerle teselli ediyordu.

Jason, babasına çalıştığı inşaat şirketi aracılığıyla ulaşmaya çalışmış ama doğru düzgün bir bilgiye ulaşamamıştı. Jason'un konuştuğu müdüre göre Ralph'in çalıştığı bölge güvenli olarak biliniyordu ve endişelenmelerine gerek yoktu. Şirket Ralph'le irtibata geçmeye çalışacaktı. Şimdilik ancak bu kadarına söz verebiliyorlardı.

Okula dönen ve maddi durumu da çok iyi olmayan Julianna, daha fazla dayanamayıp Courtney'i aramış, yirmi dakika telefonda konuşmuşlardı.

Courtney ablasına, "Seni çok özledim," dedi, ağlamamak için kendini zor tuttu. Julianna'yı daha yakına getirecekmiş gibi telefonu kulağına yapıştırdı.

"Okul nasıl?"

Ablasının bunu sormasını bekliyordu. "Fena değil." Courtney bu soruyu es geçmeye çalıştı, çünkü Annie Hamlin hariç arkadaş edinememesinden ve kapıldığı yalnızlık hissinden daha önemli sorunları vardı.

Julianna sertçe, "Dürüst ol," dedi. Sesi annelerinin sesine o kadar çok benzemişti ki Courtney bir an nefesinin kesildiğini hissetti. "*Gerçekten* nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Çok kötüyüm." Doğru söylüyordu. "Kilo verdiğim anda popüler olacağımı düşünmüştüm," deyip itirafta bulundu. "Erkeklerin telefon numaramı isteyeceğini düşünmüştüm ama hiç de beklediğim gibi olmadı." Onun ilgisini çeken tek kişi vardı, o da Andrew Hamlin'di. Ne yazık ki onun da uzun süredir devam eden bir ilişkisi vardı.

Annie, Melanie'nin hayal dünyasında yaşadığını, Andrew'in Britney Spears'la bile daha düzenli bir ilişkisinin olacağını söylemişti. Ancak Courtney'in gördüğü şeyler bunun aksini söylüyordu.

"On bir kilo vermek kolay değil. Seninle gurur duyuyorum. Kendini daha iyi hissediyorsun, öyle değil mi?"

"Sağlık bakımından mı? Evet, öyle sanırım." Zayıfladığı için kendini gerçekten de daha iyi hissediyordu. O da bu başarısından dolayı kendiyle gurur duyuyordu ama bazı şeylerin böyle sarpa sarmaması gerekirdi. Aslında her şey aynen eskisi gibi kalmıştı. İşin özüne bakınca, değişen tek şey anneannesinin antika tartısındaki rakamlardı. Bir de artık pantolonları beline bol geliyordu.

Julianna, "Ne zaman ihtiyacın olursa ara," dedi. "Ciddiyim, Court, hiç çekinme."

"Tamam. Babamla ilgili bir haber alırsan sen de beni ara."

Ablası, "Ararım," diyerek söz verdi.

Courtney ablasının onu aramasına sevinmişti. Düzenli olarak konuşmadıkları için kendisini kötü hissediyordu. Julianna yaşça büyük olmasına ve evden yaklaşık üç yıldır ayrı yaşamasına rağmen babalarına yakındı. Kendi sorunlarına kapılan Courtney, ablasının hislerine çok fazla dikkat etmemişti.

Çarşamba sabahı okula gitmek gelmedi içinden. Babasından en son sekiz gün önce haber almıştı. Anneannesi halini anladığını söylese de okula gitmesi için dil döktü.

Vera çok mantıklı bir şekilde, "Tüm gün boyunca telefonun başında oturmakla hiçbir şeyi çözemezsin," dedi.

İki gece boyunca bir uyuyup bir uyanan Courtney dinlenmek istiyor ama anneannesinin haklı olduğunu da

biliyordu. Henüz çok fazla arkadaş edinememiş de olsa, evde kalıp endişelenmeye devam etmek yerine okula gitmesi daha iyi olurdu.

Andrew'in arkadaşı Mike okula giderken onu almıştı. Courtney ona haftada on dolar veriyor, servise binmek zorunda kalmadığı için mutluluk duyuyordu. Tek sorun ise, fazlasıyla utangaç görünen Mike'tı. Okula gidip gelirken nadiren konuşuyordu. Courtney başta muhabbet etmeye çalışmış ama bir hafta doğru düzgün cevap alamayınca vazgeçmişti.

Mike'ın bir dilinin olduğunu hatırlayacağını ne zaman konuşacağını kim nereden bilebilirdi ki?

Courtney çocuğun on beş yıllık Honda'sına binerken Mike, "Babandan haber aldın mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Korkuyor musun?"

"Sence?" Ters bir cevap vermek istememişti ama bu o ana kadar duyduğu en aptalca soruydu.

"Bence korkuyorsun," dedi.

Courtney gözlerini kapatıp başını cama yasladı, okuldan eve döndüğünde babasından e-posta gelmiş olması için dua etti.

Mike daha sonra, "İngilizce sınavına çalıştın mı?" diye sordu.

Courtney birden doğruldu. "Sınav mı var?" Babasının durumu kafasını meşgul ettiği için hiçbir şeye önem vermemişti. "Sınav neyle ilgili olacakmış?"

"Şiirle."

Courtney homurdandı. Belki de grip olduğunu söylerse ona inanıp eve gönderirlerdi.

Ev. Kendisini ne kadar zorlarsa zorlasın, orayı kendi evi olarak göremiyordu. Orası onun değil, anneannesinin eviydi.

Mike arabayı park etti ve konuşmadan okula girdiler. İçeri girer girmez ayrıldılar; Mike sola, Courtney sağa döndü. Şiirlerle ilgili bölümü ve İngilizce notlarını gözden geçirmesi için en fazla beş dakikası vardı. Dickinson. Whitman. Başka hangi şair vardı?

Çaresizce sayfaları karıştırırken, sınıfın dışında sırtını duvara yasladı.

Kitaplarını kolunun altında tutan Andrew sessizce yanına sokulup, "Selam," dedi.

Şaşırıp kalan Courtney az kalsın elindeki kitabı düşürüyordu. "Bugün sınav olduğunu bilmiyordum," dedi, kafasına birkaç şey sokabilmek için gözünü kitaptan ayırmadı.

"Ne sınavı?"

"İngilizce, şiirler. Galiba on dokuzuncu yüzyıl Amerikan şairleri çıkacak."

Andrew'in de sınavdan haberi yok gibiydi.

"Mike söyledi."

Andrew, "Aa, şimdi anladım," dedi. "O İngilizceyi başka sınıftan alıyor. Bay Hazenton sınavdan falan bahsetmedi. Ayrıca aynı konuları işlediğimizi bile sanmıyorum."

Courtney'in içine su serpildi. Başını kaldırıp yukarıya bakarken, "Tanrım, sana şükürler olsun," dedi.

Andrew, "Bir de okulda böyle dualar kabul olmaz derler," diyerek takıldı ona.

Courtney gülümsedi.

Andrew, "Nasılsın?" diye sordu.

Sınıfa girmeden önce birkaç dakika orada durdular. Courtney babasının başına gelebilecekler ile ilgili korkularını dile getirmektense omuz silkip, "Senden n'aber?" dedi.

Ne kadar da saçma bir soru sormuştu. Kelimeler ağzından dökülür dökülmez bunu fark etti. Andrew'in tam da Shelly'nin tahmin ettiği gibi açılış şenlikleri olan Homecoming'de görev alacağı açıklanmıştı. Ponpon kızların başkanı olan Melanie de görev alması için aday gösterilenler arasındaydı. Büyük maçtan önce öğlen vaktinde öğrenci kurulu tarafından kral ve kraliçe seçilecekti. Yine Shelly'in dediğine göre, Melanie'yle Andrew de en büyük rolü üstlenecekti.

Andrew, "İyilik," dedi. Aday gösterildiği için çok da heyecanlı görünmüyordu. "Babandan haber var mı?"

Courtney, "Hâlâ bir ses çıkmadı," deyiverdi. Kendini daha fazla tutamamıştı. "Andrew, başına kötü bir şey gelmesinden korkuyorum! Ona bir şey olursa ben ne yapacağım?" Gözlerine yaşlar doldu, durumu Andrew'e çaktırmamak için başını çevirdi.

Andrew kolunu omuzlarına atınca şaşkınlıktan donup

kaldı. "Korkma. Her şey yoluna girecek."

Courtney, "Hayır, girmeyecek!" diye haykırdı, hüngür hüngür ağladı. "Babama ihtiyacım var." Ailesini herkesten çok o bir arada tutuyordu. Söz konusu kişi babasıydı. Zaten annesini kaybetmişti, bir de babasını kaybederse yaşayamazdı.

"Biliyorum, biliyorum."

Courtney ıslak gözleriyle ona baktı, konuşmakta zorlandı.

"Annemin başına bir şey gelecek olsa ben de aynen senin gibi kötü duygulara kapılırdım ama ne olursa olsun bir çıkış yolu bulacaksın. Annie'ye böyle dememiş miydin?"

Courtney burnunu çekip başını salladı. Çantasından bir peçete çıkarıp burnunu sildi, insanlar ona bakınca utandı. Ancak bu durum Andrew'i rahatsız etmemiş gibiydi, o da aynen onun gibi etraftakileri görmezden geldi.

Andrew, "Ona çok destek oldun," dedi. "Annemle örgü kursuna yazıldığın sıralarda Annie kendini tamamen kaybetmek üzereydi. İyi ki o kursa katılmışsın. Kardeşimin gerçekten de iyi bir arkadaşa ihtiyacı vardı. Hâlâ birkaç sorunu var ama sayende artık eskisinden daha iyi."

Courtney şaşkınlıktan cevap veremiyordu.

"Sana doğru düzgün teşekkür edemedim ama belki baban konusunda biraz yardımım dokunur. Bugün antrenmandan sonra size uğrasam olur mu?"

Courtney büyük bir çaba sarf etmesi gerekse de başını hafifçe sallamayı başardı. Öğretmenler zili çaldı.

Andrew, "Gitmeliyim," dedi. "Sonra görüşürüz." Çabucak koridorda ilerledi.

Courtney kısa sürede bu kadar çok duygu değişikliği yaşamanın şaşkınlığı içinde sınıfına girdi.

Mike okuldan sonra onu anneannesinin evine bırakır bırakmaz üst kata koşup bilgisayarını açtı.

Anneannesi merdivenlerin başından, "Haber var mı?" diye bağırdı.

Gelen mesajlara çabucak baktı ve kalbi paramparça oldu. Babasıyla ilgili hiçbir gelişme yoktu. Morali bozuk halde, "Hayır!" diye seslendi.

Telefon çaldı, normalde Courtney cevaplardı ama hiç kimseyle, Andrew'le bile konuşacak durumda değildi. Her şeyin üstesinden gelinebileceğini söylemiş olabilirdi ama bu defa öyle bir şey yapabileceğini sanmıyordu. Babasını *kaybedemezdi*. Bunu aşmasını ne çikolatalı kurabiyeler ne yumak yumak ipler ne de teselli edici sözler sağlayabilirdi.

"Evet, evet, burada. Hemen çağırıyorum." Anneannesinin sesini duyabiliyordu. Merdivenlerden aşağı inmişti ama yine de anneannesi, "Courtney, telefon!" diye bağırdı. "Biri seninle konuşmak istiyor." Gülümseyerek ahizeyi ona uzattı.

Courtney babasının sesini duyar duymaz sevinçten gözyaşlarına boğuldu. Babası beş gün boyunca ormanda kalıp dış dünyayla tüm bağlarının koptuğundan bahsederken bile telefon gidip geliyordu. Onlar orada keşif yaparken şiddetli yağmurlar başlamıştı ama babası iyiydi. Aile-

sini bu kadar endişelendirdiği için çok üzülüyordu.

Andrew kapıyı çaldığında, Courtney'in yanaklarındaki yaşlar henüz kurumamıştı. Az önce Jason'la konuşmuştu, şimdi de Julianna'yla görüşüyordu.

Ablasına, "Bir arkadaşım geldi, kapatmam lazım," dedi, Andrew'e dikkatlice baktı. Andrew oturma odasında bir yabancı gibi duruyor, Courtney'in anneannesinin aşırı ilgisine maruz kalıyordu.

Julianna, "Erkek mi kız mı?" dedi.

Courtney, " İlk söylediğinden," diye fısıldadı.

"Andrew mi?"

"Evet," diye sitem etti. Ablasına anlatması gerekenden fazlasını anlattığı belli oluyordu.

"O zaman kapat şu telefonu da arkadaşınla ilgilen."

Anneannesi çok misafirperver biriydi. Andrew'i koltuğa oturtmuş, onunla yıllardır tanıdıkları bir aile dostuymuş gibi muhabbet etmişti.

Courtney utangaçça odaya girdi, anneannesi ona gülümsedi. "Ben de Andrew'e babandan haber aldığımızı söylüyordum."

"Ablamla telefondaydım da." Utanan Courtney merdivenlerin başındaki antika sayılabilecek siyah telefonu gösterdi.

Anneannesi sesini alçaltıp, "Bahsettiğin genç adam bu mu?" diye sordu. Sanki Andrew onları duymuyordu. "Hani şu çorapları ördüğün?"

Courtney, anneannesinin ara sıra izlediği o eski dizi-

deki cadı gibi parmaklarını şıklattığında ortadan kaybolmasını istedi. Yüzünün kızardığını hissederken anneannesine baktı.

Anneannesi şimdi de, "Babası için çok güzel bir çorap ördü," diyordu. "Onlar lacivertti ama sana ördükleri yeşil ve..." Şaşkınlıkla Courtney'e baktı. "Aa, yoksa sürprizi mi bozdum?" dedi. Ondan beklenmeyecek kadar hızlı adımlarla mutfağa gitti.

Andrew, gözlerini Courtney'in gözlerinden ayırmadan ayağa kalktı. "Benim için çorap mı örüyorsun?"

Courtney başını salladı. "İkincisinin topuğunu yapıyorum ama bitti sayılır."

"Hiç kimse daha önce bu kadar güzel bir şey yapmamıştı benim için. Çok... tatlısın."

Onu *tatlı* biri olarak görüyordu. Courtney'in istediği son şeydi buydu.

38

ELISE BEAUMONT

Bethanne'nin daveti hafta ortası Elise'e rahat bir nefes aldırmıştı. Bethanne maddi durumunu kontrol etmek için ondan yardım istemişti. Elise bu konularda uzman sayılmazdı ama elinden geleni yapacaktı. Ayrıca evden kaçmak için bir bahane bulduğuna da çok sevinmişti.

Ne Aurora ne de David, Maverick'ten bahsetmişti. Ne yazık ki büyüklerinin karmaşık ilişkilerindeki gerilimi hisseden torunları, hemen hemen her fırsatta dedelerinin adını anıyordu. Çocuklar onu bu kadar çok severken, o Karayipler'de bir poker masasında vakit geçiriyordu. Mutlu olmasını istiyordu ama hayatının bir parçası olamazdı. Bir çift olmaya dair ikinci uğraşları da birincisi gibi hüsranla sonuçlanmıştı. Aslında o sayfa sonsuza kadar kapanmıştı.

Elise, Bethanne'nin evine en yakın durakta otobüsten indi. Bethanne'yi seviyor, insanların tahmin bile edemeyeceği kadar çok ortak noktaları olduğunu biliyordu. İkisi

de boşanmış, çocuklarıyla, evleriyle ve tüm işleriyle kendi başlarına ilgilenmek zorunda kalmıştı. Ama şimdi geçmişi kafaya takmanın anlamı yoktu.

Hamlinlerin mahallesi epey canlıydı, evleri de bir o kadar güzeldi. Elise merdivenlerden çıkıp zili çaldı, bu sırada da bahçeye hayran hayran baktı. Bethanne gülümseyerek kapıyı açtığında Elise eğilmiş, kocaman bir kasımpatıyı yakından inceliyordu. İçeri girdiğinde onu masanın üzerinde bir demlik çayla bir tabak kekin beklediğini gördü.

Bethanne spiralli bir defter uzatırken, "Yardımların için şimdiden teşekkür ederim," dedi. "Tüm bu parti işine senin fikrinle başladığım için ve... seni çok akıllı ve bilgili biri olarak gördüğüm için sana danışmak istedim." İç çekti. "Bu hesapları onlarca kez gözden geçirdim ama her defasında sonuç karmakarışık oldu."

"Bilmez miyim."

Bethanne aylık giderlerini bir sütuna, Grant'tan aldığı toplam nafaka ve çocuk yardımını da başka bir sütuna yazmıştı. Ayrı bir sayfaya da aldığı kaparolarla birlikte düzenleyeceği partilerden elde edeceğini düşündüğü geliri ve her bir iş için yapacağı masrafları sıralamıştı.

Elise listeyi dikkatlice inceledi, başını kaldırınca Bethanne'nin onu izlediğini fark etti. Kararlı bir şekilde, "Partiler için daha fazla ücret almalısın," dedi. Bethanne daha itiraz edemeden, "Saatlik ücretin nedir?" diye sordu.

"Şey... bilmiyorum. Sadece her parti için masrafımı

hesaplarının üzerine yüzde yirmi ekliyorum."

Elise başını iki yana salladı. "O kadarı yetmez. Her partiye yaratıcı zekânla bir şeyler kattığını unutma."

Bethanne, "Yaratıcı zekâ," dedi. "Kulağa hoş geliyor."

"Doğrusu da bu zaten." Elise, Bethanne'nin yeteneğini görmezden gelemezdi. "Sen onlara benzersiz bir şey sunuyorsun. Her parti birbirinden farklı. Hepsini doğum günü çocuğunun ilgilendiği şeylere göre tasarlıyorsun. Ama çok fazla para isteyerek müşterilerini kaçırmak istemiyorsan durum değişir."

Bethanne lafı ağzında geveleyip, "Aynen öyle," dedi. "İnsanlar yeterince harcama yapıyor zaten, bir de parti için fazla para vermek istemeyebilirler."

"O zaman bir standart belirle. Daha önce hazırladığın ve çok sevdiğin tasarımların bir listesini yap ve insanlar telefon açtığında onlara bunlardan bahset. Hepsi için bir fiyat belirle ve standart partiyle ek olarak düzenlenecek özel bir parti seçeneğini sun."

Bethanne'nin gözlerine bir canlılık geldi. "Elbette... elbette. Bunu daha önce düşünmeliydim." Gülümsedi. "Malzemeleri toptan alıp tasarruf yapabilirim böylece Kârım da artar."

"Pastalar için yakınlardaki bir pastaneyle görüşebilirsin."

İkisi de birbirine bakıp aynı anda, "Alix," dedi.

Elise, "Alix bu iş için biçilmiş kaftan," dedi. "Ayrıca

kafeye kadar sağlayacağı için onun da işine gelir."

"Harika," diyen Bethanne ayağa fırlayıp Elise'e sıkıca sarıldı. "Teşekkürler, teşekkürler, Elise. Yaratıcı zekâ mal sensin."

Elise sevinçle gülümsedi. Gitmeden önce hizmetleri için saatlik ücret alınması hatırlattı. "Saatlik yirmi dolar olarak başla," dedi. "Ayrıca saatlerine hazırlık, temizlik ve yoldan geçen süreleri de dahil et."

Bethanne söylediklerine uyacağına dair ona söz verdi.

Elise eve otobüsle dönerken arkadaşına yardım etmenin verdiği mutluluğun keyfini yaşadı. Bethanne'yle konuşmak ona da iyi gelmişti. Kadının Grant'a kızgın ya da öfkeli olmaması Elise'i etkilemişti. Elise bu sakin duruşuyla ilgili bir şeyler söyleyince, Bethanne ona bunun boşanma sayesinde edindiği bir özellik olduğundan bahsetmişti.

Elise'e göre boşanma, midesine kramplar girecek kadar büyük acılar çekmekten başka bir şey değildi. Ama Bethanne, o acıların içinde mantık kırıntıları bulmuş, Grant'ın ihanetiyle hayata dönmüştü.

Elise eve girdiğinde içeride hiç kimsenin olmadığını düşündü. Sonra televizyonun sesini duydu. Hava güneşli ve güzel olduğu için ev sakinlerinin hep birlikte televizyonun karşısına geçmesine bir anlam veremedi.

Oturma odasının kapısının önünde dururken, "Neler oluyor?" diye sordu.

Luke, "Sıss." diyerek onu susturdu. "Dedem televizyonda," diye fısıldadı.

Aurora omzunun üzerinden ona bakıp, "Anne," dedi. "Gel yanıma otur. Babamın oyununu gösteriyorlar."

Elise, "Ben almayayım," deyip hızlı bir şekilde arkasına döndü ama neredeyse dengesini kaybediyordu. Televizyonda verilsin verilmesin, kumar kumardı. Artık televizyona da çıktığına göre Maverick'i durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Aylarca kendini yenilmez olarak görecek, hiçbir oyunu kaybetmeyeceğine inanacaktı.

Kısa süre sonra Aurora kapısını hafifçe tıklattı. "Anne? İçeri gelebilir miyim?"

"Gel." Elise, çocukların bir sorunu olduğu gün gibi ortada olan dedelerini *hayran hayran* izlemesine izin vermesiyle ilgili bir çift laf etmekte kararlıydı.

"Eve geldiğinde üzgün gibiydin."

Elise duygularını saklamaya çalışmamıştı ama ailecek Maverick'i izlemeye öyle bir dalmışlardı ki, birinin onu fark etmesi onu fazlasıyla şaşırttı.

"Babam..."

"Babanı şimdi konuşmasak daha iyi olur." Bunu daha önce de söylemişti ama bir kez daha söyleme ihtiyacı duydu. Daha birkaç saat önce Bethanne'nin Grant'a karşı takındığı tavra hayran kalmıştı. Kendisi de Maverick'e karşı benzer duygular beslemeyi istemişti ama olmuyordu işte.

Aurora, Elise'in yatağının kenarına oturdu. "Bence babamla ilgili olarak son bir kez konuşabiliriz."

Elise gönülsüzce başı salladı.

"Kazanıp kazanmadığını öğrenmek istemiyor musun?"

"İstemiyorum." Örgüsüne uzandı, bir şeylerle meşgul olmaya ihtiyacı vardı.

"Şanslı çoraplarını giymişti."

"Şans diye bir şeye inanmıyorum ben." Aurora, Elise'in beklemediği kadar çok babasına çekmişti. Elise, "Onlar elle örülmüş bir çift çorap, o kadar," dedi, istemediği kadar sert bir cevap vermişti.

Kızı neredeyse Elise'in duyamayacağı kadar kısık bir sesle konuşarak, "Babam bilmeni istemedi," dedi.

Kaşlarını çatan Elise örgü örmeye ara verip başını kaldırdı. "Neyi bilmemi istemedi?" diye sordu.

Aurora ellerini birleştirip gözlerini yere çevirdi. "Babam ölüyor, anne."

"Ne?"

"Lösemiinin nadir görülen bir türüne yakalanmış. Tıbbi adını sorma çünkü daha doğru düzgün söyleyemiyorum bile. Çıkıp gittiği zamanları hatırlıyor musun? Kan nakline gidiyordu. Sadece bir yıllık ömrü varmış. Bir ihtimal iki yıl yaşayabilirmiş ama orası da şansa kalmış." Söylediği şeyi fark edince hüzünle gülümsedi.

"Ölüyor mu?" Elise'in kalbi durmuş gibiydi.

"Vakti varken beni ve ailemi tanımak için Seattle'a geldi." Gözlerine yaşlar doldu. "Buradaki poker turnuvasını kazanana kadar da kumar oynamadı. O konuda bana yemin etti, ben hâlâ ona inanıyorum."

Elise, "Peki, o zaman neden oynadı?" diye sordu. "Sakın benim için oynadığını söyleme, çünkü öyle olduğuna hiç inanmıyorum."

Aurora ne diyeceğini bilmiyormuş gibi başını iki yana salladı. "Ama bana aynen öyle söyledi."

Elise yavaşça, "Ölüyor," dedi. Birkaç saniyede her şey gözlerinin önünde daha da belirgin bir hal aldı. Şu son aylarda yaşadıkları şeyler aklında canlandı. Bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmeliydi. Maverick'in hayatı boyunca hiç boş boş oturduğunu görmemişti ama onu beklemek için saatlerce arabada kalmıştı. Bunları da tıpkı kızını anüden görme isteğini kabul ettiği gibi sorgusuz sualsiz kabul etmişti.

"Bir yıl."

Aurora başını salladı. "Seni seviyor, anne. Bana defalarca söyledi, doğruyu söylediğini biliyorum."

Elise boğazındaki yumruyu yutkundu. "Ben de onu seviyorum."

"Biliyorum."

Luke hiçbir şey demeden ayağını sürüyerek içeri girdi. Annesinin kucağına oturdu, derince iç çekti.

Elise, "Ne oldu?" diye sordu.

Luke şaşkınca, "Bilmiyor musun?" dedi. "Dedem kaybetti."

Elise kollarını torununa uzattı, Luke annesinin kucağından inip ona doğru yürüdü. Elise, torununu sıkıca tutup gözlerini kapattı ve eski kocasının kumarda da gerçek hayattaki gibi şanssız olduğunu düşündü.

39

BETHANNE HAMLIN

Eylül ayının ortalarında bir cuma akşamı, Andrew ile Annie okul etkinlikleriyle meşgulken Paul telefon edip sinemaya gitmeyi teklif etti. Bethanne, Paul'ün teklifini bol aksiyon ve macera dolu bir film seçmesine rağmen kabul etti. Her kanlı ve dövüşlü sahnede Bethanne gözlerini kapatıyordu. Ama filmin kahramanı ne zaman öleceği kesin gibi duran bir olaya karışsa kaçmayı başarıyordu. Yine de altan gelen yüksek sesli müzik Bethanne'yi heyecanlandırıyordu. Bu defa kötü bir son olabilir miydi?

Aksiyon sahneleri kısa süreliğine dinince Bethanne, Grant'ı düşündü. Hiç kimseye bankanın yanındaki otoparkta karşılaştığından bahsetmemişti. O anlar, bir hayalden farksızdı.

Bethanne, eski kocasının kaçamak ilişkisinden ve ardından gelen boşanma sürecinden büyük yaralar aldığını içine çöken keder dolu duygularla fark etmeye başladı. Ço-

cuklar ondan uzaklaşmıştı. Annie arada sırada babasıyla konuşuyordu ama ona artık eskisi kadar saygı duymuyordu. Andrew de birkaç kez aralarını düzeltmek için gösterdiği çabalara rağmen babasıyla bir şeyler yapmayı istemiyordu.

Bethanne, oğlunun günün birinde kalbinin derinliklerine bakıp babasını affetmesini diliyordu.

Bethanne de evliliğinin bitmesiyle eski kocasının yaşadıklarına benzer acılar yaşamıştı. Grant değişmişti ama bu değişimlerin ne zaman meydana geldiğini fark etmemiş, hatta neler olduğunu bile anlamamıştı. Bu yeni adam onunla evlenen, doğumhanede yanında duran ve çocukları hastayken telaştan yerinde duramayan adam değildi. Belki de bunda Bethanne'nin de suçu vardı. Bu daha önce kabullenmediği bir şeydi. Belki de kendi küçük dünyasına kapılıp çocuklarıyla ilgilenirken evliliğine yeteri kadar özen göstermemişti. Yaşananlardan sonra iki yabancı olmuşlardı.

Paul'e bakınca adamın filmi değil de onu izlediğini fark etti. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Başını salladı ama Paul'ün ona inanmadığını görebiliyordu. Mutlu sonla biten, daha doğrusu kahramanın hayatta kalmasıyla son bulan filmden sonra kahve içmeye gittiler.

Denny'nin yerinde karşılıklı oturdular, garson kız kahvelerini getirirken sevimlice Paul'e gülümsedi. Paul gerçekten de hayran olunabilecek kadar çekici bir adamdı.

O kızın gülümsemesi Bethanne'nin son zamanlarda hissettiği şeyleri daha da netleştirdi.

Paul, "Düşüncelere dalıp gitmiş gibisin." dedi.

"Doğrudur, bu aralar çok düşünceliyim."

Paul içinde şeker olan küçük kâğıt pakete uzanırken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Kahvesini karıştırırken başını kaldırıp ona baktı.

Bethanne omuz silkti ve kısa süreliğine içine bir hüzün çöktü. "Birileriyle görüşmüyorsun, öyle değil mi?"

"Senin haricinde mi?"

Bethanne, "Evet," dedi. "Hayır. Yani biz o anlamda görüşmüyoruz. Sadece arkadaşız."

"Tamam ama niye kaşlarını çattın ki? Böyle olmamızı istediğini düşünüyordum."

"Bir sorunumuz var, Paul," dedi. Konuya doğrudan girmekte kararlıydı. "Birbirimize güvenmeye başladık. Senin yanında kendimi güvende hissediyorum, senin de aynı şeyleri hissettiğinden eminim."

Paul onunla tartışacak gibiydi ama akıllılık edip lafını bitirmesini bekledi.

"Kısa süre içinde bir şeyler yapmazsak duygusal anlamda birbirimize bağımlı hale gelecek, başka insanlarla yakınlaşabileceğimiz fırsatları göremeyeceğiz." Bunu bir ihtimalmiş gibi söylese de, Bethanne bunun özellikle de Paul için olmasından korkuyordu. "Öyle olmasını istemem."

Paul de gönülsüzce, "Ben de," deyip kabullendi. "Yürüteçlerden kurtulup tek başımıza yürümemin vakti

geldi." Bethanne işi şakaya vurmaya çalıştı ama bir yandan da keşke bunları daha önce düşünseydim, diyordu.

Garson kahvelerini tazeledi. Paul fincanına uzanıp dalgın dalgın bir yudum aldı. "Birlikte olmayı istediğin biri mi var?"

"Hayır, bunların benimle ilgisi yok."

"O zaman *neyle* ilgisi var? Seni anlamıyorum, Bethanne. Arkadaştan da öte olabileceğimizi ummuştum. Kahrolsun." Üzüntüsü sesine yansıyordu. "Ben de bundan korkuyordum. Aramızdaki yaş farkı sebep oluyor buna, öyle değil mi?"

"Hayır... Tamam, biraz da ondan ama asıl söylemek istediğim bu değil. Sana çok ama çok değer versem de aramızdaki ilişkinin sağlıklı olduğuna inanmıyorum."

"Nesi varmış ilişkimizin?"

Bethanne söylediği şeyleri tekrarlamayı istemiyordu. "Bir süre görüşmeyelim. Sana kötülük ediyorum. Diğer kadınlarla görüşmeli, sana her şeyiyle bağlanabilecek birini bulmalısın."

Paul, "Ona ben karar veririm," diye serzenişte bulundu. "Tiffany gidince neler hissettiğimi sadece sen anladın. İkimizin de aynı şeylerden canı yandı, bu yüzden ortak noktalarımız var. Şimdi gelmiş bunca şeyi geride bırakmamız gerektiğini söylüyorsun."

"Kendimi doğru düzgün ifade edemedim sanırım."

"Tam aksine, vermek istediğin mesajı çok net anladım. Görüşmememizi istiyorsun ama ben nedenini bir

türlü anlamıyorum. Sanki... sanki başıma yine aynı şeyler geliyor."

"Ben, Tiffany değilim!"

"O zaman neden içimde bir burukluk var? Neden eski karımın başka bir adama âşık olduğunu söylediğinde hissettiklerimin aynısını hissediyorum? Yine reddediliyorum."

"Hayır, öyle değil." Duygularını anlatmayı bir türlü becerememişti. "Arkadaş kalmayı istiyorum. Ama aynı zamanda dışarı çıkıp başkalarıyla görüşmeni de istiyorum."

Paul, "Neden?" diye sordu. "Ben senden hoşlanıyorum."

"Ben de senden hoşlanıyorum. Ama bir süreliğine görüşmesek daha iyi olur."

Bethanne gülümsedi ve Paul'ün elini tutmak için ileri uzandı. "Sen çok iyi birisin, Paul. Benim için yaptıklarına ne kadar teşekkür etsem az. Ancak bir süre görüşmemenin hayatımıza başka insanlar sokmanın zamanı geldi."

Alıngan bir tavırla, "Beni *reddetmediğinden* emin misin?" diye sordu. "Çünkü bana hiç de öyle gelmiyor."

"Biraz ayrı takılmamız, konuşmayacağımız ya da dertleşmeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Sağlıklı bir ilişkimizin olmasını, iki gerçek arkadaş olmamızı istiyorum." Bethanne birilerinin konuşmalarını dinleyip onlara güldüklerinden korkarak etrafına bakındı. Paul'e doğru eğildi. "Sana deli gibi âşık olacak harika bir kadınla birlikte olmanı istiyorum."

"O kişinin sen olduğunu düşünüyordum."

Bethanne iç çekti. "Sana âşık olmanın ne kadar kolay olduğunu bilmiyorsun. O konuda yolu yarılamış sayılırım."

Bu sözler belli ki Paul'ü mutlu etmiş, yüzündeki gerginliğin kısmen kaybolmasını sağlamıştı. "Peki, bana âşık olmanı ne engelliyor?"

"Vicdanım. Birlikte olman gereken kadın ben değilim."

Paul bir kez daha inatla, "Ona ben karar veririm," dedi.

"Ama ortaya çıkacak sonuç ikimizi de ilgilendiriyor."

Paul kaşlarını çattı, sonra yavaşça, "Yani bir bakıma, senin birlikte olman gereken adam da ben değilim, öyle mi?"

Bethanne başını salladı. "Bunu daha önce söylemeliydim ama söyleyecek cesaretim yoktu. Arkadaşlığına gerçekten çok değer veriyorum." Derin bir nefes almak için durdu. "Umarım sana çocuklar doğuracak bir kadın bulursun. Çünkü mükemmel bir baba olacağından şüphem yok." Onunla birkaç kez karşılaşmasına rağmen Andrew de Annie de onu çok sevmişti.

"İyi ama yine de seninle görüşmeyi, sana telefon açmayı istiyorum." İlk başlarda dediği gibi yapacak ama başka kadınlarla çıkmaya başlayınca telefonların arası yavaşça açılacaktı.

Kendisini ağlayacakmış gibi hisseden Bethanne, "Özgüvenimin yerine gelmesine gerçekten de büyük katkın oldu," dedi. "Grant'tan ayrıldıktan sonra hiçbir erkeğin beni çekici bulmayacağını düşünüyordum."

"Ama ben buldum," dedi, sonra da sevimlice, "buluyorum," diye ekledi.

"Teşekkür ederim."

Paul, "Başka adamlarla görüşecek misin?" diye sordu. "Çünkü ne yapacağımı bilmediğim sulara tek başıma giremem."

Bethanne gülümsemeye çalıştı.

"Bir süre sonra olabilir," dedi. "Ama henüz hazır olduğumu sanmıyorum." Her şeyi zamana bırakacak, maddi durumunu düzeltip işlerini yoluna sokmaya bakacaktı. Çocuklarına iyi bir anne olmakla birlikte bu da öncelikli hedeflerinden biriydi. Başından geçenler sayesinde hayatında bir erkeğe *ihtiyacının* olmadığını öğrenmişti. Yirmi yılını Grant'ın eşi olarak geçirdikten sonra kendi kimliğini bulmaya başlamıştı. Bu laf çok klişe olabilirdi ama tüm klişelerde olduğu gibi bunun altında da bir gerçek yatıyordu.

Kimliğinin bir kısmı onu işkadını olarak tarif ediyordu. İki gün önce Bethanne'yi bir arkadaşının arkadaşı aramış, yiyecek içecek hizmetleri verip vermediğini sormuştu. Bethanne o işleri yapmıyordu ama yapan birilerini tanıyordu. O konuşmadan sonra aklında bir fikir belirmişti. Partiler ve sosyal buluşmalar düzenlemekten iyi anlıyordu. Şimdiye kadar çocuklara doğum günü partileri düzenlemişti ama işlerini geliştirmeyi, daha güçlü bağlantılar kur-

mayı istiyordu. Bir sürü güzel iş yapabilir, çalıştığı herkese faydalı olabilirdi. Hatta düğün organizasyonu bile yapabilirdi. Zaten düğün de koca man bir partiden ibaret değil miydi?

Paul uzunca süren sessizlikten sonra, "Sen birileriyle çıkarsan ben de çıkarım," dedi.

Bu kadarını duymak Bethanne'ye yeterdi. "Bence bu ikimiz için de atılacak en mantıklı adım olur."

Paul ödev yapmaya başlayan genç bir öğrenci gibi dirseklerini masaya yaslayıp, "Çalışmaya nereden başlamamı tavsiye edersin?" dedi.

Bethanne kıkır kıkır gülmemek için kendisini zor tuttu. "İşyerin olabilir mi?"

Paul başını iki yana salladı. "İşyerindeki herkes evli."

"Birilerinin senin için çöpçatanlık yaptığına eminim."

Paul elini sallayarak geçirtirdi. "Ben almayayım."

Bethanne onu suçlamıyordu. "Bir keresinde şu süs yastıklarının birinin üzerinde *'Görücü usulüyle o kadar çok hazır neşir oldum ki, kimseyi görecek halim kalmadı'* yazısını görmüştüm."

İkisi de güldü ama Paul'ün yüzü aniden asıldı. "Beni senin gibi güldürecek birini bulacağıma inanmıyorum."

Bethanne, Paul'ün iltifatını görmezden gelip, "Sen bir şansını dene bakalım," dedi.

Paul, "Peki ya sen?" diye sordu. "Hazır olduğuna karar verdiğinde bir erkekle nerede buluşmayı planlıyorsun? Burda mı?"

Bethanne eliyle tersleyip, "Hiç sanmam," dedi. "Bunu yapabilecek kadar cüretkâr değilim." Paul, Bethanne'nin tam da beklediği gibi gülümsemişti. "Gözlerimi ve kulaklarımı dört açarım. Eninde sonunda bir arkadaşım ya da işim aracılığıyla veya şans eseri biriyle tanışırım."

"Ama şimdilik böyle bir arayış içinde değilsin, doğru mu?"

"Doğru! Henüz kimseyi aramıyorum."

"Belki de aramalısın." Pis pis gülümsedi. Başını çevirip etrafına dikkatlice baktı.

"Paul! Saçmalama."

"Ne yaptım ki? Başında beysbol şapkası olan şu adama ne dersin?"

Bethanne sesini alçaltarak, "Paul, kes şunu," dedi. "Hem de hemen. Seni kadınlarla tanıştırmamı istemiyorsan uslu dur." Ona tam da gerektiği gibi bir cevap vermek istedi ve o anda garsonla göz göze geldi. Genç kız kahve demliğini kapıp onların masasına doğru geldi. İsimliğinin üzerinde Cindy yazıyordu.

Bethanne sıcakkanlı davranıp, "Merhaba, Cindy," dedi. "Seni Paul'le tanıştırayım. Kendisi bekâr."

Cindy, Paul'e bir bakış atıp utangaçça gülümsedi ve bardaklarına kahve doldurdu.

Bethanne, "Paul gibi bir adamla görüşmeyi ister misin?" diye sordu.

"Şey... elbette."

Cindy, Bethanne'nin haklı olduğunu kanıtlamıştı. Bethanne sevinçle, "Sana ne demiştim?" dedi.

Paul, "Cindy, yarın saat beşten sonra görüşebilir miyiz?" diye sordu.

Cindy'nin üzüntüsü gözlerine yansıdı. "O saatte çalışıyorum ama saat dokuzdan sonra olabilir."

Kısa süre sonra Paul ile Cindy nerede buluşacaklarını kararlaştırmaya başlamışlardı.

Cindy gülümseyerek yanlarından ayrıldı, Paul öne doğru eğildi. "Bir B planım olsun istiyorum. Dediğini yapacağım ama her şey istediğim gibi olmazsa sana geri dönerim bunu bil."

Bethanne, "Paul," diye yakındı ama sonra kabullendi. "Pekâlâ, öyle olsun."

"Güzel," diyen Paul gülümsedi ve kahve fincanını şerefe dercesine havaya kaldırdı.

40

"Güzel bir yumağı, ipi ve kurguyu severim.
Örgü örmenin bana yaşattığı sevinci,
bir de kitap okumayla yaşarım!"

Priscilla A. Gibson-Roberts

LYDIA HOFFMAN

Pazar günü öğlenleyin annemi ziyaret ettim. Bu kadar güzel bir sonbahar gününü evde tek başına geçirmenin anlamsız olduğunu düşünüyordum. Özellikle de pazar günleri çok zor anlar yaşıyordum. Bu pazar nedense kendimi çok daha yalnız hissettim. Whiskers'a olan sevgim de artık bana yetmiyordu.

Annemi aylardır hiç bu kadar iyi görmemiştim, yüzünün güldüğünü fark edince sevinçle doldum. Yaşadığı bu büyük değişikliği hiç itiraz etmeden kabul ettiği için ona minnettardım. İki hafta bakımevinde kaldıktan sonra,

huzurevi ona tatil gibi gelmişti.

Sanırım annem hastaneye yattığında artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anlamıştı. Her ne kadar kabul etmeyeceğini bilsem de, sorumluluklarının azalmasına sevindiğini görebiliyordum. Gül bahçesini özlediğini biliyordum, çünkü ben de özlüyordum.

Yemek salonunda yemek yedik, annem beni yeni arkadaşlarıyla tanıştırdı. Ida ile Francine'yle geçen hafta ve ondan önceki hafta da tanıştırıldığımı söylemeye dilim varmadı. İlginçtir, beni hatırlamamış gibilerdi.

Margaret, cuma günü işten çıkmadan önce beni pazar akşamı yemeğe davet etti ama davetini reddettim. Hemen hemen her gün görüşüyorduk, açıkçası ablamı ne kadar sevsem de biraz nefes almak istiyordum. "Başka planlarım var" bahanesini çabucak kabul ettiğine göre o da aynı şeyleri hissediyordu.

Ablamla aramdaki ilişkide çok büyük olmasa da bazı değişiklikler olmuştu. Margaret daha fazla örgü örmeye başlamıştı, ben de tığı elime almıştım. İkimiz de birbirimizi anlamaya çalıştığımızı kanıtlamaya uğraşıyor gibiydik.

Annemi ziyaret ettikten sonra vakit geçirmek için arabama atlayıp Green Gölü'ne gittim. Beş kilometrelik yürüyüş yolunu, defalarca Brad Cody ve Chase'le yürümeyi çok özlemiştim. Kendimi oraya gitmekten alıkoymuştum ama artık daha fazla dayanamayacağıma karar verdim. Brad'le Janice'i görürsem gülümseyip selam verecek, sonra da yoluma devam edecektim. Yürüyüş yapmak bana iyi

gelecekti, ayrıca surf tuhaf bir karşılaşmadan çekindiğim *yine güzel vakit geçirmekten* mahrum bırakmayacaktım kendimi. Karşılaşırsak durumun üstesinden gelecektim. Brad de aynı şeyleri yaşayacaktı.

Yaprakların yeni yeni solmaya başladığı, gölün üzerinden hafif bir esintinin geldiği mükemmel bir gündü. Otoparkta spor ayakkabılarımı giydim, çantamı arabamın bagajına attım. Anahtarı elime alıp yürüyüş yoluna çıktım.

Daha beş yüz metre ilerleyemeden bir golden retriver tasmasının kayışını arkasından sürüyerek hızlıca yanımdan geçti. Ne yazık ki onu yakalamaya fırsat bulamadım. Birileri ellerinden kaçıp giden köpeklerinin peşinden koşuyor olmalıydı. Bir anlığına köpeğin Chase olabileceğini düşündüm ama Chase o kadar büyük değildi. Fakat saniyeler sonra Cody'nin sesini duyup yanıldığımı fark ettim.

"Chase! Chase! Gel buraya!"

Omzumun üzerinden geriye bakmak için başımı çevirdim ve Cody'nin hızlıca bana doğru koştuğunu gördüm. Beni görünce birden durdu, arkasına baktı, önüne döndü, sonra bir kez daha arkaya baktı.

"Lydia!" diye bağırdı, kollarını açıp bana doğru koştu.

Onu yakalayıp sıkıca sardım.

Yalvaran gözlerle bakıp, "Chase'i yakalamalıyım," dedi.

"Git," dedim.

Cody koşmaya başlarken, "Bir yere gitme, tamam

mı?" dedi.

"Tamam," diyerek ona söz verdim ama önceki kararlı tavırlarıma rağmen, Brad ve Janice'i birlikte görmeye hazır olmadığımı düşünmeye başladım.

Yüz yüze gelirsek Janice muhtemelen içten içe gülecekti. Çok bencil biri olduğunu ve anneliğe zırnık kadar değer vermediğini kısa sürede anlamıştım. Karşılaştığımızda kocasını ve oğlunu istediği an geri alabileceğini gözüme sokmaktan zevk duyacağını biliyordum. Zaten bunu zamanında bana çok net bir şekilde göstermişti. Parmağını şıklatmasıyla Brad yanında bitmişti.

Bu kadar karamsar olduğum için kendimden nefret ediyordum. Otoparka geri dönüp kaçmayı düşündüm ama Cody'ye verdiğim sözü tutmayı istiyordum.

Onlarla yüzleşmeye kendimi hazır hissedemeden Brad'in oğluna bağırdığını duydum. "Cody!" Oğlunun peşinden koşmak zorunda kalmasına sinirlenmiş gibiydi.

Omzumun üzerinden geriye baktım ve Brad'in yalnız olduğunu görünce hem şaşırdım hem de sevindim. Janice ortalıkta yoktu. Cody'yi yakalamaya çalışan Brad, gözlerini ileriye dikmiş halde yanımdan geçti, iki üç adım attıktan sonra arkasına baktı. O da Cody gibi durdu, ne yapacağına karar vermeye çalıştı ve sonra bana doğru yürüdü. Ama ne kolları açıktı ne de sarılmayı istiyordu.

"Lydia." Uzun bir süre koşmuş gibi nefes nefese konuşuyordu.

"Herhalde Cody'yle Chase'i arıyorsun," dedim. O

anda yapabileceğim tek şey, kibarca konuşmaktı.

"Burada..."

"Ne mi yapıyorum?" diyerek lafını tamamladım. "Yürüyorum," deyip kendi sorumu cevapladım.

Brad şaşkınlıktan donup kaldı.

İleriyi göstererek, "Cody üç dakika önce, Chase de ondan bir dakika önce buradan geçti," dedim. Oğlunu ve köpeğini yakalaması gerektiği için benimle muhabbet etmekle vakit harcamaz diye düşündüm.

Brad bana bakarak geri gelmeye devam etti. Bana bakışlarından rahatsız oldum. Gözlerimi uzaklara çevirdim, bu tuhaf anın geçmesi için Janice'in çabucak çıkıp gelmesini ister gibi oldum.

Brad ne olduğunu fark etmemişim gibi, "Chase kaçıp gitti," dedi.

"Büyümüş," dedim.

"Chase mi Cody mi?"

"İkisi de." Ağır ağır yürüyordum, Brad de dar yolda yanında yürümeye başlamıştı.

Başını salladı. "Cody yazın tam tamına iki buçuk santim uzadı. Pantolonları kısacık kaldı. Okul alışverişine gittiğimizde..." Birden sustu.

Chase, tasmasının kayışını sıkıca tutan Cody'yi peşinden çekiştirerek bana doğru geliyordu.

Cody, "Lydia!" diye seslendi, doğru düzgün konuşamayacak kadar heyecanlıydı. "Gideceğinden korkmuştum."

"Öyle bir şey yapar mıyım hiç!" dedim.

"Keşke herkes senin gibi olsa." Cody bana doğru koştu, kollarını belime sardı. Brad tasmayı eline alıp köpeğine söz geçirebildiğini gösterdi. Chase ise dilini çıkarmış, sessizce oturmaya başlamıştı.

Hazırlıksız yakalanmamak için, "Annen nerede?" diye sordum. Janice yanımıza gelirse bir açıklama yapmamız gerekecekti.

Cody omuz silkti. "Annemi bilirsin," dedi.

Aslında neyi kasttettiğini tam olarak anlamamıştım.

Brad, "Yine hayatımızdan çıkıp gitti," diyerek merakımı giderdi.

"Ne zaman oldu?" Brad daha önce bunlardan bahsetmemişti, doğrusu bu canımı yaktı. Bana biraz değer vermiş olsa Janice'in fikrini değiştirdiğini en azından laf arasında söylerdi.

"Çok olmadı. Sana söyleyecektim."

"Ama söylemedin." Elimden geldiğince sesime hâkim olmaya çalıştım.

Cody, "Babam üzüldü," dedi. "Ben de."

Janice'in gitmesine mi üzülmüştü? Yoksa...

Brad ciddi bir sesle, "Herhalde olan biteni öğrenmek istersin," dedi.

"Hayır, anlatmak zorunda değilsin."

"Gel konuşalım," dedi.

Başım dönerken, "Sonra konuşsak daha iyi olur," dedim. "Bunları düşünmem lazım."

Benimle vakit geçirmeye can atan Cody, "Seninle yürüyebiliriz," diyerek araya girdi. "Sen her hafta buraya geldin mi? Biz gelmedik. Annem rüzgârla güneşin cildine iyi gelmediğini söyledi. Babamla yalnız gelmemizi de istemedi."

"Hayır, ben de gelmedim." Cody bir kez daha annesinden dert yanmıştı. Brad'e, "Belki de bana ne olduğunu anlatsan iyi olur," dedim.

Brad oğluna tasmanın kayışını uzatırken, "Cody," dedi. "Chase'i alıp önden git. Sıkıca tut kaçmasın, tamam mı?"

Cody üzüldüğünü belli etti. "Ben de Lydia'yla konuşmak istiyorum, baba. Onu özledim."

"Konuşacağınıza söz veriyorum."

Cody bana baktı, ben de başımı salladım. Sevimli sevimli gülümseyip sakince yürümeye başladı. "Yürü, Chase. Yavaş yürü!"

Bir dakikalığına ikimiz de onları izledik, Cody'nin köpeğe laf geçirmek için çabaladığını görünce gülümsedim.

Brad doğrudan, "Yapamadık," dedi. "Janice gitti."

Konuyu çok öz anlatmıştı. "Biraz daha detaylıca anlatsan?"

Brad ellerini ceplerine soktu. "Haklıydın. Janice benimle birlikte olmayı da Cody'ye annelik yapmayı da istemiyordu. İstediği tek şey seninle birlikte olmamandı."

Başımı salladım.

"Cody bir ara ona annesinin sen olmasını istediğini söyledi, Janice de küplere bindi. Sanırım telaşa kapıldı, böyle bir şeye izin veremeyeceğini düşündü."

"Anlıyorum."

"Janice'i sevmekten zaten uzun zaman önce vazgeçmiştim."

Bu konuda yorum yapabileceğimi düşünmüyordum.

"Cody'nin hatırına onunla anlaşmaya çalışmak zorundaydım. Anne babasıyla büyümeyi hak ediyor."

"Cody'yi ben de seviyorum," diye haykırdım. "Ayrıca yapuklarının sebebini çok iyi anlıyorum. Ama benim duygularımı tamamen görmezden geldin."

Brad adımlarını hızlandırırken, "Bana istediğin kadar kızabilirsin," dedi. "Ama ben kadınlardan da, isteklerinden de bıktım artık. Janice'i sevmiştim ama o oğlumu kullanarak bana istediği her şeyi yaptırmaya çalıştı."

"Peki bu *benim* suçum mu?" Beni kenara atan kişinin kendisi olduğunu söylememe ramak kalmıştı. Ona da dediğim gibi, yaptığı şeylerin sebebini anlıyor, oğlunu bu kadar sevdiği için mutlu oluyordum ama bana yaşattığı acıların üstesinden gelmeye çalışırken çok zor günler geçirmiştim.

"Şimdi de sıra sende."

"Efendim?" İma ettiği şeyi anlamıştım ama konuyu buraya nasıl getirdiğine anlam veremiyordum.

"Beni duydun," dedi. "Janice özgürlüğüne kavuşmayı istedi diye koşa koşa sana dönmemi bekliyorsun."

İçimde biriken öfkeyi bastırdım.

"Bakıyorum da çabucak birilerini bulmuşsun."

Tamamen yalan olmasına rağmen, "Ne yapmamı bekliyordun?" diye sordum. "Evde oturup arkadan ağlamamı mı bekliyordun?"

Brad tereddüt etti. "Hayır, öyle bir şey yapmamana da sevindim ayrıca." Elini şöyle bir ileri itti. "Ama ben kadınları da, ilişkileri de aklımdan attım. Artık kaldıramıyorum bunları."

"Beni terk eden sendin," dedim. Kabul etmeyi istese de istemese de Brad canımı fena yakmıştı. Şimdi gelip hiçbir şey olmamış gibi davranmamı mı bekliyordu? Yaşadıklarımı hiç ama hiç önemsemiyordu.

Brad başını salladı. "Bitti, Lydia. Janice'le, seninle ve dünyadaki hiçbir kadınla işim yok artık. Kadınları anlamıyorum. Hiç anlamadım, anlayacağımı da sanmıyorum. Hayatımın kalanını tek başıma geçirmek, ne istediğini bilmeyen kadınlarla uğraşmaktan daha kolay olacaktır."

"Ben öyle biri değilim!"

"Sen nasıl diyorsan öyle olsun. Ama sana geri dönmeyeceğim."

"İyi, ben de senin peşinden koşacak değildim zaten." Yeri gelmişken bunu çok açık bir şekilde dile getirmeyi istedim.

Brad alaycı bir tavırla gülümsedi. "Biliyorum ve doğrusu öyle olmasına da seviniyorum."

41

COURTNEY PULANSKI

Anneannesinin dediğine göre, Courtney bisikletine en fazla iki ya da üç hafta binebilecekti. Ekim ortalarında yağmurlar başlayacak, kaygan yollarda bisiklet sürmek tehlikeli olacaktı. Kısa süre sonra da hava erkenden kararacaktı.

Courtney egzersizlerinin ve diyetinin bir parçası olan bisikletini özleyecekti. Onun sayesinde hayal kırıklıklarını üzerinden atmış, mutfaktan uzak durmuştu. Verdiği on bir kiloyu geri almamayı başarmış, çok zorlu bir işin üstesinden gelmişti. Artık doğru yiyecekleri daha kolay seçebiliyordu ama gözüne sık sık şekerler ve abur cuburlar takılıyordu. O tür şeyler onun için zehirden farksızdı.

Okul başladığından beri yaptığı en iyi iş, "şoför" Mike da dahil olmak üzere birkaç arkadaş edinmesiydi. Mike bu lakabı kendi kendisine takmıştı. Utangaçtı ama Courtney çocuğun kendine has bir espri anlayışı olduğunu

fark etmişti. Arada sırada, hiç beklenmedik bir zamanda çok komik bir espri patlatıyordu. Courtney geçenlerde Mike'ın onu Homecoming Dansı'na davet etmesini beklemişti ama çocuğun aklında başka biri olduğu belliydi.

Sınıfındaki öğrencilerle yeni yeni sıkı fıkı olmaya başlamıştı. Genelde trigonometri sınıfındaki Monica ve Jocelyn'le takılıyordu. Jocelyn ve Mike birbirinden hoşlanıyor ve çok da iyi anlaşıyorlardı, bu yüzden Courtney onlar için çöpçatanlık yapıyordu.

En yakın arkadaşı Annie'ydi. Telefonda sık sık konuşuyor, birbirlerini okulda görüyorlardı ama ortak dersleri yoktu. Courtney, Andrew'i de seviyordu. Hem çok.

Bisikletiyle köşeyi dönüp anneannesinin sokağına girince yavaşladı ve durdu. Aşağı indi, bisikletini evin garajına götürdü. Kaskını koluna geçirmiş halde mutfağın kapısına yöneldi.

Anneannesi oturma odasından, "Sen misin, Courtney?" diye seslendi.

Courtney su içmek için lavabonun önünde dururken, "Benim!" diye seslendi.

"Misafirin var, kızım."

Courtney bardağı bırakırken dışarıda park etmiş bir araba görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı. Gelenin kim olduğunu tahmin edemiyordu.

Oturma odasına girip Andrew'i gördüğünde, neredeyse kaskını düşürüyordu. Zorlukla konuşup, "Selam," dedi.

Andrew de gülümseyerek, "Selam," dedi.

"Bak, sevgili torunum, senin ördüğün çorapları giymiş." Anneannesi buna gerçekten de çok sevinmişti. "Ben siz gençleri baş başa bırakayım da rahatça konuşun."

"Teşekkürler, Bayan Pulanski."

Vera mutfağa giderken tereddüt etti. "Dolapta yulaf ezmeli kurabiye var. İstersen getireyim, Andrew."

Andrew, Courtney'e bir bakış attı. "Teşekkürler, Bayan Pulanski. Başka zaman."

"Sen bir şey ister misin?" diyen Vera, Courtney'e baktı.

"Teşekkürler, anneanne."

Anneannesi başını sallayıp söz verdiği gibi onları baş başa bıraktı.

Courtney, "Hayırdır," dedi. Lafı uzatmaya gerek yoktu. Terlemişti, Andrew geleceğini söylese bisiklete binmek yerine evde onu beklerdi.

"Seninle konuşmaya geldim."

"Ne zaman geldin?"

Andrew saatini kontrol etti. "On dakika önce. Anneannenle sohbet ettik. Çok sevimli bir bebekmişsin."

Courtney gözlerini tavana dikti. "Yoksa sana bebeklik fotoğraflarımı mı gösterdi?"

"Özellikle çıplak olanları."

"Olamaz!" Courtney bunu hayatta affedemezdi.

Andrew kıkır kıkır güldü. "Şaka yapıyorum."

"Hiç komik değil." Andrew'e uzak olan tekli koltuğa geçti, terinin çabucak kurumasını diledi.

Andrew derince iç çekip nefes verdi ve sonra Courtney'e hızlı bir bakış attı. "Duydun mu?"

Okuldaki son dedikoduları düşündü. Ne yazık ki çok fazla dedikodu duymamıştı, duydukları da zaten tanımadığı kişilerle ilgiliydi.

"Neyi duydum mu?" diye sordu.

"Melanie'yle ayrıldığımızı. Aslında bir süredir görüşmüyordum ama her şey yazın biraz daha karmaşık hale geldi. Neyse... sonuçta ayrıldık."

Andrew, Courtney'in bir şeyler söylemesini bekler gibiydi. Courtney ise ne diyeceğini bilmiyordu. "Üzüldüm," dedi, aklına bir tek bu gelmişti.

"Gerçekten mi?"

Aslında üzülmemişti ama ne diyebilirdi ki? "Ayrılmak zordur."

"Beni çok etkilemedi. Zaten Melanie'yle çok ortak noktamız yoktu."

"Peki, Homecoming'te ne olacak?"

Andrew omuz silkti. "Ben kral olarak seçilirsem yanında birini götüreceğim, Melanie de kraliçe olarak seçilirse istediği kişiyi yanına alacak. Çok da önemli değil."

Okula yeni gelen Courtney işlerin nasıl ilerlediğini bilmiyordu.

Andrew, "Homecoming Dansı'na gidecek misin?" diye sordu.

Courtney başını salladı.

Andrew şaşırmış gibiydi. "Mike'ın seni davet etmiş

düşünmüştüm."

Courtney gerçekleri biraz esnetip, "Henüz davet etmedi ama sanırım cesaretini toplamaya çalışıyor," dedi. Hemen ardından Mike'ın onu dansa davet etme ihtimalini biraz abarttığı için kendini kötü hissetti ama Andrew'in onu umutsuz olarak –ki o anda aynen öyleydi– görmesini ya da *ondan* bir şeyler beklediğini düşünmesini istemiyordu.

"Son dakikalara kaldık sayılır."

Dansa bir hafta kalmıştı ve herkes çoktan gideceği kişiyi seçmişti. Courtney, Mike'ın Jocelyn'le gideceğini düşünüyordu. Monica evde kalmaktansa, ikisinin dansa birlikte gitmesini teklif etmişti. Birçok kız ve erkek de öyle yapıyordu.

Courtney meraklıca, "Bunları neden soruyorsun?" dedi. "Buraya niye geldin?"

"Ne yani insan arkadaşını bir sebep olmadan ziyaret edemez mi?"

Courtney aniden kötü bir duyguya kapıldı. "Seni annen gönderdi, öyle değil mi?" Ayağa kalkıp hızlıca etrafta dolanmaya başladı. Andrew'in bu kadar üstü kapalı konuşmasına şaşmamalıydı. Onu okula getirip götürecek birini annesi istediği için bulmuştu. Ayrıca Andrew, Mariners maçına da onu annesinin zoruyla götürmüştü.

"Annemin bunlarla hiçbir ilgisi yok."

"İyi. Neyse."

"Huysuzluk etme," diye söylendi. Ayağa fırladı, parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. "Herhalde seni daha iy

bir şekilde Homecoming Dansı'na davet edebilirdim ama..."

Courtney başını arkaya eğdi. "Beni dansa mı davet ediyorsun?" Bunu ummaya bile cesaret etmemişti. Andrew ciddi miydi? Onunla dalga geçmiyordu, değil mi? O kadar da zalim olamazdı.

Andrew başını salladı. "Ama Melanie biraz sorun çıkarabilir."

"Nasıl yani?"

Andrew iç çekip omuzlarını yukarı kaldırdı. "Kıskanç biridir de."

"Yani o daha senden ayrılmadı mı?"

Andrew üzgünce başını iki yana salladı. "Öyle sayılır. Bana epey kızgın... Ben de seni uyarmam gerektiğini düşündüm."

Courtney kaşlarını çattı. "Neden bunu bana daha önce söylemedin?"

Andrew özür dilercesine gülümsedi. "Söylersem beninle dansa gitmeyi kabul etmezsin diye düşündüm." Dikkatle ona baktı, yüzünde umut dolu bir ifade vardı.

Şaka yapmıyordu. *Ciddiydi.* Andrew onu Homecoming'e götürmeyi istiyordu. Sesinin titremesine engel olmaya çalışarak, "Andrew," diye fısıldadı. "Seninle gitmeyi seve seve kabul ediyorum." Giyecek hiçbir şeyi yoktu. İşte şimdi ablasına çok ihtiyaç duyuyordu.

Andrew'in yüzü gülümsedi. "Annie de kabul edeceğini söylemişti."

"Yoksa seni buraya *o* mu gönderdi?"

"Hayır, ama bana birkaç taktik verdi." Andrew gülümseyerek bir ayağını havaya kaldırdı. "Çorapları giymemi söyledi. İşe yaradı mı?"

Courtney güldü attı. Kahkaha atmamak için kendini tutarken, "Ona haklı çıktığını söyleyebilirsin," dedi.

42

BETHANNE HAMLIN

Bethanne sekiz yaşındaki bir çocuğun doğum günü hazırlıklarını tamamlamakla uğraşıyordu. Todd, eski Batı filmi ve dizilerinin, bir başka deyişle kovboy ve Kızılderili hikâyelerinin hayranıydı. Bethanne, partiyi çocuğun en çok sevdiği kahraman Lone Ranger'ı göz önüne alarak planlamıştı. Davetiyeler gönderilmiş, doğum gününe gelecek herkesten kovboy kıyafetleri giymeleri istenmişti. Bethanne gitarını da yanına almayı düşünüyordu, ayrıca partinin düzenleneceği yere birkaç saman balyası götürtme işini de ayarlamıştı. Çocuğun anne babası arka taraftaki büyük bahçelerinde kamp ateşi yakılmasını kabul etmişti. Çocuklar çeşitli oyunlar oynadıktan sonra ateşin etrafında oturup yemek yiyecek, Bethanne hepsine şarkılar söyleyecekti. Ortama uyum sağlamak için boynuna kırmızı bir bandana bağlayacak, kovboy çizmeleri giyinecekti. Hatta ekoseli gömleğine takmak için bir de şerif rozeti almıştı.

Reba McEntire'ın şarkılarını mırıldanarak, ocakta pişen domuz eti ve kuru fasulyeleri karıştırıyordu. Konserve fasulyelerden kullanmış ama kamp ateşine uygun olması için yemeklere barbekü sosu dökmüştü.

Kovboy temasına bağlı kalmayı istediği için oynatacağı oyunlar biraz hareketli olacaktı. Ayrıca okuldan eve gelince Andrew'e de fikirlerini soracaktı. Menü de dahil olmak üzere her şey hazırdı.

Bethanne, Elise'in standart partiler düzenleme önerisini beğenmişti, bu sayede her çocuk için ayrı bir parti tasarlamak zorunda kalmayacaktı. Kim yaratıcılığı sayesinde buralara kadar geleceğine inanırdı ki? Önündeki tek engel, elinde yeterince nakit para olmamasıydı. Bir yandan evin ödemelerini yapıp diğer yandan masrafları karşılaması zordu. Maddi durumunu dengelemenin önemini yeni yeni öğreniyordu. Biraz dardaydı ama neyse ki çocukları annelerinin durumunu anlıyordu. İşlerini canlı tutabilmek için hep beraber bazı fedakârlıklar yapmak zorundalardı.

Telefon çaldı, Bethanne cevap verdi. Telsiz telefonu omzuyla kulağının arasına yerleştirip yemeği karıştırmaya devam etti. Domuz eti ve fasulyeler alışveriş listesindeki en ucuz malzemelerdi ama onları bile yakmayı göze alamazdı.

"Alo, buyurun ben Bethanne," dedi. Parası olunca parti işleri için ayrı bir hat almayı planlıyordu.

"Bayan Hamlin, ben Puget Sound Security Bankası'ndan Gary Schroeder."

"Evet?"

"Birkaç hafta önce krediyle ilgili görüşmüştük. Umarım müsaitsinizdir."

Bethanne hatırlamaya çalıştı ama adamın yüzünü bir türlü gözünün önüne getiremedi. Bankalara rekor sayılabilecek sürede girip çıktığı için doğal olarak adamı hatırlayamıyordu.

"Önemli değil." Fırının saati ötünce yaş pastanın kekinin piştiğini fark etti.

"En kısa zamanda kredi birimize uğramınız iyi olur."

"Şey..." Bethanne benzin masraflarını en aza indirmeye çalışıyor, arabasını gereksiz yere kullanmamaya çalışıyordu. "Bana ne hakkında görüşmek istediğinizi söylerseniz gelmeye çalışırım," dedi. Telefonu omzuyla kulağının arasında tutmaya devam ederken fırının kapağını açtı, en üste yerleştirdiği tepsiyi çıkardı ve kekin ortasına bir kürdan batırıp pişip pişmediğine baktı.

Banka görevlisi, "Elimde sizin adınıza yazılmış bir çek var, Bayan Hamlin," dedi.

"Çek mi? Banka başvurumu yeniden mi değerlendirdi?"

"Bu konuyu buraya geldiğinizde görüşürüz."

"Yirmi dakikaya gelirim," diyen Bethanne'nin kalbi deli gibi atıyordu. Kulaklarına inanamıyordu! Bankanın sonunda kredi vermesini sağlayan şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Sebebi ne olursa olsun, yüzünü bile hatırlamadığı o adama sevinçten sarılmaya hazırdı.

Keki soğumaya bırakıp fasulye yemeğini de fırına sürdükten sonra bankaya gitti. Arabasını yol kenarına park etmişti.

Gary Schroeder'in adının yazılı olduğu masayı buldu, adama yaklaşıp elini uzattı. "Ben, Bethanne Hamlin," dedi, sonra birden mutfak önlüğünün hâlâ üzerinde olduğunu fark etti. Önlüğü çıkarırken, "Tüh!" dedi. "Gördüğünüz gibi apar topar buraya geldim."

Adam sandalyeyi gösterdi. "Buyurun, oturun."

Bethanne sandalyenin ucuna oturdu.

"Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Sizi telefonda doğru anladım, öyle değil mi?" Dikkatlice adama baktı. "Kredimi onayladınız mı?"

Adam dudaklarını hafifçe burktu. "Aslında, hayır."

Bethanne, "Hayır mı?" deyip nefesini tuttu. "O zaman beni neden buraya kadar getirttiniz? Ben yoğun bir kadınım, Bay Schroeder. İşlerim var ve..." Yaşadığı hayal kırıklığı o kadar büyüktü ki sözlerini tamamlayamadı. Adam onun vaktini çalmakla kalmamış, arabasının benzin ibresinin de dibi görmesine sebep olmuştu. Onu böylece umutlandırması hiç hoş değildi! Ayağa kalktı, çıkıp gidecekti ama Bay Schroeder onu durdurdu.

"Bankamızda bir hesabınız yokmuş," diyerek konuşmaya başladı. "Ama..."

Bethanne araya girip, "İnanın bana bu saatten sonra yalvarsanız da açmam," dedi. "Belki bu da müşterilerinizi kandırmanın bir yoludur."

Adam sakin olmasını belirtircesine bir elini havaya kaldırıp, "Bayan Hamlin," dedi. "Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dilerim ama alışılmadık bir durumla karşı karşıyayız. Rica ederim, oturun."

Bethanne tekrar yerine geçip yutkunmaya çalıştı.

"Bu sabah erken saatlerde bir beyefendi arayıp bankamıza kredi başvurusu yapıp yapmadığımızı sordu. Bu tür bilgileri üçüncü şahıslara açıklamanın şirket politikamıza karşı olduğunu söylemeliyim."

"Umarım öyledir."

"Adının belirtilmemesini talep eden bu beyefendi, hesabınıza beş bin doları yatırmak istediğini söyledi."

"Ama sizin de dediğiniz gibi benim burada hesabım yok."

"Ben de kendisine aynısını söyledim. Ama bana talep ettiğiniz miktarı size iletmemin mümkün olup olmadığını sordular."

Bethanne, "Kusura bakmayın ama biraz kafam karıştı," dedi.

"Haklısınız. O anda ben de neler olduğunu anlayamadım."

"Peki, tüm bunlar ne demek oluyor?"

"Şöyle açıklayayım: bir kez daha adının açıklanmaması konusunda ısrarcı olan beyefendi, size para vermek istiyor."

"*Para* mı verecekmiş?"

"Doğrudur."

Bethanne öne doğru eğildi. "Bakalım dediklerinizi doğru anlamış mıyım? Tanımadığım bir kişi *bana* beş bin dolar vermeyi istiyor. Sebep?"

"Sebebini bilmiyorum."

Bethanne bunlara inanıp inanmayacağından hâlâ emin değildi. "Ödeme yapılacağı kesin mi?"

Bay Schroeder başını salladı. "Fırsatını bulunca başka birine yardım etmeniz şartıyla para size verilecek."

"Anlıyorum. Sanırım yapabilirim."

Bay Schroeder önündeki dosyayı açarken, "O zaman adınıza yazılmış beş bin dolarlık çeki size verebilirim," dedi.

Her şeyin gerçek olduğunu anlayınca Bethanne'nin ağzı açık kaldı. Bunu kimin yaptığına akıl sır erdiremez haldeyken, Gary Schroeder'e baktı. Sonra birden aklına biri geldi. Ona bu şekilde yardım edebilecek tek bir kişi tanıyordu ama emin olamadığı için bunu sormak zorunda olduğunu hissetti.

"Bu parayı Paul Ormond adında biri göndermiş olabilir mi?"

Bay Schroeder başını iki yana salladı. "Daha önce de dediğim gibi karşı taraf adının belirtilmemesini talep etti."

"Peki, Paul mü?"

Adam nazikçe gülümsedi. "Hayır."

Bethanne başka kimin ona böyle bir iyilik yapabileceğini düşündü. Grant yapmış olamazdı. Eski kocasının boşandığına pişman olduğunu fark etmişti ama ona bu parayı verecek olsa kesinlikle adının bilinmesini isterdi.

Bethanne ne olur ne olmaz diye, "Grant Hamlin?" dedi.

Banka görevlisi tekrar başını iki yana salladı. "Size daha fazla açıklamada bulunamam ama son olarak bir bilgi daha vereceğim. Bizimle irtibata geçen bu beyefendinin sizinle herhangi bir kan bağı yok. Size adıyla ilgili soruları şimdilik bir kenara bırakmanızı, bu parayı doğru kullanmanızı ve böylece bu kişinin size olan inancını boşa çıkarmamanızı tavsiye ederim."

Çeki eline alan Bethanne başını sallayıp yavaşça ayağa kalktı. "Tavsiyenize uyacağım," diye söz verdi. "Kesinlikle uyacağım."

Onun yeteneklerine inananın kim olduğunu tahmin edemiyordu ama bu hediyeyi alacak ve Bay Schroeder'in tavsiye ettiği gibi akıllıca kullanacaktı. Ayrıca bu hayırsever kişinin şartını unutmayıp, fırsatını bulunca kendine gösterilen cömertliği o da başkalarına gösterecekti.

43

COURTNEY PULANSKI

Courtney ince, uzun zarfa bakarken, "Anneanne, anlamıyorum," dedi. Gönderici kısmında hiçbir şey yazmayan mektubun üzerinde onun adı vardı. İçindekileri görür görmez dili tutulmuştu.

Evin girişinde, onun yanında duran anneannesi, "Bunlar da nedir?" diye sordu. Mektubu merdivenlerin yanındaki tırabzanın üzerinde bulmuştu.

Courtney, sırt çantasını omzundan indirip yere bırakırken mektubu anneannesine uzattı.

Sesi en az Courtney kadar şaşkın çıkan Vera Pulaski, "Banka çeki," dedi.

Courtney, "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu, aklına başka hiç kimse gelmiyordu.

Anneannesi, "Ben mi?" dedi. "Ah, sevgili çocuğum, bu kadar param olsa bir elbiseye harcaman için sana vermezdim. Gel bir daha okuyalım şu kartı."

Courtney zarfa uzandı ve içinden bilgisayarla yazılmış notu çıkardı. Üzerinde şöyle yazıyordu: KENDİN KADAR GÜZEL BİR ELBİSE AL VE DANSTA DİLEDİĞİNCE EĞLEN. PERİ BABAN

Vera umutsuzca başını iki yana salladı. "Aklıma hiç kimse gelmiyor. Seni tanıyan biri olmalı? Mesela baban?"

"Hayır, yukarılardan gönderilmiş. Üzerinde dünün tarihi var, çarşamba yazıyor. Hem babam neden böyle bir şeyi gizli saklı yapsın ki?"

Vera omuz silkmekten başka bir şey yapamadı.

"Hemen Andrew'i arayıp anlatmalıyım," diyen Courtney merdivenlerin en alt basamağına oturup telefonu eline aldı. Heyecandan numarayı hızlıca çeviremedi. Anneannesinin telefonu elbette şu kapkara, ağır, çevirmeli olanlardandı. Telefonu Annie açtı.

Courtney, "Annie!" diye haykırdı. "Neler olduğunu duysan inanamazsın!"

"Ne oldu ki?"

"Biri bana dans için para gönderdi. Hem de öyle üç beş dolar değil."

"Ne kadar göndermiş ki?"

"Beş yüz dolar."

Annie ıslık çaldı. "Dalga geçme."

"Gayet ciddiyim. Andrew evde mi?" Ona bunları anlatmayı neden bu kadar çok istediğinden emin değildi. Herhalde onu gururlandırmaya kararlı olduğunu bilmesini istiyordu. Andrew onu Homecoming'e davet etmiş olduğundan

beri günde birkaç kez konuşmuşlardı. Daha dün gece yaklaşık iki saati telefonda geçirmişlerdi.

Andrew Hamlin'in onu dansa davet ettiği haberi okulda kuluktan kulağa yayılınca, Courtney herkesin dikkatini çekmişti. Onu birkaç hafta önce görmezden gelen okulun en havalı öğrencileri onunla konuşmaya başlamışlardı. Ama Courtney onların bu fırsatçı yaklaşımlarına kanmamıştı. Hepsine nazik davranmış da onların arkadaşlık kurmak isteyeceği türden kişiler olmadığını biliyordu.

Annie, "Maalesef," dedi, Courtney'in üzüldüğünü sezdi. "Antrenmandan daha gelmedi ama kapıdan içeri girer girmez seni aramasını söylerim."

Courtney, Andrew'in okulda olacağını tahmin etmeliydi. "Çok *heyecanlıyım*." Elbisesi vardı ama o da ablasının danstan haberdar olur olmaz kargoyla gönderdiği sıradan bir şeydi. Açık mavi fırfırlı elbise, Julianna'ya yakıştığı kadar yakışmamıştı ona.

"Ağabeyimle çıkmanıza çok sevindim."

Courtney, "Ağabeyinle çıkmıyoruz," dedi. "Daha bir kere bile dışarıda baş başa takılmadık, ayrıca yarın akşamdan sonra işler değişir mi bilemem."

Annie, "Değişir, değişir," dedi. "Bilirsin, Andrew'le ağabey kardeş rahatça konuşuruz."

Courtney, Andrew'in onun hakkında söylediği şeyleri sormamak için kendini zor tuttu. Çok merak etmesine rağmen, böyle bir şey yapmasının doğru olmayacağını biliyordu. Belki de danstan sonra Andrew'le onu nasıl bir

geleceğin beklediğini daha iyi anlayabilirdi.

Annie de, Andrew'in futbol takımından bir arkadaşıyla orada olacaktı. Şimdiye kadar her şey iyi gitmişti; Courtney bunlara inanmakta güçlük çekiyordu. Mike'ın bir arkadaşı da Monica'yı dansa davet etmiş, dört çift danstan sonra birlikte bir yerlere gitmeyi planlamıştı.

"Benim yerimde anneannen olsa bence şimdi, 'Andrew sana abayı yakmış,' derdi."

Abayı yakmış. Ne kadar da güzel bir deyim. "Annie, bence Andrew... çok harika biri." Hiçbir sıfat ona olan duygularını anlatmaya yetmezdi. Onunla birlikte olmak, lise son sınıfı Chicago'dan uzakta geçirmeyi anlamlı kılıyordu.

Annie meraklanıp, "Sana o kadar parayı kim göndermiş olabilir ki?" diye sordu.

"Ben de senden farklı bir şey bilmiyorum." Courtney tahminde bile bulunamıyordu.

"Baban? Ağabeyin?"

Courtney hemen başını iki yana sallamaya başladı. "Hayır, ikisi de yapmış olamaz."

"O zaman kim?"

"Bilmiyorum ama hayatımda daha önce bu kadar güzel bir hediye almamıştım." Tam da o sırada zil çaldı. "Kapı çalıyor. Anneannem mutfakta. Kapatsam iyi olur."

"Tamam. Andrew'e aradığını söylerim."

"Teşekkürler." Onunla konuşacağı anı dört gözle bekliyordu.

Koşup kapıyı açan Courtney, karşısında elinde bavuluyla duran ablasını görünce sevinçten havalara uçtu. "Julianna!"

Ablası, "Beni içeri davet etmeyecek misin?" diye sordu. "Courtney, aman Tanrım, ne kadar da güzelleşmişsin. Zayıfladığını söylemiştin ama bu kadar değişeceğini tahmin etmemiştim."

Courtney sevinç gözyaşları dökerken, sinekliği kapıyı açtı. Ablasına sıkıca sarılıp, "Hoş geldin," dedi.

Birkaç saniye içinde hem gülmeye hem ağlamaya başladılar. Sesleri anneannelerinin mutfaktan çıkmasını sağlayacak kadar yüksekti. Çok geçmeden Vera'nın neşe dolu sesi de onlarınkine karıştı.

Vera, "Aman aman, sevgili torunum gelmiş," deyip Julianna'yı oturma odasına götürdü. "İyi de buraya nasıl geldin?"

"Uçakla. Hayatımın en güzel şeyi başıma geldi. Okulun en yakışıklı futbolcusunun kardeşimi dansa davet ettiğini söyleyen bir mektup aldım. Mektupta Courtney'in büyük dansa hazırlıkta yardıma ihtiyaç duyabileceği yazıyordu."

Anneannesi ellerini havaya kaldırdı. "Benim bunlarla ilgim yok, onu söyleyeyim."

Julianna, "Zarfın içinde adıma kesilmiş bir uçak bileti vardı," dedi. "Ayrıca içine yapılacaklarla ilgili uzunca bir liste de koyulmuştu. Öncelikle beni bir aracın alıp O'Hare'ye götüreceği, sonra da başka birinin Sea-Tac'ta

bekleyeceği, oradan da beni buraya getirecekleri yazıyordu. Ama en başında ikinize de hiçbir şey söylemememi istediler."

Yanakları döktüğü gözyaşlarından dolayı hâlâ ıslak olan Courtney, "Bu bana gerçekten de çok büyük bir sürpriz oldu," diye fısıldadı.

"Tüm masraflarım için bir de çek göndermişlerdi ama istesem de harcayamam hepsini. Bence en kısa zamanda güzellik salonundan randevu alalım."

Şaşkınlıktan güç bela konuşan Courtney, "Güzellik salonu mu?" diye fısıldadı.

Anneannesinin kafası karışmış gibiydi. "Keşke ben akıl etseydim. Gerçi öyle olsa bile gücüm yetmezdi."

Ablası tok bir sesle, "Faytonunuz bizleri bekliyor," dedi. "Yani arabanız. Şoförünüz de tam takım giyinmiş." Kıkır kıkır güldü. "Aynen *Külkedisi* gibi, değil mi?"

"Araba neden bekliyor?" Courtney gerçekten de kendini en çok sevdiği peri masalının içinde bulmuş gibi hissediyordu. Hem de şimdi en güzel kısmına, peri annesinin –daha doğrusu *peri babasının*– belirip sihirli değneğini salladığı kısma gelmişlerdi ama bu defa değneğin yerini çek almıştı.

Julianna, "Araba bizi akşam yemeğine götürecek," dedi. "4. Cadde'deki Morton'da yerimiz ayrıldı. Oradan çıkınca da şoför benimle Courtney'i alışveriş merkezine götürecek, seni de eve bırakacak, anneanne. Alışverişimiz bittiğinde de bizi alması için haber vereceğiz."

Courtney heyecandan, "Bunların gerçek olduğuna *inanamıyorum*," diye haykırdı. "İnanamıyorum."

Julianna, "Birilerinin seni çok sevdiği belli oluyor," dedi.

Vera, "Yeleğimi alıp geleyim," dedi. "Zaten hiç yemek yapasım yoktu."

Bu sırada Courtney, ablasını çantalarını boş odalardan birine yerleştirmesi için yukarı çıkardı. "Burada ne kadar kalacaksın?" diye sordu.

"Cumartesi öğlene kadar. Maalesef daha fazla kalamam. Galiba bunları ayarlayan kişi ne zaman dönmem gerektiğini de biliyordu."

"Jason'la konuştun mu?"

Julianna başını iki yana salladı. Gülerek, "O değil," dedi.

"Jason'un cebinde tek kuruş yok. Hatta hep benden borç istiyor. Sanki bende çok var da..."

Tam evden çıkmak üzereyken telefon çaldı. Courtney cevap vermemeyi düşündü ama sonradan arayan kişinin Andrew olabileceğine karar verdi. Anneannesinin antika telefonu arayanın numarasını maalesef göstermiyordu. Dolayısıyla çalan her telefon gizemliydi.

Andrew'in sesini duymayı umarak, "Alo," dedi.

"Beni aramışsın."

"Evet, aradım. Andrew hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum! Ama şimdilik anlatacak vaktim yok."

"Neden?"

İçi kıpır kıpır gülerken, "Çünkü ablam burada," dedi. "Kapının önünde de bir araba var ve dans kıyafeti almaya götürmek için beni bekliyor. Bir de... Andrew, Annie olan bitenî sana anlatabilir."

"Tüm güzel haberleri bugüne sıkıştırmışlar sanırım."

"Efendim?" Herkes verandada onu beklese de Courtney'in neler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

"Yarın kesinleşecek ama sana şimdiden söyleyeyim; Homecoming kralı seçildim."

"Andrew, buna çok sevindim! Tebrikler."

"Dünyadaki hiçbir şey seni cuma akşamı yanımda götürmek kadar gururlandıramaz beni."

İçinde kelebekler uçuşarak arabaya binen Courtney yüzündeki gülümsemeyi bir türlü silemiyordu. Onu böyle güzel bir hediyeye kimin kavuşturduğunu bilmiyordu ama iyilik yapmaya karar veren o kişiye sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Çünkü hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

44

"Kendinizden şüphe ettiğinizde elinize bir yumak alıp yaratıcılığınızı konuşturun!"

Sasha Kagan

LYDIA HOFFMAN

Brad'le görüşmemin üzerinden bir haftadan fazla geçmişti. Öfkem dinmiş, söylediğim şeylerin bazılarını söylememiş olmayı diler hale gelmiştim. Onun da aynı şeyleri hissettiğini umuyordum. Salı sabahı dükkânımın kapısındaki KAPALI yazısını çevirince, fırsatını yakaladığım için sokağın bir yukarısına bir aşağısına baktım. Brad'in kamyonunun ortalıkta görünmesi için biraz erkendi ama umutluydum. Ne diyeceğimi bilmesem de geçen hafta Green Gölü'ndeki kadar duygusal olmayacağımı biliyordum.

Son birkaç günüm harika geçmişti. Cuma günü öğleden sonra Courtney beni ablasıyla tanıştırdı. Bir perinin Courtney'in katılacağı dansın mükemmel geçmesini sağ-

lamak için işe nasıl el attığıyla ilgili çok fantastik bir hikâye dinledim. Bunu kimin yaptığını tahmin edemiyordum. Sanırım Courtney benden bir cevap bekliyordu ama aradığı cevap hende yoktu.

Cumartesi günü de Bethanne kapımı çalıp bir o kadar fantastik başka bir hikâye anlatmış, gizemli bir hayırseverin hiçbir karşılık beklemeden ihtiyaç duyduğu parayı verdiğinden bahsetmişti. Ona bir hediye vermiş, Bethanne'ye fırsatını bulunca, başka birine yardım etme şartını koşmuştu.

İçi sevinçle dolan Bethanne benimle görüştükten sonra sokağın karşısına geçip Alix'e bir iş teklifinde bulunmuş, düzenleyeceği etkinlikler için pastaları onların hazırlamasını istemişti.

Hem Bethanne hem de Courtney için çok sevinmiştim. Şu perinin elinde fazladan peri tozu varsa benim de üzerime serpmesini isterdim. Gerçi hayatımda sihirli bir dokunuş falan aramıyordum ama...

Kapının üzerindeki küçük çan çaldı ve Margaret işe tam vaktinde, saat onda geldi. Neşeyle, "Günaydın," dedi.

"Günaydın." Yüzünü güldüren şeyin ne olduğunu sormak istiyordum ama olanları kendiliğinden anlatıp anlatmayacağını merak ettiğim için tereddüt ettim. Bazen ablama nasıl yaklaşacağımı kestiremiyordum.

Sonunda biraz temkinlice de olsa, "Hafta sonun güzel geçti sanırım," dedim.

"Aynen öyle." Dükkâna adeta seke seke giriyordu. Ben de onu ofise kadar takip ettim.

"Neler yaptınız?" diye sordum. Ailece yemeğe çıktıklarını ya da sinemaya gittiklerini düşünüyordum.

"Aklına gelemeyecek kadar güzel şeyler yaptık!" Buna kocaman bir gülümsemeyle hakkı. Hem de öyle sıradan bir gülümseme değil, tüm yüzünü değiştiren samimi bir gülümsemeydi bu.

Meraktan ölürken, "Ya?" dedim.

Çantasını açıp içinden çıkardığı zarfı dramatik bir havayla bana uzattı.

"Bu ne?"

"Aç da gör."

Zarfı yırtarak açmayı isteyecek kadar hevesli olduğumu kabul etmek zorundaydım. Zarfın içinden bir kart ve bir çek çıktı. Çekin üzerindeki miktarı görünce ağzım açık kaldı, çünkü tam tamına bankaya olan borcum kadardı. Kartta ise enişteminin yazıp altını Margaret'le birlikte imzaladığı bir teşekkür notu vardı.

"Ne... nasıl..." Kekeleye kekeleye konuşmuştum.

"Matt çok güzel bir işe girdi."

Herhalde Matt'in bu yeni işinin evleri boyamakla bir ilgisi yoktu. "Para?"

"İşe başlama ikramiyesi."

"Ama..."

"Bize parayı verdiğinde, Matt'le bunu defalarca konuştuk. Bizim için yaptıkların Matt'i çok duygulandırdı. Evimizi elimizde tutmanın nasıl bir fark yarattığını sana kelimelerle anlatamam. Daha önce hiç... hiç borçlarımızı

ödemekte bu kadar gecikmemiştik. İkimiz de başımıza gelenlerden dolayı yıkıldık. Yaptıklarına gerçekten çok minnettarız ama biz o parayı hep borç olarak gördük."

"Ama." Tek seferde ağzımdan birden fazla kelime çıkmıyor gibiydi. Beni şaşkınlıktan ne diyeceğini bilmez hale getirmek de öyle kolay değildir.

"Matt onu işe alan mühendislik firmasına başvuru bile yapmamıştı, bizi en çok da bu şaşırttı. Salı günü insan kaynaklarından arayıp ondan en kısa zamanda başvuruda bulunmasını istediler. Hemen ertesi gün de arayıp Matt'i iş şartlarını görüşmeye çağırdılar."

"Buna çok çok sevindim!"

"Bir de bize sor. Matt'i daha önce hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. İşe alındığını duyunca çocuk gibi sevindim. Dün çalışmaya başladı. Cuma günü anlatmayı istedim ama her şeyin kesinleşmesini ve bir de bunu..." Çeki işaret etti, "vermeyi beklemeye karar verdik."

Ablama sarılırken, "Margaret," dedim. "Emin misin? Yani şimdi ihtiyacınız olan bir sürü şey vardır. Bu sizde kalsın, eliniz bollaşınca verirsiniz."

Margaret sertçe, "Hayır," dedi. "Bu senin. Bundan sonra ne ben ne de Matt bu konudaki itirazlarını kabul edeceğiz."

"Vay be," diye fısıldadım. "Üzerimize peri tozu serpilmiş olmalı." Ablam ona verdiğim borcun birçok konuda dönüm noktası olduğunu fark etmemişti. Belki de yetişkinliğe adım attıktan sonra ilk defa kendi dünyamın dışına adım atmıştım. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama, bun-

ların hepsi yıllar boyunca soyutlanmış bir hayat yaşamama bağlıydı. Yirmili yaşlarımda hayat hastalığımın ve dolayısıyla benim etrafımda geçmişti. Blossom Sokağı'ndaki dükkânı açmadan önce kendi dünyasına ne kadar bağlı bir insan olduğumu fark etmemiştim.

Başka insanların dertlerini ve ihtiyaçlarını dinlemeyi öğrendiğim bu yaz ayları çok zorlu geçti. Margaret ve Matt'e yardım ederek maddi durumumu epey zorlamış olsam da, benim için yaptıkları onca fedakârlığın karşılığını vermeyi çok istiyordum.

Ayrıca annemin durumunu öğrendikten sonra rollerimizin değiştiğini fark etmeye başladım. Artık ona benim bakma zamanım gelmişti. Annemi huzurevine yerleştirmek için gereken belgeleri hazırlamak, parayı ayarlamak ve diğer işleri halletmek hem çok vaktimi almış hem de hayal kırıklıkları yaşamama sebep olmuştu. Kansere yakalandığım günlerde bu ayrıntılarla hep annemle babam ilgilenmişti. Onların benim adıma mücadele vermeleri sayesinde iyi tedaviler görmüştüm. Artık sıra bana gelmişti.

Aldığım bir diğer duygusal ders ise belki de en acı verici olandı. Brad'in bana Janice'i anlatmasıyla başlamıştı. Oysa ben, sevdiğim adam ilişkimizi sonlandırdığı için kendime acımaktan bir hal olmuştum. Kısa süre sonra çektiğim acıları bir kenara bırakınca, Brad'in bunları oğluna olan sevgisinden dolayı yaptığını anlamıştım. Kendi isteklerine kulak verdiği için değil, oğlunu hak ettiği bir aileye kavuşturmak için dönmüştü ona. Ben ise olgun bir

duruş sergilemeyi başaramamıştım. Tamam, Brad'in asıl amacını anladığımda acılarım biraz dinmişti ama gerektiği kadar anlayışlı ve bağışlayıcı olamamıştım.

Kapının üzerindeki çan çaldı ve içeri günün ilk müşterisi girdi. Margaret'in koşup ilgilenmesini bekliyordum ama ablam sipariş formlarıyla meşguldü. Ben de çeki masasına bırakıp hızla ön tarafa geçtim.

Brad kapının hemen önünde duruyordu, onu görünce kalbim güm güm atmaya başladı. Margaret'in gülümsemesi de beni durdurmaya yetmedi. "Merhaba, yakışıklı," dedim.

"Merhaba, güzel kız."

Uzunca bir süre durup birbirimize gülümsedik. Brad sonunda kollarını bana açtı. Başka bir şey yapmasına gerek yoktu. Kollarının arasına girmek için koşarken ayaklarım yere basmıyordu. Dükkânımın önünden geçen kişiler birbirine âşık iki insana tanıklık ediyordu. Brad'le birbirimize sarılmış öpüşüyor, öpüşüyor, öpüşüyorduk.

Sonunda gönülsüzce de olsa birbirimizden ayrılmayı başardık. Ona dokunma arzusuyla parmaklarımı yüzünde gezdirirken, "Haklıydın!" diye haykırdım. "Kıskanç, aptal biri gibi davrandım ve yalan söyledim, *yalan*. Senden başka hiç kimse yok. Beni affet, Brad. Çok üzgünüm."

"Ben de geçen hafta söylediklerimden dolayı çok üzgünüm. Alix'in çikolatalı eklerine hayır diyemediğim kadar sana da hayır diyemem."

Güldüm, parmağımla göğsüne dokundum. Onunla yeniden birlikte olduğum için kendimi o kadar iyi hissedi-

yordum ki, kollarımı boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldım.

"Demek başka bir adam yok," diye söylendi. "Peki, hiç oldu mu?"

"Hayır. Hayatımda sevdiğim ve seveceğim tek erkek sensin."

"Sonsuza kadar mı?"

Gözlerinin içine bakıp, "Neden olmasın?" diye fısıldadım.

Rahatladı. "Ben de öyle demeni umuyordum. Vakti geldi, Lydia. Birlikteliğimizi kanıtlamanın vakti geldi. Seni bir an kaybedecek gibi oldum. Ama seni seviyorum, Lydia. Hep de sedvim. Cody seni seviyor. Chase seni seviyor ve ben..."

Dudaklarımı dudaklarına koyup lafını kestim. Tek kelime daha etmesine gerek yoktu.

Ayaklarımı yerden keserken belimi daha da sıkıca sardı. "Bu benimle evlenmeyi kabul ettiğin anlamına mı geliyor, Lydia Hoffman?"

"Evet." Cevabımı bir iki uyarıda bulunarak netleştirmeyi istedim. Kanser geri dönebilirdi. Çocuk doğurup doğuramayacağımı ya da doktorların doğurmama izin verip vermeyeceğini bilmiyordum. Ama bunların hiçbirini söylemedim. Evliliğimiz sadece benimle değil, Brad'le, Cody'yle ve benimle ilgiliydi. Bir de Chase vardı. Artık bir aile olacaktık.

Margaret ofisten çıkıp sesi titreyerek, "Lydia?" dedi.

Ablama gülümsedim. "Nedimem olmaya ne dersin?"

diye sordum.

Önce Brad'e, sonra bana baktı. "Evleniyor musunuz?"

Başımı salladım. "Düğün yapmaya hazır mısın?"

"Hem de nasıl!" diye haykırdı.

Kollarımı Brad'in beline sarıp başımı omzuna yasladım.

İçeride peri tozlarının uçuştuğuna yemin edebilirdim.

45

ELISE BEAUMONT

Aurora'nın dediğine göre Maverick, Karayipler'deki poker turnuvasından dönmüştü ama henüz Elise'le görüşmek için bir çaba sarf etmemişti. Kızına sormamıştı ama aralarında geçen konuşmadan babasına bahsetmişti muhtemelen. Maverick son görüşmelerinden önceki birkaç hafta boyunca onu defalarca evine davet etmiş ama Elise her seferinde reddetmişti.

Son konuşmalarından sonra Maverick onu bir daha evine çağırmamıştı ama Elise onu suçlamıyordu. Eski kocasına öfkeyle karşılık verdiği için pişmanlık duyuyordu. Sessizlik daha fazla katlanılamaz hale gelince, gidip onu görmeye karar verdi.

Evinin bulunduğu bina yepyeniydi. Aurora'nın evine ve şehir merkezine yakın hoş bir bölgedeydi. Elise yakınlarda birkaç hastanenin de olduğunu fark etti.

Maverick'in lösemiye yakalandığını öğrendiğinde üzerine çöken kasvet her geçen gün biraz daha artıyordu. Maverick'in hastalığını ondan saklaması canını yakmıştı ama suskunluğunun sebebini anlayabiliyordu. Tek kişilik yatağında koyun koyuna uzandıkları gecelerde ona bir şeyler söylemek istediğini sezmişti. Bunu defalarca hissetmiş ama Maverick'in tekrar kumara başladığını itiraf edeceğinden korkmuş, uyuyor numarası yapmıştı. Çünkü birlikte geçirdikleri özel anlar mahvedilemeyecek kadar değerliydi.

Nazik kapıcıları ona yardım edip hangi zilin Maverick'e ait olduğunu gösterdi. Maverick diyafona, "Kim o?" diye seslendi, sesi yorgun geliyordu.

Elise tok bir sesle, "Benim," dedi. "Yukarı gelebilir miyim?"

"Elbette." Otomatiğe basıldı ve dış kapı açıldı. Maverick'in evi on beşinci kattaydı. Elise asansörden çıktığında Maverick onu kapıda bekliyordu.

Maverick'in hoş gülümsemesini görünce bocaladı. Onca hafta boyunca yaptığı tek şey sürekli kızgın kızgın nutuk çekmekti. Kendini çok suçlu hissediyor, kaçırdığı fırsatları hatırlıyordu. Yavaş yavaş öldüğünü bildiğinden onu görünce gözyaşlarına boğuldu. Kendini tutamıyordu. Omuzları titredi ve iki eliyle ağzını kapattı.

Duygusallaşması, Maverick'i de etkiledi. Elise'e sarılıp onu eve aldı. Onu sıkıca sarmaya devam ederken bir ayağıyla kapıyı kapattı.

Elise'in yüzünü kocaman ellerinin arasına alıp, "Elise, Elise," diye fısıldadı. "Neyin var? Benim sevdiğim cesur kadın ağlamazdı."

"Kendimi... çok... kötü... hissediyorum." Maverick'in anlayışlı tavırları ve yumuşak sesi kendini daha da kötü hissetmesine sebep oluyordu.

"Neden?" Gözleriyle dikkatlice Elise'e baktı.

"Yaptıklarımdan dolayı... Ah, Maverick, sana çok kötü, çok kindar davrandım."

"Ama ben de sana bir sürü sebep verdim."

"Sana doğru düzgün bir eş olamadım..."

"Ben de sana doğru dürüst kocalık yapamadım."

Elise hüngür hüngür ağlarken, "Seni seviyorum," dedi. Bir zamanlar bunu inkâr etmeye çalışmıştı ama Maverick'i tüm kalbi ve benliğiyle seviyordu. Onları ziyaret edeceğini öğrendiğinde Maverick'i görmek istememişti, çünkü gerçeği fark etmiş, bu yüzden korkuya kapılmıştı.

Onu kendine daha da çok çeken Maverick alnına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum. Her zaman sevdim."

Elise yaşlarla dolu gözleriyle ona baktı. "Biliyorum ama..."

"Peki neden bir daha evlenmediğimi biliyor musun?"

Elise bunu merak etmiş ama sormayı hiç istememişti. Maverick'in sorduğu soruya bakılırsa eline bazı fırsatlar geçmiş, hatta belki de başka kadınlarla ciddi ilişkiler yaşamıştı. Elise bunlara inanmakta hiç zorluk çekmiyordu. Ama bunların hiçbir önemi yoktu. Kumar oynaması bile

artık bir önem taşımıyordu.

Elise kesik kesik, "Yitip giden onca yıl... onca... boşboş geçen günler..." dedi. "Ama... artık çok geç... Aurora bana... öleceğini söyledi." O kelimeyi ağza almak çok zordu.

Maverick güçlüce nefes verdi. "Ben de söyleyeceğinden korkuyordum."

"Hayır, hayır, bunu bilmem gerekirdi." Ama Elise, Maverick'in bunları anlatmasını imkânsız hale getirmişti.

"Çok üzgünüm." Daha da çok ağlamaya başladı. Maverick'i bulduktan kısa süre sonra kaybedeceği gerçeğini kaldıramıyordu.

Maverick ona daha sıkı sarıldı. "Ben daha ölmedim."

Elise kederе boğulmamış olsa Maverick'in buruk sesine gülebilirdi.

Elise titreye titreye derin bir nefes aldı. "Biliyorum... ama çok pişmanım."

"İkimizin de pişman olduğu çok şey var, hayatım."

Elise ona sıkıca tutundu. Takındığı o kötü tavırdan sonra Maverick'in ona "hayatım" diye hitap etmesi, sevdiği bu adamla ilgili çok fazla şeyi ortaya çıkarıyordu. Bağışlayıcı, tutkulu ama genelde pervasız bir adamdı. İnsanların içindeki iyiliği gören, kendine gülebilen ve *onu* seven bir erkekti.

Elise, "Senin... yanına taşınmayı istiyorum," dedi. "Beni yanına alır mısın?"

Daha gözleriyle göremeden, Maverick'in gülümsemesini hissetti. "Peki sen benimle evlenir misin?"

Elise, "Evet," diye fısıldadı. "Evet."

Maverick, bir parmağıyla Elise'in çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Ama muhtemelen oynayabildiğim sürece kumar da oynayacağım."

Elise başını hafifçe sallayıp bunu kabullendiğini gösterdi. Kumar, Maverick'in hayatının büyük bir parçasıydı. Elise de Maverick'i seviyor, sevgisi de onu olduğu gibi kabullenmesini gerektiriyordu.

Elise, "Turnuvayı kaybetmene üzüldüm," diye fısıldadı.

"Beni televizyonda mı gördün?"

Elise başını iki yana salladı. "Aurora ve çocuklar söyledi."

"İkincilik o kadar da kötü sayılmaz."

Maverick'in keyfi hiç olmadığı kadar yerindeydi. Elise, "Bakıyorum da sen üzülmemişsin," diye söylendi. Zaten Maverick hep iyimserdi.

Maverick, "En kısa sürede evlenelim," dedi. "Gelecek ay olur mu? Ya da şükran günü?"

Elise başını sallayınca, Maverick, "Düğün için yapılacak çok iş var. Sana pırlanta yüzük almak istiyorum."

"Olmaz, Maverick!"

Maverick kaşlarını çattı. "Evliliğe kavga ederek mi başlayacağız?"

"Hayır, ama sıradan bir alyans da yeter."

Maverick başını iki yana salladı. "Onu sen bana bırak. Ayrıca düğün organizasyonu için Bethanne'yle konuş-

manı istiyorum."

Elise, Maverick'in arkadaşım düğünümüzle sevinse de, "Şimdilik o kadar işin altından kalkabileceğinden emin değilim," dedi.

Maverick onu bir öpücükle susturunca, Elise hiç direnmedi. Onun kollarındayken ne bir şüphe ne de bir soru kalıyordu aklında. Maverick, düğünleriyle Bethanne'nin ilgilenmesini istiyorsa öyle olacaktı. Ne de olsa düğünleri Bethanne'nin de dediği gibi büyük bir partiden ibaretti. Bir kutlama yapacaklardı, o kadar. Aklına dinozor şeklinde bir düğün pastası ve *Alice Harikalar Diyarında* temasıyla etrafa serpiştirilmiş süsler gelince Elise gülümsedi.

"Olur, Bethanne'yle konuşurum," dedi. Kollarını Maverick'in beline sarıp yüzüne gülümserken, "Aurora'nın da baş nedimem olmasını istiyorum," dedi.

"Örgü kursundaki kişileri de davet et."

"Peki, ya okuma kulübündekiler?"

"İstediğin arkadaşını çağırabilirsin."

Elise kaşlarını çattı. Bu kadar savurgan olmamalıydı. Son bir kez daha, "O kadarına gerek yok," diye ısrar etti. "Sade bir şey olsa da ben mutlu olurum."

Maverick, "Söylediklerimi benim için yapar mısın?" dedi.

Bunun üzerine Elise her şeyi kabullendi. Ancak ona maddi durumunu hatırlatması gerektiğini hissetti. "Maverick," diyerek söze başladı. "Açtığım davanın hâlâ devam ettiğini biliyorsun, değil mi?"

"Onun bunlarla ne ilgisi var?"

"Hem yasal hem de maddi bir açmazdayım da."

"Onlar da çözülür. Sen sadece bunları kendine dert etmeyeceğine söz ver." Dikkatlice Elise'e baktı.

Elise içeri doğru yürüdü ve kahverengi, deri koltuğun kenarına çöktü. "Nasıl dert etmeyebilirim ki? Ne kadar para kaybettiğimden haberin bile yok. Bunları unutamam."

"Tamam, ama bunları düşünerek kendini üzmeye devam edemezsin. Her şey olacağına varır. Şimdi yapacağın hiçbir şey durumu değiştirmeyecek. Gerisi mahkemeye kalmış. Bunu sen söylememiş miydin?"

Elise başını salladı.

"Bundan sonra sana ben bakacağım."

Elise'den yükselen itirazlara karşılık hemen, "Elise, sana yardım etmek istiyorum," dedi. "Ben zenginim."

Elise iki kez gözlerini kırptı. Zengin? Maverick?

"O kadar şaşırma."

"Sen kumarbazsın, Maverick. Hiç kimse kumardan para kazanmaz."

Maverick derin bir iç çekti. "Hayatımın çoğunu o altın testiyi aramak uğruna harcadığımı kabul ediyorum. Başarılı olabileceğim birçok işi de es geçtim ama hiçbir şey kumar oynamak kadar ilgimi çekmedi." Hafifçe omuzlarını kaldırdı. "Ben de kumar sevgisiyle dünyaya gelmişim işte."

Elise, Maverick'in nafakasını günü gününe yatırdığını fark etti. Bunu nasıl başardığını sık sık düşünmüştü.

Bazı oyunları kazanmış olabileceğini kabullenmişti ama zengin olması apayrı bir meseleydi.

Elise, "Ama Karayipler'deki poker turnuvasını kaybettin," diye söylendi.

"Doğru. Ama ikincilik ödülü sekiz yüz bin dolardı."

Elise'in nutku tutuldu.

"Sen ne dersen de o çoraplar bana şans getirdi."

Elise ayakta olsa dizlerinin bağı çözülür, yere yığılırdı. Ciyaklamaya benzer bir sesle, "Sekiz yüz bin dolar?" dedi. "Beni *kandırma*." Kumardan bu kadar para kazanılabileceğini bilmiyordu.

"Herhalde pokerin son zamanlarda ne kadar popüler olduğundan haberdar değilsin."

Şaşkına dönen Elise başını iki yana salladı.

"Paranın çoğunu, Aurora, David ve çocuklar için bankaya yatırdım. Ayrıca annemin inanç tohumları atmak dediği şeyi de hayata geçirdim biraz."

Elise başını birden kaldırıp fal taşı gibi açılan gözleriyle ona baktı. "O sendin," diye fısıldadı. "Bethanne'ye parayı veren sendin."

"Sen öyle diyorsan öyledir." Maverick'in sesi kayıtsız çıkıyordu ama dudakları yüzünde beliren hafif gülümsemeyle birlikte açılmıştı.

"Elbette, sendin." Tüm parçalar yerli yerine oturuyordu. Maverick onu örgü kursunun kapısında beklemiş, Elise de eve dönerken ona arkadaşlarıyla ilgili her şeyi anlatmıştı.

"Courtney'in ablasının Homecoming için buraya gelmesini sen sağladın. Peki, onu nereden buldun?"

Maverick'in gözlerinde bir parıltı belirdi. "Pulanski insanın her gün duyduğu bir soyad değil ki."

"Margaret'in kocası?"

Maverick, "O işe kendi yetenekleri ve eğitimi sayesinde girdi," dedi ama yüzündeki gülümseme gittikçe büyüyordu. "Eski bir tanıdığımdan bir ricada bulundum, o kadar. Ama işe giriş ikramiyesi ayrı hikâye."

Elise bunların hiçbirini bilmiyordu. "Bu tür şeyleri çok sık yapar mısın?"

"Ara sıra yaparım. İnsanlara rastgele iyilik yapmayı seviyorum."

"Ama bunlar öyle rastgele değildi."

"Olabilir ama başkalarına yaptığım iyiliklerin sadece bana değil, ihtiyacı olan kişilere de katlanarak geri döndüğünü fark ettim. Bethanne'nin, Matt'in ya da Courtney'in tanıştığı kişiler belki yarın, belki de on yıl sonra bunların karşılığını alacak. Bana göre iyilik, insandan insana sürekli aktarılması gereken bir şey."

Elise ona hayran hayran baktı. "Hep böyle mükemmel işler yaptın ve ben bunu yeni mi öğreniyorum? Yoksa bunları yeni yeni mi yapmaya başladın?"

Maverick kıkır kıkır güldü. "Buna dürüstçe bir cevap vermemi beklemiyorsun, öyle değil mi?"

Elise avucunu Maverick'in yanağına koyup sevgisini gözlerindeki parıltıyla dışa vurdu. "Maverick, seni seviyorum. Zengin de olsan, fakir de olsa seni seviyorum. Birlikte çok güzel günler yaşayacağız. Tanrı bize ne kadar ömür verirse versin hayatın tadını çıkaracağız."

Maverick fısıldayarak, "Şimdi hissettiklerime bakılırsa çok ama çok uzun süre birlikte olacağız," dedi.

Elise, Maverick'in haklı çıkmasını umuyordu.

46

COURTNEY PULANSKI

Bir yıl sonra

Courtney son dersinden sonra Andrew'den mesaj geldiğini umarak hızlıca yurt odasına gitti. Haftada en az bir gün birbirlerine e-posta gönderiyorlardı. En son görüştüklerinde Andrew ona kısa süre sonra gelen postalara bakmasını söylemişti. Demek ki bir şeyler gönderecekti. Andrew aldığı futbol bursuyla Washington State Üniversitesi'ne başlamış, Courtney de Chicago'daki Illinois Üniversitesi'ne girmişti.

Lise son sınıf Courtney'in hiç beklemediği bir şekilde geçmiş, lise hayatının en güzel yılı olmuştu. Seattle'a kilolu, yalnız ve üzgün bir kız olarak gelmiş, berbat bir sene geçireceğini düşünmüştü.

Son on üç ayda anneannesiyle daha da yakınlaşmıştı. Babasının Güney Amerika'da çalıştığı günler boyunca çok fazla şey öğrenmişti. Vera ona aileleriyle ilgili hiç kimsenin bilmediği şeyleri anlatmıştı. Courtney ilk başlarda anneannesinin evini eski eşyalarla dolu bir yer olarak gör-

müştü, haksız da sayılmazdı ama o eşyaların hepsi aile yadigârıydı. eBay'da büyük paralara satılacak ya da *The Antiques Road Show*'daki simsarların ilgisini çekecek antikalar değillerdi ama her biri ailelerinin geçmişini barındırıyordu. Anneannesi Courtney'in babasına bebekken örttüğü sevimli kazak ve lise mezuniyet fotoğrafları gibi şeyleri çıkarıp gösteriyordu zaman zaman.

Vera onu arkadaşlarıyla da tanıştırmış, Courtney kendisi için anneannesi varmış gibi hissetmişti. Courtney nerede bir sıkıntıya odasına girse Leta'ya olan saygısından dolayı ortalıktaki duşu kullanmıyordu. Hâlâ haftada iki gün yüzüyordu.

Anneannesinin Courtney'in hayatına kattığı en büyük değişiklik, onu o örgü kursuna yazdırmaktı. Courtney o zamanlar kendini terk edilmiş ve yalnız hissediyordu ama birkaç hafta içinde üç arkadaş edinmiş, güzel dostluklar kurmuştu. Kurstaki diğer kişiler ondan yaşça büyük olabilirdi ama aralarında çok güçlü bir bağ oluşmuş, o bağı ilk günkü gibi korumayı başarmışlardı. Ayrıca Margaret'in yanı sıra Jacqueline, Carol ve Alix'ten oluşan büyük bir örgü ailesi de edinmişti. Hepsi en çok ihtiyaç duyduğu anlarda ona destek olmuş, cesaret vermişti.

Courtney çimlerin üzerinden geçti ve yurduna giden merdivenleri hızla çıktı. Durup çabucak gelen postaları karıştırdı. Üzerinde Andrew'in belirgin el yazısıyla WSU yazan bir zarf vardı. Courtney çok büyük bir burs kazandığı için gurur duyuyordu. Aslında ilişkilerinin birbirlerinden uzaktayken aynı şekilde devam etmesini beklemiyordu. İkisi de

tıpkı annesinin sık sık ona hatırlattığı gibi ciddi olamayacak kadar gençti. Yine bu konuda haklıydı. Ancak Andrew, Courtney'in o harika geçen yılla arasındaki en güçlü bağdı. En önemlisi de onlar iki arkadaştı ve Courtney aralarındaki yakınlığı sonsuza dek korumayı istiyordu. Sevgili olarak kalmasalar da birbirlerinden kopmamalılardı. Andrew de bir ara aynı şeyleri hissettiğinden bahsetmişti.

Odasına giren Courtney zarfı yırtarak açtı ve güneşin üzerine güllerden yapılmış bir yatakta uyuyan bir kedinin bulunduğu sevimli bir kartla karşılaştı. Kedi, Lydia'nın genelde dükkânının vitrininde uyuyan kedisi Whiskers'a benziyordu. Courtney kartı açıp üzerinde yazan *"Uyan ve gülleri kokla"* cümlesini okudu. Onun altında Courtney'in yakında gireceği sınavla ilgili cesaret verici birkaç satır vardı.

Andrew'i bu kadar çok sevmesinin sebeplerinden biri de buydu. Courtney'in tanıdığı havalı sporcuların aksine düşünceliydi ve hayatını sırf kendine göre yaşamıyordu. Zaman zaman yaptığı küçük şeylerle onu düşündüğünü hissettiriyordu.

Courtney, Annie'yle de görüşüyordu. Annie bu sene annesiyle evde baş başa kalmıştı ve söylediğine göre ailesinin bu yeni değişikliklere uyum sağlaması gerekiyordu. Courtney onu çok özlüyordu. İlk tanışıklarında Annie öfkeli ve kindar biriydi. En çok da adını ağzına bile almadığı kadına, babasının ikinci karısına öfkeliydi. Başlarına gelen her şeyden onu sorumlu tutuyordu. Babasına da çok kızgındı ama son zamanlarda ikisi sorunlarının üstesinden

gelmeye başlamıştı. En azından haftada bir öğlen ya da akşam yemeğinde buluşuyorlardı. Courtney bu haberleri duydukça mutlu oluyordu. Annie'ye göre babası çok büyük bir hata yapmıştı ve artık bu hatasıyla yaşamak zorundaydı. Annie babasının ve "o" kadının birbirine layık olduğunu söylese de babasını hâlâ seviyordu.

Yatağına oturan Courtney, Andrew'in gönderdiği kartı bir kez daha okudu, sonra da ona cevap yazmak için bilgisayarını açtı. Babasından yeni gelmiş bir e-posta gördü. Babası Chicago'daki evlerini bir yıllığına daha kiralamış, Courtney de buna sesini çıkarmamıştı. Annesinin eşyalarını saklıyordu ama orayı artık *evi* olarak görmüyordu. Babası hâlâ Brezilya'daydı, yeni bir köprü projesine başlamıştı ve macera dolu hayatını seviyor gibiydi. Ayrıca fena da para kazanmıyordu. Courtney babasına cevap yazdı ve sonra bir e-postayla Lydia'ya arkadaşlarının örgü konusunda kaydettiği gelişmeleri anlatmaya başladı.

Onunla aynı katta kalan kızlar Courtney'in örgü örmeyi bildiğini öğrenince ondan ders almak istemişti. Kısa süre sonra yurttaki tüm kızlar ellerine bir çift örgü şişi almıştı. O ana kadar en çok ilgi gösterdikleri şey çorap örmek olduğu için yuvarlak şişleri kullanmışlardı. Courtney geçen bir yılda bir düzine çorap örmüştü. Babası gönderdiklerini çok sevmiş, sık sık giymişti. Ağabeyi bile çoraplarıyla böbürleniyordu. Andrew'in de üç ya da dört çift çorabı olmuştu. Annie de Bethanne'den ders alıp örgü örmeye başlamıştı.

Courtney'in odasının kapısı çaldı. Kattaki kızlardan

biri olan Heather başını içeri uzatıp, "Court, biraz vaktin var mı?" dedi.

Courtney, "Gel, gel," deyip Lydia'ya yazdığı e-postayı yarıda bırakıp bilgisayarının başından kalktı.

Heather kolunun altında bir yumak ip, ellerinde de örgüsüyle içeri girdi. Mahcup bir tavırla, "Rahatsız etmek istemezdim ama..." dedi.

"Olur mu öyle şey." Courtney kızın örgüsünü incelerken ikisi de yatağın ucuna oturdu.

Heather, "Galiba bir ilmeği kaçırdım," diye söylendi.

Courtney kızın haklı olduğunu görebiliyordu. "Sorun değil. Masamda bir tığ var, onunla hallederiz." Tığı aldıktan sonra bitmemiş çorabı alıp yerine oturdu.

Heather başını öteki tarafa çevirip, "Bakamıyorum bile," dedi.

Courtney gülümsedi. "Ben de ilk ilmek kaçırdığımda Lydia'ya aynen böyle demiştim. Lydia da ara sıra hepimizin ilmek kaçırabileceğimizi söylemişti. Hayat da zaten böyle değil mi?"

Heather, "Öyle," dedi. "Bazen o kadar yoğun bir hayat yaşıyoruz ki bazı şeyleri kaçırıveriyoruz. Kaçırdığımız fırsatları yakalayabiliriz ya da kaybolup gitmelerine göz yumabiliriz... Örgü örmeye hiç böyle bakmamıştım."

Courtney, "Ben de Lydia'nın kursuna katılmadan önce aynı durumdaydım," dedi.

"Haklısın."

Courtney kaçan ilmeği yakaladı ve dikkatlice sıraya sokup ince şişe geçirdi. İşi bitince çorabı Heather'a uzattı.

"Seattle'daki örgücülerden çok şey öğrendin, değil mi?"

Courtney, "Aynen öyle," dedi. Haftalık derslere katılmayan kişilere kelimelerle anlatamayacağı kadar çok şey öğrenmişti hem de.

Elise annesiyle yaşıt sayılırdı ve Courtney'in arkadaşım dediği herkesten daha yaşlıydı ama bunlar Courtney'in ona bakışını değiştirmiyordu. Hepsi birbiriyle görüşmeye devam ediyor, Elise ayda bir onu arıyordu. Bethanne de aynı şekilde onu yalnız bırakmıyordu. Courtney babasının onunla tanışamamasına üzülüyordu. Lydia'dan ve Elise'den duyduğuna göre; Bethanne ara sıra erkeklerle görüşüyordu. Ama Annie bunlardan hiç bahsetmemişti. Onun yerine annesinin bir gününün bile boş geçmemesini sağlayan parti işinin başarısıyla övünüyordu.

Courtney'in Blossom Sokağı'ndaki tüm arkadaşları, Bethanne, Lydia, Elise ve diğerleri, annesinin kaybından sonraki zor günleri aşmasına yardım etmişti. Annesinin ölümünün üzerinden beş yıl geçmişti. Acısı ilk günkü kadar güçlü olmasa da Courtney'in hayatındaki boşluk hissi hiç geçmemişti. Ama Bethanne'nin Andrew ile Annie'ye olan sevgisiyle boşanmanın üstesinden nasıl geldiğini görmüştü. Belki bundan yıllar sonra kendi çocuklarını doğurduğunda o güce ve bütünlük hissine o da erişebilirdi. Bethanne'nin çocuklarına, Elise'in Aurora'ya, Lydia'nın Cody'ye beslediği sevgi ve bu tür anne çocuk bağları, ona bir zamanlar sahip olduğu şeyleri hatırlatıyordu. Üzüntünün yanı sıra minnettarlık da duyuyordu. Courtney bunları

düşününce annesine olan sevgisinin ne kadar büyük olduğunu bu kez daha fark etti.

Lydia ile Margaret, Courtney'e ablasıyla arasındaki ilişkiyi anımsatıyordu. Julianna'ya bağlılığı onların birbirine olan bağlılıklarına benziyordu. Birbirlerini destekliyor, ara sıra da atışıyorlardı. Courtney bunun gayet doğal olduğunu fark etmişti. Bir keresinde Lydia ablasıyla daha önce bu kadar yakın olmadığını söylemişti ama onları birlikte çalışırken gördükçe duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu.

Birkaç ay geçtikten ve hepsi de birbirini dost olarak gördükten sonra, Lydia onlara kanserle karşı verdiği mücadeleyi anlatmıştı. Courtney, Lydia'nın kemoterapi ve radyasyon tedavisi gördüğünü hayatta tahmin edemezdi. Lydia bunlardan bahsederken heyecanlanmış ve "kendi dünyasının dışına adım attığını" kanıtladığını söylemişti. Courtney tam olarak neyi ima ettiğini anlamamıştı ama Lydia'nın yaklaşımını mutlulukla karşılıyordu.

Heather örgüsünü alıp odadan çıkarken, "Teşekkürler, Court," dedi.

Courtney, "Yardımcı olabildiğime sevindim," deyip bilgisayarının başına döndü.

Lydia'ya yazdığı mektubu baştan sona okudu. "Seattle'da geçirdiğim yılın birçok konuda hayatımı güzelleştirdiğini fark ettim. Bir Yunak Mutluluk sayesinde..." Heather tekrar içeri girince yazmaya ara vermişti ama şimdi ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

47

BETHANNE HAMLIN

Merdivenlerin en üst basamağında duran Annie, "Anne, telefon!" diye bağırdı.

Bethanne köfte yoğururken mutfaktan, "Hangisi?" diye seslendi.

"İş telefonun. Bakmamı ister misin?"

"Ben bakarım," diyen Bethanne, homurdandı. Parti işleri o kadar iyi gidiyordu ki gelecek birkaç ay boyunca hiç boş günü yoktu. Ellerini yıkadı, sonra Grant'ın bir zamanlar çalışma odası olarak kullandığı odaya gitti. Artık orayı kendisine göre düzenlemiş, partilerin programını orada tutmaya başlamıştı.

Telefonu açtı, karşıdaki kişiye randevu verip mutfağa döndü. Cadılar bayramını çok seven altı yaşındaki bir çocuk için etrafına yeşil zeytinlerin dizileceği küçük köfteler hazırlıyordu. Çok geçmeden Annie merdivenlerden indi.

Annie, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Şimdilik yok ama gerekirse çağırırım." Annie geçen yaz boyunca ona çok yardım etmiş, hatta lise son sınıfa geçmesine rağmen ona yardım etmeye devam etmişti. Bethanne de onu yarı zamanlı olarak yanına almış, bu ikisine de iyi gelmişti. Bethanne'nin başka yardımcıları da vardı ama birlikte çalışmak anne kızın biraz daha yakınlaşmasını sağlıyordu. "Sana onca parayı niye veriyorum?"

"Çok komiksin, anne."

Telefon tekrar çaldı, Bethanne önce ellerine sonra da kızına baktı. "Telefona bakar mısın?"

Annie, "Elbette. Yoksa bana ödediğim onca parayı nasıl hak ederim?" diyerek annesine takıldı. Telefona uzandı ve çok ciddi bir tonla, "Buyurun, Bethanne'nin Partileri," dedi.

Kızı artık bir yetişkin sayılırdı; Bethanne de arada sırada bunu fark edip gururlanıyordu. Bir yıl sonra iki çocuğu da üniversitede olacağı için yalnız kalacaktı. Ama iki üniversite öğrencisini okutma düşüncesi onu artık korkutmuyordu. Zamanı geldiğinde çocuklarına bakabilecekti ve bu da onu çok heyecanlandırıyordu. Ayrıca yalnız kalmayacağından, vaktini boş geçirmeyeceğinden de emindi. Aslında işlerini alışılmadık alanlara açılarak büyütmeye uzunca bir süredir kafa yoruyordu. Planlarından biri Lydia'yla ilgiliydi. Örgü partisi düzenleyecek, o yiyecek ve içecek sunarken, Lydia da konuklara örgü örmeyi öğretecekti. Bu fikri de, tıpkı Elise'in yardımıyla çocuklar için düzenleyeceği masal partisi gibi hâlâ başlangıç aşamasındaydı.

Annie, "Paul arıyor," dedi. "Onu sonra aravacağını söyleyeyim mi?"

Bethanne, Paul'le ara sıra görüşüyordu ama birkaç aydır hiç konuşmamışlardı. "Söyle. Yapmam gereken bir iş olduğunu, saat altıdan sonra evde olacağımı da söyle."

"Nereye gideceksin?"

Bethanne, "Lydia'nın yanına," diye yanıtladı, köftelerin hepsini hazırlayıp fırın tepsisine dizdi.

"Al," diyen Annie telefonu annesinin kulağına dayadı. "*Kendin* söyle."

Bethanne çabucak konuşup, Bir Yunak Mutluluk'un karşısındaki Fransız Kafesi'nde bir fincan kahve içmek için buluşmayı kabul etti. "Saat altıda görüşürüz," dedi.

Annie, "Ne olmuş?" diye sordu.

Bethanne, "Galiba Angela'yla işlerin ciddileştiğini söyleyecek," dedi ve bu haberi alacağı için sevindi. Paul'ün hayatına giren bu yeni kadınla kurduğu birliktelik umut vaat ediyordu.

Annie annesine dikkatle bakıp, "Lydia'nın yanına neden gidiyorsun?" diye sordu.

"Ne kadar da meraklıymışsın sen!"

"Başarımı meraklıma borçluyum."

Bethanne gülüp başını iki yana salladı. Annie'den bir şeyler saklayamayacağını biliyordu. "İlla öğrenmek istiyorsan elimdeki iş için bir yunak daha alacağımı söyleyeyim."

"Peki, ne örüyorsun?"

Bethanne derin bir iç çekti. "Kızıma kazak."

Annie, "O pembe, kaşmir kazağı *bana* mı örüyorsun?" diye haykırdı, yüzündeki gülümsemeye bakılırsa epey sevinmişti.

"Evet, sana örüyorum ama sürprizi bozdun."

"Anne, o kazağı çok *seviyorum*. Şimdiden heyecanlandım."

Bethanne hemen hemen her gece örgü örüyordu; gerçek anlamda rahatlamasını sağlayan tek şey buydu. Aynı zamanda ortaya hem güzel hem de işe yarar bir şey çıkarma fikri de hoşuna gidiyordu. Genç kızının karşısına dikilip onu örgü kursuna yazdırdığı günün üzerinden bir asır geçmiş gibiydi. Bethanne çoraplardan kazaklara terfi etmiş, Noel'de Andrew'e hediye etmek için de afgan örmeyi planlamaya başlamıştı.

Bethanne köfteleri fırına koyup Annie'ye tepsiyi yarım saat sonra çıkarmasını söyledi. Arabasıyla tuhafiyeye doğru giderken Grant'ın onu terk ettiği günü düşünmeye başladı. Hayatının en kötü anını yaşamıştı ama ondan sonra gelen her gün bir öncekinden güzel geçmişti. Özgür ve mutlu bir kadın olmuş, çocuklarının güzel bir hayat sürdüğünü görmüştü.

Hem Andrew hem de Annie babalarıyla aralarındaki ilişkiyi düzeltmeye çalışmış ve sonunda da barışmışlardı. Bethanne, Grant'ın mutlu olmadığını biliyor, haline üzülüyordu, ama o seçimi yapmıştı, Bethanne de artık kafaya takmıyordu. Çünkü kendi hayatını yaşayacaktı.

Şansına Bir Yumak Mutluluk'un tam önünde boş bir

yer buldu, arabasını park edip aşağı indi ve parkmetreye *park ücretini attı. Lydia'nın dükkânı* kapatmasına yalnızca birkaç dakika vardı.

Kapıdan girerken, "Yetişemeyeceğimi düşündüm," dedi.

"Bethanne!" Lydia'nın sevinci sesinden belli oluyordu. Tezgâhın arkasından çıkıp ona sarıldı ve sonra da kenara ayırdığı pembe kaşmir yumağı aldı. "İlk aldıklarınla birebir aynı," dedi. Geri çekilip kasaya doğru gitti. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Bethanne, "Ben de seni gördüğüme," dedi. "Haftaya cuma öğleden sonra boşum, hayır işlerine katkıda bulunmaya geleceğim. Bu arada diğerleri nasıl?" İki haftadır yanlarına uğramamış, arkadaşlarını özlemişti.

Lydia, "Hepsi iyi," dedi. "Jacqueline yeni doğan torununun sayesinde hâlâ havalarda uçuyor. Yeni fotoğraflar da getirdi."

Bethanne gülerek, "Torununun fotoğraflarını çekmekten yorulmadı mı?" dedi. İpin parasını verirken dükkânın içine göz gezdirdi. Blossom Sokağı'ndaki bu küçük dükkânın büyümeye devam ettiği açıktı. Yeni ipler ve artan çeşitlilik hoşuna gitti. Lydia büyük bir başarı yakalamıştı. Bethanne de başladığı işin onunkine benzemesini diliyordu.

Lydia, Bethanne'ye poşeti uzatırken, "Haftaya geleceğini herkese söyleyeyim mi?" dedi.

Bethanne, "Hem de hemen," deyip üzerinde Bir Yumak Mutluluk yazan poşeti büyük çantasına attı.

Lydia gülümsedi. "Seni gerçekten de çok iyi gördüm."

Bethanne, "Teşekkürler," dedi, bu ilgili tavırları karşısında yüzü biraz kızarmıştı. Son zamanlarda bu tür sözleri çok işitiyor ama bunun sebebini bilmiyordu. Kendini iyi hissediyor, bunu dışa vurduğunu düşünüyordu. *Hayatı* seviyordu. Dünyası tepe taklak olmuş, tekrar kendine gelmesi epey vaktini almıştı.

Tuhafiyeden çıkarken Paul'ün kafede bir masaya oturduğunu gördü. O içeri girerken ayağa kalıp el salladı. Bethanne de ona el salladı, bu sırada tezgâhın arkasındaki Alix'i gördü. Paul'ün yanına geçmeden önce arkadaşına gülümsedi.

Paul masadaki üçüncü fincanı gösterirken, "Angela birkaç dakikaya gelir," dedi.

Bethanne önündeki sandalyeyi çekip otururken, "Nasıl?" diye sordu.

"Nişanlandığından haberin var mı?"

Bethanne bir anlığına şaşırıp, "Nişanlandı mı?" diye sordu ve sonra Paul'ün neyi kastettiğini anladı. "Seninle mi?"

Paul gülerek, "Sanırım öyle," dedi.

"Tebrikler, Paul. Mutluluklar dilerim," diyen Bethanne kalkıp ona sarıldı. "Harika!" İçgüdüleri doğru çıkmış, bu haberle de düşündüklerinden emin olmuştu. İsteseler bir zamanlar birbirlerini kolayca sevebilirlerdi ama onun da riskli sulara atılmak yerine, güvenli bir limana sığınmaktan hiçbir farkı olmazdı. Bethanne o duruşu sergilemek için cesaretini toplamak zorunda kalmıştı. Paul başka kadınlarla görüşmeyi istememiş ve ilk başlarda sevgili olmak yerine arkadaş kalabilmekte zorlanmıştı. Ama bunu da zaman ve araya giren mesafeler halletmişti.

Paul, "Bir daha böyle âşık olacağımı hiç düşünmezdim," diye itirafta bulundu. "Aslında insan ikincisinde daha güzel şeyler yaşıyormuş."

"Senin adına çok sevindim, Paul."

"Artık sıra sende."

"Olabilir ama benim hiç acelem yok." Doğruyu söylüyordu.

Kapı açıldı ve uzun boylu, sevimli, esmer bir kadın girdi. Kadının gözleri içeride birilerini aradı, Paul'ü görünce yüzü güldü.

Paul ayağa kalkıp ellerini ona uzattı, Bethanne de onlara doğru gelen Angela'yı izledi. Paul onu yanaklarından öptü, sonra kadın Bethanne'nin yanına oturdu. Bethanne, Angela'yla iki ay önce tanışmış, kısa süreliğine konuşmuş ve o anda Paul için çok değerli biri olacağını anlamıştı.

"Nişanlandığınızı duydum. Tebrikler."

Angela başını salladı. "Kış aylarında da evlenmeyi düşünüyoruz. Düğünümüzü sen düzenlersen bizi çok mutlu edersin."

Bethanne gülümsedi. Şimdiye kadar sadece Elise ile Maverick'in düğününü düzenlemişti. Bu da onun yarısı kadar güzel geçse herkesi mutlu ederdi. Hiçbir şey çok çok sevdiği arkadaşı Paul'ün düğününü planlamak kadar mutlu

edemezdi onu.

İkisine de bakıp, "Seve seve," dedi.

Paul kollarını Angela'nın omzuna atarken, "Az önce de dediğim gibi, sıra sende," dedi.

Gülümsemeye devam eden Bethanne omuz silkip bu sözleri geçiştirdi. Boşanması aşk ve evlilik konusunda gözlerinin açılmasını sağlamıştı. Ayrıca ailenin ve sadakatin önemini öğretmişti ona. Yeniden evlenmek öncelikleri arasında olmasa da değerlendirebileceği, geleceğinin bir parçası olabilecek bir seçenekti.

Bu arada çocukları ve arkadaşlarıyla ilgilenecek; işiyle meşgul olacaktı. Kendini yeni keşfetmiş, her zaman olmayı istediği kadın olmuş, bahçeyle uğraşmak, kitap okumak ve en önemlisi örgü örmek gibi hayatına yeni anlamlar katmıştı.

Bu kadarı da ona şimdilik yeterdi.

48

ELISE BEAUMONT

Elise bir kez daha tarife baktı, hamura keten tohumuyla yabanmersini ekledi. Maverick'in besleyici, sağlıklı yemekler yemesini kendisine görev edinmişti. Bunun lösemiye karşı verdiği mücadelede yardımcı olacağına inanıyordu.

Şimdiye kadar durumu iyi gitmiş, Maverick de Elise'in özverilerinin ve özenle hazırladığı yemeklerin karşılığını hemen vermişti. Ancak Elise kocasının övgülerine hep karşı çıkıyordu. Evet, dengeli beslenme hastalığına iyi geliyordu ama Maverick'i bu kadar süre ayakta tutan şey sevgiydi.

Oturma odasında oturmuş elindeki gazeteyi okuyan Maverick, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Seattle manzarası önüne serilmişti.

"Pasta."

"Çocuklar senin pastalarını çok seviyor."

Elise gülümsedi. Maverick torunlarından bahsetmiyordu ama Luke ve John da onun yaptığı pastaları çok seviyordu. Kapıdan içeri girer girmez yiyecek bir şey bulmak için doğrudan mutfağa koşuşturuyorlardı.

Elise, "Çocuklar kaçta gelecek?" diye sorarken kek kalıbını önceden ısıttığı fırına attı. "Çocuklar" Maverick'in haftada iki, bazen üç kez masum bir poker oyunu oynamak için evlerine uğrayan arkadaşlarıydı. Maverick, onlarla bir poker salonunda, turnuvada yer kapmak için oyun oynarken tanışmıştı.

Maverick, "Saat üçte burada olurlar," dedi. Kumar dünyasında adı epey duyulmuştu. Evliliklerinin ilk yıllarındaki yenilgileri, Elise'i kızdırmış, korkutmuştu. Elise korkusundan ve kendini haklı görmesinden dolayı Maverick'in kıt kanaat geçindiğini düşünmeyi tercih etmişti. Aslında Maverick başarılı olmuştu. Ama hiç kimsenin onun seçtiği hayatı seçmesini istemiyor ve hatta profesyonel kumar oyuncusu olmayı isteyenleri fikirlerinden caydırıyordu. Geçmişe baktıkça, keşke başka bir seçim yapsaydım, diyordu.

Elise oturma odasına geçip kocasının oturduğu koltuğun kolçağına çöktü. Maverick onu belinden tutup gözlerini kapattı, iç çekti. Elise yorgun düştüğünü biliyordu. Sabahleyin hastanede yapılan tahliller onu halsiz düşürmüştü ama aldıkları son haberlerle moralleri düzelmişti. Lösemisinin ilerlemesi büyük ölçüde yavaşlamıştı. İçleri rahatlamıştı. Elise bunun ne kadar süreceğini bilmiyordu ama onunla yaşadığı her günü Tanrı'nın bir hediyesi olarak görüyordu.

Elise, "Onlar gelmeden önce biraz kestir istersen," dedi.

"İyi olur."

Elise ayağa kalktı. Maverick televizyon koltuğuna uzanırken karşı tarafa geçti. Beyaz, hasır sepetine uzanıp örgüsünü eline aldı. Maverick'e uzandığı zaman bacaklarının üzerine atması için battaniye örüyordu. Şişlerden huzur verici, şıkır şıkır sesler yükselmeye başladı.

Birlikteliklerinin üzerinden bir yıl geçmişti ama Elise evlendiğine bir kez bile pişman olmamıştı. Birlikte oldukları her gün balayı havasında geçmişti. Maverick'in kızlarına ve torunlarına gösterdiği sevgiye hayrandı. Açtığı hesapla Aurora'nın, David'in ve dolayısıyla Luke'la John'un geleceğini kurtarmıştı.

Elise'in davası sonuçlanmıştı. Yaptığı ödemenin bir kısmını geri alabilmişti ama aldığı beklediğinden çok, istediğinden azdı. Onları da şimdilik hesabına yatırmıştı. Hayatının o dönemi kapanmıştı, bu sıkıntıyı maddi olarak batağa batmadan atlattığı için mutluydu.

Örgü kursundaki arkadaşlarına, talihin yüzlerine gülmesini Maverick'in sağladığını hiç söylememişti. Bir ara söyleyecek gibi olmuş ama sessizliğini korumaya karar vermişti. Courtney peri babasının cömertliği sayesinde aldığı güzel elbisesini, Homecoming'de yaşadıklarını ve ablasının onu ziyarete gelişini anlatırken Elise onu dinlemiş,

içten içe mutlu olmuştu. Duyduğu her sözü Maverick'e anlatmak için aklında tutmaya çalışırken gözlerine yaşlar dolmuştu.

Maverick'in Bethanne'ye verdiği hediye ise çok daha büyük bir farklılık yaratmıştı. Bethanne, bir ara baş başa kaldıklarında Elise'e işlerini büyütmesi için ona yardımcı olan kişiden ve o birkaç bin doların ona ne kadar faydasının dokunduğundan bahsetmişti. O para, en çok ihtiyaç duyduğu anda eline geçmiş, her şeyi değiştirmişti.

Bethanne'nin çok üstün bir iş anlayışı vardı. Onun yaptığı hiçbir şey Elise'i şaşırtmazdı. Birkaç yıl sonra parti işlerini bir şirket açarak yürütebilirdi. Fikirleri yeni, orijinal ve yaratıcıydı. Maverick'in yaptığı iyilik, başarısına katkı sağlamıştı ve o da bir gün bocalayan bir girişimciye benzer bir şekilde destek olacaktı. Elise bunu bilmenin verdiği mutluluğu ve gururu hissedebiliyordu.

Geçen onca hafta Bethanne örgü kursunda eline geçen parayla ilgili tek kelime etmemiş. Elise de buna sevinmişti. Courtney'in söylediği onca şeyin üzerine bir de o konuşsa arkadaşları neler olduğunu anlayabilirdi. Maverick hiç kimsenin ona teşekkür etmesini istemiyor, adının anılmamasını tercih ediyordu.

Elise örgü örmeye devam ederken kendi kendine gülümsedi. Lydia'nın neler olduğunu bildiğinden şüpheleniyordu. Doğrudan gelip ona sormamıştı ama bir gün birinin örgü gruplarına peri tozu serpiştirdiğini söylemişti laf arasında. Elise o kişinin Courtney'in babası olduğunu söyle-

meye çalışmış ama Lydia başını iki yana sallamıştı. Bir daha bu konuyu açmaması Elise'i sevindirmişti. En iyi arkadaşlarından biri olarak gördüğü Lydia'ya yalan söylemeyi hiç istemezdi.

Fırının zilinin çaldığını duydu, keke bakmak için örgüsünü kenara bıraktı. Fırını kapattı, çıkardığı kek kalıbını nihalenin üzerine koydu. Mutfağı sıcacık yabanmersinlerinin kokusu sardı. Keklerin üzerine bolca krem peynir döküp Maverick'e ve arkadaşlarına öyle servis edecekti. "Çocuklar" yaptığı pastanın ne kadar sağlıklı olduğunu anlasa daha mutlu olacaktı.

Yarım saat sonra Maverick epey dinlenmiş halde uyandı. Saatine baktı, oyunlarının başlamasına yirmi dakikadan az kalmıştı.

Tam da bekledikleri gibi saat üçte zil çaldı ve ilk olarak Bart içeri girdi. Onun hemen arkasından da Al'la Fred geldi.

Bart havayı koklayarak, "Burnuma mis gibi kokular geliyor," dedi. Elise göz kırptı. "Hiç kimse senin kadar güzel kek yapamıyor. Koktuğu kadar güzel olduğundan eminim."

Elise bu iltifatları duyunca gülümsedi. "Sana da bir dilim ayarlamaya çalışırım, Bart."

Bart gülümsedi. "Çok memnun olurum, Bayan Beaumont."

Al ve Fred'in de ondan aşağı kalır yanı yoktu. İkisi de burunlarına gelen kokuyu takip ederek mutfağa gidiyordu.

Al ocaklarını eline almış, gözlerini de kocaman açmış halde, "Bir şeyler mi pişiriyordun?" dedi.

Maverick gizliden Elise'e bir bakış attı. "Arkadaşlarımı şımartıyorsun," diye söylendi.

"Ne yani, bizim için mi yaptın?" diyen Fred ellerini ovuşturdu. "Bizim gibi *üç* ve ihtiyar adamlar için mi?"

Elise gülmemek için kendini zorlarken, "Keser misiniz şunu?" dedi. "Salı günleri kek yaptığımı çok iyi biliyorsunuz."

Bart, Al'ın karnına dirseğiyle vurdu. "Buraya gelmemizin sebebi de bu."

Maverick, "Ben de pokere geldiğinizi sanıyordum," diyerek takıldı.

"Bir de o var."

Kıkır kıkır gülerek mutfak masasına oturdular. Maverick çıkardığı bir deste kartı karıştırmaya başladı. Hepsi de yirmişer dolar çıkardı, "turnuvayı" kazanan ödülü evine götürecekti.

Birkaç dakika içinde dördü de oyuna daldı. Elise keke son halini verdikten sonra örgüsüne devam etti. Oyunları bitince, Elise övgüleri ve teşekkürü hak ettiğini göstermek için onlara kahveyle kek götürdü.

Maverick onunla göz göze geldi, Elise sevdiği adama gülümsedi. Kocası da ona gülümseyerek cevap verdi. Elise, aşkın ona dünyadaki hiçbir duyguyla ve hiçbir deneyimle kıyaslanamayacak kadar güzel şeyler yaşattığından bir kez daha emin oldu.

49

"Çorap örmek, bizlere engelleri -manşeti, topuğu, ayağı ve parmakları- birer birer aşmayı ve böylece adım attığımız zorlu yolda yılmamayı öğretir."

Kathy Zimmerman

LYDIA HOFFMAN

Dükkânımda bir durgunluk oldu ve yoğun geçen sabah saatlerinden sonra ofisimde biraz dinlenmeye karar verdim. Ayaklarımı birkaç dakikalığına dinlendirirken, Margaret müşterilerle ilgilenecekti. Tüm sabah boyunca hiç durmadan koşturmuş, yorgun düşmüştüm.

Bir Yumak Mutluluk çok ama çok iyi işliyor ve ben halimden memnunum. Bazen kendimi rüyadaymış gibi hissediyorum. Öyle olmadığını biliyorum, çünkü parmağımdaki elmasın parıltısı ve Brad'le Cody'ye beslediğim sevgiyle dolu kalbim bana gerçekleri gösteriyor. Herhalde

dünyadaki en mutlu kadın benim. Dünyadaki en yakışıklı, en harika adamla nişanlıyım. Birkaç ay sonra evlenecek, Brad, Cody ve Chase'le yaşayacağım. Çok şükür Whiskers, Cody'nin köpeğinden çok rahatsız olmuyor ve zamanla ona da nasıl davranması gerektiğini öğretecek gibi duruyor.

Hayatımın şu ankinden daha iyi olabileceğini hiç sanmıyorum.

Dükkânımın kapılarını ilk açtığımda, yaşadığımı kanıtlamıştım. Ama iki yıl önce bu noktaya geleceğimi, bu kadar çok arkadaş edineceğimi tahmin edememiştim. Jacqueline, Carol ve Alix'i sevmiş; onlarla birlikte hayallerimi gerçekleştirmeye başlamıştım.

Bebek battaniyesinden sonra birçok kurs açtım. Hepsi de çok iyi geçti ama hiçbirinde ilk üç öğrencimle yakaladığım yakınlığı yakalayamadım. Ancak çorap kursuyla birlikte benzer şeyler hissettim. Elise, Bethanne ve Courtney kapımdan içeri girince hayatıma da girmiş oldu. Kendimi bir başka sınıfa ilk sınıfım kadar yakın hissedemeyeceğimi düşünmüştüm ama hayat, bir kez daha bana çok önemli bir ders verdi.

Kursu açtığım ilk gün eski kocasının geleceğini öğrenen Elise'in ne kadar da asabi olduğunu hatırlıyorum. Bethanne boşanmanın ardından özgüvenini yitirmiş bir kadın, Courtney de yaşadığı kayıpla boğuşan aşırı kilolu, yalnız bir kız olarak dükkâna adım atmıştı. Dördümüz örgü sayesinde birbirimize kenetlendik. Kim bir çift çorabın hayatlarımızı böyle değiştireceğini düşünebilirdi ki? Onların

her birini, tıpkı Jacqueline, Carol ve Alix gibi gerçek dostum olarak görmeye başladım.

Ablam da yanımda. Onu en iyi arkadaşım olarak göreceğim günlerin geleceğini hiç düşünmezdim. Ama işte o günler de geldi. Artık birbirimize hiç olmadığı kadar bağlıyız. Dükkânımda çalışmaya başladığı andan itibaren aramız düzelmeye başladı.

Ablamla birlikte anneme bakmanın sorumluluğunu sırtlıyoruz şimdi de. Ne yazık ki annemin sağlığı gün geçtikçe kötüye gidiyor. Çok fazla vaktinin kalmadığından korkuyorum. Bu yüzden birlikte geçirdiğimiz her günün daha değerli olduğunu fark ediyorum. Annem yanında babam olmadığı için kendini hâlâ yalnız ve kaybolmuş hissediyor.

Margaret'le birlikte onu meşgul tutmak için elimizden geleni yapıyoruz. Her hafta tutunabileceği bir şeylerin olduğunu düşünmesini, onu sevindireceğini tahmin ettiğimiz herhangi bir şey yaşamasını sağlamaya çalışıyoruz. Bazen onu ziyaret ediyor, dışarıya çıkarıyor ya da yeni bir kitapla mutlu ediyoruz.

Annem artık daha fazla örgü örüyor. Margaret cuma günleri öğleden sonra hayır işlerine katkı sağlayan diğer kadınlara eşlik etmesi için onu alıp dükkânıma getiriyor. Annem bu tür şeyler yaptıkça seviniyor, örgü topluluğunun bir parçası olduğunu hissediyor. Ayrıca çok da hızlı örüyor. Şimdiye kadar Warm Up America için koca man bir battaniyeye yetecek kadar parça ördü. Ayrıca bir tane de Linus

Projesi'ne bağışladı. Babam birlikte çalışıp örgü ördüğümüzü görse bizimle gurur duyardı.

Düşüncelere öyle bir dalmışım ki, Margaret'in tam önümde durduğunu fark etmedim. Ablam, "Annemi almaya gidiyorum," diyordu.

"Harika." Ayaklarımı indirdim. Genelde cuma sabahları bu kadar yorgun olmam ama dün gece Brad ve Cody'yle gittiğim Mariners maçından dolayı eve geç döndüm. Gece yarısından sonra yatağa girebildim ancak bir ip toptancısıyla görüşeceğim için sabah erkenden kalkmak zorunda kaldım. Canımdan çok sevdiğim Brad ve Cody gerçekten de tam bir beysbol âşığı, onlar sayesinde ben de sevdim. Yani eve o kadar geç girmem çok da büyük bir fedakârlık sayılmaz.

Margaret çıktıktan kısa süre sonra, Elise örgü çantası elinde kapıdan içeri girdi. Maverick'le evlendikten sonra geçirdiği değişikliği gören herkes evliliğin mucizevi bir şey olduğuna inanırdı. Rahatlamış, gerçekten mutlu olmuştu.

Doğrudan Elise'e sormamış olsam da bizlere yardım eden kişinin Maverick olduğunu anlamıştım.

"Maverick nerede?" diye sordum. Genelde her cuma Elise'e eşlik ederdi. Bizler örgü örüp konuşurken, onun da oturup kitabını ya da gazetesini okuyabilmesi için güzel bir sandalye almıştım. Yüzü bir kitabın arkasında saklı olabilirdi ama hep bizi dinliyordu. Elise'in söylediğine göre iyi bir dinleyiciydi. Hepimiz Maverick'e öyle ya da böyle

alışmıştık. Sağlığının kısmen yerinde olduğunu biliyorum. Hepimiz buna sevinsek de hastalığından dolayı üzülüyoruz.

Bağışıklık sistemi, gördüğü tedavilerden dolayı zayıfladı. Ama Elise ona iyi bakıyor. İkisi birlikte mutlu mesut yaşıyor, birbirlerini oldukları gibi kabulleniyor. Aşk onların yaşadıkları şeye deniyor galiba.

Elise, "Arabayı park ediyor," dedi. "Birazdan gelir."

"Durumu nasıl?" diye sordum.

"İyi, iyi." Gözlerindeki bakışlardan doğruyu söylediğini anlayınca içim rahatladı. "Bethanne de dışarıdaydı. Jacqueline'le Carol'u da Fransız Kafesi'nde Alix'le muhabbet ederken gördüm. Sanırım onlar da birazdan gelir."

"Harika."

Hafta başında Courtney'den küçük bir paket gelmiş, içinden de Warm Up America battaniyesi için birkaç parça ve bir de mektup çıkmıştı. Duyduğum kadarıyla artık yurttaki bir grup kızla birlikte örgü örüyor. Gönderdiği mektubu tüm grubun önünde okumayı planlıyorum.

Bethanne'nin söylediğine göre Courtney, Annie ve Andrew'le görüşmeye devam ediyor. Andrew'le bu uzak mesafeli ilişkiyi yürütüp yürütemeyeceklerinden emin değilim. Bethanne'nin ikisine de başkalarıyla görüşmeleri gerektiğini söylediğini biliyorum. Sanırım ikisi de öyle yapıyor. Ama ne olursa olsun, onlar iki iyi arkadaş ve umarım öyle kalırlar.

Bethanne'den bahsetmişken, onu artık istediğim

kadar sık göremediğimi söylemeliyim. Hepimiz onunla gurur duyuyoruz. Ayrıca bunun tek sebebi işlerinde başarılı olması değil. Bu arada düğünümü onun planlayacağını da söylemeden edemeyeceğim. Zaten bu konuda ondan başkasına güvenemem.

Onunla aslında kendini resmen yeniden keşfedip özgüvenini ve başkalarına olan inancını yeniden kazandığı için gurur duyuyorum. Yanlış hatırlamıyorsam çorap kursuna bile kendi başvurmamış, onun yerine kızı telefon açmıştı.

Bu dönüşümün gerçekleşmesine kurstaki kişilerin, özellikle de Elise'in katkı sağladığını biliyorum.

Bu sırada kapımın üzerindeki küçük çan çaldı ve Brad içeriye girdi. Düğün gününü belirledikten sonra hemen hemen her gün görüşmeye başladık. Alix düğün pastamızı yapmak istedi, Jacqueline düğünü kulüp binalarında düzenlememiz konusunda ısrarcı oldu, ama en önemlisi her şeyi organize etmeyi Bethanne'nin üstlenmesiydi. Margaret baş nedimem olmayı kabul etti. Onun dışında altı nedimem daha oldu. Altı! Düğünde yanımda kimlerin duracağını seçmekte hiç zorlanmadım. Çünkü en iyi arkadaşlarım, örgücü dostlarım hep yanımda.

Brad yük arabasını ustaca içeri sürerken, "Merhaba, hayatım," dedi. "Bu güzel günde nasılsın bakalım?"

Gülümsedim. "İyiyim," dedim. Hatta iyiden de iyiyim. Mutluyum, ona sırılsıklam âşığım ve Blossom Sokağı'ndaki hayatımı çok ama çok seviyorum.

Değerli okurlarım,

Küçük Mucizeler Dükkânı'nı bir yıl kadar önce kaleme aldım ve en çok sevdiğim kitaplarımdan biri olduğuna inandım. Çünkü ben de bir örgü sevdalısıyım. İnanın iplik odamı görseniz siz de benimle aynı şeyleri düşünürdünüz. Evet, oda dedim. Evimdeki kocaman bir odayı iplerime ayırdım. Ömrüm boyunca öre öre bitiremeyeceğim kadar ip var orada. Bu yüzden bir önceki kitabımınıda en büyük iki tutkumu –yazı yazmak ile örgü örmeyi– bir araya getirdiğini rahatça söyleyebilirim.

Kitabım yayınlanır yayınlanmaz harika sürprizleri kucaklar oldum (kucağımda bir yumak ip ve bir çift de örgü şişi olduğunu söylememe gerek yok sanırım!). Bu sürprizlerin ilki ve beni en çok heyecanlandıranı, sizlerin anlattığım hikâyeyi sevmenizdi. Birçoğunuz, tıpkı benim gibi Lydia'yı, Jacqueline'i, Carol'u ve Alix'i arkadaşınız olarak gördünüz. Sizler daha fazlasını istediniz ve ben de isteğinizi yerine getirdim; işte bu sebeple sizlere bu kitabı sunuyorum.

Verdiğiniz desteğe bir kez daha teşekkür ederim.

Sevgilerimle,

Debbie Macomber